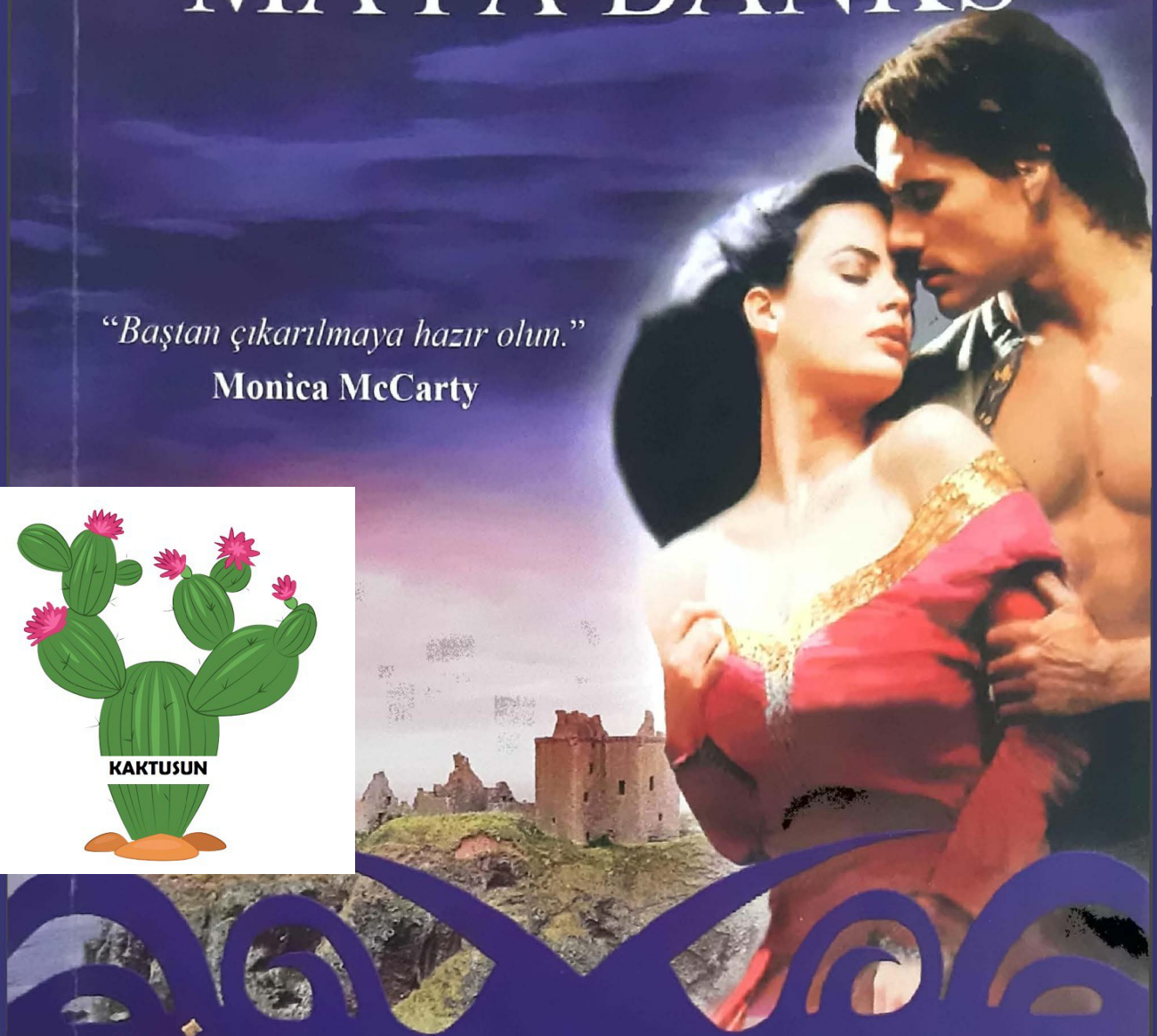
New York Times Bestseller

MAYA BANKS

"Baştan çıkarılmaya hazır olun."
Monica McCarty

KAKTUSUN

İSKOÇYALI'NIN KOLLARINDA

KORİDOR

İSKOÇYALI'NIN KOLLARINDA

Mairin Stuart yatağının kenarındaki taş zeminde diz çökmüş, boynunu eğmiş bir şekilde dua ediyordu. Elini boynundaki deri kolyenin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

Küçüklüğünden beri ezberlediği kelimeleri fısıldayarak her zaman yaptığı gibi bitirdi duasını. "Lütfen, Tanrım. Beni bulmalarına izin verme."

Ewan McCabe kazanmaya ant içmişti. Savaş çanları çalıyordu. Bütün klan onun emrindeydi ve Ewan ona ait olanı düşmanlarından almaya hazırdı. Ta ki bir gün ruhu masmavi gözlerinde hapsolmuş, simsiyah saçlı bir kız oğlunu kurtarıp bir anda hayatını değiştirinceye kadar. Mairin, Ewan'ın klanı için bir kurtuluş olabilirdi fakat yıllarca intikam ateşiyle yanıp tutuşan bir adamın nazarında durum göründüğünden farklıydı.

Kralın gayrimeşru kızı olan Mairin uzun zamandır dış dünyadan uzakta, bir manastırda yaşıyordu. Ancak evlendiğinde sahip olabileceği zenginlik yüzünden kaçırıldığı gün başına gelecek felaketten habersizdi. McCabe'in adamları onu kurtarmış olabilirdi fakat bu aynı zamanda en büyük korkusunu da uyandırmıştı: Ewan McCabe ile evlenmek zorunda olmak... Ona direnirken aslında kendi arzularına da direndiğini fark edecekti.

0828979 AOF
2012
KAKTUSUN
TELEGRAM

ISBN: 978-605-4629-14-5
9 786054 629145

İSKOÇYALI'NIN KOLLARINDA

MAYA BANKS

KORİDOR YAYINCILIK - 193

ISBN: 978-605-4629-14-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

İskoçyalı'nın Kollarında

Maya Banks

Özgün Adı: ***In Bed With a Highlander***

© 2011 Maya Banks

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Miray Çınar

Redaksiyon: Gizem Yeşildal

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı : Oktay Matbaacılık, İstanbul

OKTAY MATBAACILIK

Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok

No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu

Cilt : Umut Matbaacılık, İstanbul

1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2012

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 - 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

İSKOÇYALI'NIN KOLLARINDA

MAYA BANKS

Çeviren: Miray Çınar

KORİDOR

1

Mairin Stuart yatağının kenarındaki taş zeminde diz çökmüş boynunu eğmiş bir şekilde dua ediyordu. Elini boynundaki deri kolyenin pürüzsüz yüzeyinde gezdirdi.

Küçüklüğünden beri ezberlediği kelimeleri fısıldayarak her zaman yaptığı gibi bitirdi duasını. "Lütfen, Tanrım. Beni bulmalarına izin verme."

Yerden kalktı, fakat dizleri bu bozuk taş zemin yüzünden mahvolmuştu. Giydiği düz, kahverengi kıyafet onu diğer rahibe adaylarından ayırıyordu. Diğerlerinden daha uzun süredir burada olmasına rağmen henüz ruhsal yolculuğunu tamamlayacak yeminleri etmemişti. Böyle bir niyeti hiç olmamıştı.

Köşedeki lavaboya gidip testiden su doldurdu. Kıyafetini ıslatırken gülümsüyordu ve Mother Serenity'nin sözleri aklına geldi. *Temizlik ibadetle eş değerdir.*

Yüzünü sildi ve elbisenin tamamını yıkayabilmek için tam üzerinden çıkarıyordu ki korkunç bir gürültü duydu. Giysisi üze-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rinden kayıp düşerken şaşkınlıkla kapıya baktı. Öyle heyecana kapılmıştı ki koşup kapıyı açtı ve geri yerine döndü.

Onunla birlikte diğer rahibeler de salona doluşmuşlardı. Hepsine bulaşan şaşkınlıkla beraber sesleri de gittikçe yükseliyordu. Manastırın ön tarafından gelen bağrış tüm koridoru inletti. Bunun ardından da acı bir çığlık geldi. Mairin'in kalbi o an korkudan donmuş gibiydi. Bu Mother Serenity idi.

Mairin ve geri kalanlar sese doğru koştular. Bazıları geride kalırken diğerleri kendilerinden emin bir şekilde ilerlediler. Şapele ulaştıklarında Mairin karşılaştığı manzarayla dehşete kapılmıştı.

Her yer askerlerle doluydu. Zırhlı savaş kıyafetleri giymiş, yüzleri pis, saçları ve kıyafetleri terden sırılsıklam olmuş en azından yirmi asker vardı. Ama kan yoktu. Gelmelerinin amacı koruma ya da yardım değildi. Komutan Mother Serenity'yi kolundan tutmuştu ve bu uzaklıktan bile Mairin baş rahibenin yüzündeki acıyı görebiliyordu.

"Nerede o?" diye sordu adam soğuk bir sesle.

Mairin bulunduğu yerde bir iki adım geriledi. Sert görünüşlü bir adamdı. Tam bir şeytan. Saldırmayı bekleyen bir yılan gibi gözünü öfke bürümüştü. Bir cevap vermediğini görünce Mother Serenity'yi sarstı. Kadın tıpkı bir bez bebek gibi görünüyordu.

Mairin durmadan dua ediyordu. Etrafındaki diğer rahibeler de bir yerde toplanmış dua ediyorlardı. "Burada değil. Size söyledim, aradığınız kadın burada değil," diye çıkıştı Mother Serenity.

"Bana yalan söyleme," diye bağırdı adam.

Soğuk bakışlarını rahibelerin üzerinde gezdirdi.

"Mairin Stuart. Onun nerede olduğunu bana söyleyeceksiniz!"

Mairin buz kesmişti, hissettiği korku sanki midesinden tüm vücuduna yayılıyordu. Onu nasıl bulabilmişlerdi? Bu kadar şey-

den sonra bile kabusu bitmemişti. Aksine şimdi her şey yeni başlıyordu.

Elleri o kadar şiddetli titriyordu ki onları elbisesinin altında saklamak zorunda kalmıştı. Alnını ter basmış, bütün düşündükleri bir anda kaybolmuştu. Yutkundu ve kusmamak için kendini zor tuttu.

Kimseden ses çıkmayınca adam gülümsedi ve bu Mairin'in kanını dondurdu. Adam onlara bakmaya devam ederek Mother Serenity'nin kolunu kaldırdı, hepsi açıkça olup biteni görebiliyordu. Duygusuzca, Mairin içini sızlatan o kemiğin kırılma sesini duyana kadar, kadının işaret parmağını büktü.

Bu sırada rahibelerden biri çığlık atarak öne fırladı, fakat bir asker onu yakalayıp yere yatırdı. Diğerleri öfke içinde nefeslerini tutmuş olup biteni izliyordu.

"Burası Tanrı'nın evi," dedi Mother Serenity cılız bir sesle. "Böyle kutsal bir yerde şiddet uygulayarak çok büyük günah işliyorsunuz."

"Kapa çeneni, yaşlı kadın," diye çıkıştı adam. "Ya bana Mairin Stuart'ın nerede olduğunu söylersiniz ya da hepinizi öldürürüm."

Mairin nefesini tutmuş ne yapacağını bilmiyordu. Adamın söylediklerini yapacağından emindi. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa durum kötü ve umutsuzdu. Sanki şeytanın elçisi olarak gönderilmişti. Ona karşı çıkmak imkansızdı.

Adam tam Mother Serenity'nin orta parmağını tutmuştu ki Mairin öne doğru atıldı.

"Hayır!" diye haykırdı Mother Serenity.

Mairin onu duymuyordu bile. "Mairin Stuart benim. Onu hemen bırakın."

Adam Mother Serenity'nin elini bıraktıktan sonra onu arkasından itekledi. Büyük bir ilgiyle Mairin'i seyretti. Daha sonra bakışlarıyla kadının vücudunu baştan aşağı defalarca süzdü. Ma-

irin bu taciz eden, saygısız bakışların altında oldukça gerilmişti. Ama yine de en ufak bir taviz vermeden, olabildiğince kendinden emin bir şekilde, meydan okurcasına adama bakabilecek kadar cesaretliydi.

Mairin aklından kaçmayı bile geçirmemişken, iki adam onu yakaladı. Saniyeler içinde onu yere yatırıp telaşla elbisesini çıkartmaya çalışıyorlardı. Mairin ise karşı koymak için tüm gücüyle çırpınıyordu fakat bir kadın için bu gücü kırmak imkansızdı. Ona burada manastırda mı tecavüz edeceklerdi? Adamlar kıyafetlerini sıyırırken, onunsa utançtan gözleri dolmuştu.

Mairin'i sağa çevirip, kalçasındaki o işarete dokundular.

Lanet olsun!

Mairin başını eğmişti, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Evet, bu o!" dedi heyecanla adamlardan birisi.

Komutan bu işareti incelemek için eğildiğinde adam hemen kenara çekildi. O da Alexander'ın kutsal armasını dikkatlice inceleyerek dokundu. Zevk alırcasına kadının çenesini kavrayıp ona bakması için yüzünü hızlıca çevirdi.

Adamın gülüşü, kadını iyice çileden çıkarıyordu.

"Biz de uzun zamandır seni arıyorduk, Mairin Stuart."

"Cehenneme kadar yolunuz var!" diye çıkıştı Mairin.

Ona vurmak yerine, adam daha da iğneleyici bir şekilde sırıtmaya devam ediyordu. "Böyle kutsal bir yerde böyle sözler, sana hiç yakışmıyor."

Mairin gözlerini açıp kapayıncaya kadar adam onu hızlıca omuzlayıp kaldırdı. Bütün askerlerle beraber manastırdan gecenin karanlığına doğru yola çıktılar.

Adamlar hemen atlarına bindiler. Mairin'in ağzını, ellerini ve ayaklarını bağlayarak öylece adamlardan birinin önüne, tıpkı bir yük gibi yüklemişlerdi. Mairin tepki bile veremeden, sadece at-

ların ayak seslerinin yankılandığı gecede son sürat ilerliyorlardı. Acımasız oldukları kadar kendilerinden eminlerdi.

Atın eyerinin sırtına verdiği acı bir tarafa sürekli sarsılmaktan kusmak üzereydi. Ağzını o kadar sıkı bağlamışlardı ki o an boğulacak diye korkmuştu.

Durduklarında, bilincini neredeyse yitirmiş haldeydi. Adamlardan birisi eliyle incecik boynunu kavrar kavramaz, Mairin ne olduğunu anlayamadan sıçrayıp bir anda kendisini yerde buldu.

Bu nemli ve soğuk havada titreyerek yerde yatarken, adamlar onun etrafında kamp kurmuşlardı. Sonunda adamlardan birisi konuştu. "Kıza göz kulak olsan iyi olur, Finn. Bu kız teşhirden ölürse Lord Cameron buna pek de sevinmez."

Öfkeli bir homurdanmanın ardından kızın ellerini, ayaklarını çözüp ağzını açtılar. Bu kaçırmanın lideri Finn, yanan ateşten parlayan gözleriyle, kadına doğru eğildi.

"Burada seni duyabilecek tek bir kişi bile yok. Eğer sesini çıkaracak olursan, o güzel çeneni dağıtırım."

Mairin başını sallayıp bir köşede kıvrıldı. Öfke içinde kıvranırken, Finn onu botuyla itekleyip gülüyordu.

"Ateşin orada battaniye var. Onu al ve git uyu biraz. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

Altındaki taşları bile fark etmeden o anlık rahatlıkla battaniyeye sarılmış ısınmaya çalışıyordu. Lord Cameron. Adını manastırdaki birçok askerden duymuştu. Acımasız adamın tekiydi, aç gözlülüğü ve hırsı tüm hayatını ele geçirmiş gibiydi. Söylentilere göre İskoçya'nın en büyük ordusuna sahipti ve İskoçya Kralı David bile ondan korkuyordu.

Malcolm, Alexander'ın üvey oğlu – ve Mairin'in üvey kardeşi – daha önce taht için David'e karşı bir isyan çıkarmıştı. Malcolm ve Duncan Cameron zamanında güçlerini birleştirmiş olsalardı, şu anda karşı konulamaz bir güç olabilirlerdi.

Mairin kıvrılıp gözlerini kapattı. Neamh Álainn'in varlığı Cameron'ı yenilmez kılacaktı.

Neamh Álainn'nin kontrolünü ele geçirmesine izin veremezdi. Bu *onun* mirasıydı, babasından geriye kalan, sahip olduğu tek şeydi.

Bu halde uyumak imkansızdı. Battaniyenin altında kıvrılmış tahtadan yapılmış haçını sıkıca tutup güç vermesi ve bir yol göstermesi için Tanrı'ya dua ediyordu. Bazı askerler uyurken diğerleri gözlerini kırpmadan etrafı izliyordu. Bunun kaçmak için bir şans olduğunu düşünmeyecek kadar akıllıydı. Ağırlığınca altından daha değerli olduğu bir zamanda değil.

Fakat onu öldürmeye de niyetleri yoktu. Çünkü Mairin için bu ödül olurdu. Korkup kaçması için de hiçbir şey yoktu görünüşe göre.

Arkasında olup bitenden habersiz, bir saattir dua edip öylece karanlığa dalmıştı. Sessizlik bir çocuk çığlığıyla bölününce etrafta uyuyan askerlerin hepsi bir anda ellerinde kılıçlarıyla ayaklandılar.

Adamlardan birisi çocuğu tekmeleyip itekleyerek ateşin etrafındaki kalabalığın ortasına doğru yere fırlattı. Askerler kahkahalarla çocuğa gülerken, o da oracıkta çömelmiş şaşkınlıkla onları izliyordu.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Finn.

"Bizim atlardan birini çalmaya çalışırken bulduk," dedi çocuğu yakalayan adam.

Normal zamanda bile yeterince kötü olan Finn sinirden iyice, ateşin de yüzüne yansımasıyla, daha da korkunç görünüyordu. En fazla sekiz yaşında olan çocuksa askerleri daha çok cesaretlendirircesine onlara meydan okuyordu.

"Seni terbiyesiz çocuk," diye azarladı Finn.

Tam çocuğa vuracaktı ki Mairin aniden çocuğun önüne atladı. Fakat tokat da onun yüzünde patlamıştı.

Hemen kendini toparlayıp tekrar çocuğun yanına çekti. Çocuğu kucağında iyice sarıp sarmalamıştı.

Fakat çocuk hâlâ dövüşmeye hazır gibi olduğu yerde çırpınıp, Keltçe küfürler ediyordu. Sonunda kafası şiddetlice Mairin'in hâlâ ağrıyan çenesine çarptı.

"Şimdi sessizce dur," dedi Mairin, çocuğun konuştuğu dilde. "Sakin ol. Sana zarar vermelerine müsaade etmem."

"Hemen bırak onu," diye bağırdı Finn.

Mairin sonunda tepinmeyi kesen çocuğa sımsıkı sarılmıştı. Finn de yanlarına gelip kadının saçlarını eline dolayarak, başını yukarı kaldırdı. Fakat Mairin onu bırakmamaya kararlıydı.

Adam onu kendisine bakması için zorlayınca, "Önce beni öldürmelisin," dedi kendinden emin bir şekilde.

Saçlarını bıraktı fakat hıncını çıkarırcasına kadının kaburgalarına bir tekme attı. Mairin acıdan kıvransa da çocuğu bu delirmiş adamdan korumaya çalışıyordu.

"Finn, yeter artık," diye bağırdı adamlardan biri. "Lord onu tek parça istiyor."

Söylene söylene geri döndü. "Bırakın o pis, küçük dilenciye sahip çıksın. Nasıl olsa sonunda bırakmak zorunda kalacak."

Mairin başını kaldırıp Finn'in gözlerine baktı. "Bir daha bu çocuğa dokunacak olursan, ben kendi boğazımı kendim keserim."

Finn'in kahkahasıyla gece inledi. "Bu çılgınca bir blöf. Eğer anlaşma yapmaya çalışıyorsan, önce inandırıcı olmayı öğrenmen gerekiyor."

Mairin yavaşça ayağı kalkıp adama doğru yaklaştı. Adam ondan gözlerini kaçırana dek ona öylece baktı.

"Blöf mü?" dedi yavaşça. "Ben öyle düşünmüyorum. Hatta sizin yerinizde olsam, ne kadar sivri, kesici alet varsa hepsini benden uzak tutardım. Benim kaderimde ne yazdığını bilmedi-

ğimi mi zannediyorsun? Sizin o cani Lordunuzla yatıp, Neamh Álainn'i öldürecek çocuklar doğuracağıma ölürüm daha iyi."

Finn gözlerini kıstı. "Seni kaçık!"

"Evet, belki öyleyim. Bu yüzden bu keskin aletlerden biri senin kaburgalarının arasına batarsa diye endişeliyim."

Finn ellerini ovuşturdu. "Çocuğa sahip çık. Seninle ve onunla Lord ilgilenecek. Yalnız, at hırsızlarına pek iyi davranmıyoruz, haberiniz olsun."

Mairin onu görmezlikten gelen, yerde kıvrılarak yatan, korku ve hayranlıkla onu izleyen çocuğa döndü.

"Gel," dedi yavaşça. "Eğer birbirimize sıkıca sarılırsak, battaniye ikimize de yeter."

Çocuk da Mairin'in yanına koşarak usulca ona sokuldu.

"Evin nerede?" diye sordu Mairin, çocuk yanına oturduğunda.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi üzüntüyle. "Buradan oldukça uzak olmalı, en azından iki gün sürer."

"Şşş," dedi onu teselli etmeye çalışarak. "Peki, buraya nasıl geldin?"

"Kayboldum. Babam yanımda adamları olmadan hiçbir yere gitmememi söylerdi, ama bana bebek gibi davranılmasından bıktım. Çünkü gördüğün gibi artık bir bebek değilim."

Gülerek, "Evet, görüyorum. Bu yüzden sen de onlardan kaçtın, öyle mi?" dedi.

"Bir at aldım. Sadece Alaric Amca'yı görmeye gidecektim. Birazdan döneceğinden sınırın yakınında onu karşılamak için bekliyordum.

"Sınır?"

"Bizim topraklarımızın."

"Senin baban kim, ufaklık?"

"Adım Crispen, 'ufaklık' değil." Sesindeki hoşnutsuzluk Mairin'i güldürmüştü.

"Crispen, güzel isim. Anlatmaya devam et bakalım."

"Senin adın ne?"

"Mairin," dedi sessizce.

"Benim babam Lord Ewan McCabe."

Mairin ismi hatırlamaya çalışıyordu, fakat tanımadığı bir sürü klan vardı. Evi İskoç bölgesindeydi fakat on yıldır oraya gitmemişti.

"Yani amcanı görmeye gittin. Peki, sonra ne oldu?"

"Kayboldum," dedi kederle. "Sonra bir McDonald askeri beni buldu ve fidye için Lorduna götürmek istedi. Ama ben kaçmayı başardım. Bunun olmasına izin veremezdim çünkü babam bu fidyeyi ödeyemezdi ve bu da bizi zayıf gösterirdi."

Çocuk kucağında kıvrılmışken, Mairin de onun saçlarını okşuyordu. Crispen bu küçük yaşına rağmen oldukça olgundu. Ve bir o kadar da gururlu. "Kaçıp bir tüccarın at arabasında saklandım. Beni bulduğunda bir gün geçmişti." Bir anda başını Mairin'in ağrıyan çenesine çarparak yukarı kaldırdı. "Biz neredeyiz, Mairin?" diye fısıldadı. "Evden çok mu uzaktayız?"

"Evin nerede tam olarak bilmiyorum," dedi üzüntüyle. "Ama şu an güneydeyiz ve sanırım senin evinden iki gün uzaklıktayız."

"Güney mi? Sen de oradan mısın?" diye sordu.

Onun şaşkınlığına gülerek, "Hayır, Crispen ben Kuzey İskoçya bölgesindenim," dedi.

"O zaman burada ne yapıyorsun? Yoksa seni kaçırdılar mı?"

"Bu çok uzun ve daha sen doğmadan önce başlayan bir hikaye."

Tam başka bir şey soracaktı ki Mairin onu yavaşça uyardı. "Şimdi uyuyalım, Crispen. Buradan kaçabilmemiz için gücümüzü toplamalıyız."

"Kaçmak mı?" diye fısıldadı.

"Evet, tabii ki. Bütün mahkumlar bunu yapar," dedi Mairin,

oldukça neşeli şekilde. Çocuğun sesindeki korkuyu hissedince ona acımıştı. Evinden ve onu sevenlerden bu kadar uzakta olmak berbat bir his olmalıydı.

"Beni evime, babama geri götürecek misin? Onun da seni Lord Cameron'dan korumasını sağlarım."

Sesindeki sertlik Mairin'i gülümsetmişti. "Elbette, seni kendi ellerimle eve götüreceğim."

"Söz mü?"

"Söz."

* * *

"Oğlumu bulun!"

Ewan McCabe'in haykırışı her yerden duyuluyordu. Bütün adamları pür dikkat, tetikte bekliyorlardı. Bazılarıysa acı çekiyordu. Dile getirmeye cesaret edemiyorlardı belki ama hepsi Crispen'ın öldüğüne inanıyordu.

Ewan bu duruma bir türlü anlam veremiyordu, ama oğlu – ölü ya da canlı – bulunana kadar onu aramaktan vazgeçmeyecekti.

Kardeşleri, Alaric ve Caelen'e dönerek alçak sesle, "Bütün adamları Crispen'ı aramaları için kullanamam," dedi. "Bu bizi güçsüzleştirir. Benim ve oğlumun hayatı size emanet. Her ikiniz-den de yanlarınıza birer birlik alıp farklı yerleri aramanızı istiyorum. Onu bana, evine getirin."

"O bulunana kadar durmayacağız. Emin olabilirsin," dedi, ortanca kardeşi Alaric.

"Evet, biliyorum," dedi Ewan.

Ewan kardeşlerinin atlarına binip adamlarına emir vermelerini izledi. Gözlerini kapattı ve sinirden yumruğunu sıktı. Kim

onun oğlunu kaçırmaya cesaret edebilirdi? Üç gündür fidye istemeleri için bekliyordu, fakat hiç haber yoktu. Üç gündür, bütün McCabe topraklarını karış karış aramıştı.

Bu bir saldırının işareti miydi? Düşmanları ona en zayıf anında mı saldırmayı planlıyordu? Bütün askerler ne zaman bu aramaya katılabileceklerdi?

Gittikçe güçsüzleşen kalesine göz gezdirirken çenesi kaskatı kesilmişti. Klanını ayakta ve güçlü tutabilmek için tam sekiz senedir savaşıyordu. McCabe, her zaman güç ve gururla birlikte anılan bir isim olmuştu. Sekiz yıl önce, sarsıntı yaratabilecek bir saldırıya karşı direnmişlerdi. Caelen'in sevdiği kadın tarafından ihanete uğramışlardı. Ewan'ın babası ve genç karısı öldürülmüş, geriye sadece hizmetçilerden birinin sakladığı çocukları kalmıştı.

Ewan ve kardeşleri döndüğünde, ellerine neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Kocaman bir enkaz yığını, dağılmış insanlar ve neredeyse bitmiş bir ordu.

Ewan Lord olduğunda, ortada sahiplenebileceği pek bir şey yoktu.

Bu zamana kadar, her şeyi yeniden ancak kurabilmişlerdi. Highland bölgesinin en iyi eğitilmiş askerleri ona aitti. Yaşlılara, hastalara, kadınlara ve çocuklara yiyecek sağlayabilmek için o ve kardeşleri hiç durmadan, yorulmadan çalıştılar. Çoğu zaman erkekler aç kalıyordu. Sayıları yavaş yavaş artarak büyüyordu. En sonunda Ewan mücadeleci klanını canlandırmayı başarmıştı.

Artık düşündüğü tek şey öcünü alabilmekti. Bu kadarla yetinemezdi. Sekiz yıldır ona güç veren bu düşünceydi. Bunu unutarak geçirdiği tek bir günü bile olmamıştı.

"Lordum, oğlunuzla ilgili bazı haberler var."

Ewan, atından inmiş telaşla ona koşan askeri karşılamak için yerinden fırlayarak kalktı.

"Konuş!" diye emretti.

"McDonaldlar'dan biri üç gün önce, sizin topraklarınızın kuzey sınırında görmüş. Onu kaçırıp lorduna fidye için götürmeye niyetlenmiş. Fakat oğlunuz kaçmış. O zamandan beri de gören yok."

Ewan sinirden kudurmuştu. "Hemen sekiz askerle birlikte McDonald'a gideceksin. Ona şunu söyle. Oğlumu yakalayan askeri hemen bana gönderecek ya da bana öldüreceğinin garantisini verecek. Eğer kabul etmezse, gelip onu kendim öldüreceğim. Tek bir kelimeyi bile atlamadan böyle söyle."

"Emredersiniz, Lordum."

Asker hemen yola çıktı. Ewan hem rahatlamış hem de hâlâ kızgındı. Crispen hayattaydı, ya da en azından öyleydi. McDonald aralarındaki sessiz barış anlaşmasını bozarak akılsızlık yapmıştı. Fakat iki taraf da dost olmamasına rağmen, McDonald, McCabe'i kızdıracak kadar aptal değildi. Soyu artık eski gücüne sahip değildi ve halkı yeterince güçlü değildi. Ama gücü iki kat artmıştı.

Askerleri göz ardı edilemeyecek kadar güçlüydüler. Ewan'ın sahip olduklarıyla hemen hemen aynıydı. Ama onun gözü komşusunun sahip olduklarında değil, Duncan Cameron'da idi. Tüm İskoçya Cameron'ın kanıyla sulanmadan, Ewan mutlu olmayacaktı.

2

Yolun sonuna doğru, taşlık yamaçtan ilerlerken Mairin yorgun gözlerle önlerinde yükselen kaleye baktı. Çaresizlik içinde bu devasa yapıyı seyrederken, buradan kaçma fikri aklını kurcalıyordu. İmkansız olduğunu söyleyebilirdi.

Her yerde adamlar vardı. Çoğu çalışıyordu. Kimisi iç duvarları onarmakla uğraşırken, kimisi de kalenin taş merdivenlerinin yanındaki kovadan su içip dinleniyordu.

Mairin'in umutsuz düşüncelerini hissetmiş gibi, Crispen, yeşil gözleriyle korkarak ona bakıyordu. Kollarıyla onu sarmış, ellerini Crispen'ın önünde kilitlemişti. Güvende olduğunu hissettirmeye çalışır gibi, ona sıkı sıkı sarılıyordu. Fakat Tanrı biliyor, sonbaharda ağacın dalında asılı kalmış, son yaprak gibi titriyordu.

Asker atı dizginlerinden yukarı doğru çekerken, Mairin düşmemek için zor duruyordu ama Crispen atın eyerini tutarak onları düşmekten kurtardı.

Finn yanlarına gelerek birden Mairin'i attan aşağı doğru çek-

ti. O sırada Crispen da ona tutunduğu için yere düştü. Aşağı indikten sonra, Finn kolunu morartırcasına sıkı bir şekilde tutuyordu. Mairin ise eğilip, bağlı elleriyle Crispen'ı yerden kaldırmaya çalıştı.

Bir anda etrafta olup biten her şey durmuş, herkes yeni gelenleri seyretmek için dizilmişti. Kalenin içindeki birkaç kadın uzaktan Mairin'i izleyip, kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Korkunç göründüğünün farkındaydı, Mairin. Fakat asıl Lord Cameron esirini görmeye geldiğinde ne olacağını merak ediyordu. Asıl o zaman Tanrı'nın yardımına ihtiyacı olacaktı.

Sonunda onu gördü. Kaleye çıkan merdivenlerin tepesindeydi, keskin bakışlarıyla Mairin'i arıyordu. Açgözlülüğü, acımasızlığı ve hırsı hakkında duyduklarından sonra karşısında şeytana benzer birini bekliyordu. Ama böylesine yakışıklı birini görünce çok şaşırdı.

Kıyafetleri, hiç savaş görmemiş gibi yepyeniydi. Mairin'in aşina olduğu bir şeydi bu. Karşılaştığı ve tedavi ettiği pek çok asker olmuştu. Yumuşak deriden yapılmış dar pantolonu, yeşil ceketi ve botları oldukça yeni görünüyordu. Yanda duran kılıcı, öldürücü keskinliğiyle güneşte parlıyordu.

Bir anda elleri kendiliğinden boğazına gitti. Boğazı düğümlenmiş gibi hızlıca yutkundu.

"Onu buldunuz mu?" diye seslendi Duncan Cameron, merdivenlerin tepesinden.

"Evet, Lordum," dedi Finn, onu öne doğru itip bez bebek gibi sallayarak. "Bu, Mairin Stuart."

Duncan'ın gözleri kısılmış ve geçmişte uğradığı hayal kırıklığından acı çeker gibi kaşları çatılmıştı.

"Gösterin bana," diye bağırdı.

Finn onu götürürken Crispen önüne atıldı. Mairin tüm gücüyle, nefesi kesilircesine Finn'in göğsüne vurdu. Yan taraftan başka

bir asker fırladı ve onu küçük düşürücü bir şekilde, elbisesinin eteğini yukarı sıyırdılar.

Duncan merdivenlerden inmişti. Yaklaştıkça yüzü daha da ciddileşiyordu. Gözlerinde acımasızlık kendini gösteriyor, elde ettiği zaferle parlıyordu.

Parmağıyla damgayı okşadı. Yüzündeki ciddiyet gitmiş onun yerini kocaman bir sırıtma almıştı. "Alexander'ın kutsal arması," diye fısıldadı. "Senin öldüğünü ve Neamh Álainn'in sonsuza dek kaybolduğunu düşünmüştük. Ama artık ikiniz de benimsiniz."

"Asla," dedi Mairin.

Bir an şaşırdı, ama sonra tekrar merdivenlere doğru yönelip Finn'e bağırarak "Örtün onu!" dedi.

Finn elbisesini indirip, kolunu bıraktı. Crispen hemen yanına geldi.

"Bu da kim?" diye gürledi Duncan, gözlerini Crispen'a dikerek. "Onun veledi mi? Onu da mı istiyor yanında? Böyle bir şey olamaz."

"Hayır, Lordum," dedi Finn hemen. "Bu çocuk onun değil. Bizim atlardan birini çalmaya çalışırken yakaladık. Sadece koruyor onu. Başka bir şey yok."

"Kurtulun o zaman ondan."

Mairin sıkıca Crispen'a sarılıp bütün nefretiyle Duncan'a bakarak "Ona dokunursan, doğduğuna pişman olursun," dedi.

Duncan oldukça şaşırmıştı. Öfke bütün yüzüne yayılmış, yüzü neredeyse mosmor olmuştu. "Bu ne cüret! Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hadi, öldürsene beni!" dedi sakince. "Senin işine gelir."

Aniden dönüp elinin tersiyle Mairin'in yüzüne vurdu. Mairin eliyle çenesini korumaya çalışırken yere kapaklandı.

"Bırakın onu!" diye bağırdı Crispen.

Mairin hemen kalkıp, Crispen'a sarılarak sakinleşene kadar

onu kollarının arasında tuttu. "Şşş. Onu daha fazla kızdıracak bir şey yapma," diye uyardı.

"Gördüğüm kadarıyla aklın başına gelmiş," dedi Duncan. "Umarım böyle devam eder."

Mairin ise hiçbir şey demedi. Sadece yerde oturup Crispen'a sarılarak, Duncan'ın botlarına bakıyordu. *Hiç çalışmak zorunda kalmamış,* diye düşünüyordu. Ona tokat atan eli bile yumuşacıktı. Aciz insanların sırtından geçinen bir adam nasıl bu kadar güçlü olabilirdi?

"Onu içeri götürüp banyo yaptırın," dedi Duncan, iğrenerek.

"Yanımdan ayrılma," diye fısıldadı Crispen'a. Finn'in ona zarar vermesinden korkuyordu.

Finn onu kaldırıp kalenin içine yarı sürükleyerek yarı taşıyarak götürdü. Dışarıdan göz kamaştırıcı olsa da, içerisi kirli ve küflüydü, ayrıca eskiden kalmış bira gibi kokuyordu. Köpekler durmadan havlıyordu. Ve bir anda gelen dışkı kokusuyla burnunun direği sızlamıştı.

"Merdivenlerden çıkacaksın," diye homurdandı Finn, onu merdivenlere doğru itekleyerek. "Bir şey yapmaya kalkma. Kapıda adamlar bekleyecek. İşini çabuk bitir. Lord'u bekletmek istemezsin, değil mi?"

Mairin'i banyo yaptırmakla görevli kadınlar, saçlarını yıkarken merakla ve acıyarak ona bakıyordu.

"Sen de banyo yapmak ister misin?" diye sordu kadınlardan birisi Crispen'a.

"Hayır," dedi yatakta oturduğu yerden.

"Hayır, onu rahat bırakın," diye tekrarladı Mairin.

Saçlarını duruladıktan sonra onu küvetten çıkardılar. Daha sonra yakası, kol ağızları ve etekleri göz alıcı şekilde işlenmiş mavi bir elbise giydirdiler. Duncan renkleriyle giydirilmesinin önemini biliyordu. Ne kadar da çabuk, onu esiri yapmıştı.

Kadınlar saçlarına şekil vermek istemişti, fakat Mairin buna izin vermedi. Saçları kurur kurumaz, kendisi öylesine ördü.

Kadınlar omuz silkerek odadan çıktılar. Mairin de Duncan'ın onu çağırmasını bekliyordu.

Yatağa, Crispen'ın yanına oturdu. Crispen da koluna yaslanarak, "Seni pisletiyorum," diye fısıldadı.

"Hiç önemli değil."

"Ne yapacağız, Mairin?"

Korkudan sesi titriyordu. Mairin, onu başından öperek, "Bir şeyler düşüneceğiz, Crispen. Bir şeyler düşünmek zorundayız," dedi.

O anda kapı açıldı, Mairin çocuğu hemen arkasına sakladı. Finn kapıda durmuş zafer edasıyla onlara bakıyordu.

"Lord seni istiyor."

Crispen'a dönüp onu çenesinden tutarak gözlerinin içine baktı. "Sen burada kalacaksın," diye fısıldadı. "Bu odadan çıkmak yok, tamam mı?"

Çocuk sadece başını salladı, fakat gözleri korkuyla bakıyordu.

Mairin oturduğu yerden kalkıp Finn'e doğru yürüdü. Tam onu kolundan tutacaktı ki kendini geri çekti. "Tek başıma yürüyebilirim."

"Seni kendini beğenmiş fahişe," diye çıkıştı Finn.

Finn'in önünde merdivenlerden inerken, geçen her saniyeyle beraber korkusu da artıyordu. Büyük salonda şöminenin yanında duran rahibi gördüğünde Duncan'ın işini şansa bırakmayacağını anlamıştı. Onunla evlenip, onu yatağına alacaktı. Böylece onun ve Neamh Álainn'in kaderini kontrol edebilecekti.

Finn onu salona doğru çekiştirirken, Tanrı'ya ona yapması gerekenler için güç ve cesaret versin diye dua ediyordu.

"İşte benim müstakbel gelinim," dedi Duncan, rahiple konuşmasını keserek.

Gözleri hiç de güler gibi değildi. Baştan aşağı onu süzdü. Eğer reddederse neler olacağı konusunda uyarır gibi bakıyordu.

Tanrım, bana yardım et.

Rahip boğazını temizleyip, Mairin'e doğru döndü. "Sen evlenmeyi istiyor musun, kızım?"

Herkes cevabını beklerken sessizlik uzayıp gidiyordu. Sonra yavaşça başını salladı. Rahip suçlayan bakışlarla Duncan'a döndü.

"Bu ne demek oluyor, Lord? İkinizin de bu evliliği istediğini söylemiştin."

Duncan'ın yüz ifadesi o kadar korkutucu olmuştu ki rahip konuşmayı keserek istavroz çıkarıp birkaç adım geriledi.

Duncan, Mairin'e döndüğünde, kadının korkudan kanı donmuştu.

Bu kadar yakışıklı bir adam, bir anda nasıl da iğrençleşmişti.

Mairin'in yanına gelip, kemiğini kırmak istercesine, tüm gücüyle kolunu sıktı.

"Son bir kez daha soruyorum," diye sordu, tehdit eder gibi. "İstiyor musun?"

Her şeyin farkındaydı. Onu reddettiği anda başına neler geleceğini biliyordu. Neamh Álainn'e ulaşmak için hazırladığı plan bozulursa onu öldürebilirdi bile. Ama bu kadar yıllık eziyeti, karşılaştığı ilk zorlukta boyun eğsin diye yaşamamıştı. Nasıl olursa olsun, bir şekilde bu beladan kurtulmanın yolunu bulmalıydı.

Sırtına dayanmış kılıcın acısını göz ardı ederek omuzlarını kaldırdı. Kararlı ve daha yüksek bir sesle reddetti. "Hayır."

Duncan'ın öfkesinden bağrışı, neredeyse kulak zarını patlatacaktı. Yumruk atmasıyla birkaç adım sendeleyip yere yığıldı. Kaburgalarına o kadar sert vurmuştu ki ciğerlerinin nefesi kesilmişti. Şaşkınlıkla dağılmış şekilde bakışlarını ona dikmiş, nefretinin şiddetini hissettirircesine başında öylece

dikiliyordu. Mairin o an doğru yaptığını anlamıştı. Cinnet geçirip onu şuracıkta öldürse bile onun karısı olmaktan bir farkı yoktu. Zaten Neamh Álainn'in vârisini doğurduğunda artık ona ihtiyacı kalmayacaktı. Asıl o zaman onu başından atacaktı.

"Kabul edeceksin!" dedi, yumruğunu kaldırarak.

"Hayır."

Sesi önceki gibi güçlü çıkmıyordu. Daha çok fısıldar gibiydi. Dudakları titriyordu. Ama yine de sesini duyurabilmişti.

Salondaki konuşmalar gittikçe yükseliyordu. Duncan'ın yüzü şekilden şekle girmiş, yanakları sinirden o kadar morarmıştı ki Mairin bir an onun patlayacağını düşündü.

Parlayan, o tertemiz botlarıyla Mairin'i tekmeliyordu. Her bağrışının ardından bir tekmeyle daha karşılaşıyordu. Hiç durmadan tekmeledi, sonra yakasından tutup yüzüne yumruk attı.

"Lordum, öldüreceksiniz kızı."

Mairin, yarı baygın halde, kimin konuştuğunu anlayamamıştı. Duncan'ın ellerindeydi. Aldığı her nefes ona dayanılmaz acı veriyordu.

Duncan nefretle onu tekrar yere bıraktı. "Onu odaya kilitleyin. Hiç kimse yemek ya da su vermeyecek, ne ona ne de veledine. Çocuk açlıktan kıvranmaya başlayınca daha ne kadar dayanabilecek göreceğiz."

Yaralarını umursamadan onu tekrar kaldırdılar. Merdivenlerden çıkarken attığı her adım ona işkence çektiriyordu. Finn odanın kapısını açıp onu içeri itti.

Yerde öylece durup, aldığı her nefesle bilincini toparlamaya çalışıyordu.

"Mairin!" Crispen hemen yanına koşup onu çekiştirmeye başladı.

"Dur, sakın bana dokunma!" diye fısıldadı kısık sesle. Bir kez daha dokunursa bayılacaktı.

"Yatağa yatmalısın!" dedi can havliyle. "Lütfen Mairin sana yardım edeceğim."

Crispen neredeyse ağlayacaktı. Mairin ise ölürse çocuğun Duncan'ın elinden nasıl kurtulacağını düşünüyordu bu da ona biraz olsun güç vermişti. Dua edip uyumamaya çalışıyordu.

Sürünerek yatağa gitti, fakat her hareketi sırtına daha fazla acı veriyordu.

Crispen da tüm gücüyle onu taşımaya çalıştı, sonunda yatağın ucuna uzanmayı başarmıştı. Saman yatakta sanki kaybolmuştu, sıcacık gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Nefes almak bile canını yakıyordu. Crispen yanına oturmuş, küçücük bedeniyle ondan şefkat bekler gibiydi.

Onun yerine Mairin'e sarılıp, onu kucağına yasladı. "Ne olur ölme, Mairin. Çok korkuyorum."

"Leydim. Hanımım. Uyanın. Uyanmalısınız."

Bu ısrarcı ses onu ayıltmıştı. Kimin uyandırdığını görmek için döndüğünde tüm bedenine yayılan acı nefesini kesmişti.

"Özür dilerim," dedi endişeyle. "Biliyorum çok kötüsünüz ama acele etmelisiniz."

"Acele mi?"

Mairin'in sesi kısılmıştı. Beynini örümcek ağı kaplamış gibiydi. Crispen onun yanında duruyordu. Yatağın üzerine düşen gölgeyi görünce korkup heyecanlanmıştı.

"Hadi acele edin," diye tekrarladı ses.

"Kimsin sen?" diye sordu Mairin ısrarla.

"Konuşmaya vaktimiz yok, Leydim. Lord sızmış uyuyor. O kadar kötü durumdasınız ki sizin kaçacağınızı düşünemez. Birazcık kendinizi zorlarsanız, hemen gidebiliriz. Evlenmeyi kabul etmezseniz çocuğu öldürmeyi düşünüyor."

Kaçmak, bunu duyunca örümcek ağları biraz olsun kaybol-

muştu. Kalkıp oturmaya çalıştı ama acısı o kadar fazlaydı ki bağırmamak için kendini zor tutuyordu.

"Şimdi, size yardım etmeme izin verin. Sen de, ufaklık," dedi Crispen'a. "Sizi kurtarmam için bana yardım etmelisiniz."

Crispen yataktan kalkıp kenara geçti.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu Mairin, oturmasına yardım ederlerken.

"Size yaptığı utanç vericiydi," dedi kadın. "Bir kadını dövdü. Delirmiş olmalı. Sizi kafasına takmış. Evlenmeyi kabul etseniz de etmeseniz de hayatınızdan endişeleniyorum. Çocuğu öldürecek."

Mairin gücü yettiğince, hafif bir şekilde kadının elini sıktı. "Teşekkür ederim."

"Acele etmeliyiz. Yan odada kaçmak için bir tünel var. Kendiniz gitmek zorundasınız. Sizi götürerek riske giremem. Tünelin sonunda Fergus atla sizi bekliyor olacak. Biliyorum, canınız yanıyor ama dayanmak zorundasınız. Kaçmak için tek şansınız bu."

Mairin başını sallayarak kabul ettiğini gösterdi. Acı çekerek kaçmak ya da rahat bir şekilde ölmek. Çok zor bir karar gibi görünmüyordu.

Hizmetçi kadın odanın kapısını açıp Mairin'e doğru döndü. Parmağını dudaklarının üzerine koydu. Eliyle solu işaret ederek orada bir koruma olduğunu söylemeye çalıştı.

Crispen hemen onun elinden tuttu. Mairin de onu rahatlatmak için sıkıca tutuyordu. Adım adım nefes bile almadan karanlık salonda uyuyan korumanın yanından geçtiler. Mairin tüm yol boyunca nefesini tutmuştu, soluğunun tükenip de o sesle adamı uyandırmaktan korkuyordu. İşte o zaman bütün kale ayaklanırdı.

Sonunda yan odaya ulaşmışlardı. İçeriye adım atar atmaz tozlar havalandı ve bir anda burnu kaşındı, hapşırmamak için kendini zor tutmuştu.

"Buradan" diye fısıldadı kadın karanlıkta.

Mairin taş duvardan gelen soğuğu hissedene kadar kadının sesini takip etti."Tanrı sizinle olsun," dedi, hizmetçi kadın onlara küçük tüneli göstererek.

Mairin teşekkür edip elini sıkmak için durakladı. Sonra Crispen'ı da tünele doğru yönelterek devam ettiler.

Attığı her adım Mairin'e işkence eder gibiydi. Kaburgalarının kırılmış olabileceğinden korkuyordu ama şu anda bunun için yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Karanlıkta hızlıca ilerliyorlardı. Mairin bir de arkasından Crispen'ı sürüklüyordu.

"Kim var orada?"

Mairin adamın sesini duyunca irkildi ama sonra Fergus'un onları beklediğini hatırladı.

"Fergus?" dedi yavaşça. "Benim. Mairin Stuart."

"Gelin, Leydim."

Mairin hemen çıkışa doğru ilerledi, sonunda yaş, soğuk yere adımını atabilmişti. İri çakıl taşlarının ayağına batmasıyla bir anda irkildi. Etrafına iyice göz gezdirdi. Kaçtıkları tünel kalenin arka tarafına çıkıyordu. Gökyüzüne uzanan dağla kale arasında sadece dağın yamacı vardı.

Fergus hiç konuşmadan karanlığa doğru adım atmaya devam etti. Mairin de ona yetişmek için arkasından koşturuyordu. Birlikte yamaçtan aşağı, Duncan'ın toprakları üzerinden ağaçlığa doğru ilerliyorlardı.

Atı ağaçlardan birine bağlamışlardı. Fergus hemen atı çözüp dizginleri Mairin'e verdi.

"Önce sizi bindireyim, sonra çocuğu." Yolu göstererek, "Bu taraf kuzeye gider, Tanrı yardımcınız olsun," dedi.

Kadını kaldırıp hemen eyere oturttu. Mairin düşmemek için epey zorlanmıştı. Gözyaşları hiç durmuyordu, düşmemek için

bilinçsizce çabalıyordu. Sonunda atın üzerinde iki büklüm bir şekilde oturdu.

Tanrım, lütfen bana yardım et.

Fergus Crispen'ı onun önüne oturttu. Böylece Mairin de ona tutunabilecekti, Tanrı biliyor ya buna ihtiyacı olacaktı.

"Dizginleri tutabilecek misin?" dedi Mairin, kısık sesle Crispen'a doğru eğilerek.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Crispen kendinden emin şekilde. "Bana sıkıca tutun, Mairin. Eve gideceğiz, sana yemin ediyorum."

Sesindeki kararlılık Mairin'i gülümsetmişti. Fergus'un ata vurmasıyla yola çıktılar. Mairin canının acısından dudaklarını ısırıyordu. Bu yolculuğa bir kilometre bile dayanacak hali yoktu.

Alaric McCabe atını yukarı doğru sürüp, yumruğunu havaya kaldırarak adamlarını durdurdu. Sabahtan beri at üzerindeydiler. İşe yarasa da yaramasa da sonu görünmeyen tren yollarından atların nal izlerine kadar her yere bakmışlardı. Ama hepsi boşunaydı. Atından inip topraktaki izi incelemek için ileriye doğru yürüdü. Eğilip belli belirsiz ize dokundu, iz çimenlere doğru devam ediyordu. Sanki az önce birisi attan düşmüş gibi görünüyordu.

Hemen etrafına bakındı, birkaç adım ötede toprakta bir ayak izi fark etti. Sonra adamın gösterdiği tarafa baktı. Yavaşça kalkıp kılıcını çekti, eliyle adamlarına etrafı çevirmelerini işaret etti.

Tuzak olup olmadığını kontrol ederek dikkatlice ağaçlıklara doğru ilerledi. İlk önce, biraz ileride otlayan atı gördü, dizginleri asılmış eyeri yamuk duruyordu. Sinir olmuştu. Bir atı böylesine ihmal etmek kesinlikle suçtu.

Sağından gelen hafif hışırtıyla döndüğünde karşısında sırtını kocaman bir ağaca dayamış küçük bir kadın duruyordu. Elbise-

sinin etekleri altında kedi yavruları varmış gibi havalanıyordu. Mavi gözleri öfke ve korku doluydu.

Uzun siyah saçları dağılmış şekilde beline kadar iniyordu. Kollarındaki ve eteğindeki işlemelerle elbisesinin rengini o anda fark etmişti.

O an öfkeden kör olmuş gibiydi. Kılıcını havaya kaldırıp bir anda ileri doğru atıldı.

Mairin, hemen ağaçla sırtının arasına bir şey saklamaya çalışıyordu. Daha sonra Alaric birisini saklamaya çalıştığını anlamıştı. Bu bir çocuktu.

"Arkama saklan!" diye fısıldadı korkuyla.

"Ama Mair..."

Alaric olduğu yerde kalakalmıştı. Bu sesi tanıyordu. Parmakları titremeye başlamıştı. Hayatında ilk defa kılıcı tutarken eli böylesine titremişti. Bir Cameron'ın onun soyundan birisine dokunmadan önce cehennemi boylaması gerekirdi.

Sinirden bağırarak Mairin'e doğru atılıp onu omuzlarından tutarak kenara fırlattı. Crispen ağaca yaslanmış, şaşkınlıktan ağzı açık öylece duruyordu. Karşısında Alaric'i görür görmez hemen kollarına atıldı.

Kılıcı yere düşmüştü – bu da bir suçtu – ama o an Alaric'in umurunda değildi. Sevincinden sersemlemişti.

"Crispen!" diye bağırdı, onu tekrar kucaklayarak.

Bir anda acı bir çığlık kulakları tırmalamıştı. Mairin kaçarken yanlarına aldıkları çantayla Alaric'e vuruyordu. Alaric o kadar şaşırmıştı ki birkaç adım gerileyip Crispen'ı bıraktı.

Crispen'la arasına girerek, kasıklarına tekme attı. Alaric iki büklüm olmuş acıdan küfür ediyordu. Dizlerinin üstüne düştü, kılıcını yerden alıp adamlarına ıslık çaldı. Mairin çıldırmış gibiydi.

Acı içinde kıvranırken, Mairin'in çocuğu tutup birlikte ko-

şarak kaçırmaya çalıştığını gördü. Bir anda her şey olup bitmişti. İki adam Mairin'in önünü kesti. Aniden durunca Crispen ona çarptı. Tam başka yöne doğru yönelmişti ki Gannon onu durdurmak için elini kaldırdı.

Alaric şaşkınlık içinde olanları seyrediyordu. Mairin çocuğa dönüp onu sıkıca tutmuştu. Vücudunu Crispen'a siper edercesine yere yattı.

Gannon ve Cormac orada donakalmış, sadece Alaric'e bakıyorlardı. Bu sırada diğer adamlar da ağaçlığa doğru gelmekteydi.

Crispen hemen ayağa kalktı. Gannon'a onu öldürmek istercesine bakması herkesi hayretler içinde bırakmıştı.

"Sakın ona vurma!" diye bağırdı.

Bütün adamlar Crispen'ın gözü dönmüş halini şaşkınlık içinde seyrediyordu.

"Evlat, ona hiçbir şey yapmayacaktım," dedi Gannon. "Sadece seni alıp kaçmasına engel olmaya çalışıyordum. Günlerdir durmadan yorulmadan seni arıyoruz. Lord senin için çok endişeleniyor."

Alaric Crispen'a doğru yürüyüp, yerde yatan Mairin'den çekip aldı. Mairin'i de ayağa kaldıracaktı ama Crispen yine öne atılıp onu geri çekmeye çalışarak bağırmaya başladı.

Alaric yeğenini hayretle seyrediyordu.

"Ona dokunma. Çok kötü yaralandı, Alaric Amca," dedi Crispen.

Crispen ne yapacağını bilmez halde çaresizce duruyordu. Neredeyse olduğu yere yığılıp ağlayacaktı. Ama bu kadın her kimse, Crispen ondan korkmuyordu.

"Ona zarar vermeyeceğim, evlat," dedi Alaric sakince.

Alaric eğilip Mairin'in saçlarını düzelterek yüzüne baktı. Kendinden geçmiş haldeydi. Yanağının biri morarmıştı ama yine de yaralanmış gibi görünmüyordu.

"Neresinden yaralandı?" diye sordu Crispen'a.

Crispen'ın gözleri dolmuştu ama yaşların akmasına izin vermeden kirlenmiş elinin tersiyle hemen gözlerini sildi.

"Karnından ve sırtından. Birisi dokununca canı çok yanıyor."

Çok dikkatlice, çocuğu tekrar bağırtmamak için, Mairin'in yaralarını görebilsin diye elbisesini sıyırdı. Karnının ve sırtının halini görünce nefesi kesilmişti. Etrafındaki adamları bile onun haline acımışlardı.

"Tanrım, ne olmuş buna?" diye sordu Alaric.

Bütün göğüs kafesi morarmıştı. Sırtında da bir sürü morluk vardı. Hatta neredeyse Duncan'ın botunun izi bile çıkmıştı.

"Onu dövdü," dedi Crispen, ağlamaklı, boğuk bir sesle. "Bizi eve götür, Alaric Amca. Babamı görmek istiyorum."

Diğer adamların önünde çocuğun ağlamasını istemediğinden başını sallayıp kolunu okşadı. Daha sonra Crispen'dan olup biteni dinlemek için çok vakit olacaktı. Ewan nasıl olsa her şeyi bilmek isteyecekti.

O an durup baygın halde duran Mairin'e baktı. Duncan Cameron'ın kıyafetlerini giyiyordu ama Crispen'ı korumaya çalışmıştı. Crispen'ın kaybolmasında Cameron'ın parmağı varsa o zaman Ewan'ı sakinleştirmek hiç de kolay olmayacaktı.

Savaş çıkacaktı. En sonunda, savaş çıkacaktı. Cormac'e kadını alması için işaret etti. O da Crispen'ı alacaktı. Çünkü merak ettiği birkaç şeyi yolda sormak istiyordu.

Crispen başını sallayarak, inatla "Hayır, onu *sen* al, Alaric Amca," dedi. "Onu sen götürmelisin. Babam onu koruyacak diye söz vermiştim ama o burada değil o yüzden bunu sen yapmalısın. Onu sen götürmelisin."

Alaric derin bir nefes aldı. Çocuğa anlam veremiyordu ama yine de şu an hayatta olduğu için mutluydu. Onun bu anlamsız isteklerini yerine getirmekten başka çaresi yoktu. Ama daha sonra onlara tekrar karşı gelmemesi için kulağını çekecekti.

"Ben de sizinle geleceğim," dedi Crispen, endişeli şekilde Mairin'e bakarak.

Alaric gökyüzüne doğru baktı. Ewan bu çocuğa tam yol yordam öğretememişti. Tek sorun buydu.

Sonunda üçü bir ata binmişlerdi. Mairin bir koluna dayanmış şekilde duruyordu. Crispen ise başını Mairin'in göğsüne yaslamış şekilde diğer bacağında oturuyordu.

Tehditkar bir biçimde, gülüyorlar mı diye adamlarına baktı. Lanet olsun ki onlar yüzünden kılıcını da başkasına vermek zorunda kalmıştı. Ama ikisinin kilosu tek bir askerinkine bile denk gelmezdi.

Ewan minnettar olsa iyi olurdu. Alaric kadını ona teslim eder etmez ne yapılması gerektiğine hemen karar verebilirdi.

3

McCabe topraklarının sınırlarından geçer geçmez, bütün tepelerden yankılanan güçlü bir ses duyuldu, daha sonra da uzaklardan başka bir ses daha geldi, onlarınkine karşılık veriliyor gibiydi. Böylece Lord, oğlunun bulunduğundan daha onlar kaleye varmadan haberdar olacaktı.

Mairin atın üstünde korkudan dizginlere sıkıca tutunmuşken Crispen sevinçten eyerin üstünde uçuyor gibiydi.

"Eğer dizginleri böyle çekiştirmeye devam edersen, sen ve at geldiğiniz yere geri gideceksiniz."

Mairin mahcup olmuş şekilde onu kurtuluşuna kavuşturacak Alaric McCabe'e baktı. Onu kızarak uyarmıştı ama zaten ondan yeterince korkuyordu. Dağınık uzun, siyah saçları ve şakaklarının iki tarafından sarkan örgüleriyle oldukça vahşi bir görünüşü vardı.

Uyandığında atın üzerinde onun kollarındaydı. O an şaşkınlıktan kaçmaya çalışırken neredeyse hepsi attan düşecekti. Bütün yol boyunca Hem Crispen'ı hem de Mairin'i taşımak için kendini

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok zorlamıştı. Sonunda aralarındaki sorunu halletmek için ikisini de aşağı indirdi.

Mairin ona karşı oldukça inatçıydı. Neyse ki Crispen onun tarafındaydı ve ona söz vermişti. Kimseye onun adını söylemeyecek ve Alaric ne sorarsa sorsun ikisi de sessiz kalacaktı.

Bağırıyor elini kolunu sallıyordu. İkisini boğmakla bile tehdit etmişti. En sonunda çileden çıkmıştı, tekrar yola koyulmak için hazırlanırken bir taraftan da bütün kadınlara, çocuklara küfür ediyordu.

Alaric tekrar Mairin'i yanına almak istememişti, en azından bugünlük. Çünkü Mairin ata nasıl binmesi gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Ve bunun gibi iyi bir ata bu şekilde beceriksizce binmek resmen suç sayılırdı.

Normalde iki gün sürmesi gereken yol, Alaric'in kadının durumunu fazlaca önemsemesi ve sık sık mola vermeleri yüzünden üç günlerini almıştı. Mairin aslında onun düşünceli biri olduğunu biliyordu çünkü bunu ona *söylemişti*. Birçok defa.

Birinci günden sonra, Mairin artık onun yardımı olmadan yola devam etmeye karar vermişti. Çünkü yüzündeki kendini beğenmiş ifadeye daha fazla katlanmak istemiyordu. Kadınlara sabrı olmadığı açıkça görünüyordu. Ayrıca kendi yeğenine davranışlarından, çocuklara da sabrı olmadığı belliydi.

Hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen sadece Crispen onu koruyor diye ona mümkün olduğunca iyi davranmaya çalışıyordu. Adamları da ona karşı oldukça saygılıydı.

Lord McCabe'in himayesine yaklaştıkça korku bütün bedenine yayılıyordu. Mairin artık konuşmak zorunda kalacaktı. Lord bütün sorularına bir cevap isteyecekti, o da hepsini yanıtlamak zorunda kalacaktı.

Crispen'ın kulağına bir şeyler söylemek için eğildi.

"Bana verdiğin sözü hatırlıyorsun değil mi, Crispen?"

"Evet," dedi fısıldayarak. "Kimseye senin adını söylemeyeceğim."

Crispen bunu kabul ettiği için memnun olmuştu ama ondan böyle bir şeyi istediği için de utanmıştı. Ne yazık ki başka çaresi yoktu ve böyle olmak zorundaydı. Tesadüfen Crispen ile karşılaşmış ve ona yardım etmiş sıradan önemsiz biri olduğunu düşünürlerse ona yardım edebilirlerdi. Hatta bir at ve yemek verirlerdi. Böylece o da tekrar özgürlüğüne kavuşurdu.

"Babana bile," diye tekrarladı Mairin.

Crispen ciddi bir şekilde başını sallayarak, "Ona sadece beni kurtardığını söyleyeceğim," dedi.

Mairin hafifçe kolunu sıkarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Senin kadar iyi bir koruyucu hayatta bulamazdım."

Crispen artık neşeli neşeli gülüyordu. Gururdan koltukları kabarmıştı.

"Siz ikiniz sessiz sessiz ne fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu iğneleyici şekilde.

Mairin yüzünü ona döndüğünde, Alaric merakla onları seyrediyordu.

"Eğer senin de bilmeni isteseydim daha sesli konuşurdum," dedi Mairin sakince.

Alaric arkasını dönmüştü ama kendi kedine söyleniyordu. Ona göre Mairin bütün kadınlardan daha beterdi.

"Bu kadar çok günahla rahibi oldukça yoruyor olmalısın," dedi Mairin.

"Günah işlediğimi nereden çıkardın?" diye sordu, bir kaşını kaldırarak.

Mairin başını salladı. Galiba bu kibirli adam cennete giden yolu garantilemişti. Öyle bir davranış tarzı vardı ki nefes alış verişi bile Tanrı'yla anlaşmış gibiydi.

"Bakın, işte orada!" diye bağırdı Crispen, heyecanla ileriyi

göstererek. Hepsi tepeye çıkmış karşıdaki dağın yamacında duran taş kaleye bakıyorlardı.

Dağın yamacı birkaç bölgeye ayrılmıştı. Bir tarafta adamlar taştan duvarlar örüyordu. Buradan gördüğü kadarıyla kalenin dış duvarları daha önce bir yangından kalmış gibi kapkaraydı.

Kalenin sağ tarafında bir göl vardı. Güneş ışığı vurdukça masmavi su göz kamaştırıyordu. Kalenin ön tarafı parmaklıklarla çevrilmişti, daha çok ön kapıyı korumak için yapılmış gibiydi. Karşısında da eskimiş, her an yıkılacak gibi duran bir köprü suyun ortasında asılı duruyordu. Geçici olarak yapılmış dar bir köprüydü. Kalenin yan tarafına doğru uzanıyordu ama daha çok öylesine yapılmış gibi görünüyordu. Üzerinden aynı anda birden fazla atın geçmesi imkansızdı.

Kalenin harap olmuş görüntüsüne rağmen etrafı çok güzel görünüyordu. Sol taraftaki yaylada koyun sürüsü dağılmış otluyordu. Yanında iki köpekle birlikte yaşlı bir adam sürüye çobanlık ediyordu. Genelde köpeklerden birisi sürüyü belirli sınırlar içinde tutmak için uğraşırdı, sonra sahibinin yanına gidip görevini tamamladığını gösterircesine kendini sevdirirdi.

Yanında öylece duran Alaric'e dönerek, "Burada ne oldu?" diye sordu.

Ama Alaric cevap vermedi. Yüzü bir anda ciddileşmiş gözlerine simsiyah bir perde inmiş gibiydi. Mairin de dikkatini çekmek için dizginleri biraz daha sıkı tutmuştu ama bir taraftan da nefret dolu bakışlarından korkuyordu. Evet, nefret doluydu. Bu bakışların farklı bir anlamı olamazdı.

Alaric atına atlamış hızla ilerliyordu. Mairin'in atı da onun arkasından hemen hareketlenmişti. Crispen'la beraber gelmelerine izin vermişti çünkü birbirlerine sıkıca sarılıp düşmeyeceklerinden emindi.

Tepeden aşağı inerlerken Alaric'in adamları dört bir taraftan

Mairin'i korumaya çalışıyorlardı. Crispen eyerin üstünde o kadar çok zıplıyordu ki Mairin onu kolundan tutmak zorunda kalmıştı.

Sonunda eski köprüye vardıklarında, Alaric onları durdurdu.

"Önce ben geçeceğim. Siz hemen arkamdan geleceksiniz."

Mairin başıyla onayladı. Zaten kaleye ilk giden olmak istemiyordu. Burası Duncan Cameron'ın kalesinden daha çok korkutuyordu onu çünkü burada başına neler geleceğinden emin değildi. *Cameron*'ın ona ne yapacağını kesinlikle biliyordu.

Köprüden geçtikten sonra çok geniş bir avlu onları karşılamıştı. O an bir zafer haykırışıyla çınlamıştı kulakları. Mairin ancak bir süre geçtikten sonra bağıranın Alaric olduğunu fark edebildi. Mairin ona doğru döndüğünde, hâlâ atının üzerinde yumruğunu havaya kaldırmış zaferini kutladığını gördü.

Bir anda etrafında yüzlerce asker toplanmıştı. Hepsi kılıçlarını havaya kaldırmış, zafer çığlıkları atıyorlardı.

Sonra uzun saçlı bir adamın koşarak avluya geldiğini gördü. O kadar hızlı koşuyordu ki ayakları yere değmiyor gibiydi.

Crispen onu görür görmez attan inip "Baba!" diye bağırdı.

Mairin şaşkınlıkla Crispen'ın babası olduğunu düşündüğü adamı izliyordu. Sanki o an midesine bir şey oturmuştu. Ama yine de korkudan paniklemek istemiyordu ve bunu bastırırcasına yutkundu.

İri yapılı bir adamdı ve en az Alaric kadar sinirli görünüyordu. Ama Crispen'ı kucaklarken yüzündeki mutluluğu görünce Mairin ne düşüneceğini bilememişti. Alaric'ten korktuğu gibi değil, bu adamda onu korkutan daha farklı bir şey vardı.

Dış görünüş olarak kardeşlerin ikisi de birbirine benziyordu. Her ikisinin de omuzlarına kadar inen siyah saçları ve şakaklarından sarkan örgüleri vardı. Oldukça iri, acımasız ve vahşi görünüyorlardı.

"Seni gördüğüme çok sevindim evlat," dedi sevinçle bağırarak.

Crispen küçücük kollarıyla lorda sarılmıştı, o anki görüntüleri Mairin'e eteklerine takılan dikenleri hatırlatmıştı.

Ewan başını kaldırınca göz göze geldiler. Adamın bakışları bir anda sertleşmişti. Mairin baştan aşağı incelendiğini fark etti. O kadar rahatsız olmuştu ki o bakışlar altında öleceğini düşünüyordu.

Daha fazla dayanamayarak Mairin de attan inmeye çalıştı. Atın üstünde bir an kendini aptal gibi hissetmişti çünkü Alaric hariç kimse atın üzerinde değildi bu yüzden o da dikkat çekmişti. Alaric elini uzatarak yere inmesine yardım etti.

"Dikkat edin, Leydim," diye uyardı onu. "İyileşiyorsun ama yine de dikkat etmelisin."

Sesi endişeli gibiydi ama Mairin yüzüne baktığında her zamanki sert görünüşünde bir değişiklik yoktu. Sinirlenerek Mairin de ona sert bir şekilde bakmıştı. Alaric bu duruma şaşırdı ve sonra onu Ewan'a doğru hafifçe itti.

Ewan McCabe daha da sert görünüyordu. Crispen'ı kucağından indirmiş, gözlerini Mairin'e dikmişti. Mairin ise korkudan birkaç adım gerileyip, arkasında duran Alaric'ten onu korumasını bekler gibi duraksadı.

Ewan onu görmezlikten gelerek doğruca Alaric'in yanına gitti. Geçici de olsa şimdilik rahatlamıştı.

"Oğlumu eve getirdiğin için sana minnettarım. Sana ve Caelen'e her zaman güvenmiştim."

Alaric boğazını temizleyip Mairin'i işaret ederek, "Crispen için bu bayana teşekkür etmelisin," dedi. "Ben sadece onları burayı getirdim."

Ewan dönüp Mairin'i daha dikkatlice inceledi. Mairin gözlerini daha yakından görünce şaşırmıştı çünkü hayal ettiği gibi sert bakışlı ve siyah gözlü değildi. Aksine çok yorgun bakan, soluk, yeşil gözleri vardı. Ama kızdığı zaman yüzü bir fırtına bulutu

gibi kapkara oluyordu. İşte o zaman kimin aklına gelirdi ki böyle gözleri olabileceği?

Alaric'in bu sözleriyle afallamış halde – Lordla göz göze gelmek istemiyor diye kimse onu suçlayamazdı – bir anda dönüp ona baktı. Mairin'e sanki bir kaçıkmış gibi bakıyordu ve Mairin öyle düşündüğüne emindi.

"Senin de gözlerin yeşil," dedi Mairin kendi kendine mırıldanarak.

Alaric'in yüzündeki sinirli ifade bir anda endişeye dönüşmüştü. "Başına bir darbe falan almadığına emin misin?"

"Bana bak!" diye bağırdı Ewan o an.

Mairin korkudan ne yapacağını bilemeden olduğu yerde dönüp duruyordu. Yine Alaric'e doğru bir adım gerilemişti.

Alaric ise küfredip ona doğru eğildi ama Mairin Alaric'in gördüklerini görmesinden daha çok korkmuştu.

Artık cesareti kırılmıştı. Tüm yolculuk boyunca hissetmediği acılar şu an onu öldürmek üzereydi.

Bacakları, elleri titriyordu. Acı bütün vücuduna yayılmıştı. Yavaş yavaş nefes almaya çalışıyordu. Acıdan alnını ter basmıştı ama yine de yere yığılmamak için direniyordu. Lord kızgınca Mairin'e bakıyordu. Sebebinin ne olduğunu anlamamıştı. Oğlunun hayatını kurtardığı için ona iyi davranması gerekmiyor muydu? Çok kahramanca bir şey yapmamıştı ama o bunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, Crispen için on tane adamla baş etmek zorunda kalmış olabileceğiydi.

Ewan tam ona dönmüştü ki Mairin acıdan bilincini kaybetmiş gibi o an aklından geçenleri yüksek sesle söylediğini fark etti. Sanki oradakilere küfür etmiş gibi avludaki bütün herkes susmuş ona bakıyordu.

"Alaric!" dedi alçak sesle, ama başını ona çevirmedi.

"Efendim?"

"Bayılırsam beni tutar mısın? Çünkü yere düşersem yaralarım açısından pek iyi olacağını sanmıyorum."

Mairin'i şaşırtarak, Alaric hemen onu omuzlarından yakalayıp sıkıca tuttu. Elleri hafifçe titremişti ve tuhaf bir ses çıkarmıştı. Acaba ona gülüyor muydu?

Ewan hemen öne çıkmış, yüzü yeniden ciddileşmişti. McCabe klanından olanlar hiç gülerler miydi?

"Hayır, biz gülmüyoruz," dedi Alaric sırıtarak.

Mairin dudaklarını sıkıp, tek kelime daha etmemeye karar verdi. Lord'un bütün suçlamalarına kendini hazırlamıştı.

Ewan bir adım uzağında duruyordu. Boynundan tutarak gözlerine bakması için başını yukarı kaldırdı. İri yapılı iki savaşçının arasında sıkışıp kalmışken cesaretli olmak hiç de kolay değildi. Ama yine de gururundan onların ayaklarına kapanıp asla merhamet dilenmeyecekti. Şu an en iyi fikir bu gibi görünse de bunu yapamazdı. Duncan Cameron'dan bile kurtulmuştu. Bu seferki Lord daha iri ve acımasız görünüyordu. Onu tıpkı bir böcek gibi ezebilirdi, ama korkak gibi öleceğine böylesi daha iyiydi. Zaten konuştuğu zaman ölmesine gerek kalmayacaktı.

"Kim olduğunu, neden böyle giyindiğini bana anlatacak mısın? Lanet olsun benim oğlumu nasıl buldun?"

Mairin başını sallayıp cevap vermedi. Yine Alaric'in yanına gitti. Alaric'in ayaklarına dolandıkça durmadan küfür işitiyordu. Sonra, geç de olsa her zaman cesaretli olmak için ettiği yemini hatırlayarak tekrar ileri atıldı.

Ewan daha da sinirlenmişti. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi, "Bana karşı mı geliyorsun?" diye sordu.

Lordun sesinde az da olsa tedirginlik sezmişti. Eğer orada acıdan kıvranmıyor ve hepsini rahatsız eden o elbisenin içinde titremiyor olsaydı bu hoşuna gidebilirdi.

Midesi fena halde bulanıyordu. Adamın botlarına kusma-

mak için dua ediyordu. Duncan'ın botları gibi yeni ve parlak değildiler. Ama ne olursa olsun böyle bir şey Lord'u küçük düşürürdü.

"Sana karşı gelmiyorum," dedi gururlu ve sakin bir ses tonuyla.

"O zaman sorularıma cevap ver. Hem de hemen!"

"Ben..."

Sesi bir anda kısılmıştı, o kadar çok midesi bulanıyordu ki oracıkta kusmamak için hızlıca yutkundu.

Sonunda Crispen yardımına yetişmişti. Hemen babasıyla Mairin'in arasına girip ona sıkıca sarılarak, başını yaralı karnına dayadı.

Mairin'in biraz canı yanmıştı. Yüzünü buruşturup Crispen'ı yavaşça kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Alaric kolundan tutmasa o an yere yığılabilirdi.

Crispen şaşkınlıktan öylece onları seyreden babasına döndü. Adam hayretler içinde meraklı gözlerle onlara bakıyordu.

"Onu rahat bırakın!" diye çıkıştı Crispen. "Çok kötü durumda ve onu koruyacaksın diye söz verdim, baba. *Söz verdim*. Bir McCabe her zaman sözünü tutar. Bunu bana sen söylemiştin."

Ewan öylece bakakalmış hiçbir şey diyememişti. Ama sinirinden boynundaki damarlar şişmişti.

"Çocuk doğru söylüyor, Ewan. Onun acil olarak yıkanıp yatması gerekiyor."

Mairin, Alaric'in bu sözlerine oldukça şaşırmış ama aynı zamanda rahatlamıştı. Tekrar cesaretlenip lorda baktığında onun şaşkınlıktan ağzı açık, kuşkulu bir şekilde Alaric'e baktığını gördü.

"Yatmak mı? Yıkanmak mı? Oğlum ömrüm boyunca nefret ettiğim adamın kıyafetlerini giymiş bir kadınla geri dönüyor ve hepiniz onun yıkanıp yatması gerektiğini söylüyorsunuz, öyle mi?"

Lord her an patlamaya hazırdı. Mairin yavaşça geriledi. Bu sefer Alaric de onunla birlikte birkaç adım gerilemişti. O an Ewan'dan uzak durmak iyi olacaktı.

"Crispen'ın hayatını o kurtardı," dedi Alaric sakince.

"Benim yüzümden dayak yedi," diye bağırdı Crispen.

O an Ewan'ın yüzündeki sert ifade kaybolmuştu. Mairin'e dönüp yaralarını görmek istercesine daha dikkatli baktı. Sanki Mairin'le anlaşmak ister gibi ikilemde görünüyordu ama Alaric ve Crispen ona umutla bakıyordu ve susup geri çekildi.

Yine de sabırsızlığı bütün mimiklerinden okunuyor, derin derin nefes alıp daha fazla soru sormamak için kendini zor tutuyordu. Mairin ona hak veriyordu. Crispen onun çocuğu olmuş olsaydı o da her şeyi en ufak ayrıntısına kadar bilmek isterdi. Ve eğer doğruysa – Ewan'ın şu anda yalan söylemek için bir sebebi yoktu – Duncan Cameron onun ezeli düşmanıydı. Bu yüzden ona böyle nefretle bakıyordu. Mairin şimdi onu daha iyi anlıyordu, ama yine de onunla anlaşma yapmayı düşünmüyordu.

Mairin biraz olsun kendine gelmişti. Çok dik başlı görünmemeye çalışarak, lordun gözlerinin içine bakıp "Ben senin oğlunu kurtardım," dedi. "Eğer bana yardım edersen minnettar olurum. Çok fazla bir şey istemiyorum. Bir at ve belki biraz yiyecek bir şeyler. Sonra kendi yoluma gideceğim ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Ewan yüzünü gökyüzüne çevirmiş, onu dinlemiyor gibiydi. Sabrının sınırlarını zorladığı belliydi.

"At ve biraz yemek," dedi kendi kendine.

Sonra Mairin'e dönüp, yeşil gözleriyle tehdit edercesine "Hiçbir yere *gitmiyorsunuz*, bayan," dedi.

4

Ewan önünde duran kadına gözlerini dikmiş öylece bakıyordu. Tek yaptığı buydu. Crispen ise babasına karşı iyice yüreklenmiş, Mairin'in elinden tutuyordu. Nasıl oldu da oğlunu bu kadar etkilemişti bilmiyordu ama en kısa zamanda her şeyi öğrenecekti.

Kadın Alaric'i bile etkisi altına almıştı. Tamam, güzel biriydi bunu anlayabilirdi ama ona karşı kadını savunması canını sıkmıştı.

Mairin onlara meydan okurcasına başını kaldırdığında masmavi gözleri güneş ışığından aldığı güçle buradayım der gibiydi. Gözleri o kadar güzeldi ki Ewan'a ilkbahardaki o huzur verici gökyüzünü hatırlatmıştı.

Saçları çok bakımsız görünüyordu ama bukleleri beline kadar uzanıyordu, Ewan'ın sarılabileceği incecik bir bel. Kalçasıyla göğüsleri arasındaki bu kıvrım tam da onun ellerine yaraşır gibiydi. Hatta sınırlarını biraz daha yukarılara doğru genişletirse bu dolgun, göz alıcı göğüsleri de hoşuna gidebilirdi.

Çok güzeldi ama bir o kadar da baş belası.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Besbelli acı çekiyordu ve yalan söylemediği de her halinden anlaşılıyordu.

Mairin'in gözleri kararmıştı ve Lord etrafındaki gölgeleri daha iyi görebildi. Tüm gücüyle hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordu ama Ewan, onun gerçekten iyi olmadığını anlamıştı.

Bu yüzden sorgusu biraz beklemek zorunda kalacaktı.

Hemen elini kaldırıp etraftaki kadınlardan birine işret etti.

"Hemen onunla ilgilen!" diye emretti. "Banyo yaptırıp, Gertie'ye ona bir şeyler hazırlamasını söyle. Bir de Tanrı aşkına giymesi için şu Cameron kıyafetlerinden farklı bir şeyler ver."

Hemen iki kadın koşup Mairin'in koluna girdi.

"Dikkat edin," diye uyardı Alaric. "Yaraları gerçekten kötü."

Bunun üzerine kadınlar kolundan çıkıp, sadece kalenin içine doğru onları takip etmesini söylediler. Mairin çok sinirlenmişti çünkü kaleye adım atmak dahi istemiyordu. Olduğu yerden bir adım bile atmayarak, Ewan fark etsin diye hırsla dudağını ısırıyordu.

Ewan iç geçirdi. "Seni öldürmelerini söylemedim. Yıkanmak ve yemek istediğini söylemiştin. Şimdi benim konukseverliğimi mi sorguluyorsun?"

Mairin iyice kızmıştı. Gözlerini Ewan'a dikip, "*At* ve yemek istedim," dedi. "Senin konukseverliğine ihtiyacım yok. Mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorum."

"Sana verebileceğim boşta bir atım yok. Dahası bu olay çözülene kadar hiçbir yere gitmeyeceksin. Yıkanmak istemiyorsan, sana mutfağın yolunu gösterebilirler, en azından bir şeyler yersin."

Onun banyo yapıp yapmaması umurunda bile değildi. Zaten bu da Alaric'in fikriydi. Ama hangi kadın sıcak suyla dolu bir küvette yıkanmak istemezdi ki?

Mairin o kadar sinirliydi ki inadından vazgeçmeyebilirdi ama

şimdilik susmasının daha iyi olacağını düşünerek "Yıkanmak da istiyorum," dedi.

"O zaman, henüz fikrimi değiştirmemişken, kadınları takip etsen iyi olur."

Mairin kendi kendine söylenerek kadınların arkasına takıldı. Ewan da gidene kadar onu seyretti. Bu kadın gerçekten sabrının sınırlarını zorlamıştı.

Gözü o an oğlunu aradı ama Crispen, Mairin'in arkasından koşturarak kaleye doğru gidiyordu.

"Crispen!" diye bağırdı.

Crispen hemen durup babasına doğru döndü. Fakat Mairin için de endişeleniyordu.

"Buraya gel, oğlum."

Ne yapması gerektiğini bilemediğinden bir an duraksayıp sonra babasına doğru koştu. Ewan oğluna tekrar sıkıca sarıldı.

Tekrar oğluna sarılabiliyor olmanın rahatlığını sonunda hissedebilmişti.

"Senin yüzünden ömrümden on yıl gitti, evlat. Bir daha babanı böyle korkutma."

Crispen da yaşadıklarından oldukça korkmuştu. Her şeyi unutmak istercesine babasına sıkıca sarıldı.

"Bir daha yapmayacağım, baba. Söz veriyorum."

Ewan oğlunu kollarında gereğinden fazla tutunca çocuk serbest kalmak için kıpırdandı. Onu tekrar görebileceğini düşünmemişti, ayrıca Alaric'in dediği gibiyse, bunu o kadına borçluydu ve en kısa zamanda ona teşekkür etmeliydi.

Meraklı bakışlarını Alaric'e dikmiş, olanları anlatmasını istiyordu. Ama Alaric pek oralı değildi.

"Eğer bir şeyler öğrenmek istiyorsan, o ben değilim," dedi Crispen'ı işaret ederek. "Bana tek kelime dahi etmediler. Bu arsız küçük bey kadını koruyabilesin diye onları sana getirmemi söyledi."

Ewan kaşlarını çatarak Crispen'a baktı. "Bu doğru mu, oğlum?"

Crispen o an amcasına karşı yaptığı saygısızlığın farkına varmıştı ama yine de pişman değildi. Aksine babasından azar işitmesine sebep olacak diye amcasına içten içe kızıyordu.

"Söz vermiştim," dedi ısrarla. "Bir McCabe'in her zaman verdiği sözü tutması gerektiğini sen söyledin."

Ewan yorgun bir şekilde başını sallayarak, "Bir McCabe'in yapmaması gereken şeyleri sana söylediğime yavaş yavaş pişman olmaya başladım. Hadi içeri salona geçelim. Sen de olup bitenleri anlatmaya başla artık," dedi.

Alaric'e bakıp sessizce onun da gelmesini emretti. Sonra Gannon'a dönerek, "Adamlarını alıp hemen kuzeye, Caelan'ı bulmaya git," dedi. "Alaric'in, Crispen'ı eve getirdiğini söyleyin ve mümkün olduğunca çabuk geri gelin."

Gannon adamlarına emirler yağdırarak hemen yola koyuldu.

Ewan, Crispen'ı yere indirip sıkıca omzundan tutarak kaleye doğru yürümeye başladı. Onlar yürürken herkes sevinç nidaları atıyordu. Önünden geçtiği her kadın Crispen'a sarılıyor, her adam sırtını sıvazlıyordu. Sonra Ewan hepsini dışarı yolladı, çünkü olanları anlatması için yalnız kalmaları gerekiyordu.

Ewan yanındaki sandalyeyi Crispen'a işaret ederek masanın başına oturdu. Alaric de karşılarına oturmuştu.

"Şimdi bana neler olduğunu anlat," dedi Ewan.

Crispen ellerine bakıyordu, kendine güveni bir anda kaybolmuştu.

"Crispen," diye tekrarladı Ewan. "Sana bir McCabe'in yapması gerekenler konusunda başka neler söylemiştim?"

"Her zaman doğruları söylemeli," dedi istemeye istemeye.

Ewan gülümseyerek, "Doğru, hadi o zaman anlatmaya başla," dedi.

Crispen konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Alaric Amcamı görmek istemiştim. Geldiğinde ona sürpriz yapmak için sınırda bekliyordum."

Alaric tam söze girecekti ki Ewan, "Bırak anlatsın," dedi.

"Çok fazla uzaklaşmış olmalıyım ki McDonaldlar'dan bir asker beni yakaladı. Fidye için beni lorduna götürecekti."

Yalvaran gözleriyle babasına bakarak, "Bunun olmasına izin veremezdim, baba," dedi. "Bu seni utandırırdı ve biz o kadar parayı veremezdik. Bu yüzden kaçıp yolda bir tüccarın arabasına saklandım."

Ewan o an McDonald askerini eline geçirse öldürebilirdi ama oğlunun sesindeki gurur onu mutlu etmişti.

"Crispen, sen beni hiç utandırmadın," dedi Ewan sakince. "Anlatmaya devam et, sonra ne oldu?"

"Bir gün sonra adam beni görünce arabasından attı. Nerede olduğumu bilmiyordum. Oralarda kamp yapan adamların atlarından birini çalmaya çalıştım ama beni yakaladılar. Ma- yani o kadın beni kurtardı."

"Kim kurtardı seni?" dedi Ewan ısrarla.

"*O* kurtardı."

"O kadın kim?" dedi Ewan sabırsızlıkla.

Crispen huzursuzlanmış, yerinde kıpırdanıyordu. "Sana söyleyemem. Söz verdim."

Ewan ve Alaric'in daha fazla sabrı kalmamıştı. Sinirli bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Alaric tek kaşını kaldırmış, sana söylemiştim der gibiydi.

"Peki, Crispen, tam olarak ne söz verdin?"

Crispen'ın kafası iyice karışmıştı. Alaric de onun bu halini anlamış olacak ki karşısında sessiz sessiz gülüyordu.

"Sadece onun ismini size söylemeyeceğime söz verdim."

Çocuğun dilinin yavaş yavaş çözüldüğünü fark edince,

Ewan'ın yüzünü kocaman bir sırıtma kaplamıştı. "Tamam, o zaman sen olayları anlatmaya devam et. Kadın seni kurtardı. Bu nasıl oldu? Atlarını çalmaya çalıştığın adamların yanında mıydı o da? Onu bir yere mi götürüyorlardı?"

Crispen ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Verdiği sözü çiğnemeden olan biteni anlatmalıydı.

"Onun ismini bir daha sana sormayacağım," dedi Ewan sakince.

Çocuk bunun üzerine birazcık rahatlayıp anlatmaya devam etti. "Adamlar onu manastırdan kaçırmışlar. Ben onu kampa getirdikleri zaman gördüm."

"İnanmıyorum, yani o rahibe mi?" dedi Ewan şaşırarak.

Alaric de buna hiç inanmamıştı. "O kadın bir rahibeyse ben de rahibim o zaman."

"Siz bir rahibeyle evlenebilir misiniz?" diye sordu Crispen.

"Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Çünkü Duncan Cameron onunla evlenmek istedi. O bir rahibeyse, onunla evlenemezdi, değil mi?"

Ewan oturduğu yerde doğrulup sinirli bir şekilde Alaric'e baktı. Daha sonra Crispen'a döndü. Crispen'ı korkutmamak için sakin görünmeye çalışıyordu.

"Atlarını çalmaya çalıştığın adamlar, Cameron askerleri miydi? Kadını manastırdan kaçıran onlar mıydı?"

Crispen ciddiyetle başını salladı. "Bizi Lord Cameron'a götürdüler. O da onunla evlenmek istedi. Ama evlenmeyi reddettiği için onu dövdü."

Crispen anlatırken gözleri dolmuştu ama eliyle silerek yaşların akmasına izin vermedi.

Ewan gözlerini Alaric'e dikmiş, onun vereceği tepkiyi merak ediyordu. Duncan Cameron'ın manastırdan kaçırtacak kadar çok istediği bu kadın kim olabilirdi? Evliliğine kadar kendini her şeyden çekmiş bir vâris olabilir miydi?

"Onu dövdükten sonra ne oldu?" diyerek devam etti Ewan.

Bu arada Crispen gözyaşları belli olmasın diye kirli elleriyle yüzünü silmeye çalışıyordu.

"Onu odaya getirdiklerinde ayakta duramıyordu. Yatağa yatmasına yardım ettim. Sonra bir kadın bizi uyandırdı ve lordun sızıp uyuduğunu ama istediklerini yaptırmak için beni kullanarak onu tehdit edeceğini söyledi. O uyanmadan kaçmak zorundaydık. Çok korkuyordu ama yine de beni koruyacağına söz vermişti. Bu yüzden ben de buraya geldiğimiz zaman senin onu koruyabileceğinin sözünü verdim. Duncan Cameron'la evlenmesine izin vermeyeceksin, değil mi baba? Onu tekrar dövmesine izin verme."

Endişeli halde Ewan'a bakıyordu. Hissettiği korku ve ciddiyet gözlerinden okunuyordu. Sadece sekiz yaşında olmasına rağmen oldukça olgun görünüyordu. Sanki çok büyük bir sorumluluk yüklenmişti. Boyundan büyük işlerle uğraşıyordu ama vazgeçecek gibi de durmuyordu.

"Hayır, oğlum. Duncan Cameron'ın onu tekrar incitmesine izin vermeyeceğim."

Babasının sözünden aldığı güvenle bir anda rahatlamış, yüzündeki endişe kaybolmuştu. Sevinçle sandalyesinde sallanıp babasına sarıldı.

Ewan dalmış, oğlunu seyrediyordu. Saçları o kadar dağılmıştı ki elleriyle düzeltmemek için kendini zor tutmuştu. Belli etmiyordu ama oğlunun bu kadın için meydan okuması hoşuna gitmişti. Alaric ise yolda ona ve adamlarına davranışından dolayı Crispen'a kızgındı. Ama bu sefer de Ewan'a bütün McCabeler adına verdiği sözden dolayı kızıyordu.

"Uyuyakaldı," dedi Alaric, Crispen'ı göstererek.

Ewan yavaşça elini oğlunun başından çekip, onu kucağına yatırdı.

"Kim bu kadın, Alaric? Cameron'la ne işi olabilir?"

Alaric tüm bu olanlardan oldukça gerilmişti. "Keşke sana anlatabilseydim. Kadın tüm yol boyunca bana tek kelime etmedi. Crispen ile birlikte konuşmamaya yemin etmiş rahip gibiydiler. Bütün bildiğim, onu bulduğumda çok kötü haldeydi. Bu kadar kötü bir şekilde dövülmüş bir kadın daha önce hiç görmemiştim. Gerçekten midemi bulandırdı, Ewan. Bir kadını bu hale getirmek için insanın nasıl bir sebebi olabilir ki? Ama o kadar kötü haldeyken bile, Crispen'ı kaçıracağımızı düşünüp bize saldırdı."

"Yani bütün yol boyunca tek kelime etmedi, öyle mi? Ağzından tek bir şey bile kaçırmadı mı? İyi düşün, Alaric. Bir kadının bu kadar uzun süre konuşmadan durması imkansız."

Alaric oldukça emindi. "Birisi onu uyarmış olmalı. Eminim Ewan, hiçbir şey söylemedi. Bana nefret eder gibi bakıyordu. Daha da kötüsü onun yüzünden Crispen bile bana düşmanmışım gibi davrandı. İkisi birlikte gizli gizli konuşuyorlardı, ben geldiğimde de kızgınca bana bakıp susuyorlardı."

Ewan kaşlarını çatmış, düşünceli bir şekilde parmaklarını masaya vuruyordu. "Cameron ondan ne istemiş olabilir ki? Dahası Kuzey İskoçyalı bir kadının öyle bir manastırda ne işi var? İskoçlar kızlarına en az altın kadar değer verirler. İçlerinden birini asla gitmesi günler alacak kadar uzak bir yere göndermezler."

"Tabii o kız cezalandırılmamışsa," diye söze girdi Alaric. "Belki yanlış bir şey yaparken yakalandı, hepimiz biliyoruz evli olmadan gayri meşru ilişki yaşayan bir sürü kadın var."

"Belki de dik başlının biriydi, babası da baş edemeyip dışarı attı," dedi Ewan kendi kendine konuşur gibi. Kadının birkaç dakika önceki davranışları aklına gelmişti, gerçekten zor ve inatçı bir kadındı. Bir yandan böyle bir hikayesi olduğuna inanmak isterken bir taraftan da babasının onu dışarı atması için nasıl bir suç işlemiş olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Alaric sessizliği bozarak, "Tamam, ters birisi ama o Crispen'ı kurtardı," dedi. "Onun için her şeyi göze almış, baksana gerçekten kötü halde."

Bu gerçekten Ewan'ın kafasını karıştırıyordu. Tekrar Alaric'e bakarak, "Sen yaralarını gördün mü?" diye sordu.

"Evet, gördüm, Ewan. Adi herif onu çok fena dövmüş. Sırtına botunun izleri çıkmış, mosmor."

Ewan sinirinden küfür edip bağırıyordu. Sesi tüm salonu inletmişti. "Keşke Cameron'la ne işi olduğunu bilebilseydim. Neden onu kaçırdı, neden evlenmeyi reddetti diye böyle vahşice onu dövdü? Neden onu ikna etmek için benim oğlumu kullanmak istedi?"

"İşe yaracağını biliyordu," dedi Alaric kendinden emin şekilde. "Kadın Crispen'ı korumaya çalışıyordu. O da eğer çocukla onun gözünü korkutursam kabul eder diye düşünmüş olabilir. Kesinlikle böyle olmuş olmalı."

"O zaman bu benim için de bir sorun olacak," dedi Ewan kısık sesle. "Cameron onu istiyor. Oğlum onu korumamı istiyor. Kadın sadece gitmek istiyor. Onun kim olduğunu öğrenmeliyiz."

"Cameron onun burada olduğunu öğrenirse, buraya gelecektir," diye uyardı Alaric.

"Kesin gelir."

O an iki kardeş göze geldiler. Alaric kardeşinin bakışlarındaki sesi duyabilmişti. Eğer Cameron onlara karşı savaş açacak olursa, hiç çekinmeden onunla savaşacaklardı.

"Kadın ne olacak peki?" diye sordu Alaric son olarak.

"Bana her şeyi anlattığı zaman buna karar vereceğim."

Anlaşması kolay bir adam olduğundan emindi. Ve o da bunu anladığında ona her şeyi anlatmayı kabul edecekti.

5

Mairin uyandığında onun için hazırlanan küçük odada yalnız olmadığını anlamıştı. Boynu tutulmuş haldeydi. Yavaş yavaş gözlerini açınca Ewan McCabe'in kapıda beklediğini fark etti.

Güneş, pencereyi kapatan kalın perdelerinin açıklıklarından içeri sızmaktaydı. İçerideki loş ışık Ewan'ı karanlıkta olduğundan daha da korkutucu gösteriyordu. Şimdi onun aslında ne kadar iri bir adam olduğunu daha net görebiliyordu. Önünde durduğu kapıyı kapatacak kadar geniş olan vücuduyla herkesin gözünü kolayca korkutabilirdi.

"İzinsiz girdiğim için özür dilerim," dedi Ewan kabaca. "Crispen'ı arıyordum."

Ewan'ın ona doğru bakışlarından şüphelenerek başını çevirdiğinde, Crispen'ın yanında kıvrılarak yattığını fark etti. Bütün gece orada öylece uyumuştu. Onun yanına sokulmuş, battaniyeye sıkıca sarılmıştı.

"Özür dilerim. Fark etmemişim..."

"Fark etmemen normal, dün benim yatağıma yatırmıştım. Ama gece gelmiş olmalı."

Mairin kalkmaya çalıştı ama Ewan hemen buna engel oldu. "Hayır, uyandırma bırak uyusun. İkinizin de güzelce dinlenmeye ihtiyacı var. Ben Gertie'ye sizin için yiyecek bir şeyler hazırlatırım."

"T-teşekkür ederim."

Mairin şaşırmış halde ona bakıyordu. Bu düşünceli davranışına anlam verememişti. Dün o kadar sinirliydi ki yüzüne bakan oradan bir an önce koşarak kaçmak isterdi. Ewan başıyla Mairin'i selamlayıp odadan çıktı.

Mairin'in kafası oldukça karışmıştı. Bu ani dönüşüme güvenemezdi. Sonra dönüp yanında uyuyan çocuğa bakınca aklındaki bütün kuşkular yok oldu. Uyandırmamaya çalışarak yavaşça saçlarını okşayıp yüzünü seyretti. Uyurken bile yüzündeki sert ifade Mairin'in garibine gitmişti. Büyüdüğünde aynı babası gibi bir adam olacağı uyumasından bile belli oluyordu.

Belki lordu oğlunun dönüşü yumuşatmıştı. Belki de normalde böyle sert bir adam değildi.

Birazcık umut bile onu heyecanlandırmıştı. Kim bilir, ona yardım etme konusunda fikri de değişmiş olabilirdi. İstediği atı ve biraz yiyecek bir şeyler alıp yola koyulabilirdi. Nereye gideceği konusunda emin değildi. Fakat Duncan Cameron'la böylesine düşman birinin yanında kalmak hiç iyi bir fikir sayılmazdı.

Bir anda üzerine umutsuzluk çökmüştü. Crispen'a sıkıca sarılmış, öylece düşüncelere dalmıştı. Evinden ve kız kardeşlerinden oldukça uzaktaydı. Evsiz barksız kalmış gibi gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Gözlerini kapatıp Tanrı'ya ona acıması ve onu koruması için dua ediyordu. Ne zaman ihtiyacı olsa hep bir çıkış yolu bulmuştu, bu sefer de ona yardım edeceğinden emindi.

Bu kez uyandığında Crispen yanında değildi. Uyku sersemi gerilip parmaklarını kütletmesi birden bütün ağrılarının vücuduna yayılmasına neden oldu. Sıcak bir banyo ve rahat bir yatak yine de ağrılarını dindirmeye yetmemişti. Fakat bir önceki güne göre daha da iyiydi. Artık tek başına at üzerinde yolculuk yapabilecek kadar iyiydi.

Üzerinden battaniyeyi atıp bir anda ayağa kalktı. Yerin soğuğuyla ayakları üşümüştü. Pencereye doğru gidip güneşi görebilmek için perdeleri açtı.

Güneş ışığıyla tüm vücudu parlıyordu. Gökyüzünden gelen sıcaklığı hissetmek istercesine gözlerini kapatıp yüzünü güneşe doğru döndü.

İskoçya'da olabilecek en güzel bahar günlerinden biriydi. Uzun yıllar sonra tekrar doğduğu topraklara bakabilmenin rahatlığı ve yüzüne vuran güneşin sıcaklığıyla karşı tepeleri seyrediyordu. Aslında yıllardır bu göz kamaştırıcı gökyüzünü, Neamh Álainn'i, tekrar göremeyeceğini düşünüp üzülürdü. Bir gün kendinden olan mirasına böyle bakabileceğini hayal ediyordu – çocuğunun mirasına. Bu zamana kadar babasından geri kalan tek şey buydu.

"Asla boyun eğmeyeceğim," dedi kendi kendine fısıldayarak.

Daha fazla zaman kaybetmek istemediğinden hizmetçi kadınların verdiği sıradan kıyafeti giyindi. Elbisenin yakası ortasında yeşil ve dore renklerinin kullanıldığı çiçekli işlemelerle süslenmişti. Muhtemelen McCabe'lerin armasını temsil ediyordu. Yine de Duncan Cameron kıyafetlerinden farklı bir şey giydiği için memnundu. Bir an önce aşağı inmek için kapıya yöneldi.

Tam merdivenlerden inmişti ki bir anda olduğu yerde kalakaldı. Hissettiği bütün güven sanki o an kaybolmuştu. McCabe kadınlarından birisiyle karşılaşınca salona aniden girip saygısızlık yapmaktan kurtulmuştu. Kadın gülümsedi ve reverans yapmak için hemen yanına geldi.

"Tünaydın, bugün daha iyisin, değil mi?"

Mairin öğlen olduğunu duyunca şaşırmıştı. "Öğlen mi oldu? Bu kadar uyumamam gerekiyordu."

"Dinlenmeye ihtiyacın vardı. Dün neredeyse ölüyordun. Bu arada adım Christina. Seninki nedir?"

Mairin o an kendini aptal gibi hissetmişti. Sahte bir isim de uydurabilirdi ama yalan söyleme fikri hiç hoşuna gitmiyordu.

"Sana söyleyemem," diye karşılık verdi.

Christina kaşlarını kaldırmış, fakat Mairin'i şaşırtarak başka bir tepki göstermemişti. Aksine samimi arkadaşlar gibi koluna girip onunla mutfağa doğru yürüdü.

"O zaman, Leydim, Gertie senin yemeğini köpeklere vermeden bir an önce mutfağa gidelim."

Christina'nın çok fazla üstelememesinden dolayı rahat bir şekilde onunla mutfağa gitti. Ocağın önünde yaşlı bir kadın duruyordu. Mairin, karşısında anaç bir kadın bekliyordu ama onun böyle biri olduğundan pek emin olamadı. Yemek yapan kadınların böyle olmaları gerekmiyor muydu?

Gertie ince yapıda biriydi. İyice kırlaşmış saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ama yine de dağınık hali onu korkutucu yapmaya yetiyordu. Gözlerini Mairin'e dikmiş, onu baştan aşağı süzmüştü.

"Bu saatte de olsa sonunda uyanabildin. Buralarda hiç kimse, eğer ölmediyse, bu kadar çok uyumaz. Karşımda böyle canlı, sapasağlam durduğuna göre öldüğünü sanmıyorum. Umarım bunu alışkanlık haline getirmezsin yoksa her gün sana özel kahvaltı hazırlayamam."

Mairin o an gülmemek için kendi zor tutmuştu çünkü diğer kadının alınmasından korkuyordu. Tüm ciddiyetiyle ellerini önünde bağlayıp alçak bir sesle tekrar yapmayacağını söyledi. Tek bir geceyi daha McCabe Kalesi'nde geçirmeyeceğini düşündüğünden verdiği sözü de tutması sorun olmayacaktı.

"Otur o zaman. Köşede bir tabure var orada yiyebilirsin. Sadece senin için koca masayı açamam şimdi."

Mairin sessizce, onu dinleyerek tepsiyi önünden alıp yemeye başladı. Gertie ve Christina da duymayacağını düşünerek onun hakkında fısıldaşıp onu seyrediyorlardı.

"Bize ismini söylemeyecek misin?" dedi Gertie yüksek sesle.

Mairin'e dönmüş bir cevap vermesini bekliyordu. "Eğer insanlar isimlerini söylemiyorlarsa mutlaka sakladıkları bir şey vardır. Sen ne saklıyorsun, Leydim? Lordumuzun bunu öğrenemeyeceğini düşünme. Senin gibi bir kadının ağzından bunu öğrenmek onun için hiç de zor bir şey değil."

"O zaman ben de bu konuyu lordunuzla konuşurum ama sadece lordunuzla," dedi Mairin sertçe. Sesindeki bu iğneleyici tonla onları bastırdığını düşündü. Gertie onunla uğraşmayı bırakıp ocağın başına geri dönmüştü.

"Beni ona götürür müsün?" diye sordu Christina'ya, yerinden kalkarken. "Gerçekten hemen onunla konuşmalıyım."

"Tabii ki, Leydim," diye cevap verdi Christina sevimli bir ses tonuyla. "Zaten o da yemeğinizi bitirir bitirmez sizi görmek istemişti.

Yediği yemek ekşimiş bira gibi bağırsaklarını bozmuştu.

"Çok mu heyecanlısın?" diye sordu Christina, merdivenlerden aşağı inerken. "Heyecan yapmana gerek yok. Lord sert biri gibi görünür, hatta kızdığında çok da acımasız olabilir. Ama gerçekten adaletlidir ve bizler için vazgeçemeyeceğimiz bir yardımcıdır."

Christina'nın bütün bunları söylerken unuttuğu bir şey vardı. Mairin bu adaletin ve yardımseverliğin geçerli olduğu topraklara yani McCabe klanına ait değildi. Ama Crispen'ı kurtarmıştı, onun da oğlunu sevdiği her halinden belli oluyordu. Köşeyi dönüp avlunun içine doğru ilerlerken Mairin bu düşüncelerle savaş halindeydi.

Bir sürü adamın idman yaptığını görünce gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Kılıç ve kalkanların sesi kulaklarını neredeyse sağır edecekti. Bunlardan yansıyan güneş ışığı gözlerini kamaştırmıştı. Gözlerini başka yöne çevirdiğinde ise gördükleriyle daha da hayrete düşmüştü.

Heyecandan kalbi hızla atmaya başlamış, gözleri bulanıklaşmıştı. Ciğerlerindeki acıyı hissedene kadar nefesinin kesildiğini fark edemedi. Derin derin nefes alması bile onu kendine getirememişti.

Lord sadece botlarını ve pantolonunu giymiş, başka bir askerle güreşiyordu. Çıplak vücudu terden parlıyordu ve yan tarafında da hafif sıyrıklar vardı.

Yüce Tanrım!

Büyülenmiş halde gözlerini alamadan onu seyrediyordu. Böylesine hayranlıkla bakmak günah sayılsa da hiç önemli değildi.

Geniş omuzları olan bir adamdı. Göz alıcı göğsünde ise yara izleri vardı. Zaten onun yaşına gelmiş bir adamın vücudunda savaştan kalma izler mutlaka olurdu. Bunlar İskoçların guruyduy. Yara izi olmayan bir adam güçsüz ve cesaretsiz sayılırdı.

Uzun saçları terli sırtına yapışmış haldeydi, örgüleri de iki tarafından sallanıyordu. Çamurun üzerinde rakibinden gelebilecek herhangi bir harekete karşı tetikte bekliyordu. O ağır kılıcı elinde sallarken kaslarının en ufak bir hareketi bile görülebiliyordu. Sonunda asker kalkanını kaldırıp yenilgisini kabul ederek eğildi.

Genç adam kılıcını yere vurarak yavaşça oradan kalkmaya çalıştı. Yere yattığında kalkanını kaldırıp kendini korumakla akıllılık etmişti.

Lord kaşlarını çatmış, elini genç askere doğru uzattı. "Bu sefer daha çok dayandın, Heath. Ama hâlâ duygularının hare-

ketlerini kontrol etmesine izin veriyorsun. Duygularını kontrol etmeyi öğrendiğin zaman savaşta bir iz kazanarak kendini kanıtlayabileceksin."

Heath'in sinirli bakışlarından, lordun dediklerinden hoşlanmadığı açıkça belli oluyordu. Ewan'ın uzattığı elini tutmadan ayağa kaldı. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuştu.

Lord kafasını kaldırdığında Mairin'in Christina ile orada durduğunu gördü. Gözlerini ayırmadan onlara bakıyordu. Mairin bu bakışların altında iyice gerilmişti. Ewan eliyle gömleğini ister istemez Alaric hemen gömleği ona doğru fırlattı. Giyinirken Mairin'i eliyle yanına çağırdı.

Sanki gömleği giymesinden memnun olmamış gibi yüzünü asarak ona doğru yürümeye başladı. Topukları çamur olmuştu. Çok aptalcaydı. Yetişkin bir kadındı ama bu adamın önünde kendini söz dinlemeyen yaramaz bir çocuk gibi hissediyordu.

Suçluluk duyuyordu. Ancak doğruları söylediğinde içi rahatlayacaktı.

"Benimle gelin, Leydim. Konuşacak çok şeyimiz var."

Bir an duraksayıp yutkundu. Christina'ya doğru baktı ama o çoktan arkasını dönmüş gidiyordu.

Onun bu şaşkın hali lordun hoşuna gitmiş, onu güldürmüştü. "Hadi," dedi tekrar. "Isırmam."

Lordun gülüşüyle o da rahatlayıp sırıtmaya başlamıştı. Mairin bu gülüşünün erkekleri büyüleyecek kadar güzel olduğunun farkında bile değildi.

"Peki, beyefendi. Bana bunun garantisini verebiliyorsanız ben de risk alıp sizinle geleceğim."

Avludan çıkıp gölün kıyısından karşı tepenin eteklerine doğru yürümeye başladılar. İyice yukarıya çıktıklarında Lord durup masmavi suya bakarak, "Oğlum sana teşekkür etmem gerektiğini söylüyor," dedi.

Mairin ellerini önünde birleştirmiş, elbisesiyle oynuyordu. "Çok iyi bir çocuk o. Benim ona yardım ettiğim kadar o da bana yardım etti."

Lord gururlanarak, "Evet anlattı. Seni bana getirdi," dedi.

Bunu söyleme tarzı Mairin'in hiç hoşuna gitmemişti. Sesindeki sahiplenme onu rahatsız etmişti.

"Ben bugün gitmek zorundayım. Eğer bana bir at vermek istemezsen anlayabilirim. Yürüyerek de gidebilirim, yalnızca beni sınırlarınıza kadar geçirirseniz minnettar olurum."

Ewan ona doğru dönüp dediklerini küçümser bir şekilde baktı. "Yürüyerek mi? O şekilde çok fazla uzaklaşamazsın. Benim topraklarımdan dışarı adımını atar atmaz başka birinin atında bulursun kendini.

Kızarak, "Dikkat edersem hiçbir şey olmaz," dedi Mairin.

"Duncan Cameron'ın adamları seni kaçırdığında olduğun gibi mi dikkatli olacaksın?"

Sinirden yüzünü ateş basmıştı. "O farklıydı. Beklemediğim bir şey..."

Ewan'ın gülümsemesi gözlerine kadar yayılmıştı. "Kim kaçırılmayı bekler ki?"

"Evet," diye fısıldadı Mairin.

"Söyle bana, insanların verdiği söze inanan birine benziyorsun ve sözlerine sadık kalmalarını bekliyorsun."

"Haklısın," dedi Mairin mahcup bir şekilde.

"Benim oğlum da sana bir söz verdi, değil mi?"

Gözlerini ondan kaçırıyordu. "Evet, öyle."

"Ve normal olarak onun da sözünü tutmasını bekliyorsun, değil mi?"

Mairin onun konuşmasından rahatsız olmuş, kendini suçlu hissetmeye başlamıştı.

"Ayrıca ben de Crispen'a bir söz verdim."

"Ne sözü?" diye sordu Mairin.

"Seni koruyacağım diye."

"Öyle mi," dedi şaşırarak.

Bununla ilgili başka ne diyebilirdi bilememişti. Ama onun tuzağına düşüp, köşeye sıkıştığının farkındaydı.

"Fakat bütün İskoçya'yı yürüyerek geçmeyi düşünen bir kadını korumak pek de kolay olmayacak gibi görünüyor. Sen de öyle düşünüyorsun değil mi?"

Bu şekilde konuşması Mairin'in oldukça canını sıkmıştı. Neler olacağını tahmin edebiliyordu. Bu da onun bütün umudunu kırmıştı.

"Gerçekten onun verdiği sözü unutabiliriz," diye söze girdi Mairin.

Ewan başını sallayıp daha fazla gülmeye başladı. Mairin ise hayretle, onun gülerken değişen mimiklerini seyrediyordu. Gerçekten çok ama çok yakışıklıydı. Oldukça genç görünüyordu. Göğsündeki savaş izlerini görmüştü ve onun sert biri olduğuna emindi. Ama o bir savaşçıydı ve savaşlarda ne kadar insan öldürdüğünü söylemeye gerek bile yoktu. Birisinin boynunu parmaklarıyla kolayca kırabilirdi. Bu onunki de olabilirdi.

Bu düşüncelerle bir anda Mairin'in elleri boğazına doğru gitti.

"Sadece Crispen isterse bundan vazgeçebilirim, Leydim. Eminim o da sana bir McCabe'in her zaman sözünü tuttuğunu söylemiştir."

Mairin suratını asmış onu dinliyordu. Evet, Crispen da bunu defalarca söylemişti. Babasının onu koruyacağına dair yemin bile etmişti. Ama Mairin artık kimsenin himayesinde olmak istemiyordu ve bunu da anlatmanın bir yolunu bulmalıydı.

"Yani gidemeyeceğimi mi söylüyorsun?" diye sordu alçak sesle.

Ewan gözlerini ona dikmiş dediklerini düşünüyordu. Mairin işe onun bu inceleyici bakışları altında acı çekiyor gibiydi.

"Eğer gidecek güvenli bir yerin olduğundan emin olursam tabii ki gitmene izin veririm. Ailenin yanına mesela?"

Yalan söylemeyecekti ama bir ailesinin olduğunu da söylemek istemiyordu. Bu yüzden hiç cevap vermedi.

Lord içini çekti. "Bana ismini söyle artık. Duncan Cameron seninle evlenmek için neden sana bunları yaptı? Seni koruyacağım diye Crispen'a söz verdim, koruyacağım da. Ama hiçbir şey bilmeden bunu yapamam ki."

Mairin kabul etmedikçe Lord tekrar sert görünüşüne bürünüyordu. Bir gün önce neredeyse onu boğacaktı. Şu anda ne kadar sabırlı görünse de bir gecede bütün siniri geçmiş olamazdı.

Dün yaptığı gibi açıkça ona karşı gelmek yerine susarak ellerini önünde bağlayıp öylece durdu.

"Elbette neler olduğunu öğreneceğim ama sen kendin söylersen daha iyi olur. Beklemekten hiç hoşlanmam ve özellikle benim himayemdekilerin bana karşı gelmesine hiç sabrım yoktur."

"Ben senin himayende değilim," dedi Mairin düşünmeden.

"Benim topraklarıma ayak bastığın andan itibaren benim himayemdesin demektir. Oğlumun verdiği sözden dolayı zaten benim korumam altındasın. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Ve sen de beni dinlemek *zorundasın*."

Mairin meydan okurcasına başını kaldırıp onun parlayan yemyeşil gözlerine baktı. "Duncan Cameron'ın elinden kurtuldum. Senden de kurtulacağım. Bana hiçbir şey söyletemeyeceksin. İstersen döv beni ama sana tek kelime etmeyeceğim."

Ewan'ın öfkesi gözlerine yansımıştı. Söylediklerine de bir o kadar şaşırmıştı. "Seni döveceğimi mi düşünüyorsun? Ben Duncan Cameron gibi biri miyim sence?"

Sesindeki ciddiyet Mairin'i ürkütmüştü. Onu o kadar çok kızdırmıştı ki siniri hareketlerinden belli oluyordu. Yine de soru sormak dışında hiçbir tepki göstermemişti.

"Kötü bir şey söylemek istemedim. Nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Seni daha iki gündür tanıyorum. Sen de biliyorsun ki normal koşullar altında tanışmadık."

Lord arkasını dönüp yanlış bir şey yapmamak için elini başına götürdü. Mairin onu sinirlendirdiğinin ve onu oracıkta boğmamak için kendini nasıl engellediğinin farkında değildi.

Tekrar Mairin'e baktığında öfkeden gözü dönmüş gibiydi. Ona doğru adım atmıştı ki Mairin kendini geri çekti. Ama hızla Mairin'e doğru yönelip öfkeyle bağırdı.

"Hiçbir zaman, hiç kimseye Cameron'ın sana davrandığı gibi davranmadım. Köpekler bile böyle dövülmez. Sakın bir daha beni onunla karıştırma."

"T-tamam."

Ewan hırsla elini kaldırmıştı, Mairin bundan kaçamayacağını biliyordu. Daha fazla dayanabileceğinden emin değildi ama korktuğunu belli etmemesi gerekiyordu. Ona karşı güçlü durabilmesi önemliydi. Ewan ise ona vurmak yerine saçına dokunup dudaklarını yanağına yaklaştırarak fısıldadı.

"Burada hiç kimse sana zarar vermeyecek. Bana güven."

"Birisine sana güvenmesi için emir veremezsin."

"Evet veririm ve sen de güveneceksin. Her şeyi anlatacak kadar bana güvenip güvenmediğine karar verebilmen için sana yarına kadar zaman veriyorum. Ben senin Lordunum. Herkes gibi sen de benim kurallarıma uymak zorundasın. Anlaşıldı mı?"

"Bu... Bu çok saçma," dedi biraz önce hissettiği korkuyu unutarak. "Bu zamana kadar duyduğum en saçma şey."

Söylediklerini umursamadığını göstermek için tek kelime daha etmeden arkasını döndü. Oradan uzaklaşırken Ewan'ın yüzündeki hınzır gülümsemeyi görememişti.

6

Mairin bütün gününü kalenin etrafında dolaşıp kaçmak için en uygun yolu bulmaya çalışarak geçirmişti. Lord ona başka bir seçenek bırakmamıştı. Gördüğü her yeri dikkatlice incelerken, bir taraftan da nereye gideceğini düşünüyordu.

Duncan onu diğer manastırlarda da arayacaktı. O yüzden nereye gideceğini iyi düşünmeliydi. Annesinin halkı batıdaki adalardaydı ama annesi daha kralın metresi olmadan önce kendi klanından ayrılmıştı. Oraya da gidemezdi.

Daha doğrusu, Neamh Álainn'i tanımadıkları için onlara güvenemezdi. Sahip olduğu miras hakkında bilgisi olan birini bulur bulmaz evlenip kurtulacaktı. Sadece zamana ihtiyacı vardı, en iyi yolu bulmak için.

Mother Serenity de en uygun adayların listesini yapmak için ona yardım etmişti. Mairin bir savaşçıyla evlenmek istememişti ama onu koruyacak bir eşe hep ihtiyacı olmuştu. Sırrını açıkladığı andan itibaren, kocası olan adam hayatı boyunca onu açgözlü, hırslı adamlardan korumak zorunda kalacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Zaten dünyanın kuralı da bu değil miydi? Sadece güçlüler kurtulurdu ve zayıflar yok olurdu.

Kendi kendine kızmıştı. Hayır, bu doğru değildi. Tanrı zayıfları koruyordu. Mesela savaşçıları kadınları ve çocukları korusun diye yaratmamış mıydı? Bu durumda Duncan Cameron yalnızca şeytan olabilirdi.

Derin bir nefes alıp, elini güneşten ısınmış toprağa koyarak çömeldi. Kaçmak için hangi yolu kullanacağını bulmuştu. Hiç vakit kaybetmeden bir işaret koydu. Tam kalkmak üzereydi ki Crispen'ın el sallayarak ona doğru koştuğunu fark etti.

Tekrar olduğu yere oturup gelmesini bekledi. Crispen yüzünde kocaman bir gülümsemeyle gelip hemen yanına oturdu.

"Bugün daha da iyisin, değil mi?" diye sordu kibarca.

"Daha iyi hissediyorum. Ağrılarım geçsin diye dolanıp duruyorum." Mairin'e doğru iyice sokularak, "Sevindim. Bu arada babamla konuştun mu?" dedi.

"Evet, konuştum," dedi somurtarak.

Crispen heyecanla ona baktı. "Sana her şeyi halledeceğini söylemiştim."

"Evet, söylemiştin," diye mırıldandı.

"O zaman kalıyorsun değil mi?"

Yüzündeki umut dolu ifade Mairin'i üzmüştü. Onu kucağına alıp sıkıca sarıldı. "Kalamam, Crispen. Bunu bilmelisin. Benim kim olduğumu öğrendikleri zaman beni kaçırmaya çalışacak Duncan Cameron gibi bir sürü adam var."

Crispen hem endişelenmiş hem de üzülmüştü. "Neden?"

"Bu çok karışık bir konu, keşke daha farklı olabilseydi. Ama Mother Serenity'nin de dediği elimdekilerle yapabildiğimin en iyisini yapmalıyım."

"Ne zaman gideceksin, ne zaman ayrılacağız? Seni tekrar görebilecek miyim?"

Şu anda dikkatli davranmak zorundaydı. Crispen'ın bütün planlarını babasına anlatmasını göze alamazdı. O an kararını vermişti. Lordun ona karışmasına izin vermeden gidecekti. Böylece onun isteğini de yerine getirmek zorunda kalmayacaktı. Hâlâ aklına geldikçe sinirleniyordu. Himayesindeki herkese ona güvenmelerini emredebilirdi, öyle de yapmıştır. Ama onun durumundaki bir kadın kimseye güvenemezdi.

"Daha belli değil. Yola çıkmam için çok iyi plan yapmam lazım."

Crispen başını kaldırıp Mairin'e doğru baktı. "Gitmeden önce haber verirsin değil mi? Seninle vedalaşmak istiyorum."

Bu küçük adamdan ayrılma fikri onu üzmüştü. Birkaç gün olsa da ona çok alışmıştı. Ama yalan söylemek istemiyordu. Bu yüzden ona, en uygun zamanda kimseye söylemeden yola çıkacağını söyleyecekti.

"Söz veremem, Crispen. Belki de şimdiden her şeyi konuşmalı ve vedalaşmalıyız. Çünkü bunun için vaktimiz olmayabilir."

Crispen hemencecik ayağa kalkıp, onsuz kalma düşüncesiyle ona öyle kuvvetlice sarıldı ki neredeyse Mairin'i düşürüyordu.

"Seni çok seviyorum," diye bağırdı. "Gitmeni istemiyorum."

Mairin de ona sıkıca sarılıp başından öptü. "Ben de seni seviyorum, canım. Seni hiç unutmayacağım."

"Söz mü?"

"Sanırım buna söz verebilirim. Evet, söz," dedi gülümseyerek.

"Bu akşam yemekte benim yanımda olur musun?"

Herkes uyuduktan sonra gitmeyi planladığından, çocuğun isteğini yerine getirmemesi için bir sebep yok gibi görünüyordu. Kabul ettiğinde Crispen yine sevinçle ona sarıldı.

O sırada avludan gelen bir ses duydular. Ses bütün tepede yankılanmıştı. Mairin sesin geldiği yöne döndüğünde at üzerinde bir alay askerin köprüden geçerek kaleye girdiklerini gördü.

Crispen heyecanla onu bırakıp daha yakından görebilmek için hızla koşturdu. "Bu Caelen Amca. Geri gelmiş."

"O zaman çabucak gidip onu karşılamalısın," dedi gülümseyerek.

Mairin'e doğru koşup elinden tutup çekiştirdi. "Sen de gelmelisin."

Başını sallayıp elini çekerek, "Biraz daha burada kalacağım. Daha sonra gelirim," dedi.

Şu anda ihtiyaç duyduğu en son şey McCabe kardeşlerden bir tanesiyle daha tanışmaktı. Düşüncesi bile ürkütüyordu. Muhtemelen o da en az Ewan ve Alaric kadar sinir bozucuydu.

Caelen atından inmiş Ewan'a doğru yürürken Ewan da onu karşılamak için geliyordu.

"Doğru mu? Crispen geldi mi?"

"Evet, doğru. Alaric onu dün eve getirdi."

"Peki, nerede bizim küçük adam?"

O sırada Crispen hızla koşturarak tüm gücüyle bağırıyordu. "Caelen Amca." Caelen şaşkınlıkla ona doğru koşan yeğenini seyrediyordu, daha sonra o da Crispen'a doğru hızla koşup onu kucakladı.

"Tanrıya şükürler olsun, yaşıyorsun."

Crispen can havliyle boynuna atlamıştı. "Özür dilerim Caelen Amca. Sizi ve babamı üzmek istememiştim. Ama endişelenme Mairin bana iyi baktı."

Ewan şaşırmıştı. Alaric de Crispen'ın ağzından kaçırdığını fark etmişti.

Caelen'in kolları arasında yaptığı hatayı anlamıştı. Hemen onu

yere indirmesini istedi. Üzgün bir şekilde babasına baktı. Sözünü tutamamış olmanın acısı gözlerinden okunuyordu.

"Olamaz, baba. Sözümü tutamadım. Tutamadım."

Ewan hemen oğlunun yanına koşup, teselli edercesine omzundan tuttu. "Bilerek yapmadın, oğlum. Eğer mutlu olacaksan, Alaric ve Caelen'e duyduklarını hemen unutmalarını emrederim.

"Ya sen, baba?" dedi endişeyle. "Sen de unutacak mısın?"

Ewan gülmemek için kendini zor tutmuştu. Sonra kardeşlerine döndü. "Üçümüz de ne duyduğumuzu unutacağız"

"Birisi bana burada neler döndüğünü anlatacak mı?" dedi Caelen. "Tepede oturan şu tuhaf kadınla ilgisi var mı?"

Ewan kalenin yan tarafından uzanan tepeye, Mairin'e doğru baktı. Kardeşinin de kalede bir yabancının olduğunu fark etmesi hoşuna gitmişti. Kimin kaleye gidip geldiği konusunda oldukça dikkatliydi. Bunu zor yollardan öğrenmişti.

"Burada kalmayacak," dedi Crispen mutsuz halde.

Ewan hemen oğluna döndü. "Neden böyle söylüyorsun şimdi?"

"Kalamayacağını söyledi."

"Ewan? Ağzından cımbızla mı laf alacağım?" diye kızgınca sordu Caelen.

Ewan elini kaldırıp ona susmasını işaret etti. "Başka bir şey söyledi mi, Crispen?"

Crispen kaşlarını çatmış, tam konuşacaktı ki bir anda vazgeçti. Kendine çok kızmıştı. Sinirden dişlerini sıkarak, "Zaten sözümü tutamadım, başka hiçbir şey söylemeyeceğim," diye mırıldandı.

Ewan başka hiçbir şey demedi. İçini çekip sadece Crispen'ın başını okşadı. Zaten başından geçen olaylar bu yaşta sinirlerini oldukça yıpratmıştı. Tanrı onu inatçı, gizemli kadınlardan korusun diye düşündü. Fakat daha da kötüsü, Mairin çoktan

oğlunun kalbini kazanmıştı. Bu yüzden onu bu kadar çabuk bırakıp gidemezdi.

Bunları düşünmekten gerilmişti. Kalmasını istediği söylenemezdi sadece Crispen'ın üzülmesini istemiyordu. Ama böyle zor bir kadınla ve başındaki dertlerle de uğraşmak istemiyordu.

"Neden koşup gitmiyorsun, biz de artık içeri girelim. Hem Alaric ve Caelen'le konuşacağımız çok şey var."

Babasının bu sözüne hiç kızmış gibi görünmüyordu. Aksine rahatladığı gözlerinden belli oluyordu. Arkasını dönüp tekrar tepeye Mairin'in yanına gitmek için hızlı hızlı yürümeye başladı. Ama Mairin gitmişti. Ewan ne tarafa doğru gittiğini görmüştü ama şimdi hiçbir yerde görünmüyordu.

"Mairin? Lanet olsun, Mairin de kim? Crispen'la ne ilgilisi var? Dahası *burada* ne işi var?"

Ewan parmağıyla Alaric'i göstererek, "O getirdi," dedi.

Aynı tahmin ettiği gibi, Alaric hemen onlarla hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti. Ewan onun sesindeki paniğe gülmemek için kendini zor tutmuştu.

Caelen'in sabrı tükenmek üzereydi bu yüzden Ewan bildiği kadarıyla olup biten her şeyi ona anlattı. Alaric de arada söze karışarak olanlardan bahsediyordu ama Caelen ikisinin de söylediklerine inanamıyordu.

"Kadın sana hiçbir şey söylemeyecek sen de buna izin vereceksin, öyle mi?"

Ewan sinirlenmişti. "Ne yapmamı bekliyordun, Cameron'ın yaptığı gibi dövmeli miydim onu? Sonunda mutlaka kabul edecek. Sadece bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermesi için ona yarına kadar zaman verdim."

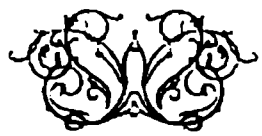
"Yarın kabul etmediğini söylerse ne yapacaksın?" dedi Alaric, sırıtarak.

"Kabul edecek."

"Önemli olan Crispen'ın geri gelmiş olması," dedi Caelen, konuşmalarını bölerek. "Kadının ne yaptığı ya da ne anlattığı umurumda değil. Eğer Cameron da onun için savaşmak isterse seve seve savaşırım. Sonra da kadın kendi yolına gidebilir."

"Hadi, hava kararıyor içeri geçelim. Gertie akşam yemeğini hazırlamış, bekliyordur. Soğuk servis yapmayı sevmiyor, biliyorsunuz," dedi Ewan. "Mairin konusunu da bana bırakın. İkinizin de bununla ilgilenmesine gerek yok."

"Biz de çok meraklıydık," diye mırıldandı Caelen, içeri doğru yürürken.

7

Mairin sıkıca şalına sarılmış halde dağın eteğine uzanan kalenin yıkık duvarının üzerinden sürünerek geçti. Göle en yakın yolu seçmişti çünkü bu tarafta daha az asker oluyordu. Zaten düşmanlar saldırmak için su yolunu kullanmazlardı.

Bahar olmasına rağmen dışarıda çok sert bir ayaz vardı, o an sıcacık odasını bıraktığına pişman olmuştu.

Akşam yemeği de oldukça stresli geçmişti. Masaya oturduğunda McCabe kardeşlerinin en genciyle göz göze geldi. O an Crispen'a verdiği sözü hatırlayıp onun yanına oturdu. Caelen de kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Mairin sanki daha önce diğer kardeşlerinin nefret dolu bakışlarına yeterince maruz kalmamış gibi fazlasıyla gerildi. Fakat Caelen'in bakışlarında onu rahatsız eden başka türlü bir karanlık vardı.

Biraz oturduktan sonra iyi hissetmediğini söyleyip özür dileyerek odasına çıktı. Tam odasına girmişti ki Crispen arkasından yemeğini odasına getirdi. Şöminenin karşısında yan yana oturup birlikte yemek yediler.

Daha sonra Mairin yorgun olduğunu bahane edip Crispen'ı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gönderdi. Artık herkesin uyumasını bekleyecekti. Kaledeki sesler saatlerce kesilmedi. Herkesin uyuduğundan ya da en azından odalarına çekildiğinden emin olunca çabucak odasından çıkıp merdivenlerden aşağı inerek göle giden yola çıktı.

Kaleden çıkıp gölün yanındaki geniş ağaçlık alana gelince sonunda derin bir nefes alabilmişti. Etraf çok karanlıktı ama yine de kaçana kadar gölü takip edebilirdi.

O an gölden gelen su sesiyle irkilip bir anda sesin geldiği yöne döndü. Nefesini tutarak ağaçların arasından sessizce kapkara suya doğru yürüdü. Ay gökyüzünde ince bir hilal şeklindeydi. Işığı hafifçe dalgalanan suyun yüzeyine ince ince süzülüyordu.

Yine de göle yüzmeye giren üç adamı görebilmiş, ayrıca onların kim olduklarını da anlayabilmişti. Ewan McCabe ve kardeşleri gölde yüzüyorlardı. Tanrı onu affetsin, hiçbirinin üzerinde tek parça kıyafet yoktu.

Hemen gözlerini kapattı. Sadece arkalarında gördüğü çırılçıplak üç genç adamı silmek istercesine elleriyle gözlerine bastırıyordu. Delirmiş olmalılar diye düşündü. Göl inanılmaz soğuk olmalıydı. Yüzmek için suyun ne kadar soğuk olabileceğini düşünmek bile Mairin'in içini ürpertti.

Birkaç dakika gözleri kapalı bir şekilde ağacın altında oturdu. Tam gözlerini açmıştı ki Ewan McCabe'in sudan çıktığını gördü. Gözleri fal taşı gibi açılmış ellerini nereye koyacağını bilememişti. Büyülenmiş gibi, karşısında duran bu çırılçıplak adamı seyretmeye dalmıştı. Ayakta durmuş kurulanıyordu. En ufak hareketi bile kaslı vücuduna bakması için özellikle onu çağırır gibiydi. Belden aşağı, bacaklarının arasındaki o malum yere bakmayı aklına bile getirmek istemiyordu.

Meraklı bir şekilde gözlerinin onun *erkekliğine* takıldığını fark edince, hemen hızlıca elleriyle gözlerini kapatıp, heyecanla ses çıkarmaktan korkar gibi dudaklarını ısırdı.

Bir an önce kıyafetlerini giyinip kaleye gitmeleri için dua ediyordu. Dikkat çekmemek için ağaçların arasında hareketsiz bir şekilde oturuyordu. Ama bütün gece öylece durup arsız arsız onları seyredemezdi.

Yüzünü ateş basmıştı. Gözlerini sıkıca kapatmasına rağmen Ewan McCabe'in çıplak halini hâlâ en ufak detayına kadar hatırlıyordu. Ne yaparsa yapsın bir türlü anadan doğma çırılçıplak bir şekilde gölden çıkmasını aklından atamıyordu.

Böyle bir günahın telafisi için en azından üç kez günah çıkarması gerekecekti.

"Şimdi bakabilirsin. Tamamen giyindiğimi söyleyebilirim."

Bir anda lordun sert sesi işkence yaparcasına kulaklarını çınlattı. Aşağılanma duygusu bütün vücudunu kapladı, kendini o kadar küçük düşmüş hissediyordu ki kılını bile kıpırdatamamıştı. Tek yapabildiği gözlerini sıkıca kapatıp öylece oturmaktı. İçinden gözlerini açtığında gitmiş olmasını diliyordu.

"Tam tersini düşünmemiştim zaten," diye saçma bir cevap verdi.

Uzun zamandır hiç bu kadar saçmalamamıştı. Hemen eliyle ağzını kapatmış, lordun duymamış olması için dua ediyordu.

Elini ağzına götürmesiyle bir gözü açılmıştı. Başını kaldırınca Lord gerçekten karşısında giyinmiş şekilde duruyordu. Bu utançla diğer elini de gözünden çekerek mahcup bir şekilde ona baktı.

Kollarını göğsünde bağlamış şekilde karşısında duruyordu. Muhtemelen çok kızgındı.

"Karanlıkta burada neden dolaştığını bana söyler misin?"

Mairin'in umutsuzlukla omuzları çökmüştü. İyi bir kaçış planı yapamadığı çok açıktı. Ama onun ve kardeşlerinin bu saatte yüzmeye çıkacaklarını nasıl bilebilirdi ki?

"Buna cevap vermek zorunda mıyım?" dedi kısık sesle.

"Sana gidemezsin dediğimde bunun neresini anlamadın? Hi-

mayem altındaki insanların bu şekilde başlarına buyruk davranmasından hiç hoşlanmam. Benim askerlerimden biri olmuş olsaydın seni şuracıkta öldürürdüm."

Son söylediği hiç de palavra gibi değildi. Yalan söylemiş gibi de durmuyordu, onu korkutmak için söylememişti. Tanrı biliyor ya, bu onu daha da korkutmuştu.

Yine de şeytana uyup ona karşı çıktı. "Ben senin himayende değilim, Lordum. Buna nasıl karar verdin bilmiyorum ama kesinlikle böyle bir şey yok. Tanrı'dan ve kendimden başka hiç kimsenin himayesinde değilim."

Ewan ona sırıtırken yüzüne düşen ay ışığıyla da dişleri parlıyordu. "Kendi başının çaresine bakabileceğini söyleyen bir kadın için oldukça kötü bir iş çıkardın."

Mairin bu sözüne sinirlenmişti. "Bu senin düşüncen, ne istersen söyleyebilirsin."

"Yine de doğru olmadığını söyleyemezsin. Eğer bunu konuşacaksak bir an önce kaleye gidelim. Crispen uyandığında senin odada olmadığını fark etmesini istemezsin, değil mi?"

Bu tamamen haksızlıktı, Lord da bunun farkındaydı. Onun duygularıyla oynuyordu. Dedikleriyle Crispen'ı bırakıp gittiği için suçluluk hissetmesini sağlayacaktı. Mairin bakışlarını dikmiş öfkesini anlamasını bekliyordu. Fakat Ewan onu umursamadan sertçe kolundan tuttu.

Kaleye geri dönmekten başka hiçbir çaresi olmadığını anlamıştı. Birlikte yamaçtan aşağı inerek avluya doğru yürüdüler. Avluya geldiklerinde Lord durup korumalara tekrar kaçmaması için daha dikkatli olmalarını emretti. Daha sonra kaleye geçip Mairin'in itirazlarına rağmen onu odasına kadar çıkardı.

Kapıyı açıp onu odaya soktu. Kendisi kapıda durup baştan aşağı süzerek onu izledi.

"Bu sert bakışlarınla beni korkutacağını düşünüyorsan, yanılıyorsun," dedi kimle konuştuğunu unutarak.

Ewan bakışlarını yukarı kaldırmış hiçbir şey söylemiyordu, ama Mairin onun içinden küfür ettiğine emindi. Sinirlenmiş, rahatlamaya çalışıyor gibiydi. Bu da Mairin'i güldürmüştü. Olmayan sabrını dizginlemeye çalışıyordu.

"Gerekirse kapıyı parmaklıklarla çeviririm, bayan. Ben çok uyumlu bir insanım ama sen gerçekten sabrımı zorluyorsun. Bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermen için yarına kadar sana zaman vermiştim. Yoksa seni temin ederim bundan sonra konukseverliğimden hoşlanmazsın."

"Şimdi de hoşlanmıyorum zaten," dedi sertçe. Elini ona doğru kaldırdı. "Artık gidebilirsin. Sadece uyuyacağım, rahat ol."

Ewan sinirden dişlerini kenetlemiş, yumruklarını sıkmıştı. Mairin o an parmaklarıyla onu boğmak isteyip istemediğini merak ediyordu. Ama zaten bunu düşünür gibi bir hali vardı.

Bu sözleri duyduğunda sanki Mairin hiçbir şey dememiş gibi kapıdan içeriye doğru ilerleyerek Mairin'in üstüne yürüdü. Dişlerini sıkarak kızgınca ona bakıyordu.

Parmağının ucuyla başına dokunarak, "Burada kuralları sen koyamazsın, bayan. Ben koyarım. Bunu unutmasan iyi olur," dedi.

O an gerçekten bu iri adamdan korkmuştu. Yutkunarak, "Unutmamaya çalışırım," dedi.

Lord kısa bir bakış atarak arkasını dönüp kapıyı çarparak odadan çıktı.

Mairin oracıkta yatağına yığılıp kaldı. Oldukça korkmuştu. Böyle bir şey olabileceğini hiç düşünmemişti. O an McCabe topraklarından mümkün olduğunca uzakta olmuş olmayı istiyordu, en azından sınırlara kadar gitmiş olsaydı bile yetecekti. Bu sefer

güneye değil de kuzeye gidecekti çünkü o tarafta gidebilecek bir yer olmadığını görmüştü.

Fakat şu anda bu lanet kalenin içinde tıkılıp kalmıştı. Daha da kötüsü, sanki kendi askeriymiş gibi ona emirler veren bir adam vardı. Ama yarın sabah ona kolay kolay boyun eğmeyeceğini öğretecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

"Lordum! Lordum!"

Ewan masadan başını kaldırıp sesin geldiği yöne döndü. Maddie McCabe hızla odaya girdi, koşmaktan yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Ne var, Maddie? Önemli bir şey konuşuyoruz."

Ewan'ın azarlamasını duymamış gibi masanın başında durdu. O kadar tedirgindi ki ellerini sıkmış konuşmak için sabırsızlanıyordu.

"İzninizle Lordum, fakat gerçekten size söylemem gereken çok önemli bir şey var." Etrafı gözleriyle iyice kontrol ettikten sonra Ewan'a doğru eğilip alçak sesle, "Çok özel, Lordum. Gerçekten çok önemli, emin olabilirsiniz," dedi.

Ewan gitgide sinirlenmeye başlamıştı. Zaten sabahtan beri yine bir sürü olay olmuştu. Akşam Mairin'le karşılaştıktan sonra olanlar da o an tekrar aklına gelmişti. Daha ortalarda görünmüyordu. Alaric ve Caelen ile konuştuktan sonra onun yanına gidip zamanının dolduğunu söyleyecekti.

Elini kaldırıp adamlarına odadan çıkmalarını işaret etti. O an

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Alaric ve Caelen'e bakıp, onların kalmalarını emretti. Maddie ne söyleyecek olursa olsun kardeşlerinin de bilmesi gerekirdi.

Tüm askerler salondan çıkar çıkmaz Maddie'ye dönerek, "Evet," dedi. "Askerlerle olan toplantımı bölecek kadar önemli olan nedir?"

"Şu kadın," diye başlar başlamaz, Ewan sözünü kesti.

"Yine ne oldu? Yemeğini mi yemiyor? Kendini pencereden mi attı? Yoksa ortada mı yok?"

Maddie şaşırmış halde konuşmaya devam etti. "Tabii ki hayır, Lordum. Kız yukarıda, odasında. Bu sabah kahvaltısını da ben kendim götürdüm."

"O zaman başka ne var?" diye bağırdı Ewan.

Maddie koşarak gelmiş gibi heyecandan nefes nefese kalmıştı.

"Oturabilir miyim? Anlatacaklarım çok uzun."

Caelen ve Alaric'in sıkıldıkları her hallerinden belli oluyordu. Ewan eliyle oturmasını işaret ettikten sonra Maddie önündeki sandalyeyi yavaşça çekip oturdu. Bildiklerini bir an önce anlatmak için sabırsızlanıyordu.

"Bu kadın Mairin Stuart," dedikten sonra Ewan'ın bir şey demesini bekleyerek sustu.

"İsminin Mairin olduğunu zaten biliyorum. Soyadını bilmiyordum ama bu isim İskoçya'da oldukça yaygın. Asıl soru sen bunu nasıl öğrendin? Kim olduğunu hiçbirimize söylemedi. Eğer Crispen ağzından kaçırmış olmasaydı ismini de öğrenemeyecektim."

"Hayır, zaten bana da o söylemedi. Ben biliyordum. Anlamadınız mı?"

"Hayır, anlamadım. Hemen anlatsan senin için iyi olur," dedi oldukça sakin bir şekilde.

"Yemeğini götürmek için odasına girdiğimde o da elbisesini

giyiyormuş. Önce çok utandım ve özür diledim. Fakat aceleyle giyindiği için kalçasındaki o malum işareti gördüm."

Maddie'nin sesi heyecanla tekrar yükselmiş, lorda doğru eğilmişti. Anlattıklarının heyecanıyla gözleri parlıyordu.

Ewan da söyledikleri dikkatini çekmiş olacak ki gözlerini ona dikmiş anlatmaya devam etmesini bekliyordu. Kadının anlattıklarının önemli olduğu belliydi. Alaric ve Caelen de kendilerini kaptırmış, onun konuşmaya devam etmesini bekliyorlardı.

"Bu kadın *Mairin Stuart*," dedi tekrar. "Alexander'ın kraliyet mührünü taşıyor. Gözlerimle gördüm, bacağında. O Neamh Álainn'in vârisi."

Ewan inanmayarak başını salladı. "Tamamen saçmalık, Maddie. Ozanların dilinde dolaşan efsaneden başka bir şey değil bu."

"Ne efsanesi?" diye sordu Alaric öne doğru eğilerek. "Hiç böyle bir efsane duymadım."

"Bu yaşına kadar hiçbir ozanı dinlemediğinden olabilir mi?" dedi Caelen, duyduklarına çoktan inanmış gibiydi. Sen festival zamanlarında zamparalıktan başka bir şeyle ilgilenmiyorsun ki."

"Ne yani, sen şimdi bu ozanları, şairleri mi dinliyorsun?" dedi Alaric alaycı bir şekilde.

Caelen'in kardeşinin tavrını hiç önemsememişti. "Son zamanlarda insanların nelerden konuştuğunu öğrenmek için en iyi yol bu bence."

Maddie bu sefer heyecanla Alaric'e doğru dönerek anlatmaya devam etti. "Bu olay Kral Alexander'ın Sybilla ile evlendikten sonra başka birinden bir kız çocuğunun olmasıyla başlamış. Kız doğduktan sonra, kalçasına krallık mührünü dağlatmış, böylece gayri meşru olmasına rağmen kimse onun soyundan şüphe duymamış." Çok gizli bir şey söyler gibi fısıldayarak, "O gayri meşru olarak doğmuş ve annesi de soylu biri değilmiş," dedi. "Bu yüzden kendisi iyi bir evlilik yapsın diye kralın böyle bir şey yaptığı söyleniyor."

Alaric anlatılanlara inanmak istemiyordu. "Alexander'ın bir kızı olmadığını herkes biliyor. Zaten onun hiç kendi evliliğinden olmuş çocuğu yok. Sadece bir oğlu var, Malcolm, o da evlilik dışı."

"Bir de kızı var. Adı Mairin Stuart. Ve bu kız şu an burada, yukarıda, odasında," diye ısrarla konuşmaya devam etti Maddie. "Size o damgayı gördüğümü söylüyorum. Ve yanılmadığıma da eminim."

Maddie ve kardeşleri tartışırken Ewan sessizce durmuş onları dinliyordu. Duyduklarına inanıp inanmayacağı konusunda şüpheliydi ama bu gerçek de Duncan Cameron'ın neden onunla evlenmeyi bu kadar çok istediğini ve onun neden kaçmaya çalıştığını açıklıyordu.

"O zaman kadın niye bunu saklıyor ki?" diye karşı çıktı Alaric. "Kralın gayri meşru kızı da olsa iyi bir evlilik yapmak onun için zor olmamalı. Eğer kraliyet statüsüyle ilgili bir sorunu yoksa onunla evlenmek isteyen yüzlerce erkek sıraya girer."

"Alexander kimsenin duymasını istememiş," dedi Maddie. "Çok önceden bazı dedikodular duymuştum. Bütün mirasını kızına bırakmadan önce tam beş yıl beklemiş. Bu arada oğlu Malcolm doğmuş, daha *sonra* da Sybilla ile evlenmiş. Mirasını nasıl dağıttığı bilinmiyor ama ölümünden sonra bu kadının varlığıyla ilgili bir sürü dedikodu çıktı."

"Malcolm hâlâ hapiste olsa da Alexander soyundan başka biri Malcolm'un yandaşlarının da desteğini alabilir," dedi Ewan düşünceli bir şekilde. "Kesinlikle Cameron'ın da onunla evlenmek istemesinin asıl nedeni bu. Onun mirasını ele geçirerek şu an sahip olduğundan daha fazla güce sahip olacaktı, hem de çok daha fazla. İskoçya yeni bir savaşın eşiğinde olabilirdi ve David yeni bir tehditle karşı karşıya kalacaktı. Alexander'ın iki çocuğu varsa bu taht için de iki tane rakip var demektir. Bu yüzden

David'in yeri gittikçe zayıflayacak. Tekrar İskoçya'yı ikiye bölecek uzun bir savaşı daha kaldıramaz."

"İyi de bir piç miras alamaz ki," dedi Caelen. "Kimse bunu kabul etmez."

"Düşünsene, Caelen. Duncan Cameron eğer Neamh Álainn'i kontrol altına almış olsaydı kimse onu durduramazdı. Alexander'ın çocuklarının nasıl olduğu önemli değil. Eğer Duncan Cameron, Malcolm ile müttefik olursa, bu kadar güç ve zenginlikle bütün iktidarı ele geçirebilir."

"Yani sen bu saçmalığa inandığını söylüyorsun," dedi Alaric şaşkınlıkla.

"Ben bir şey söylemiyorum. Henüz," dedi Ewan sakince.

"Anlamıyor musunuz, Lordum?" dedi Maddie hemen, heyecanı bütün sesine yansımıştı. "Bu kadın bütün dualarımızı gerçekleştirebilecek birisi. Onunla evlenmeniz demek Neamh Álainn'e de sahip olacağınız anlamına gelir. Çeyizinin yanı sıra bir de ilk çocuğunu doğurduğunda alacağınız topraklar var."

"Onunla evlenmek mi?"

Bütün kardeşler birden aynı soruyu sormuştu. Ewan şaşkınlıktan ağzı açık şekilde Maddie'ye bakıyordu.

Başını onları ikna etmek istercesine salladı. "Bunu yapmak zorundasınız. Eğer onunla evlenirseniz böylece Duncan Cameron amacına ulaşamayacak."

"O da var tabii," diyerek araya girdi Caelen.

Alaric hemen kardeşine doğru dönerek, dediğini sorgularcasına ona baktı.

"Ne yani, sen de mi şimdi bu saçmalığa katılıyorsun?"

Ewan elini kaldırarak onlara susmalarını işaret etti. Sonra tüm dikkatiyle onları izleyen Maddie'ye baktı.

"Sen artık gidebilirsin, Maddie. Burada konuşulan her şeyin

burada kalacağından eminim. Eğer kalede bununla ilgili tek bir laf işitirsem, bundan kimi sorumlu tutacağımı biliyorum."

Maddie ayağa kalkıp kendinden emin bir şekilde, "Tabii ki de Lordum," dedi.

Odadan çıkar çıkmaz Ewan kardeşlerine doğru döndü.

"Lütfen bana böyle bir delilik yapmayı planladığını söyleme," dedi Alaric daha Ewan tek kelime edemeden.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Ewan oldukça sakin bir şekilde.

"Evlilik saçmalığından. Onun Alexander'ın kızı ve kralın yeğeni olduğu masalına inanamazsın. Ve David'i on yıl boyunca tahtan indirmeye çalışan adamın üvey kardeşi olduğuna. Bizim için kaçırılmayacak bir fırsat, öyle mi?"

"Her şeyden önce benim bu kadınla uzun bir konuşma yapmam gerekecek. Bu mührü kendi gözlerimle görmek istiyorum. Alexander ve bizim babamız oldukça yakındı, bu yüzden o mührün neye benzediğini çok defa görme şansım oldu. Eğer öyle bir işareti varsa doğru olup olmadığını mutlaka anlarım."

"Yani o da sen göresin diye bacağını sana gösterecek, öyle mi? Daha çok, testislerine bir tekme atacakmış gibi duruyor," dedi Caelen.

"Gerektiğinde çok ikna edici olabiliyorum," dedi Ewan yavaş bir şekilde.

"Bunu görmek isterim," diye söze karıştı Alaric.

Ewan kaşlarını kaldırdı. "Siz hiçbir şey görmeyeceksiniz. Eğer birinizin gözünün kaydığını bile görürsem sizi bu gördüğünüz duvara yapıştırırım."

Alaric ellerini kaldırarak, "Tamam, ne söylediğimi unutabilirsin. Fakat canını bu kadar sıktığını söylediğin bir kadın için fazla hassas davranmıyor musun?" dedi.

"Eğer Maddie'nin dediği gibiyse onunla evlenmeliyim," di-

yerek sırıttı Ewan. "Bizim klanımızın onun sahip olduğu zenginliğe ihtiyacı var."

İki kardeşi de şaşkınlık içindeydi. Caelen hayretini saklayamayarak bağırmış, Alaric de başını sallayıp gözlerini devirmişti.

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?" diyerek çıkıştı Caelen.

"Bence şu anda bir şeylerin farkında olan biri varsa o da benim," diye cevap verdi Ewan. "Eğer bütün bunlar doğruysa doğan ilk çocukla Neamh Álainn'e sahip olabileceğiz. Bizim için bu ne demek, bir fikriniz var mı? Bütün İskoçya'nın en gözde topraklarına sahip oluruz. Artık Duncan Cameron'dan öç alacağımız günü beklememize gerek kalmaz. Onu tamamen ortadan kaldırabiliriz. Tarihten silinir gider. Ama bizim ismimiz tüm gücünü korur. Kraldan sonra gelen tek güçlü klan biz olacağız. Sekiz yıl önce Duncan Cameron'ın yapmaya çalıştığı gibi, bu sefer kimsenin ama hiç kimsenin bizi yok etmeye gücü yetmez."

Caelen donup kalmıştı. Kardeşlerinin gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Ama o oldukça kararlıydı ve kardeşlerine de bunu kabul ettirecekti. "Anlaştık değil mi?"

"Neamh Álainn kuzeye doğru uzanıyor, aramızda sadece McDonald var. Eğer onunla da iyi geçinirsek çok geniş bir bölgenin kontrolünü ele geçiririz."

Geçmiş sekiz yıl boyunca kurduğu bütün planların gerçekleşecek olması fikri Ewan'ı bir hayli heyecanlandırmıştı. Sonunda babasına verdiği sözü yerine getirebilecekti.

"Kadın çok cesaretli, Crispen'ı korumak için de her şeyi göze alabilir. Onun için ve doğuracağı diğer oğullarım için ideal bir anne olabilecek birisi. Karşılığında ben de onu korurum, böylece bir daha Duncan Cameron'dan korkmasına gerek kalmaz."

"Bizi değil, onu ikna edeceksin," dedi bir anda Alaric. "Rızasını alman gereken kişi o. Caelen ve ben her zaman senin yanındayız. Bundan emin olabilirsin. Daima. Evleneceğin kadın

kim olursa olsun onun için de geçerli bu. O gerçekten çok cesur bir kadın. Bizzat şahit oldum. Ve eğer onun sayesinde Neamh Álainn gibi bir zenginliğe sahip olacaksak bu evlilikte hiçbir sakınca görmüyorum."

Caelen de aynı fikirdeydi ama yine de Mairin hakkında hiçbir şey demedi. Zaten Ewan da bir şey demesini beklemiyordu. Caelen'ın tekrar başka bir kadına güvenebilmesi hepsini şaşırtırdı. Kardeşlerini evlendirmeye kalksa Ewan küçük kardeşiyle evlenecek kadına üzülürdü. Caelen toyken bir kez böyle bir hataya düşmüştü. Sonrasında aynı hatayı yapmamak için defalarca yemin etmişti.

Ewan elini masaya koyup öne doğru eğildi. "Öyle görünüyor ki Mairin Stuart ile konuşacağımız çok şey var. Alaric, senden Rahip McElroy'u hemen getirmeni istiyorum. Şu anda McDonaldlar'da bir hasta için dinsel ayin gerçekleştiriyor olmalı. Nikah törenimde ona ihtiyacım olacak. Eğer Maddie'nin dediği gibiyse onunla evlenmek için çok beklemek istemiyorum. Bu iş bir an önce bitsin."

9

Ewan kadının kaldığı odanın kapısında durmuş onun içeride olduğunu düşündükçe kendi kendine gülüyordu. Mairin şu anda ona bu kadar yakın olduğunu bilseydi muhtemelen bundan çok da memnun olmazdı. Kibarca kapıyı çaldı ama Mairin'in cevap vermesini beklemeden kapıyı açıp hemen içeri girdi.

Upuzun saçları omuzlarından dökülürken pencereden dışarıyı seyrediyordu. Ewan'ın odaya girmesiyle irkilerek arkasına döndü. Perdeleri açık pencerelerden güneş ışığı tüm güzelliğiyle içeriye süzülmekteydi. Yüzüne vuran ışıkla gözlerinin rengi onu daha da büyüleyici göstermişti.

Evet, gerçekten harika bir kadındı ve onunla evlenip çocuklarını doğurması hiç de zor olmayacaktı. Buna karar vermişti ve şimdi sabırsızlıkla Mairin ile evleneceği günü bekliyordu.

Mairin onun odaya bu şekilde girmesine kızmıştı. Tam onu azarlayacaktı ki Ewan anlamış gibi hemen elini kaldırdı. Bu kadın onun otoritesine hiç saygı göstermiyordu ama bu fazla da önemli değildi çünkü her an işler tersine dönebilirdi. Onun karısı olduğu zaman istediği gibi ona yapması gerekenleri söyleyebi-

lecek, daha da güzeli, bu sefer hiçbir şeyi sorgulamadan onun sözünü dinlemek zorunda kalacaktı.

"Bilmek istediğim şeyi şimdi bana söyleyecek misin?" diye sordu. Dürüst olmak gerekirse – ve o dürüst bir adamdı – o söylemeden, kim olduğunu açıklama şansını kadına vermek istiyordu.

Tam da adamın tahmin ettiği gibi, kadın meydan okurcasına başını kaldırdı. "Hayır. Söylemeyeceğim. Size güvenmem için bana emirler veremezsiniz. Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

Kadının kızgınlığının tartışmayı uzatabileceğini hisseden adam onu susturacağını bildiği bir şey yaptı.

Mairin'i hızlıca kendine çekip omuzlarından kavrayarak hafifçe kaldırdı. Bütün kızgınlığını alırcasına, nefesini kesercesine, dudakları ateşli bir telaş içinde buluşmuştu.

Onu sımsıkı saran kolların arasında vücudu kaskatı kesilen kadın, elleriyle adamı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Adam ise kadının tatlılığının tadına varıp dudakları arasında bir yol bulmaya çalışırcasına dilini kadının dudakları üzerinde gezdiriyordu.

Mairin'in yine nefesi kesilmişti. Dudakları aralanmış ve adamın göğsünde sıcak bal gibi erimekteydi. Baştan aşağı gevşemişti artık; bir erkek için kılıcının elinde olması gibi ona uyum sağlamıştı ve oldukça mükemmeldi.

Dudaklarının arasından içeri doğru girmişti ve dilinin üzerinde kayarcasına onu hissedebiliyordu. Mairin yine kaskatı kesildi, adamın göğsünde dolaşan parmakları küçük bir hançer hissi yaratıyordu. Ewan gözlerini kapattı ve o bacaklarının arasına girerken, kadının parmaklarını sırtına batırdığını hayal etti.

Tanrım, çok iyiydi. Onunla sevişmek hiç de zor olmayacaktı. Bir an onun kendi çocuğunu taşıdığını düşündü. Bu fikirden oldukça hoşlanmıştı. Gerçekten güzel olabilirdi.

Sonunda kendini geri çektiğinde, Mairin'in gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve dudakları şişmişti. Rüzgarda sallanan küçük bir fidan gibi sersemlemişti.

Birkaç defa gözlerini kırptı ve sonra sinirli bir şekilde kaşlarını çattı. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

"Seni susturmanın tek yolu buydu."

Mairin sinirden köpürüyordu. "Beni susturmak mı? Beni susturmak için benim... benim dudaklarımı mı kullandınız? Bu çok kaba bir davranış. Bunu tekrar yapmanıza asla izin vermeyeceğim."

Adam gülümseyerek ellerini göğsünde birleştirdi. "Evet, vereceksin."

Şaşkınlıktan kadının ağzı açık kalmıştı ve kekeleyerek, "İzin vermeyeceğimden emin olabilirsiniz," dedi.

"Sen de vereceğinden emin olabilirsin."

Mairin sinirinden ayağını hızlıca yere vurdu. O an gözlerindeki öfkeyi gören Ewan gülmeyi bıraktı. "Delirmişsiniz. Benimle oyun mu oynuyorsunuz? Kim olduğumu size söylemem için beni baştan çıkarmaya çalıştınız."

"Tam olarak öyle değil, Mairin Stuart."

Ewan'ın ismini söylediğini duyunca Mairin neye uğradığını şaşırdı. Eğer Maddie'nin söyledikleri hakkında şüphe duysaydı asla böyle bir cevap vermezdi. Mairin'in tepkisinden sonra da iyice emin olmuştu. Onun gerçeği öğrendiğini anladığında bir hayli korkmuştu.

Hemen kendini toparladı, her şeyi öğrendiğinin farkındaydı. Bunu reddetmek için daha fazla uğraşmayacaktı. Ama gözleri dolmuştu. Ewan'ın onu böyle görmesini istemediğinden başını çevirdi. Daha fazla konuşmak istemiyordu.

İçten içe rahatsız olmuştu. Kadının üzüntüsü onu da tedirgin ediyordu. Mairin hayatı boyunca çok fazla acı çekmişti ve şimdi

bir kez daha yenilmişti. İsmini ondan duyunca gözlerindeki ışık yok olmuştu.

"Mairin," dedi yavaşça ve ona doğru yaklaşıp omzundan tuttu. Elinin altında titriyor gibiydi, daha sonra sessiz sessiz hıçkırdığını fark etti. "Lütfen, ağlama, bu o kadar da kötü değil."

"Değil mi?" dedi burnunu çekerek. Elinin altından kurtulup tekrar pencereye doğru gitti. Başını eğip ağlamaya devam etti. Yüzünü kapatan saçları Ewan'ın onu görmesini engelliyordu.

Dayanamadığı tek şey, ağlayan bir kadındı. Onları öyle görünce sinirleri alt üst oluyordu. Onu sinirlendirmekten hoşlanıyordu. Onu daha çok kızdıracağını tahmin ederek, "Şu ağlamayı kes artık," diye emretti.

Köşeye sıkışmış bir hali vardı. Yüzünü Ewan'a döner dönmez bir kedi gibi bağırdı.

"Ne zaman istersem o zaman susarım. Artık bana emir vermekten vazgeçin!"

Bir kaşını kaldırarak, "Sen *bana* emir mi veriyorsun?" dedi.

Mairin öfkelenmişti ama en azından artık ağlamıyordu.

"Şu bacağındaki işaretten bahset bana şimdi, babanın mührü. Onu görmek istiyorum."

Mairin kıpkırmızı olmuştu. Bir adım gerileyip iyice pencereye yaklaştı. "Bacağımı size göstermek gibi bir hata yapmayacağım."

"Evlendiğimizde bundan daha fazlasını göreceğim nasıl olsa," dedi Ewan hafifçe gülerek.

"Evlendiğimizde mi? *Evlenmek ha?* Ben ne sizinle evlenirim, Bayım, ne de başka bir kimseyle. Yani henüz."

Henüz kelimesi Ewan'ın dikkatinden kaçmamıştı. Kadın evlilik fikrini tamamen reddetmiyordu. Aklı başında biri olduğu belliydi, bu yüzden evlenmesinin öneminin de farkında olmamasına imkan yoktu. Evlenmezse Neamh Álainn mirasını alması için çocuk da doğuramazdı.

Ewan yatağın kenarına oturup bacaklarını uzattı. Onu ikna etmek biraz zaman alacaktı ama az da olsa rahatlamıştı.

"Neden *henüz* değil o zaman onu anlat. Evliliğe soğuk bakmadığını biliyorum."

"Evet, evlilik yapmayı düşünüyorum. Hep düşündüm," diyerek çıkıştı. "On yıldır neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikriniz var mı? Sürekli korkuyla yaşamak, çıkarları uğruna beni evliliğe zorlayan erkeklerden kaçmak mecburiyetinde olmak... Hamile kalıp çocuklarını doğurduktan sonra beni bir kağıt parçası gibi buruşturup bir köşeye atacaklarını bilmek.

"Hep saklanmak zorunda kaldım. Çocukluğumdan beri. Bir plan yapmam için zamana ihtiyacım vardı. Mother Serenity mirasımı koruyabilecek bir savaşçıyla evlenmemi söylerdi. Ama aynı zamanda onurlu bir adam olmalıydı. Bana iyi davranacak biri," diye fısıldadı. "Evlenince benim sayemde sahip olacaklarının değerini bilen ve tabii benim de kıymetimi anlayacak biri."

Sesindeki bu hassasiyet Ewan'ı etkilemişti. Zor bir hayat yaşamış bir kadın için hayalleri hâlâ güçlü sayılırdı. Hiç kolay bir şey olmadığını biliyordu. Ama karşısında gördüğü bu kadın oldukça mutsuz ve cesaretsizdi. İstediği gibi bir erkek bulamayacağını bilse de bir umudu vardı, bahsettiği özelliklere sahip bir sürü adam etrafında dolanıyor olmalıydı. Onunla evlen, onu hamile bırak ve sonunda her şeyi elde edince onu kapı dışarı et.

Ewan derin bir nefes aldı. Her kadın gibi o da sevilmek, el üstünde tutulmak istiyordu. Bunlar için ona söz veremezdi ama onunla ilgilenip onu koruyabilirdi. Bunlar Duncan Cameron'ın ona verebileceklerinden çok daha iyiydi.

"Ben sana hiç zarar vermeyeceğim. McCabe klanının lordunun karısı olarak herkes sana saygı gösterecek. Seni ve bana vereceğin her çocuğu koruyacağım. Senin mirasını koruyabilecek kadar güçlü bir adam istediğini söyledin. İnan bana, o benim."

Hüzünlü bakışlarıyla ona döndüğünde içindeki şüphe gözlerinden okunabiliyordu. "Hakaret diye algılamayın, Lordum. Ama kaleniz neredeyse yıkılacak. Daha siz kendi sahip olduklarınızı bile koruyamazken Neamh Álainn gibi bir zenginliği nasıl kontrol etmeyi düşünüyorsunuz?"

İstemeyerek de olsa bakışları sertleşti. "Böyle düşündüğüm için bana kızmadınız umarım?" dedi Mairin haklı çıkmaya çalışarak. "Evleneceğim ve tüm hayatımı emanet edeceğim adamın sahip olduğu her şeyi sorgulamak en doğal hakkım."

"Tam sekiz yıldır birliklerimi güçlendirmek için tüm gücümle çalışıyorum. Şu anda İskoçya'nın en büyük ve en iyi eğitilmiş ordusuna sahibim."

"Peki diyelim ki dediğiniz gibi, o zaman bu kale neden savaştan yeni çıkmış gibi yıkılmak üzere?"

"Çünkü savaştan çıktı," dedi açıkça. "Sekiz yıl önceydi. O zamandan beri tek düşüncem halkıma bakabilmek ve askerlerimi eğitmek. Bu yüzden kalenin tamirleriyle daha az ilgilenebildim."

"Henüz bir evlilik yapmak istemiyorum," dedi Mairin üzgün bir şekilde.

"Tamam, bunu anlayabiliyorum. Ama artık fazla seçme şansın yok gibi görünüyor. Bütün sırların ortaya çıktı. Neamh Álainn gibi bir varlığın tehlikede olduğunu duyunca Duncan Cameron'ın hiçbir şey yapmayacağını düşünüyorsan, gerçekten aptal olduğunu düşüneceğim."

"Hakaret etmenize gerek yok," diye çıkıştı Mairin. "Ben aptal biri değilim."

Ewan dediklerini pek önemsemeyerek omuz silkti. Ama bu konuşmanın gideceği yeri de sabırsızlıkla bekliyordu. "Öyle görünüyor ki sadece iki seçeneğin var, ya Duncan Cameron ya da ben."

Mairin diyecek hiçbir şey bulamamıştı ve endişeyle ellerini ovuşturuyordu.

"Belki de artık bir karar versen iyi olur. Rahip iki gün içinde gelmiş olur. O zamana kadar bir cevap verirsin diye umuyorum."

Mairin'in gözlerindeki hayret dolu bakışları görmezden gelerek arkasını dönüp kapıya yöneldi. Kapıda durup göz ucuyla tekrar ona baktı.

"Tekrar kaçmaya çalışmayı da düşünme. Yoksa topraklarımda yaşayan söz dinlemeyen kadınları yakalamak için fazla sabırlı olmadığımı öğrenmek zorunda kalırsın."

10

Lordla evlenmek... Mairin odanın için dönüp duruyordu. Bütün bunları düşünmekten neredeyse delirecekti. Sonunda camın önünde durup yüzüne vuran o rahatlatıcı bahar havasını soluyarak dışarıyı seyretmeye daldı. Sıcak bir gün gibi görünmesine rağmen havada hafif de olsa bir soğukluk vardı.

Kararını vererek şalını alıp hemen odadan çıktı. Kaleden dışarıya adımını atar atmaz McCabe askerlerinden biri hemen yanına geldi. Onu dikkatlice incelediğinde Crispen'la onu buldukları gün Alaric'in yanında olan adamlardan biri olduğunu hatırladı. İsmini hatırlamaya çalıştı ama bütün olanlar hafızasında kocaman bir belirsizlik olarak yer etmişti.

Askerin sadece onu selamlamak için geldiğini düşünerek gülümsedi. Ama kaleden çıkıp dağın eteklerine doğru attığı her adımda arkasından onu takip ediyordu.

Tam eteklerini kaldırıp önünde duran kayanın üzerine adım atacaktı ki asker kibar bir şekilde elini uzatıp çıkmasına yardım etti.

Adam o kadar yakınından takip ediyordu ki Mairin durdu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunda neredeyse ona çarpacaktı. Hemen arkasını dönüp başını kaldırarak gözlerine baktı. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Lordun emri öyle, Leydim. Korumanız olmadan kalenin dışında dolaşmak sizin için güvenli değil. Kendisi yanınızda olamadığı zamanlarda size ben eşlik edeceğim."

Mairin homurdanarak elini beline koyup, "Benim tekrar kaçacağımdan korkuyor, bu yüzden seni de böyle bir şey olmasın diye görevlendirdi, değil mi?" dedi.

Asker cevap vermedi.

"Tekrar kaleden kaçmak gibi bir niyetim yok. Böyle bir şey yaparsam neler olacağı konusunda lord beni gayet güzel bir şekilde bilgilendirdi. Sadece yürüyüp biraz temiz hava almak istedim. Yani bana eşlik etmek için diğer görevlerini bırakmana gerek yok."

"Benim şu anda tek görevim sizin güvenliğiniz," dedi sakince.

Mairin bütün bu saçmalıklardan bıkmıştı. Lord kadar adamları da kalın kafalı ve inatçı tiplerdi. Muhtemelen böyle olmaları gerekiyordu.

"Pekala. Bu arada senin adın neydi?"

"Gannon, Leydim."

"Peki, Gannon, benim sürekli gözetleyicim sen misin?"

"Cormac ve Diormid ile birlikte bu göreve getirildim. Kardeşlerinden sonra lordun en kıdemli adamlarıyızdır."

Tepenin yüksek yamaçlarında otlayan koyunların yanına gitmek için taşlık yolda yürüyorlardı.

"Sizin gibi askerlerin bununla görevlendirilmesi pek hoş değildir diye tahmin ediyorum," dedi Mairin.

"Aksine bu bir onurdur," dedi Gannon gururla. "Lordun bize güveni tam. Kalenin hanımının güvenliğini sıradan bir askere emanet edemezdi."

Mairin aniden durup arkasına döndü. Oracıkta sinirinden çığlık atmamak için dudaklarını sıktı. "Ben bu kalenin hanımı değilim!"

"İki gün içinde olacaksınız, rahip gelir gelmez."

Gözlerini kapatıp başını salladı. Yanlış bir şey söylemek istemiyordu. Hiçbir zaman alkolle arası iyi olmamıştı ama şu an bir fıçı biranın iyi geleceğini düşünüyordu.

"Lord size gerçekten saygı duyuyor," dedi Gannon, onun endişesini anlamış gibi.

"Bana pek öyle gelmiyor," diye mırıldandı Mairin.

"Mairin! Mairin!"

Sesin geldiği yöne başını çevirdiğinde Crispen'ın hızlıca ona doğru koştuğunu gördü. Ona gelene kadar yüksek sesle ismini söyleyip durmuştu. O hızla Mairin'e sarılınca neredeyse ikisi de yere düşüyordu. Son anda Gannon düşmesinler diye kadını omzundan tuttu.

"Yavaş ol, oğlum," dedi Gannon gülümseyerek. "Neredeyse leydimizi yere düşürüyordun."

"Mairin, bu doğru mu? Doğru mu?"

Crispen heyecandan yerinde duramıyordu. Gözleri sevinçten ışıl ışıldı. Mairin'i kolundan tutup sıkıca ona sarıldı.

Mairin sakin bir şekilde Crispen'ı omzundan tutup kendinden hafifçe uzaklaştırarak, "Ne doğru mu, Crispen?" dedi.

"Babamla evleniyor musun? Benim annem mi olacaksın?"

O an sinirinden nefesi kesilmişti. Bu nasıl olabilirdi? Lord bunu Crispen'a nasıl yapabilirdi? Eğer evlenmeyi kabul etmezse Crispen çok üzülecekti. Lordun bu oyunu onu gerçekten şaşırtmıştı. Oysa onu daha gururlu ve kibirli bir adam sanmıştı, ayrıca kararlı ve ilgili diye düşünmüştü. Ama küçük bir çocuğun duygularıyla oynayacak kadar düzenbaz olabileceğini düşünmemişti.

Öfkeli bir şekilde Gannon'a döndü. "Beni hemen Lorda götür."

"Ama Leydim, şu anda askerlerle beraber. Ve onlarla çalışırken acil bir durum olmadığı sürece rahatsız edilmekten hiç hoşlanmaz."

Mairin ona doğru bir adım atıp parmağını göğsüne koydu. Her kelimesini onu dürterek söyledi. Gannon dikkatli bir şekilde ona bakarak birkaç adım geriledi.

"Ya beni ona götürürsün ya da onu bulmak için kalenin altını üstüne getiririm. İnan bana dediğimi yaparım. Ölüm kalım meselesi bu, *onun* ölüm kalımı."

Gannon'ın gözlerindeki kararlılığı görünce, öfkeyle kollarını kaldırdı. Sonra arkasını dönüp tepeden aşağıya doğru yürümeye başladı. Lordu kendisi arayıp bulacaktı. Eğer askerlerle çalışıyorsa muhtemelen her zaman çalıştıkları yerde, avludadırlar diye düşündü.

Crispen'ı düşünerek, Gannon'a döndü. Babasına söyleyeceklerini duymasını kesinlikle istemezdi.

"Crispen seninle kalacak. Anladın mı beni?" dedi parmağını ona doğru yönelterek.

Emirleri karşısında Gannon'ın ağzı açık kalmıştı. Ne yapması gerektiğini bilemeden bir Mairin'e bir Crispen'a baktı. Sonunda Crispen'a doğru eğilip bir şeyler söyleyerek onu koyun sürüsünün olduğu yere yolladı.

Mairin arkasını dönüp hızlı hızlı yürümeye başlamıştı. Her adımında biraz daha sinirleniyordu. O anda ayağı bir taşa takıldı. Tam yüz üstü düşecekti ki Gannon onu hemen kolundan yakaladı.

"Yavaş olun, Leydim. Bir yerinizi incitebilirsiniz."

"Kendimi değil ama," diye mırıldandı. "Muhtemelen senin Lordunu inciteceğim."

"Pardon, özür dilerim. Ne dediğinizi duyamadım."

Dişlerini sıkıp kolunu ondan kurtardı. Kaleye geldiklerinde hızlıca avluya doğru yürüdü. Bir yandan kılıç sesleri, küfürler diğer yandan ter ve kan kokusu kulaklarına ve burnuna akın etmişti.

Gannon onu durduramadan, dövüşen askerlerin ortasına attı kendini. O anda lordla göz göze geldiler. Sesler giderek yükseliyordu. Bir an için tam o geçerken askerlerden birinin düşmüş olabileceğini düşündü ama dönüp ne olduğuna bakmamıştı.

Tam yolu yarılamıştı ki Lord dövüşünü yarıda kesip ona doğru döndü. Alnı terlemiş ve bir hayli sinirli görünüyordu. Normalde hoşnutsuzluğunu böyle göstermezdi. Şu anda oldukça öfkeliydi. Ama Mairin için bu daha iyiydi çünkü o da bir hayli kızgındı.

Lordun bir adım uzağında durduktan sonra Gannon ancak onu yakalayabildi. Nefes nefese kalmıştı ve hayatından endişe duyar gibi Ewan'a bakıyordu.

"Çok özür dilerim, Lordum. Onu durduramadım. Beni dinlemedi."

Lord kızgın bir şekilde Gannon'a bakıyordu. Kaşlarını kaldırıp, "Bu kadar adamın kazayla onu öldürebileceği bir yerden geçen bir kadını durduramadın, öyle mi?" dedi.

Mairin burnundan soluyordu. Söylediklerine inanmamıştı ama etrafına baktığında onlarca adamın sıralanmış sessizce onları dinlediğini görünce korkusundan yutkundu. Hepsinin elinde birer silah vardı. O an düşünecek kadar zamanı olsaydı onların etrafından dolaşmayı akıl edebilirdi.

Herkes gözünü dikmiş kızgınca ona bakıyordu. Daha önce düşündüğü gibi lordları hepsinden huysuz ve inatçı olmalarını istiyordu.

Yine de ne olursa olsun yaptığından pişman olduğunu göstermemeye kararlıydı. Bu yüzden kendinden emin bir şekilde lorda

doğru dönüp meydan okurcasına ona baktı. Ewan çok sinirli görünüyordu ama Mairin ondan daha sinirliydi.

"Size henüz hiçbir cevap vermedim," diye bağırdı. "Nasıl yapabildiniz? Nasıl böyle... böyle... el altından, onursuzca bir şey yapabildiniz?"

Ewan'ın yüzündeki öfkeli ifade yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Kadını o kadar hayretle izliyordu ki Mairin bir an onu anlayıp anlamadığından şüphelenmişti. Bu yüzden bir an duraksayıp neden sinirlendiği söyleyemedi.

"Oğlunuza onun annesi olacağımı söylemişsiniz."

Üzerine doğru yürüyüp parmağıyla göğsüne dokunarak, "Rahip gelene kadar, bana iki günlük süre tanımıştınız. Bir kararara varmam ve kalenin yeni hanımı olacağımı ilan edebilmeniz için iki gün," dedi. Bunları söylerken sürekli parmağıyla göğsünü oymaya çalışır gibiydi.

Lord başını eğip göğsündeki iğrenç bir böceği kovmak ister gibi parmağına baktıktan sonra tekrar başını kaldırıp gözlerine baktı. Bakışları o kadar soğuktu ki Mairin'i ürpertmişti.

"Söyleyeceklerin bitti mi?" diye sordu ciddi bir şekilde.

Mairin bütün kızgınlığını unutmuş gibi dik başlılığından vazgeçerek geriye doğru bir adım attı. O an öfkesini bu kadar açığa vururken aslında ne kadar yanlış yaptığı yüzüne tokat gibi inmişti.

Fakat Ewan uzaklaşmasına izin vermeden onun üstüne doğru ilerledi.

"Bir daha *sakın* benim onurumu sorgulama. Erkek olsaydın şu an seni çoktan öldürmüştüm. Yine de biraz önce yaptığın gibi bu şekilde konuşmaya devam ettiğin sürece sonuçlarını çok kötü ödemek zorunda kalırsın. Benim topraklarımdasın ve burada ağzımdan çıkan her söz kanundur. Benim himayem altındasın. Bu yüzden bana sorgusuz sualsiz itaat etmek zorundasın."

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Mairin kendi kendine.

"*Ne?* Ne dedin sen?" diye bağırdı Ewan.

Sakince gözlerine bakarak onu yumuşatmaya çalışır gibi gülümsedi. "Hiçbir şey, Lordum. Hiçbir şey demedim."

Gözlerini kısmış onu seyrediyordu. Mairin'in gözleri o an sinirinden, onu boğmak ister gibi sıktığı ellerine takılmıştı. Başka birini elleriyle boğarak öldürmeyi bu kadar ister miydi yoksa sadece onun için mi bunu düşünüyordu?

"Korkarım böyle bir sinir tamamen sana özgü bir şey," diye bağırdı Ewan.

Mairin bir şey söylememek için ağzını kapattı ve gözlerini yumdu. Mother Serenity hep söylerdi, Mairin bir gün bu boşboğazlığı yüzünden pişman olacaktı. Muhtemelen o gün bugündü.

Adamların yüzündeki öfkeli ifade yerini alaycı bakışlara bırakmıştı. Alay konusu olmak Mairin'in hiç hoşuna gitmemişti, bu yüzden kızgın bir şekilde adamlara bakmaya başladı. Ama onları korkutmak yerine daha da güldürmüştü.

"Bunu bir daha söylemeyeceğim," dedi lord tehdit edercesine. "Rahip McElroy'u almaya gönderdiğim ve seni korumakla görevlendirdiğim adamlar dışında kimseye evleneceğimizi söylemedim. Rahibi de bir an önce buraya getirebilmem için bir şeyler söylemem gerekiyordu. Ama şimdi sen bütün herkese nikahımızın olacağını ilan ettin."

Korkarak etrafına baktı ve herkesin durmuş sessizce onları izlediğini fark etti. Hepsi durmuş gözlerini kırpmadan onları seyrediyordu.

Mairin dudağını ısırıp hafifçe başını önüne eğerek yine de korkmadan Ewan'a baktı. Öfkesinin geçmediği belliydi.

"O halde oğlunuz evleneceğimizi nasıl öğrenmiş? Ve neden kalenin yeni hanımını korumakla görevli olduğunu söyleyen bir adamla gezmek zorundayım?"

"Sen beni yalan söylemekle mi suçluyorsun?"

Oldukça alçak bir sesle konuşuyordu. Hatta bunu öyle kısık bir sesle söylemişti ki hiç kimse duymamasına rağmen Mairin, onun sesinden yankılanan korkuyu ayak parmaklarına kadar hissetmişti.

"Hayır," diye hemen karşı çıktı. "Eğer kimseye bu evliliğin olacağını ya da olmayacağını söylemediyseniz nasıl oluyor da bu kadar çok kişi bundan haberdar, sadece bunu bilmek istiyorum."

Gözlerini Mairin'e dikti. "Birincisi, bu evlilik *olacak*. Aklını başına alır almaz evleneceğiz, bundan başka bir seçeneğin olmadığını sen de göreceksin."

Tam karşılık vermek için ağzını açmıştı ki Ewan'ın eliyle ağzını kapatması onu hayrete düşürdü.

"Susup benim bitirmemi bekleyeceksin. Merak ediyorum ömrün boyunca biraz olsun konuşmadan durabildin mi?"

Mairin yine bir şey söylemeye niyetlenmişti ki eliyle daha da bastırdı.

"Ben askerlerimle evlilik hakkında konuşurken muhtemelen Crispen da tesadüfen duymuştur. Eğer sen onu dilini tutması konusunda uyarsaydın hiçbir şekilde tekrar bunu sormazdı. Fakat sen şimdi herkese evleneceğimizi söylemiş oldun. Hatta bazıları bunu teklif olarak bile algılayabilir. Ve bu durumda, kabul ediyorum."

Sonunda ağzından elini çekerek geriledi. Yüzünde kocaman bir sırıtma vardı.

"Sen..." diye kekeledi. Konuşmaya çalışarak ağzını oynattı ama sesi çıkmamıştı bile.

Bir anda kalabalıktan bir sevinç nidası koptu.

"Düğün var!"

Kutlamalar sanki o anda başlamıştı. Kılıçlar havaya kalkmış, herkes kılıçlarının saplarıyla kalkanlarına vurup eğleniyordu. O

kadar fazla gürültü vardı ki Mairin çaresizce ne yapacağını merak ederek lorda baktı. Ewan da ona bakıyordu. Yakışıklı yüzünde zafer kazanmışçasına bir gülümseme vardı.

"Ben sana evlenme teklifi etmedim."

Ewan dediğini hiç duymamış gibi davranıyordu. "Öpüşerek bu nişanı ilan etmek âdettendir."

Bu saçmalık hakkında daha tek kelime edemeden Ewan kadını kendine doğru çekip sıkıca sarıldı. Mairin onun göğsüne vurdu ama Ewan onu sıkıca tutmasa neredeyse yere kapaklanıyordu.

"Dudaklarını arala," dedi alçak sesle ama hâlâ kızgınlığının devam ettiğini hissettirmişti.

O an dudakları aralanmış Ewan'ın dili dudaklarını tadarak ağzının içine girmişti. Bu hareket aklını başından almaya yetmişti. Her şeyi unutmuştu, şu an tek düşünebildiği onu öpmesi ve ağzının içindeki diliydi.

Böylece Ewan, ya da Mairin, klanına evleneceklerini ilan etmişti. Sonunda öpüşmeleri uzadıkça bu ilanı üstüne basa basa doğruladığını anlayınca hızla kendini geri çekti. Tam düşecekti ki Gannon arkasından destekleyerek buna engel oldu. O sırada koluyla ağzını siliyordu.

Lordun göğsü kabarmıştı. Mairin'i seyrederken bu savaşı da kazandığını düşünüp içten gülümsüyordu.

"Öpüşmek mi? Ben bunu istemiyorum. Ben seni dövmek istiyorum."

"Çok geç, kızım! Ben seni öptüm bile."

Tekrar odasına gelip pencerenin önünde dışarıyı seyretmeye koyuldu. O an bu odadan hiç ayrılmaması gerektiğini düşünüyordu. Anlaşılması imkansız bir adamdı. Bugün olanlar yüzünden neredeyse delirecekti. Her şeyi kontrolü altına alabiliyordu ve zorbaydı. Kibirli. Yakışıklı. Ve çok güzel öpüşüyordu.

Bunları düşündüğü için Mairin kendine kızmıştı. Hiç de güzel öpmüyordu. Yanlış şekilde öpüşüyordu. Mother Serenity'nin öpüşürken diller hakkında hiçbir şey söylemediğinden emindi. Mairin'le her şeyi açık açık konuşurlardı. Mairin'in bir gün evlenirse yatakta ve diğer başka konularda bilgisiz olmasını istemiyordu.

Peki ya diller? Hayır, diller hakkında hiçbir şey anlatmamıştı. Yoksa kesinlikle hatırlardı.

Lordun onu ilk öpüşünün saçma olduğunu düşünmüştü. Tamamen bir hataydı. Dahası Mairin de ağzını açmış dilinin dudaklarının arasından geçmesine izin vermişti.

Bunu düşündükçe kendi kendine öfkesi artıyordu. Mother Serenity yanılmış olabilir miydi? Kesinlikle hayır. Her şey hakkında oldukça bilgiliydi. Mairin de her konuda ona güvenirdi.

Peki, ikinci öpüşmeleri? Bu bir kaza değildi. Ona ağzını açmasını söylemiş, o da saf saf dudaklarını aralayıp buna izin vermişti.

Tekrar düşünmek bile onu ürpertmişti. Bu...

Tamamen onursuzluktu. Evet, kesinlikle öyleydi ve bir daha aynı şeyi yapmaya çalıştığında aynen böyle söyleyecekti.

Şimdi biraz daha iyi hissediyordu ve asıl konu olan evliliği düşünmeye başladı. Kendi evliliğini.

Mother Serenity ile beraber düşündükleri bütün özellikler Ewan'da fazlasıyla vardı. Şüphesiz çok güçlü birisiydi. Himayesi altında düşündüğü herkese karşı da oldukça korumacıydı. Çok büyük ve güçlü bir ordusu olduğu doğruydu. Avludaki kalabalığa ve zorlu çalışmalara bakınca bu kolayca anlaşılabilirdi.

Bu evlilik her yönüyle ona da yarar sağlayacaktı. Evet, Mairin'i ve Neamh Álainn'i koruyacaktı ama bu topraklar da onun klanına büyük zenginlik katacaktı.

Böyle bir gücü emanet edecek kadar ona güvenebilir miydi?

Aslında ne kadar şerefli bir adam olduğundan şüphesi yoktu. Ona kızgın olabilirdi ama onun hiçbir zaman onursuz biri olduğunu düşünmemişti. Öyle olmuş olsaydı kaçmak için daha çok çabalardı. Olamaz, onun teklifini şu anda gerçekten düşünüyordu, ya da kendi teklifini, ya da kim teklif ettiyse.

Mairin hayatı boyunca çok fazla erkek tanımamıştı. Gecenin bir körü kaçırılıp yıllarca tutsak tutulmadan önce, çok küçükken tanıdığı erkek sayısı o kadar azdı ki... Ama o zamanlara ait hatırladığı tek şey korkuydu. Küçük yaşlarda yanlış ellere düşmüş olsaydı şu anda bütün hayatı değişmiş olurdu.

Ewan McCabe ile ilgili bu korkuları yaşamamıştı. Evet, ondan korkmuştu ama ona kötü davranır diye değil. Mairin'i öldürmek için eline bir sürü şans geçmişti, ve belki bunu gerçekten istemişti ama her defasında sakinliğini korumuştu. Oğlunu kurtarıp koruduğuna inanmadığı zamanlarda bile ona zarar verecek en ufak bir şey bile yapmamıştı.

Oysa yaptığı her şeyde Ewan'ı sinirden çıldırtmıştı.

Bunları düşünürken yüzünde bir gülümseme belirdi. McCabe erkekleri, somurtmayı seviyordu. Ama Alaric ona ve bütün kadınlara küfür ettikten sonra bile onu korumuştu. Caelen... Evet, bu zamana kadar Mairin ile birbirlerine karşı ilgisiz kalmak için anlaşma yapmış gibiydiler. Diğer kardeşlerden farklı olarak, Caelen gerçekten onu korkutmuştu. Mairin'den hiç hoşlanmamıştı ama kadının da bunu fark edip fark etmemesi umurunda değildi.

Lordla evlenmeyi düşünecek kadar delirmiş miydi?

Pencerenin önünde durmuş kaleyi çevreleyen, karanlığın yavaş yavaş indiği tepeleri seyrediyordu. Uzaklardan bir yerden koyun sürülerine çobanlık yapan köpeklerin havlamaları duyuluyordu. Alacakaranlığın mor rengi toprakların üzerine çökmüştü. Yerin üzerini, bir annenin çocuğunu kundaklaması gibi, ince bir sis katmanı kaplamıştı.

Bu onun hayatı olacaktı, onun kocası, onun kalesi, onun klanı. Doğurduğu ilk çocuk sayesinde elde edecekleri zenginlikten başka bir şey düşünmeyen vahşi adamlar tarafından kaçırılma korkusu da artık bir son bulacaktı.

Neredeyse sahip olma ümidini kaybettiği bir hayatı şimdi elde edecekti. Bir ailesi olacaktı ve tabii ki Crispen, lord, kardeşleri ve klanı.

Bütün bu hasret kaldığı şeyler, içini bir yangın yerine çevirmişti.

Gözlerini gökyüzüne doğru çevirerek tüm samimiyetiyle dua etti. "Ne olur, Tanrım. Doğru şeyi yapıyor olayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

Mairin su dolu küvette, başını geriye doğru atmış, gözleri kapalı halde uzanıyordu. Mutlu olduğu, yüzünün her kıvrımından anlaşılıyordu.

Bu arada Ewan da kapıda durmuş onu izliyordu. O kadar sessizdi ki orada olduğunu fark etmesini istemiyordu. Aslında gizli gizli seyretmek yerine orada olduğunu görmesine izin verebilirdi ama yapmadı. Onu istediği gibi serbestçe seyretmekten zevk alıyordu.

Saçlarını toplamış olmasına rağmen yarısı dağınık haldeydi. Dağılmış olanlar ıslak teninde, boynundan aşağıya doğru uzanıyordu. Gözleriyle saçlarının vücuduna kattığı rengi takip etti. Göğüslerinin kıvrımında biten bu gizli takip onu oldukça heyecanlandırmıştı.

Çok güzel göğüsleri vardı. Vücudunun her yeri gibi. Göze hoş görünen yumuşak kıvrımlara ve çekici vücut hatlarına sahipti. Küvette biraz hareket edince, Ewan o an yakalandığını düşündü ama neyse ki gözlerini hiç açmadan uzanmaya devam etti. Şimdi biraz daha dik oturuyordu. Böylece pembe göğüs uçları da Ewan'ın gözlerini esir almıştı.

Heyecandan boğazı kurumuş ve penisi sertleşmişti. Kadının, içinde uyandırdığı arzuya karşı sadece yumruklarını sıkmakla yetinmişti.

Oldukça sert ve ateşliydi. Hissettiği arzunun gittikçe arttığını kendisi de fark etmişti. Aslında o an odaya dalıp onu küvetten çıkarıp yatağa atmak için hiçbir engeli yoktu. Bu kadın artık onun sayılırdı. Topraklarına ayak bastığı andan itibaren onundu, evlenseler de evlenmeseler de.

Ama bu sapıkça isteğine rağmen kadının kendi ayaklarıyla ona gelmesini bekleyecekti. Kaderine razı gelip kendini ve tüm sahip olduklarını ona vermesini istiyordu. Onun da istediği zaman ona sahip olmak kesinlikle daha mükemmel olacaktı. İki saniye içinde onun fikrini değiştiremezdi.

Bir anda odanın içini bir ürperti sesi doldurdu. Onunla göz göze gelince kızgın bir şeklide kadına bakmıştı. Ondan korkmasını istemiyordu.

Zaten Mairin'in korkusu da fazla sürmedi.

Öfkeyle bağırarak hemen ayağa fırladı. Her zerresini arzuladığı vücudundan aşağı süzülen sular her tarafı ıslatmıştı.

"Bu ne cüret!"

Çırılçıplak ve ıslak bir halde ayakta öylece titriyordu. Öfkeliyken bile mükemmel görünüyordu. Göğüsleri göz dolduruyordu. Bacaklarının arasındaki siyahlık, altında zevk verici sırlar saklar gibiydi.

Daha sonra sinirden ayağa fırlayarak her yerini görmesine izin verdiğini fark ettiğinde çığlık atıp hemen küvete geri girdi. İki koluyla da göğsünü kapatıp tüm vücudunu saklarcasına suyun içinde öne doğru eğildi.

"Defol!" diyerek bağırdı.

Şaşırmış bir şekilde ona gülüyordu. Biraz saf bir kadın olduğu kesindi, ayrıca da zararsızdı. Fakat onunla anlaşmak çok zordu.

Onu korumakla görevli adamlarından her birinden özellikle dikkatli olmalarını istemişti.

Gannon, Diormid ve Cormac'e düşüncesizce emirler yağdırıyordu. Hepsi de günün sonunda onun gönlünü yapma zorunluluğundan şikayet ediyordu. Cormac bir keresinde orduların eğitimi sırasında bu kadın mutlaka yer almalı demişti. Ewan kadının berbat bir inadı olduğunun ve askerleri onu korumakla görevlendirdi diye misilleme yapar gibi ona karşılık verdiğinin farkındaydı.

Ayrıca sadece etrafındakilere emirler vermekle yetinmiyordu. Kim olduğunu sorduklarında herkese tatlı tatlı ve safça gülümseyerek bu kalenin yeni hanımı olacağını söylüyordu. Böylece herkes onun ağzından çıkan her şeyi yapmak zorunda kalıyordu.

Bu emirlerin can sıkıcı tarafı ise hepsinin birbirinden saçma olmasıydı. Son iki gündür herkesi canından bezdirmişti. Ewan sonunda onu uyarmak zorunda kalmıştı. Rahip McElroy her an gelebilirdi. Mairin, ilk olarak, ona cevabını söyleyecekti; ikinci olarak da, bütün gün akşama kadar adamlarını hizmetçi kadınlar gibi kullanmaktan vazgeçecekti.

Onun adamları olsa da herhangi bir savaşçı için böyle sızlanmak utanç vericiydi.

"Zaten her yerini gördüm," dedi Ewan yavaşça.

Utancından yanakları kıpkırmızı olmuştu ve ona onaylamayan bakışlarla bakıyordu.

"Kapıyı çalmadan girmemeliydin. Hiç doğru değil."

Kaşlarını kaldırıp rahatsız ettiğini bilmesine rağmen onu seyretmeye devam etti. Onun adamlarını delirtmesine sebep olan inatçılık sırası şimdi Ewan'a geçmişti.

"Küvette mışıl mışıl uyuyordun, Leydim. Yanından ordu geçse uyanmazdın."

Bu şekilde konuşmasına çok kızmıştı. Söylediklerini kabul

etmediğini gösterircesine başını salladı. "Ben asla küvette uyumam. Boğulmaya hiç niyetim yok. Bu çok aptalca ve ben aptal biri değilim."

Ewan yine sırıtıyordu ama odaya girdiğinde uyuduğu konusunda ısrar etmedi. Boğazını temizleyip neden orada olduğunu söyledi.

"Konuşmamız lazım, küçük hanım. Bana cevap vermenin zamanı geldi de geçiyor. Rahip her an burada olabilir. Yeterince yaramazlık yaptın. Artık karar verme zamanı geldi."

"Küvetten çıkıp giyinene kadar seninle konuşmayacağım," dedi burnunu çekerek.

"Bu konuda sana yardım edebilirim," dedi hiç çekinmeden.

"Çok düşüncelisin..." O an ne söylediğini fark edememişti. Sinirlenip iki büklüm olarak sıkıca bacaklarına sarıldı. "Sen gidene kadar yerimden kımıldamayacağım."

Kızgınlıktan çok bu tehditkar sözlerine gülmemek için kendini zor tutmuştu. "Yalnızca bir dakikan var. Acele etsen iyi olur, yeterince bekledim."

Arkasını dönerken Mairin'in ona küfür ettiğine emindi. Kendi kendine tekrar sırıttı. McCabe klanına uygun bir gelin ve kadın olduğunu kanıtlamıştı. Onun durumundaki bir kadının fareler gibi korkak olmasını beklerdi ama Mairin en az onun askerleri kadar cesurdu. Şu an gördüğü cesur kadının altında yatan esas kadını ortaya çıkarmak için sabırsızlıkla bekliyordu, yıkanırken gördüğü güzel, hassas kadını.

Gerçekten çok güzel bir kadındı. Onu rahibin önüne çıkarmayı gerçekten çok istiyordu.

Mairin küvetten çıkıp hemen havlusuna sarıldı. Kuşkulu gözlerle etrafına bakarak şöminenin önüne doğru ilerledi. Kurulanıp hemen kıyafetlerini giydi. Ewan'ın onu yine çıplak görmesini istemiyordu.

Giyindikten sonra saçlarını kurutup toplamak için şöminenin önüne oturdu. O an dışarıdaki rüzgarla açılan pencereden içeri giren soğuk hava ıslak saçlarına vurunca biraz üşümüştü.

Onu beklemesine rağmen kapı çalınca aniden ayağa fırlayarak kapıya yöneldi. Gözlerinin onu seyretmesi Mairin'in içini ısıtmıştı. Biraz önceki ürpermeden eser kalmamıştı. O an sanki odası bile ısınmıştı.

Heyecandan boğazı kurumuştu. İlk defa hiçbir şey demeden, sessizce onu seyretti. Onda farklı bir şeyler var gibiydi ama ne olduğundan ya da ne olduğunu bilmek istediğinden emin değildi. Baştan aşağı Mairin'i süzüyordu – hayır, bu süzmek değildi. Onu sanki oracıkta yiyip bitirmişti. Avına yaklaşan aç kurt gibi bakıyordu.

Ona bakarken bir an korkudan yutkunup onun dişlerinden kendini korumak istercesine eliyle boğazını tuttu.

Ewan ne düşündüğünü anlamış gibi ona gülümsedi. "Neden benden korkuyorsun, küçük hanım? En başından beri cesaretin yerindeydi. Bunu değiştirecek bir şey yaptığımı sanmıyorum."

"Artık bitti," diye mırıldandı kendi kendine.

Başını yana eğerek onun yanına gelip şöminenin önüne oturdu.

"Ne bitti?"

"Zaman," dedi Mairin. "Hiç zamanım kalmadı. Çok aptalım, istediğim gibi hazırlanamadım. Tanrı biliyor, çok bekledim. Çok daha önce evlenmeliydim ama manastırdaki hayatımdan çok memnundum. Güvende olduğumu düşünüyordum. Mother Serenity ile her gün gelecekten bahsederdik ama her geçen gün, gelecek daha da yaklaşıyormuş."

Lord başını sallayarak, "Sen doğruyu yaptın, Mairin. Yeterince bekledin," dedi.

Mairin'in kafası karışmıştı. Neden böyle dediğini anlamadı.

"Ne için bekledim, Lord?"

Ewan gülümsüyordu. O an yüzünde oluşan kıvrımlardan ne kadar kendini beğenmiş biri olduğu görülebilirdi. "Benim için bekledin."

Böyle durumları bozmakta üstüne yoktu. Evet, haklıydı ve bunu bilerek yaptığının farkındaydı. Kızmıştı ama daha fazla bir şey demeyecekti. İkisi de onunla evleneceğinden adı kadar emindi. Başka seçeneği yoktu. Ama Ewan bunu ondan da duymak istiyordu. O da sonunda bunu söyleyecekti.

"Seninle evleneceğim."

Lordun gözleri zaferle parladı. Mairin, lordun onu biraz daha kızdıracağını düşündü belki de tam zamanında akıllandığını söyleyecekti. Ama bunlardan hiç biri olmadı. Sadece onu öptü.

Bir anda aralarındaki uzaklık kaybolmuştu. Mairin kendini lordun kokusunda boğulmak üzereyken buldu.

Çenesinden tutarak başını hafifçe kaldırdı ve dudakları buluştu. Sıcak – hayır, ateş gibi – ve gittikçe daha da çok yanıyordu. Dudaklarında kadifemsi bir yumuşaklık vardı.

Gerçekten bu işte oldukça becerikliydi. Onu öpünce her defasında Mairin'i dağıtmayı başarıyordu. Her zaman aklını başına toplamasını uyaran bir adam için tekrar tekrar onu dağıtmaktan oldukça zevk alıyor gibi görünüyordu.

Mairin dudaklarını açmamak için sıktığında ise onu kandıracak yolu hep buluyordu. Yalayarak ve ısırarak dudaklarının her kıvrımının tadına bakıyordu. Bu sefer ona ağzını açmasını söylememişti. Bunu yapmamaya kendine söz vermesine rağmen zevkle dudaklarını araladı.

O an dilini ağzının içinde hissetti. Hiç vakit kaybetmemişti. Her hareketinde daha da tahrik oluyordu. Mairin buna bile anlam veremeyecek kadar kendini kaybetmişti. Nasıl oluyor da sadece

öpmekle göğüsleri bu kadar hassaslaşıp vücudunun her yeri hafif acıya dönüşürcesine karıncalanıyordu?

Onu o kadar çok heyecanlandırıp aceleci davrandırıyordu ki o an teninin her yerinde onu hissetmek istiyordu. Mairin'i kollarından tutmak için ellerini kaldırdığında ayak parmaklarına kadar titrediğini fark etti.

Sonra bir an durup geri çekildi. Kadın tüm şaşkınlığıyla ona bakıyordu.

"Ah, ne yaptın bana böyle?" diye fısıldadı.

Mairin kendine gelip hemen toparlanmaya çalıştı. Artık akıllı ve ciddi davranmalıydı. Evliliklerinin sağlam olması ve birbirlerine karşı saygı duymaları için bir şeyler söylemek istiyordu.

Bunlarla ilgili aklına hiçbir şey gelmemişti. Çok basitti, onu öpünce tam bir aptal gibi oluyordu.

"Sen doğru şekilde öpüşmüyorsun," dedi.

Yine bir aptallık yapmıştı ama o an söyleyebildiği tek şey bu olmuştu. Gözlerini kapatıp Ewan'ın ona kızmasını bekledi.

Ewan ise hiçbir şey demeyişti. Mairin gözlerini açtığında sadece karşısında durmuş, güldüğünü gördü. Oldukça utanmıştı. Bu konuda açıklama yapmasını bekler gibi bir hali vardı.

"Lütfen, ne olur, doğrusu nasılmış söyler misin?"

"Ağzın kapalı olmalı."

"Anlıyorum."

Mairin söylediğinin arkasında durmak istercesine, "Öpüşürken dil kullanılmaz. Bu oldukça yanlış," dedi.

"Yanlış mı?"

Başını salladı. Umduğundan daha iyi gidiyordu. Söylediklerini iyi anladığını düşünüyordu.

"Mother Serenity bana her zaman öpüşmelerin yanaktan ya da dudaktan olduğunu söylerdi ama sadece samimi durumlarda. Ve uzun sürmemeli. Sadece istenilen duyguyu verene kadar ol-

malı. Dille ilgili hiçbir şey söylemedi. Beni bu şekilde öpmen ve dilini kullanman hiç doğru bir şey değil."

Ewan şaşkınlıktan ne diyeceğini bilememişti. Sadece elinin tersiyle dudaklarını sildi. Sonra alçak sesle, "Senin Mother Serenity öpüşme konusunda uzman, değil mi?" dedi.

Mairin hızlıca başını salladı. "Ah, evet, evlendiğim zaman bilmem gereken her konuda beni bilgilendirirdi. Ve bu konuda da oldukça iyidir."

"Belki de öpüşme konusunda sen kendin bana öğretmelisin," dedi. "Nasıl öpüşmem gerektiğini bana gösterebilirsin, değil mi?"

Mairin bir an öfkelenmişti ama sonra bu adamla evleneceğini hatırladı. Bu durumda böyle bir şeyi yapmasında yanlış bir şey yoktu. Hatta daha sonra sevgi konusunda bile ona bir şeyler öğretebilirdi. Anlatılanları oldukça iyi anlıyor ve hemen düzeltmeyi öneriyordu. Böyle giderse çok iyi anlaşacakları belliydi.

Şimdi onunla evleneceği için daha iyi hissediyordu. Bu mutlulukla öne doğru eğilip nasıl öpüşülmesi gerektiğini göstermek için dudaklarını hazırladı.

Dudaklarını onunkilerle buluşturunca Ewan hemen onu omuzlarından tutarak kendine doğru çekti.

Mairin bir an onu yutacağını düşünmüştü. Neredeyse onu yiyecekti. Ruhunu emer gibi öpüyordu onu.

Bütün söylediklerine ve anlattıklarına rağmen yine dilini kullanmıştı.

12

"Uyanın, Leydim! Bugün düğününüz var."

Mairin gözlerini açıp bir sürü kadının odasına doluştuğunu görünce sızlandı. Çok yorgundu. Gecenin geç saatlerinde kaçma girişimleri ve başaramayınca hızla odasına geri dönüşleri onu oldukça yormuştu. Dün gece Lord ile konuştuktan hemen sonra uyumuştu.

Kadınlardan birinin perdeyi açmasıyla odaya yayılan güneş ışığı Mairin'in göz bebeklerini kamaştırmıştı.

Bu sefer daha yüksek bir sesle bağırdı ama onun bu halleri kadınları ancak güldürüyordu.

"Hanımımız, Lordumuzla evleneceği için hiç heyecanlı görünmüyor."

"Christina, bu sen misin?" diyerek seslendi Mairin.

"Evet, Leydim. Benim. Banyo yapmanız için sıcak su hazırlıyoruz."

"Daha geçen akşam yıkandım," dedi Mairin. Böylece biraz daha uyurum diye düşünmüştü.

"Ama düğün sabahında banyo yapmak zorundasınız. Saçları-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nızı yıkayıp güzel kokulu yağlarla size masaj yapacağız. Maddie bizzat hazırlıyor bunları ve çok güzel kokuyorlar. Lordun çok hoşuna gidecek."

Bu sabah uyandığında aklında Ewan dahi yoktu. Sadece uyumak istiyordu.

O an odanın içinde başka bir kıkırdama duyduğunda aklından geçenleri dışından söylediğini fark etti.

"Nikahta giymek için size bir elbise getirdik," dedi başka bir kadın.

Mairin heyecanla ona bakan kadını incelerken adını hatırlamaya çalıştı. Mary? Margaret?

"Fiona, Leydim."

"Kusura bakma. Çok kalabalıksınız."

"Önemli değil," dedi Fiona neşeli bir ses tonuyla. "Sizin için hazırladığımız kıyafeti görmek ister misiniz?"

Mairin yatakta biraz doğrulup hayretle karşısında duran kadına baktı. "Kıyafet mi? Kıyafet mi diktiniz? Ama ben lord ile evlenmeye daha dün gece karar verdim."

Maddie hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi kıyafeti göstermek için çıkarırlarken sırıtarak Mairin'e bakıyordu. "Kısa zamanda sizi ikna edeceğini biliyorduk, Leydim. Diktiğimiz için memnun olmadınız mı? Gece gündüz ara vermeden, tam iki günde diktik ama eminim çok hoşunuza gidecek."

Mairin önüne koydukları bu güzel elbiseyi incelemeye başladı. O kadar duygulanmıştı ki gözleri dolmuş, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Çok güzel." Gerçekten çok güzeldi. Parlak yeşil ipek kumaştandı. Kolları ve etekleri ise üzeri altın rengi nakışlarla işlenmiş kadifeden dikilmişti. Elbisenin üst kısmı ise güneşte göz kamaştırıcı şekilde parlayan altın ipliklerle işlenmişti.

"Daha önce bunun kadar güzel bir kıyafet görmedim," dedi.

Kadınların üçü de Mairin'i seyrediyordu. Sonra Maddie yatağa doğru ilerleyip onu kaldırdı. "Lordu bekletmek istemezsiniz değil mi? Rahip bu sabah şafak vaktinde geldi ve lord da nikah için oldukça sabırsızlanıyor."

"Hayır, tabii ki," dedi Mairin isteksizce. "Lordu bekletmek hiç doğru olmaz."

Sonra bir saat içinde Mairin'i baştan aşağı yıkayıp temizlediler. Banyo yapıp yağlarla masaj yapmak için yatağa yatırdıklarında iyice mayışmıştı.

Saçlarını da yıkayıp kuruladıktan sonra tarayıp süslemişlerdi. Göz alıcı bir parlaklığı vardı. Sırtına kadar uzun saçları aynı saten gibi parlak ve pürüzsüz görünüyordu. Mairin sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı, bu kadınlar düğün gününde bir kadını nasıl iyi hissettireceklerini gerçekten çok iyi biliyorlardı.

"Her şey hazır," dedi Christina. "Şimdi kıyafetinizi giyeceksiniz sonra tören için bekleyeceksiniz."

O sırada kapı çaldı ve Gannon'ın sesi tahta kapının ardından duyuldu.

"Lord daha ne kadar kaldığını merak ediyor."

Maddie biraz sıkılmış halde kapıya doğru gitti. Odanın içini görmesin diye tam Gannon'ın önünde durdu. Çünkü Mairin'i çıplak halde görmesini istemiyordu.

"Mümkün olduğunca çabuk bir şekilde onu hazırlamaya çalıştığımızı lorda söyleyebilirsin. Bu işleri aceleye getiremeyiz. Düğün gününde pek iyi görünmeyen bir leydi mi olmasını istiyorsunuz?"

Gannon özür dileyip lorda dediklerini ileteceğini söyleyerek geri gitti.

Maddie, Mairin'e dönerek "Hadi kıyafetinizi giydirelim sonra aşağı lordun yanına inin," dedi.

"Saatlerdir hazırlanıyorlar," diye mırıldandı Ewan. "Bu kadar uzun sürecek ne olabilir ki?"

"Onlar kadın," dedi Alaric, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Caelen de başıyla onaylayıp sonra birasından bir yudum alarak arkasını döndü.

Ewan yüksek sandalyesine oturup başını arkaya dayadı. Onun düğün günüydü. Bu günle, ilk karısıyla evlendiği gün arasında gerçekten büyük bir farklılık vardı.

Uzun süredir Celia'yı düşünmemişti. Bazı günler genç karısının yüzünü hatırlamak için kendini çok zorlardı. Yıllar geçmişti ve geçen her yıl o da hafızasından biraz daha silinmişti.

Celia ile evlendiğinde çok gençti. Celia da onun gibi genç ve enerjikti. Bunu çok iyi hatırlıyordu. Yüzünden hiç eksilmeyen bir gülümsemesi vardı. Onu hep arkadaşı olarak düşünmüştü. Hayatlarını birleştirmeden önce çocukluklarında oyun arkadaşıydılar. Yıllar sonra babaları onları evlendirmeye karar vermişti. Böylece klanlar arasında bir bağ kurulmuş olacaktı.

Evliliklerinin ikinci yılında ona bir erkek çocuk doğurmuştu. Daha üçüncü yılları dolmamışken de ölmüştü. Kalesi çok ağır hasarlar almış ve klanı da neredeyse yok olacaktı.

Evet, düğün günleri oldukça eğlenceli geçmişti. Üç gün üç gece kutlamalar ve eğlenceler devam etmişti. Celia'nın yüzü mutluluktan parlıyordu. O güzel gülümsemesi bütün gece hiç kaybolmamıştı.

Mairin de böyle gülümseyecek miydi? Yoksa buraya geldiğinden beri gözlerinden kaybolmayan o hüzün düğün törenlerinde de olacak mıydı?

"Mairin nerede, baba?" diye fısıldadı Crispen. "Acaba fikrini mi değiştirdi?"

Ewan gülerek oğluna baktı. Onu rahatlatmak istercesine saç-

larını okşadı. "Şu anda giyiniyor, oğlum. Birazdan gelecek. Söz verdi ve sen de biliyorsun verdiği sözleri her zaman tutar. Kadınlar düğün törenlerinde çok güzel görünmek isterler."

"Ama o zaten çok güzel," diye çıkıştı Crispen.

"Evet, haklısın," dedi Ewan. Gerçekten öyleydi. Sadece güzel değil ayrıca büyüleyiciydi de. "Ama böyle özel günler için daha fazla özen gösterirler."

"Çiçeği var mı? Çiçekleri de olmalı."

Ewan oğlunun yüzündeki ciddiyeti görünce gülmemek için kendini zor tutmuştu. Oğlu ondan daha heyecanlıydı. Ewan heyecanlı değildi. Sadece sabırsızlanıyordu. Bir an önce her şeyin olup bitmesini istiyordu.

"Çiçekleri yok mu?" diye sordu Crispen.

Ewan oğluna baktı. Bu kadar heyecanlı olması onu hayrete düşürmüştü.

"Çiçekler hiç aklıma gelmedi. Ama belki de sen haklısındır. Neden gidip Cormac'la bu konuyu halletmiyorsunuz?"

Odanın köşesinde durmuş Cormac onları dinliyordu. O da Crispen kadar heyecanlı görünüyordu. Olduğu yerde birkaç adım geriledi. Ama Crispen o kadar hızlı koşmuştu ki hemen yanına geldi. Birlikte çiçek toplamaya gitmek istiyordu.

Salondan çıkarken Ewan'a şikayet eder gibi baktı.

"Bu kadar uzun sürecek ne var?" diyerek sessizliğini bozdu Caelen. Sandalyesinde iyice yayılarak uzun bacaklarını öne doğru uzattı. "Askerlerle çalışabileceğimiz bir günü boşa harcıyoruz."

Ewan kızarak, "Kendi düğün günümü zaman kaybı olarak görmüyorum," dedi.

"Tabii ki de öyle görmezsin," dedi Alaric. "Biz hepimiz dışarıda ter atarken, sen ateşli, tatlı bir kadınla eğleniyor olacaksın."

"O da terliyor olacak," dedi Caelen gülerek. "Ama bizim gibi değil."

Bu boşboğaz konuşma diğer adamların kulağına gitmesin diye Ewan elini kaldırarak susmalarını işaret etti. Şu an istediği en son şey bu saçmalıklar yüzünden müstakbel eşinin moralinin bozulmasıydı.

Hemen sonra Maddie nefes nefese kalmış halde salona girdi. Yanakları al al olmuştu.

"Geliyor, Lordum."

Ewan rahibe bakıp Mairin'in geldiğini işaret etti. Mairin kapıdan girer girmez bütün salon onu baştan aşağı süzmeye başlamıştı.

Ewan bir an büyülenmiş gibi donakaldı. Bu kadın sadece güzel değil, muhteşemdi. O tuhaf, utangaç kadın gitmiş yerine kraliyet ailesinden bir leydi gelmişti. Şu anda, olması gerektiği gibi, aynı bir prenses görünümündeydi.

Yüzünde çok sakin bir ifadeyle başını mümkün olduğunca dik tutmaya çalışarak odaya girdi. Saçları yarım bir şekilde boynunda toplanmış geri kalanı ise beline kadar uzanıyordu.

Yürürken o kadar asil bir hava yaratmıştı ki Ewan bile kendini değersiz hissetmişti.

Bu arada Crispen elinde sıkıca tuttuğu için ezilmiş çiçek buketiyle hızlıca salona girdi. Mairin'e doğru koşup hepsini ona verdi, çoğunun yaprakları da yere düşmüştü.

Mairin'in yüzündeki ifade anında değişmişti. O soğuk, temkinli kadın gitmişti. Gözlerinin içi tekrar parlamaya başlamış tüm sıcaklığıyla Crispen'a gülümsüyordu. Çocuğu alnından öpmek için öne doğru eğildi.

"Teşekkür ederim, Crispen. Çok güzeller."

Onları bu şekilde görünce Ewan'ın kalbinden bir şeyler kopmuştu.

Sonra onlara doğru yürüyüp Crispen'ın arkasında durdu. Mairin'in mavi gözlerine bakarak çocuğu omuzlarından tuttu.

"Rahip bekliyor, Leydim," dedi kibar olmaya çalışarak.

Başını sallayıp tekrar Crispen'a baktı. "Sen de gelecek misin, Crispen? Sonuçta bu törenin olmasına sebep olan en büyük etkensin."

Crispen o kadar derin bir nefes aldı ki Ewan orada ağlayacağından korktu. Sonra hemen Mairin'in elinden tuttu. Ewan da diğer elinden tutmak isteyince Mairin çiçeklerini hemen Maddie'ye verdi.

O an doğru yaptığını hissetti. Artık aileden biriydi. Oğlu ve oğlunun annesi olacak bu kadın. Kardeşleri de yanlarına geldikten sonra onları bekleyen rahibe doğru yürümeye başladılar. Orada bütün ailesinin önünde Mairin'le karşılıklı yeminlerini ettiler. Onun düşündüğünün aksine Mairin oldukça istekli görünüyordu. Önce rahibin sonra da Ewan'ın gözlerinin içine bakarak ona karşı her zaman saygı ve sadakat göstereceğine dair söz verdi.

Rahip eş olduklarını ilan ettikten sonra Ewan da geleneklerine göre bunu kutlamak için Mairin'i öpmek istedi. O an Mairin onu durdurarak, "Dilini kullanmayacaksın," diye fısıldadı.

Ewan'ın kahkahası o an bütün salonu inletmişti. Herkes neden böyle güldüğünü sorgularcasına meraklı gözlerle onu seyrediyordu ama o an gözü yeni karısından başka kimseyi görmüyordu.

Hemen dudaklarına yapıştı. Çok tatlı ve sıcak öpüyordu ve ağzını talan etmesi zaman aldı. Ve tabii ki yine dilini kullandı.

Öpmeyi bıraktığında Mairin kızgınca ona bakıyordu. Ewan ise zevk alırcasına sırıtarak elinden tuttu. Kendisine doğru çekerek oradaki herkesi selamlamak için döndüler. Sonra Mairin'in elini havaya kaldırıp, kalenin bu yeni hanımını herkese tanıttı.

O an salonda o kadar yüksek bir gürültü koptu ki Mairin irkildi. Yine de Ewan'ın yanında gururlu bir şekilde, yüzünde tatlı bir gülümsemeyle duruyordu. Teker teker herkes gelip diz çökerek

yeni hanımlarını tebrik etti. Mairin başta buna çok şaşırmıştı. O an yerin dibine girip kaybolmak ister gibi yerinde kıpırdanıp duruyordu.

Ewan onun bu yeni haline alışmakta çektiği zorluğu görünce gülümsedi. Bu zamana kadar hep kendi başına sakin bir hayat yaşamıştı. Şimdi ilk defa asıl yaşaması gerektiği hayatın içine giriyordu.

Son asker de Mairin'i selamladıktan sonra Ewan elinden tutarak birlikte Gertie ve diğer mutfakta çalışan kadınların düğün için hazırladıkları masaya doğru yürümeye başladılar. Salonun bir köşesinde ise yetenekli müzisyenlerden oluşan, canlı şarkılar çalan bir müzik gurubu vardı. Yemekten sonra gün batımındaki törene kadar dans ve eğlence olacaktı.

Ewan masanın başında kendisi için ayrılmış yere Mairin ile birlikte oturmak istemişti. Böylece ona saygınlığını daha çok hissettirebilecekti.

Hemen kendi sandalyesinin yanına bir tane daha istedi. Yemeğe başlayıp ilk servisler yapıldıktan sonra Mairin ile yemek yerken de özel olarak ilgilenmişti. Yemesi için ona durmadan bir şeyler veriyordu.

Mairin de bu ilgiden oldukça hoşnuttu. Yemesi için sürekli bir şeyler uzatmasına izin veriyordu. Bir an, ona o kadar göz kamaştırıcı bir şekilde gülmüştü ki Ewan'ın nefesi kesilmişti. Üzerinde bıraktığı etkiyle neredeyse elindeki bardağı düşürecekti.

Alaric ve Caelen de karşılıklı olarak Mairin ve Ewan'ın yanlarına oturmuştu. Son kişi de yemek masasına oturduktan sonra Alaric oturduğu yerden kalkarak herkesten sessiz olmalarını istedi. Sonra kadehini kaldırarak Mairin ve Ewan'a baktı.

"Lorda ve onun yeni hanımına," dedi yüksek sesle. "Umarım evliliğinizi zenginliklerle ve sağlıklı erkek çocuklarla daha da güçlendirirsiniz."

"Ya da kız çocuklarıyla," diye mırıldandı Mairin. O kadar sessiz söylemişti ki Ewan bunu zorla duymuştu.

O sırada geri kalan herkes de bu temennilere katılırcasına hep bir ağızdan bir şeyler söyledi. Ewan da kadehini kaldırıp Alaric'e doğru döndü.

"Ve belki de annesi kadar güzel olacak kızlarımızla."

Mairin o an çok rahatlamıştı. Sevinçten parlayan gözleriyle Ewan'a baktı. Gülüşü bütün salonu aydınlatmıştı. Onun söylediklerine şaşırarak bir anda fırlayıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu ayaklarının ucuna kadar uyuştururcasına dudağından öptü.

Bütün salon sevinç çığlıklarıyla çınlıyordu. Caelen bile bu durumdan memnun gibi görünüyordu. Mairin geri çekildiğinde ise Ewan ismini unutacak kadar hayretler içindeydi.

Şimdi ona daha çok yaklaşmış, kolları birbirine değiyordu. Ewan da buna tepkisiz kalmamıştı. Çok sertti ve o anki oturuş şekli fazla hareket etmesine izin vermemişti. Mairin'i rahatsız edip yanından kalkmasını istemiyordu. Ve hiçbir zaman da ondan uzakta olmasını istemeyecekti.

Bu yüzden oturduğu yerde fazla kıpırdanamamıştı ama oldukça rahatsız hissetmişti.

Yemeğin ortalarına doğru, flüt çalan müzisyen klasik evlilik melodisini çalmaya başlamıştı. Canlı ve hızlı bir müzikti. Müzikle beraber aynı anda ritmik bir şekilde ayaklar yere vurdu. Dans başlamıştı, Mairin de mutlu bir şekilde el çırparak eğlenceye katıldı.

"Benimle dans eder misin, Leydim?" diye sordu Ewan.

Mairin istekli görünmesine rağmen, "Hayır, manastırda hiç dans etmezdik. Bu konuda oldukça beceriksizimdir," dedi.

"Ben de çok muhteşem sayılmam," dedi Ewan. "Birlikte halledebiliriz diye düşünüyorum."

Yine büyüleyici şekilde Ewan'a gülümseyerek onun elinden tuttu. Ewan da hemen oracıkta ona söz verdi. Ne kadar aptal görünürse görünsün istediği sürece onunla dans edecekti.

"Lordum, Lordum!"

Nöbetçi askerlerinden birisi kılıcını çekmiş halde koşturarak salona doğru geliyordu. Gözleri bir an Ewan'ı aradıktan sonra hızla masanın sonuna doğru yürüdü. Ewan ayağa kalktı. Bir eliyle de korumak istercesine Mairin'in omzundan tuttu.

Asker nefes nefese kalmış şekilde Ewan'ın önünde durdu. Alaric ve Caelen de yerlerinden fırlamış, ne söyleyeceğini bir an önce duymak istiyordu.

"Buraya doğru gelen bir ordu var, Lordum. Ben de birkaç dakika önce öğrendim. Duncan Cameron'ın sancağını taşıyorlarmış. Güneyden geliyorlarmış ve son habere göre de iki saatlik uzaklıktalar."

13

Ewan durmadan küfrediyor, Alaric ve Caelen ise sinirli bir şekilde salonda dönüp duruyorlardı. Ama hepsinin gözlerinden neler olabileceğini tahmin ettikleri okunuyordu.

Ewan o sırada Mairin'in elini tekrar tutmuştu. Ama sinirden ne kadar sıktığının ve canını yaktığının farkında değildi.

"Birlikleri toplayın. Avluda hazır olup beni bekleyin," diye emretti Ewan.

Mairin'i elinden tutmuş tam masadan ayrılıyorken Alaric arkasından bağırdı. "Sen hangi cehenneme gidiyorsun, Ewan?"

"Tamamlamam gereken bir evliliğim var."

Mairin şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde kendini bir anda merdivenlerden çıkarken bulmuştu. Ewan ikişer ikişer merdivenleri çıkarken o da arkasından koşturmak zorunda kalıyordu. Daha çok arkasından sürükleniyor gibiydi.

Onu odaya sokar sokmaz hemen kapıyı kapattı. Aceleyle kıyafetlerini çıkarırken Mairin de hayretle onu seyrediyordu.

"Elbiseni çıkar, Leydim," dedi gömleğini yere fırlatarak.

Mairin yatağın kenarında öylece oturmuş, şaşkın bir haldeydi.

Ondan soyunmasını mı istemişti? Kendisi de o anda botlarını çıkarmakla meşguldü, ama onun kıyafetlerini çıkarmak aslında kendi görevi diye düşündü. Bu şekilde yapmaması gerekiyordu.

Onu uyarıp durdurmak için hızlıca yerinden kalkıp yanına gitti. Ewan bir an duraksayıp delirdiğini düşünür gibi Mairin'e baktı.

"Kıyafetlerini çıkarmak benim görevim, Lordum. Bu, kadınların işidir," diyerek ısrar etti. "Artık evliyiz ve odamızda bunu benim yapmam gerekir."

Ewan şimdi daha çok onu arzulayarak bakıyordu. Yanağını okşayarak, "Bağışla beni, Leydim," dedi. "Bu sefer farklı olacak. Duncan Cameron'ın ordusu yolda. Kulağına güzel sözler fısıldayıp, seni okşayarak zaman kaybedemem." Alnı terlemiş ve yüzünü asmıştı. "Bu sefer bu işi çabucak halletmeliyiz."

Mairin kafası karışmış bir şekilde onu dinliyordu. Daha soru sormasına fırsat vermeden Ewan elbisesinin iplerini çözmeye başlamıştı bile. Korsesinin iplerini tam gevşetmeden, çekip çıkarmıştı.

Mairin bu sefer kızmış, "Ne yapıyorsun sen?" diyerek onu azarlamıştı.

Elbisesinin yırtılıp omuzlarından aşağı düştüğünü görünce bir an şaşırdı. Onu tekrar giymek istediyse de Ewan izin vermedi. İç çamaşırlarıyla öylece kalakalmıştı.

"Lordum," dedi. Ama Ewan onu omuzlarından tutup dudaklarından öperek susturdu. Yatağa doğru giderlerken geri kalan kıyafetlerini çıkarmayı da başarmıştı.

Ewan da pantolonunu çıkarmıştı. Mairin o an karnında sıcak ama sert bir fırça gibi batan bir şey hissetti. Göbeğine doğru bakıp ne olduğunu görünce hayretler içinde korkarak Ewan'ın vücudundan sarkan bu uzantıya bakakalmıştı.

Lord çenesinden tutup bakışlarını tekrar yüzüne çevirdi. Du-

daklarını onunkilere kilitlemiş, yavaşça onu yatağa yatırmaya çalışıyordu. Mairin sırtüstü yattıktan sonra o da üzerine çıktı. Bütün ağırlığını ona vermemek için de dirseklerini yatağa dayamıştı.

"Bacaklarını aç, Mairin," dedi, sonra hızlıca onu öpmeye devam etti.

Şaşkınlık içinde kendini tamamen Ewan'a bırakmıştı. Biraz sonra bacaklarının arasında, hassas kıvrımlarında dolaşan Ewan'ın elini fark edince bir anlık heyecanla bağırmıştı.

Ewan'ın dudakları boynunun her zerresini öpmekle meşguldü. Dudaklarının boynunda bıraktığı nem göğüslerinin uçlarına kadar vücudunun her yerini ürpertmişti. Kulağından öpmesiyle bir anda yine ateş başına vurmuştu. Çok tuhaf bir şekilde heyecanlanmış ve bütün nefesi kesilmişti. Mairin bu hissi anlatabilecek söz bulamıyordu. Yine de çok hoşuna gitmişti.

"Çok üzgünüm, Mairin." Ewan'ın ses tonundan o an pişman olduğunu hissetmişti. "Gerçekten çok üzgünüm."

Omuzlarından sıkıca tutmuş ne olduğunu anlamaya çalışarak ona bakıyordu. Fakat Ewan hâlâ üzerinde onu öpmeye devam ediyordu. Vücudunun tüm sıcaklığının yanında sertliğini de hissediyordu. Ne için özür diliyordu ki? Tam da sevişmenin ortasında bu şekilde özür dilemesi çok saçmaydı.

Bir anda bacaklarının arasında demir kadar sert bir şey hissetmişti. Ancak daha sonra ne olduğunu anlayabildi. Acıdan gözleri fal taşı gibi açılmış, tırnaklarını Ewan'ın sırtına geçirmişti.

"Ewan!"

"Affet," dedi fısıldayarak.

Omuzlarından sıkıca tutarak çığlık attı. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Fakat Ewan bütün yüzünü öpücüklere boğarak yaşların akmasına izin vermiyordu.

"Şşş," diyerek susturmaya çalıştı.

"Çok acıyor."

"Üzgünüm. Çok üzgünüm, Mairin. Ama artık duramam, bunu bitirmemiz gerekiyor."

Ewan daha yavaşça, korkarak hareket etmeye başlamıştı ama Mairin tekrar ona vurdu. Neredeyse onu ikiye ayıracaktı. Başka bir açıklaması yoktu.

"Seni ikiye ayırmadım," dedi sertçe. "Biraz rahat ol, o zaman acımayacak."

Ewan geri çekildiğinde Mairin de vücudunu ondan kaçırmaya çalışmıştı. Ama tekrar bacaklarının arasında sertçe kendini hissettirdiğinde Mairin bir çığlık daha atmıştı.

Koridordan gelen sesle iyice gerildi. Ewan da bu duruma oldukça sinirlenmiş küfür edip daha sert bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. Mairin şaşkınlık içinde yatıyordu. Ne kımıldayabiliyor ne de bütün bedenini kaplayan bu tuhaf hissi anlatabilecek söz bulabiliyordu.

Tekrar tekrar Mairin'in içine girmişti. En sonunda kadının üzerinde hareketsiz kalakalmıştı. O kadar sakin duruyordu ki kalp atışları sayılabiliyordu.

Aniden Ewan'ın kalkmasıyla bacaklarının arasındaki ıslaklığı hissetti. Bir dahaki sefere neyi nasıl yapması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Lord hızla giyinirken Mairin titreyerek yatıyordu.

Kıyafetlerini giydikten sonra yatağa doğru gelip Mairin'in başını kollarına aldı. Belki de şimdi sevişmeden sonra bir kocanın söylemesi gereken sözleri edecekti. Fakat sadece onu kollarına alıp bir süre öylece durdu. Sonra şömineye kadar taşıyıp onu ateşin önüne oturttu.

Yatağa gidip çarşaftaki kan lekelerini incelerken Mairin onu izliyordu. Çarşafı toplayıp Mairin'e özür dileyen gözlerle baktı. "Şimdi gitmek zorundayım, Leydim. Senin için hemen kadınlardan birini göndereceğim."

Arkasından kapıyı kapatıp odadan çıkmıştı. Mairin de tüm bu olanlara inanamayarak arkasından öylece bakakalmıştı.

Bir süre sonra Maddie tüm neşesiyle odaya girdi.

"Tamam, tamam, Leydim," dedi Maddie, Mairin'i kaldırmaya çalışarak. "Çok solgun görünüyorsunuz. Gözlerinizin feri sönmüş. Banyo yapmanız için size sıcak su getireceğim. Ağrılarınızı hafifletir."

Aklından geçen onlarca sorudan birisini bile Maddie'ye soracak hali yoktu. Bir köşede kıvrılmış öylece otururken dışarıdan savaş nidaları ve yüzlerce atın dörtnala koşma sesi duyuluyordu.

Daha sonra Mairin'in gözü yerde duran parçalanmış elbisesine takıldı. Onun düğün elbisesini yırtmıştı. Bugün başına gelen bunca şeyden sonra bu elbise onu böyle üzmemeliydi. Fakat yine gözleri bir anda dolmuş, hiç istememesine rağmen yine de gözyaşları yanaklarından akmaya başlamıştı.

Maddie hemen çarşafları değiştirmeye koyuldu. Başka hiçbir işi olmadığı belliydi ama Mairin'i yalnız bırakmamak için de odada boş boş dönüp duruyordu.

"Lütfen," dedi Mairin alçak sesle. "Yalnız kalmak istiyorum."

Maddie bir an onu orada bu halde bırakmak istememişti. Ama Mairin'in tekrar aynı şeyi söylemesiyle odadan çıktı. Yerde minderin üstünde dizlerini karnına çekmiş bir şekilde oturup ateşte yanan odunları seyrediyordu. Daha sonra vücudundaki yapışkan şeyden kurtulmak için yıkandı. Şimdi biraz daha iyi hissediyordu. Yatağın bir köşesinde yeni serilmiş çarşafların üzerine kıvrılıp yattı. Duncan Cameron'ın yolda olan ordusu için bile endişelenemeyecek kadar yorgundu.

Ewan kaleyi çevreleyen tepelere ve güney topraklarının sınırına adamlarını göndermişti. Kardeşleri her an yanındaydı. O sırada atlı adamlarından biri aceleyle yanlarına geldi. Cameron'ın ordusu gittikçe yaklaşmaktaydı.

Ummadıkları bir saldırı düzenleyecek kadar vakit yoktu. Zaten Ewan da böyle bir şey yapmak istemiyordu. Neredeyse bütün ordusunu bu karşılaşma için hazır tutuyordu, sadece belli bir bölümünü kaleyi korumaları için arkalarında bırakmıştı. Şüphesiz karşı taraf oldukça kalabalıktı, bu yüzden McCabeler sayıca yetersiz kalabilirdi.

"İlerdeki tepeyi geçmek üzereler, Lordum," dedi Gannon, Ewan'ın önünden atını sürerken.

Ewan sadece gülüyordu. Sonunda öcünü almak için eline bir fırsat geçmişti.

"O zaman Cameron'ı karşı tepede karşılayalım," dedi kardeşlerine dönerek.

Alaric ve Caelen kılıçlarını havaya kaldırarak atlarını dörtnala sürdüler. Askerlerin nidaları yankılanıyordu. Ewan önde diğerleri arkada tepeden inip diğerine tırmanmaya başladılar. Tepeye ulaştıklarında durup aşağıdan geçen Cameron'ın ordusunu seyrettiler. Kendi kurbanını bulana kadar Cameron askerlerini dikkatlice izledi. Sonunda Duncan'ı göz alıcı savaş kıyafetlerine bürünmüş atın üzerinde gördü.

"Cameron benim," diye bağırdı adamlarına. Sonra kardeşlerine bakarak, "Harekete geçmenin tam zamanı," dedi.

"Hepsini öldürecek miyiz?" diye sordu Alaric.

Ewan oldukça gerilmişti. "Hem de hepsini."

Caelen kılıcını kaldırdı. Bağırarak, "Hadi başlayalım o zaman," dedi.

Ewan savaşı başlattığını ilan ederek atını hızla tepeden aşağı sürmeye başladı. Askerleri de arkasından bağrışlar içinde onu takip etti. Bütün vadi atların sesleriyle yankılanıyordu. McCabeler tepeden cehennem ateşi gibi hızla indi. Hepsi intikam hırsıyla yanıp tutuşuyordu. Bağrışları ölüleri bile korkutmaya yeterdi.

Bir an duraksayarak saldıracaklar mı yoksa kaçacaklar mı

emin olamayan Cameron askerleri daha sonra ileri atıldılar. Hiç zaman kaybetmeden kılıçlar çarpışmıştı. Ewan üstün kılıç kullanma yeteneğiyle karşısına çıkan ilk iki adamı yere sermeyi başarmıştı. Cameron'ın adamlarının gözlerinde korku ve şaşkınlık vardı. Karşılarında Ewan'ın askerleri gibi oldukça istekli ve güçlü bir ordu beklemiyordu. Ewan da bu durumdan oldukça memnundu.

Hızlıca askerlerine göz attı. Endişelenmesine gerek yoktu. Caelen ve Alaric, Cameron'ın adamlarının arpa tarlasında ekin biçer gibi hakkından geliyordu. Geri kalan askerler ise son derece hızlı ve becerikli bir şekilde içlerindeki korkunun üstesinden gelebilmişti.

Ewan da bu sırada Cameron'ı izliyordu. Hâlâ atından inmemiş, geride olan biteni seyrediyordu. Ewan hemen hiçbir şey düşünmeden atını Cameron'a doğru sürdü. Ama iki adam yolunu kesmişti.

Birisini göğsünden yaralayarak alt etti. Önünde Cameron'a ulaşması için sadece bir engeli kalmıştı. Diğer asker korku içinde bir Cameron'a bir de Ewan'a bakmıştı. Ewan'a karşı koyacakmış gibi kılıcını çekti ama son anda arkasını dönüp kaçmaya başladı.

Tüm bunların üzerine Cameron'ın gözlerindeki korkuyu görmesiyle Ewan zafer kazanmış gibi gülmeye başladı.

"Atından in, Cameron. Bunun kadar iyi bir savaş atının kanını akıtmak hoşuma gitmez."

Cameron ise bir eliyle kılıcını kaldırıp diğeriyle de atın eyerlerini kontrol ederek atını Ewan'ın üzerine sürdü. İnsanın kanını dondurucasına bağırarak Ewan'a saldırdı.

Ewan kılıcını becerikli bir şekilde kullanarak bu saldırıyı yara almadan atlatmıştı. Hatta Cameron'ın kılıcı elinden düşmüş havada savrulduktan sonra biraz ileride yatan ölülerden birinin vücuduna saplanmıştı.

Ewan kendini tekrar saldırmaya hazırlıyordu ama Cameron hiç yavaşlamadan yönünü başka tarafa çevirmişti. Atını daha hızlı sürerek askerlerinden ve oradaki çatışmadan uzaklaştı.

Ewan tekrar çatışmaya geri dönmüştü ama bir taraftan da Duncan'ın arkasından küfür ediyordu. Korkak, lanet olası korkak. Bütün adamlarını, kendi kıçını kurtarmak için, ölüme terk etmişti.

Ewan adamlarına çatışmayı bitirmelerini emredip kardeşlerinin yanına gitti. Ne yazık ki Cameron'ın askerlerine çok şans tanımamışlardı.

Cameron'ın bu güçsüz ordusunun geride kalan son komutanı da çatışmayı bitirmekten yanaydı ve adamlarına geri çekilme emri verince adamları geri çekilmediler, resmen kaçtılar.

Ama bu komutan Cameron gibi korkak değildi. Kaçmamıştı. Aksine adamlarına çabucak geri çekilmelerini emretmişti. Askerlerini oradan güven içinde uzaklaştırabilmek için ne kadar umutsuz da olsa onlara söz verdiği için kendisi cesurca savaşmıştı.

Ewan adamlarına diğerlerini takip etmelerini işaret edip kendisi ordunun komutanına doğru yürüdü.

Kazandıkları zaferi adamın kabul ettiği yüzündeki ifadeden anlaşılıyordu. Ewan kılıcını kaldırıp ona doğru ilerledi. Komutan da kılıcını çekip bir adım geriledi. Ama orada ölümüne çatışmaya hazırdı.

Lord hemen kılıcını sallayarak adamın üzerine atıldı. O an kılıç sesleri kulakları çınlatmıştı. Adam Ewan'a göre daha yaşlıydı ve gittikçe güçsüzleşiyordu. Zaten yaralanmıştı ve çok kan kaybediyordu. İkinci seferde Ewan nihayet düşmanın elinden kılıcını düşürmeyi başarmıştı

O an adamın gözlerinde ölüm korkusu vardı. Komutan bundan emindi ve iyi bir savaşçı gibi hareket ediyordu. Yenilgiyi kabul ederek Ewan'ın önünde diz çöküp boynunu eğdi.

Ewan ise bir yandan içindeki öfkeyi dindirmeye çalışıyor, diğer yandan da adama bakıyordu. Cameron boynunu vurmadan önce babası da böyle boyun mu eğmişti? Babası da sonuna kadar dövüşmüş müydü? Yoksa bu adamın da bildiği gibi o da yenilginin kaçınılmaz olduğunun farkında mıydı?

Uzun bir süre kılıcını havada tutarak bekledi. Sonra yavaşça elini indirip etrafına göz gezdirdi. Dört bir tarafta Cameron'ın adamları vardı. Kimisi ölüydü, kimisi de can çekişiyordu. Bazıları yürüyerek bazıları ise atlarla Ewan'ın askerlerinden kaçıyordu.

Ewan ıslık çalıp atını çağırınca adam şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Biraz önce korkuyla bakan gözlerine ufak da olsa bir umut ışığı belirmişti. Atı her zaman ki gibi gelip Ewan'ın birkaç adım ötesinde durdu. Hemen atından Mairin'in bekaret kanının bulaştığı çarşafı alıp onu sanki bir bayrak gibi rüzgarda salladı. Sonra tekrar toparlayıp komutanın suratına fırlattı.

"Bunu Cameron'a götüreceksin," dedi sinirden dişlerini sıkarak. "Benim dediklerimi de eksiksiz söyleyeceksin."

Adam yavaşça çarşafı aldı ve başını sallayarak Ewan'ın bütün dediklerini kabul ettiğini gösterdi.

"Mairin Stuart artık Mairin McCabe. Bunu Duncan Cameron'a söyle. O benim karım oldu. Evlilik her şartıyla yerine getirildi. Neamh Álainn'i artık ele geçiremeyecek."

14

Ewan ve askerleri geri döndüklerinde saat gece yarısını çoktan geçmişti. Elbiseleri kan ter içindeydi. Çok yorgundular ama aldıkları bu kolay zafer sayesinde hepsinin keyfi yerine gelmişti.

Bir kutlama yapılması gerekiyordu ama Ewan, Duncan Cameron'dan intikamını alamadığı için pek de kutlama havasında değildi. Korkak gibi ondan kaçmıştı. Gerçekten hevesi kursağında kalmıştı. Bu sefer onun kellesini kılıcının ucuna asmış bir şekilde gelmek istemişti. Artık sadece sekiz yıl önce yaptıklarının değil ayrıca Mairin'e yaptıklarının da öcünü almak için bekleyecekti.

Adamlarına daha dikkatli olmalarını emretti. Mairin ile evlendiği için artık yapacak daha çok şey vardı. Kalenin korumasının güçlendirilmesi gerekiyordu ve McDonaldlar gibi müttefikler eskisinden daha da önemliydi.

Bütün bu kafasını meşgul eden sorunların yanı sıra şu anda tek istediği gidip Mairin'le yatmaktı. Onunla ilk sevişmesini bu kadar aceleye getirdiği için oldukça pişmandı. Ewan suçlu olmayı hiç sevmiyordu. Suç, hata yapan adamlara göre bir kelimeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O ise suçlu olma fikrinden ya da hatalarını kabul etmekten hiç hoşlanmazdı. Ama Mairin'i incittiği de doğruydu ve şimdi nasıl gönlünü alacağını bilmiyordu.

Diğer adamlarla birlikte göle yıkanmaya gitti. Eğer şu anda yatağında bu güzel kadın olmasaydı banyo yapmak yerine gidip botlarını bile çıkarmadan sabaha kadar öylece yatabilirdi.

Üzerindeki bütün kirden ve kan lekelerinden kurtulduktan sonra hızla odasına çıktı. Mairin'e yaptığı hatayı affettirmek bir tarafa şu anda onun için yanıp tutuşuyordu. Şimdi doya doya onunla birlikte olmanın zevkini çıkarmalıydı.

Yavaşça odanın kapısını açıp içeri girdi. Yatağa doğru yürürken, odayı sadece şöminenin ateşi aydınlatıyordu. Mairin yatağın ortasında serilmiş yatıyordu. Saçları ipek gibiydi. Ewan yatağın kenarına oturup tam onu uyandırmak için eğilmişti ki diğer tarafta yatan oğlunu gördü.

O an hayal kırıklığına uğramıştı. Oğlunu görmek için çarşafı çekti. Mairin'in kolları arasında başını göğsüne dayamış yatıyordu. Mairin'in onu korumak ister gibi sardığını görünce yüzünü geniş bir gülümseme yayıldı. Crispen'ın yeni annesi olarak görevini iyi bir şekilde yerine getiriyordu. Soğuk bir gecede kıvrılıp uyuyan iki küçük kedi yavrusu gibi sarılmış uyuyorlardı.

Derin bir iç çekerek o da karısının diğer yanına yattı. Bu gecelik karısını öpücüklerle okşayarak uyandıramayacaktı.

Göğsünü Mairin'in sırtına dayayabilecek şekilde yanına yattı. Sonra bir koluyla Mairin'e ve Crispen'a sarıldı. Başını da karısının güzel kokan saçlarının arasına gömmüştü.

Hayatında ilk defa bu kadar çabuk uyuyabilmişti.

Birkaç saat sonra uyandı. Mairin ve Crispen'ı uyandırmamaya dikkat ediyordu. Karanlıkta üzerine bir şeyler geçirip, botlarını da dışarıda giymeye karar verdi. Bir an yerde ayağına bir şey

takıldı. Eğilip aldığında ise Mairin'in yırttığı elbisesi olduğunu fark etti.

Bir süre ona bakakaldı. Bir an önce ona sahip olmak için elbiseyi nasıl hızlıca yırttığını hatırlamıştı. Mairin'in korkuyla bakan gözlerini ve hissettiği acıyı düşünmek o an moralini bozdu.

Sadece basit bir elbiseydi.

Merdivenlerden aşağı inerken elbiseyi de yanına aldı. Çok erken olmasına rağmen kalede hareketlilik çoktan başlamıştı. Ewan salona girdiğinde Alaric ve Caelen yemeklerini yeni bitirmişti.

"Evlendikten sonra tam bir uykucu oldun," dedi Caelen. "Biz kalkalı bir saat oluyor."

Kardeşinin iğnelemelerini duymazlıktan gelerek masanın başındaki yerine oturdu. Hizmetçi kadınlardan biri hızlıca yemeğini hazırladı.

"Elindeki ne, Ewan?" diye sordu Alaric.

Ewan o an Mairin'in elbisesini hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Alaric'e cevap vermek yerine tekrar hizmetçi kızı yanına çağırdı.

"Maddie yok mu?"

"Hayır, Lordum. Çağırmamı ister misiniz?"

"Hemen."

Kız hemen aceleyle salondan çıktı. Birkaç dakika içinde Maddie gelmişti.

"Beni mi çağırdınız, Lordum?"

"Evet," dedi elbiseyi kadına doğru fırlatarak. Maddie şaşkınlıkla elbiseyi aldı. "Bunu düzeltebilir misin?"

Elbiseyi elinde inceleyip neresinden yırtıldığına baktı.

"Evet, Lordum. Bir iğne iplik işi var. Hemen hallederim."

"Tamam, o zaman. Sonra onu tekrar hanımına götüreceksin."

Maddie olanları anlamış gibi gülüyordu. Bu da Ewan'ın canını oldukça sıkmıştı. Kızgınca bakarak gitmesini işaret etti. Maddie de sırıtarak elbiseyi kolunun altına sıkıştırıp salondan çıktı.

"Düğün kıyafetini mi yırttın?" diyerek alay etti Caelen.

"Aslında sen fahişelerle düşüp kalkmakta oldukça iyiydin," dedi Alaric başını sallayarak. "Herhalde dünyanın en hızlı ilk gecesini yaşadınız. Bu sırada da onun elbisesini paramparça ettin."

Ewan oldukça sinirlenmişti. "O bir fahişe değil. Artık sizin de kardeşiniz. Onun hakkında konuşurken bu kalenin yeni leydisi ve lordunuzun da karısı olduğu gerçeğini unutmayarak ona saygı göstereceksiniz."

Alaric yanlış bir şey yapmadığından emin bir şekilde sandalyesine yaslandı. "Seni gücendirmek istemedik."

"Çok alıngan, değil mi?" dedi Caelen sessiz bir şekilde.

Ama Ewan duymuştu ve bakışları onu susturmaya yetmişti. "Bugün yapılacak çok şey var. Alaric, senin McDonaldlar ile aramda elçi olmanı istiyorum."

Alaric ve Caelen bunu şaşkınlıkla karşılamışlardı.

"Ne? Ewan, o şerefsiz senin oğlunu kaçırmaya çalıştı," diye bağırdı Caelen.

"Askerinin ne yaptığından haberi olmadığını söylemiş ve ne gerekiyorsa yapılacağına dair yemin etmişti. Ayrıca o asker öldü," dedi Ewan sertçe. "Benim oğluma tekrar bir şey yapmaya cesaret edemezler. McDonald anlaşma istiyor. Bizimle iyi geçinmek onun yararına olur, kendisi de bunun farkında. Bu zamana kadar bunu istemiyordum ama şimdi onun topraklarını Neamh Álainn'e katabiliriz. Bununla bizzat ilgilenmeni istiyorum, Alaric."

Alaric yola çıkma hazırlıklarını yapmak için hemen yanlarından ayrıldı. Daha sonra Ewan ve Caelen de salondan çıkıp askerlerin çalıştıkları yere gittiler.

Avluda durup dikkatlice askerlerin çalışmalarını izlediler.

"Bundan sonra Mairin daha sıkı korunmalı," dedi Caelen'e alçak sesle. "Duncan Cameron onunla evlendiğimi öğrenince

daha da sinirlenecek ve geri gelecek. Yapılması gereken çok şey var ama en başta Mairin kaleden dışarı çıkmayacak ve her zaman gözetim altında olacak."

Caelen, Ewan'a sert bir bakış attı. "Böyle bir işte beni görevlendirme. O senin karın, benim değil."

"O bizim klanımızın geleceği," dedi Ewan tehdit edercesine. Ne yapıp ne yapmayacağını bana söylerken bunu aklına getirsen senin için iyi olur. Bana gösterdiğin saygıyı ona da göstermeni bekliyorum."

"Dadılık yaparak mı, Ewan?" diyerek karşı çıktı Caelen.

"Yapman gereken tek şey onu güvende tutmak. Bu ne kadar zor olabilir ki?" diye sordu Ewan. Tartışmanın ardından en kıdemli komutanlarını yanına çağırdı.

Gannon, Cormac ve Diormid'e kalenin güvenliğini artırmak için emirler verdi. Mairin hep gözetim altında olacaktı.

"Emredersiniz, Lordum. Fakat bundan hiç hoşlanmayacaktır," dedi Gannon.

"Neyi sevip neyi sevmeyeceğiyle ilgilenmiyorum. Tek düşüncem onu yanımda güvende tutmak."

Adamlar başlarını salladı.

"Onun öğrenmesine gerek yok. Benim evimde kendini tehlikede hissetmesini istemiyorum. Çok iyi korunmasını istiyorum ama o her zaman böyle olduğunu düşünmeli."

"Bayan McCabe'i korumamız için bize güvenebilirsiniz, Lordum," dedi Cormac.

Adamlarının söylediklerinin önemini kavradıklarını görünce rahatlamıştı. Sonra postacı adamını çağırıp krala Mairin ile evlendiğini ve onun çeyizini bir an önce vermesini söylediği bir mektup yazdı.

Yıllar sonra ilk defa içindeki umut, göğsündeki kalp çarpıntısı gibi kendini hissettirmişti. Bu sefer intikam için değildi. Çünkü

nasıl olsa gün geldiğinde klanına yaptıklarının hesabını soracaktı. Mairin varlığıyla McCabe klanı tekrar zenginliğine kavuşacaktı. Artık verimli topraklı olacak ve yemek konusunda sıkıntı çekmeyeceklerdi. Bütün kaynaklara sahip olacaktı. Nihayet güçlü kalabilmek için bu kadar sert koşullar altında çalışmak zorunda kalmayacaklardı.

Ewan, Mairin ile konuşmak için – ne konuşacağını bilmemesine karşın – vakit yaratmaya çalışsa da tüm gün yoğunluk içinde geçmişti. Duncan Cameron'ın ordusunun hakkından geldiklerini söyleyerek onu rahatlatmayı düşünüyordu. O zaman daha iyi ve güvende hissedeceği kesindi. Hem artık onu ve topraklarını korumak için yeterince güçlü olduğunu kanıtlamış olacaktı.

Ewan adamları yüzünden bir olay çıkınca akşam yemeğini de Mairin'le yiyememişti. Odasına çıktığında oldukça yorgundu. Ama en azından gölde yıkandığı için temiz olduğuna o an şükrediyordu.

Odanın kapısını açıp içeri girdiğinden Mairin'in yattığını gördü. Nefes alış verişinden uyuduğunu anlamıştı. Tekrar onu uyandırmak için yatağa doğru yürümüştü ki yine Crispen'ın yanına kıvrılmış yattığını gördü. O gece de hevesi kursağında kalmıştı. Ama yarın ilk iş, Crispen'ın artık koridorun karşısındaki kendi odasında yatması gerektiğini söyleyecekti.

Ama bunu konuşmaya hiç fırsatı olmadı. Mairin uyandığından beri onu hiç görmemişti. Öğlene doğru iyice sabırsızlanarak hemen onu görmek istediğini söyledi.

Yine de gelen giden olmamıştı. Sonunda Cormac'e çağırıp onu getirmesini söyledi. Cormac geri geldiğinde Mairin yanında değildi. Diğer kadınların evlerini gezdiğini, lord ile daha sonra görüşeceğini söylemişti.

Ewan bunu duyunca oldukça kızmıştı. Cormac de Mairin'in

onu görmeyi reddettiğini lorduna söylediği için kendini suçlu hissetmişti.

Oğlunun her gece yanında uyumasının dışında başka şeyleri de konuşmaları gerecekti. Yani, Ewan'ın birebir isteklerini böyle reddetme hakkını tartışacaklardı.

Bu akşam Mairin ile yemek yiyeceklerdi. Masaya geldiğinde oldukça yorgun ve endişeli görünüyordu. Ewan'ın bakmadığını düşündüğü zamanlarda ona bakıyordu ve masanın karşısından bakışları onu korkutuyordu.

Ewan bu gerginliğe bir anlam verememişti. Düğün günlerinden daha birkaç gün sonra bu gerginlik çok gereksizdi. Aslında çok korkak bir kadındı. Onu bütün korkularından ve endişelerinden kurtarmak ise onun işiydi.

Onu korumak kolaylıkla yapabileceği bir şeydi. Karısı dediği kadına saygısını kimsenin sorgulamaya hakkı yoktu. Yaşadığı sürece onun hiçbir şeyi istemesine fırsat vermeden her şeyi yerine getirecekti. Zaten onun istediği her şeye bir savaşçı olarak sahip olmak zorundaydı. Peki, hassas ve anlayışlı olmak gibi şeyler? Sadece güzel sözler etmek onun endişelerini yok etmeye yetecek miydi? Bunun düşüncesi bile onu dehşete düşürüyordu.

Düşünceleri yüzüne yansımış olmalı ki Mairin kızgınca bir bakış atıp özür dileyerek hemen masadan kalktı. Ewan'ın iznini bile beklemeden Crispen'a bir şeyler söyledi. Çocuk da ağzı dolu bir şekilde aceleyle kaçar gibi masadan kalktı. Mairin'in elinden tutup merdivenlere doğru yürüdüler.

Bunun üzerine Ewan sinirden kudurmuştu. Crispen'ı bilerek, onu yatağından uzak tutmak için yanında yatırıyordu. Bu kadar kızmış olmasaydı bu kurnazlığından bile etkilenebilirdi.

Caelen'i başıyla selamlayıp hemen arkalarından o da masadan kalktı. Merdivenlerden çıkıp yeni karısıyla daha nasıl çö-

zeceğini bilmediği bir sorunu halletmek için yüz yüze gelmek zorunda kalacağına savaşa gitmeyi tercih ederdi.

Onun emirlerine uyması için ona iyi bir ders vermesi gerekecekti. Ancak o zaman etrafında bir korkak gibi dolaşmasını engelleyebilirdi.

Planının işe yarayacağından emin bir şekilde odaya girdi. Mairin odada dönüp duruyordu. Onu görünce hissettiği şaşkınlık gözlerinden okunuyordu.

"Bir şey mi istedin, Lordum?"

Bir kaşını kaldırarak, "Dinlenmek için kendi odama gelemez miyim?" dedi.

Mairin'in yüzü kızarmıştı. Hemen Crispen'a sarıldı. "Hayır, tabii ki, genelde bu kadar erken gelmezdin. Yani, sizi beklemiyordum..."

Gittikçe daha çok kızarıyordu. Yanlış bir şey yaptığının farkındaydı ama yine de başka bir şey söylemesin diye dudaklarını ısırıyordu.

Ewan ise onu böyle zor durumda bırakmaktan oldukça hoşlanıyordu. "Benim uykumu takip ettiğini bilmiyordum, Leydim."

Mairin şimdi sinirlenmişti. Bu durumun hoşuna gitmediği bakışlarından belli oluyordu.

Onun böyle konularda tek başına ayakta kalmasını istediğinden Crispen'ı kolundan tutup uzaklaştırdı. Crispen babasının önünde durmuş üzgün bir şekilde Mairin'e bakıyordu. Ellerini Crispen'ın omuzlarına koydu.

"Bu gece kendi odanda uyuyacaksın."

Mairin tam bir şey söyleyecekti ki sert bakışıyla onu susturdu. Crispen da bir şeyler söylemek istiyordu ama bunu yapmayacak kadar saygılıydı, en azından çoğu zaman.

"Tamam, baba. Peki, iyi geceler demek için annemi öpebilir miyim?"

Ewan gülüp, "Tabii ki," dedi.

Crispen koşarak Mairin'in üzerine atılıp sıkıca ona sarıldı. Mairin de onu kollarının arasında sıkıca tutup başından öptü. Sonra tekrar babasını yanına gidip resmi bir şekilde, "İyi geceler, baba," dedi.

"İyi geceler, oğlum."

Mairin'e dönmeden önce oğlunun odadan çıkmasını bekledi. Mairin ise kendinden emin bir şekilde ona meydan okumaya hazırdı. Kendini büyük bir tartışmaya hazırlıyordu. Onun bu hali Ewan'ı güldürmüştü fakat gülümsemesi bile tehdit eder gibiydi. Bu da bir gerçekti ki o geldiğinden beri hayatında hiç gülmediği kadar çok gülmüştü.

"Sana bir şey söylediğim zaman senden onu yerine getirmeni bekliyorum," dedi. "Senden kurallarıma uymanı bekliyorum – hayır, bunu *istiyorum*. Senin bana karşı gelmeni kabul edemem."

Gözlerini dikmiş, Ewan'ı dinliyordu. Başta onu korkuttuğunu düşünmüştü ama sonra ona baktığında aslında yalnızca sinirlendiğini gördü.

"İsteklerin çok saçma olsa bile mi?" diye sordu öfkeyle.

Bunun üzerine Ewan da iyice sinirlenmişti. "Senin yanıma gelmeni istemem de mi saçma? Seninle konuşmam gereken bir şeyler vardı. Benim zamanım kısıtlı."

Mairin sinirle bir şeyler söylemek için ağzını açmıştı ki sonra kendini frenleyip sustu. Ama yine de kendi kendine Ewan'ın duyamayacağı kadar kısık sesle bir şeyler söylemişti.

"Şimdi problemimize gelelim. Oğluma karşı bu kadar ilgili olman çok güzel ama onun da diğer çocuklarla paylaştığı bir odası var."

"O annesi ve babasıyla uyumalı," diyerek çıkıştı.

"Evet, gerektiği zamanlarda öyle olabilir," diyerek ona katıldı Ewan. "Ama evlenmemizden hemen sonra olmaz."

"Yeni evli olmanın bununla ne alakası var anlamıyorum," diye mırıldandı Mairin kendi kendine.

Derin bir nefes alıp sabrını kontrol etmeye çalıştı. Ölümü bu kadının elinden olacak diye düşündü.

"Oğlum aramızda yatınca karımla sevişmek biraz zor oluyor," dedi sözcüklerin üzerine basa basa.

Mairin ise kollarını göğsünde bağlayıp gözlerini başka yöne çevirdi. "Eğer senin için fark etmeyecekse, seninle yatmak istemiyorum."

"Peki, o zaman nasıl hamile kalacağını düşünebiliyorsun, Leydim?"

Ağlamaklıydı ama yine de hem onu uyarır gibi hem de umutlu bir şekilde ona baktı. "Belki de çoktan hamile kalmışımdır. Bunu anlamak için biraz beklememiz gerekecek. Ama şu da bir gerçek ki sen sevişme konusunda çok beceriksizsin. Açıkçası benim de çok iyi olduğumu söyleyemem."

Ewan şaşkınlıktan hiçbir şey diyemedi. Doğru mu duymuştu? Ona beceriksiz mi demişti? Buna karşılık bir şeyler söylemek istemişti ama yine de kendini tutup tek kelime etmedi.

Mairin omuzlarını silkerek, "Herkes bilir bunu," dedi. "Bir erkek ya yatakta iyidir ya da savaşta. Sanırım sen savaşta iyi olanlardansın."

Ewan duyduklarına inanamıyordu. Bu küçük kadın onun erkekliğiyle resmen dalga geçiyordu. Bu eleştirileri yüzünden erkekliğinden bile şüphe duymaya başlamıştı. Fakat sonra gözlerindeki korkuyu ve yüzündeki o ifadeyi görünce kızgınlığı bir anda kayboluverdi.

Ona doğru yaklaştı. "Evet, haklısın, Leydim. Seninle toy bir delikanlı gibi seviştim."

O an yüzü yine kızarmıştı ama bu pembe yanaklarla daha da çekici oluyordu. Ewan ise böyle bir şey söyleyerek patavatsızlık

yaptığının farkındaydı. Ne yapacağını bilemeyerek elini başına götürdü.

"Sen bakireydin. Evet, benim yaptığım gibi değil de daha güzel olması gerekirdi. Ama güzel olacak, daha çok zamanımız var."

"Ben de iyi olmasını isterdim," dedi Mairin istekli bir şekilde.

Ewan o an kendine çok kızdı. Onu ne kadar incittiğinin farkına varmıştı. Hak ettiği sevinci ve tahammülü ona yaşatamamıştı. O zaman tüm düşünebildiği mümkün olduğunca çabuk şekilde evliliğini tam anlamıyla yerine getirebilmekti. Utangaç bir bakireyi baştan çıkarmak için vakti yoktu. Ama şimdi de onun utangaç bakiresi inatçı ve isteksiz bir kadına dönüşmüştü.

"Mairin, seninle yatana kadar evlilik olmuş sayılmazdı. Bundan önce bizi etkileyecek bir şeyler olmasını göze alamazdım. Eğer Cameron seni yakalasaydı bizim evliliğimiz umurunda bile olmazdı. Hemen seninle yatıp klanını güçlendirmek için çocuklarını doğurturdu."

Utangaç bir şekilde başına öne eğmiş, parmakları eteğine dolaşmıştı.

Ewan da onun bu utanmış suskun halinden yararlanmak isteyerek yanına geldi. Eğilip ellerini avuçlarının içine aldı. Hem küçük hem de yumuşak elleri vardı. Gerçekten çok narin görünüyorlardı. Ona karşı bu kadar kaba olması, onu incitmesi Ewan'ı rahatsız etmişti.

Karısına karşı kendini bu şekilde suçlu etmek hissetmiyordu. Aslında onu mutlu etmek Mairin'in göreviydi ama Ewan bu görevi üstlenmişti. Sonra onun yaşlı gözlerini hatırlayınca içi yeniden burkuldu.

"Bir daha böyle olmayacak."

Mairin başını kaldırıp ona baktı. Oldukça şaşkındı. "Olmayacak mı?"

"Hayır, olmayacak."

"Neden?"

Sinirlenmeye başlamıştı ama sonra Mairin'in şu anda şefkate ihtiyacı olduğunu hatırladı.

"Çünkü ben sevişmekte oldukça iyiyimdir. Bunu da sana göstermeyi planlıyorum."

Mairin'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Planlıyorsun!"

"Evet, planlıyorum!"

Ne diyeceğini bilemeyerek bir adım geriledi. Ewan ellerini daha sıkı tutarak onu kendine doğru çekti.

"Aslında sana ne kadar iyi olduğumu göstermeyi düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

Mairin yutkunarak onun gözlerine baktı. Kendi gözleri de şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. "Peki, bunu ne zaman yapmayı düşünüyorsun, Lordum?"

Ewan ona doğru eğilip onu dudaklarını öpmeye başladı. "Hemen şimdi."

15

Mairin öyle heyecanlıydı ki ayakta durabilmek için Ewan'ın gömleğinden tutuyordu. Yoksa bütün duyguları ayağa kalkmışken o yere yığılabilirdi. Kendinden geçmiş haldeydi. Ewan'ın dudaklarıyla büyülenmişti. Ne dilini kullanmasına, ne de dudaklarını açması için zorlamasına karşı çıktı.

Bu adam belki sevişmekte iyi değildi ama Mairin onun öpücüklerinde adeta boğuluyordu. Belki de sadece öperken bu kadar iyiydi, gerisini pek önemsemiyordu.

"Tekrar öp beni," diye mırıldandı. "Hadi dudaklarını aç, tadına varayım."

Sözleri bir ipek gibi tenini okşuyordu. Göğüslerinin bir anda dikleştiğini hissedince ürperdi. Vücudunun en derinlerinde, daha önce hiç hissetmediği yerlerinde bile ince bir sızı duymaya başlamıştı. Sadece öperek nasıl oluyor da onu böyle baştan çıkarabiliyordu?

Ewan elleriyle onu belinden kavradı. Yavaşça önce omuzlarını daha sonra da boynunu gezdi. En sonunda yüzünü avuçlarının arasına aldı. Her dokunduğu yere sanki bir ateş parçası bırakı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu. Her yerinde parmaklarının izinin kaldığını hissediyordu. Aslında Ewan'ın dokunuşları oldukça nazikti. Parmak uçları teninde uçuşan kelebekler gibi hareket ediyordu.

Dilini kullanmasına karşı çıkamaması bir yana, kendiliğinden ağzını açmış dilinin içeri girmesine izin vermişti. Hem sıcak hem de sertti. Günaha davet eder gibi. Kesinlikle böyle bir şeyi kabul edemezdi ama hiçbir şey yapamadı.

İçindeki tekrar onu yaşama isteği o kadar güçlüydü ki bütün damarlarında, beyninde, her hücresinde bunu hissediyordu. Utanarak da olsa dilini Ewan'ın dudakları üzerinde gezdirdi. Lordun inlemesiyle yanlış bir şey yaptığını düşünerek hemen kendini geri çekti.

Fakat Ewan hızlıca onu kendine doğru çekip nefessiz bırakırcasına bir kez daha dudaklarından öptü.

"Tekrar yap," diye fısıldadı. "Tadıma bak."

Sesinin tonundan diliyle yaptığı şeyden hoşlandığını anlamıştı. Tekrar denemek istercesine dudaklarını yalamaya başladı. Bu sefer onun için ağzını açan Ewan olmuştu.

Şimdi daha da cesur hissediyordu. Diliyle onun ağzını keşfe çıktı. Sıcak ve ıslaktı. Öpüşme gibi basit bir şeyden bu kadar çok etkilenmişti. O an bütün cinsel arzularını onun üzerinde gidersin diye Ewan'ın altında çırılçıplak ve korumasız yatıyormuş gibi hissetmişti. Fakat bu sefer o da istiyordu. O kaslı vücuduyla onu ipekten bir çarşaf gibi sarmasını istiyordu. Ama kendini oldukça kasıyordu, bu yüzden biraz endişeliydi.

"Bu sefer kıyafetlerini yapmam gereken şekilde çıkaracağım," diye fısıldadı Ewan, onu yatağa doğru götürerek.

Aklı bulanmıştı. Şaşkınlıktan düşüncelerini kontrol edemiyordu. O an aynı şeyleri yaşayacağından korkarak yüzünde kızgın bir ifade oluşmuştu. Sonsuza kadar hep ne yapması gerektiğini o mu söylemek zorunda kalacaktı?

"Benim senin kıyafetlerini çıkarmam lazım. Bu benim görevim," dedi Mairin.

Ewan gözlerine bakarak gülümsüyordu. "Ben sana bunu ne zaman söylersem senin o zaman görevin olur. Bu gece bunu ben yapacağım ve zevk almanı istiyorum. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Olanları unutalım ve bu ilk gecemiz olsun. Geriye dönüp olanları değiştirebilseydim emin ol yapardım. Ama şimdi sana en iyisini yaşatacağım. Bu gece beraber yaşayacağız."

Kendinden emin ses tonu bile onu baştan ayağa etkilemeye yetmişti. Boynundaki ipi çözdükten sonra elbisesini yavaşça omuzlarından aşağı indirmeye başladı. Dudakları şimdi kollarıyla buluşmuştu.

Teninin her zerresini öperek elbisesini çıkardı. Sonunda gözleri vücudunun bütün güzelliğiyle baş başa kalmıştı. Üzerinde tek bir giysi parçası bile kalmamış, çırılçıplaktı.

"Çok güzelsin," dedi nefesi kesilmiş bir şekilde. O an ateş gibi nefesi soğuk su damlacıkları gibi tenini ürpertmişti.

Avucuyla bir göğsünü kavradı. O kadar sıkı tutuyordu ki soluk pembe yuvarlakları dikleşmişti. Göğüs uçları o kadar sertleşmişti ki vücudunun her yerine karnının üzerinden yayılan iğneleyici uyarılar yolluyor gibiydi.

Sonra eğilip diliyle bu hassas noktayı yalamasıyla Mairin'in bacakları bir anda güçsüzleşmişti. Yavaşça yatağa oturdu. Ewan da hem öpüyor hem de elleriyle vücudunun her yerini yeniden keşfediyor gibiydi.

Nazikçe onu sırt üstü yatağa yatırdıktan sonra güçlü ve iri kollarıyla ona doğru eğildi. Gözleri o kadar arsızca onun bu çıplak halini seyrediyordu ki Mairin kendini bu kadar korumasız hissetmek istemediği için hemen üzerini örtecek bir şeyler aradı.

Ewan hemen elini tuttu. Kızgınca ona bakıyordu. "Hayır, üzerini örtme. Harika görünüyorsun. Bu zamana kadar gördüğüm

kadınların hiçbirine benzemiyorsun." Parmak uçlarıyla bütün vücudunu gezmeye başlamıştı. Belinden önce kalçalarına sonra tekrar dolgun göğüslerine varmıştı. "Tenin ipek gibi yumuşacık ve göğüslerin... Bana olgun sulu kavunları hatırlatıyor."

Mairin nefes almakta bile zorlanıyordu. Ciğerleri içine çektiği havayla daha da yanıyordu. Nefes alış verişi hızlanmış, iyice sersemlemişti.

Ewan'ın yataktan kalkması onu bir an korkuttu. Nereye gidiyordu ki? Ama Ewan aceleyle üstünü çıkarmaya başladı. Mairin'i soyduğundan daha hızlıydı. Botlarını çıkardıktan sonra gömleğini ve pantolonunu da odanın ortasına fırlattı.

Mairin gözlerini ondan alamıyordu. Belki kendini zorlasa başka tarafa bakabilirdi. Ama bu güçlü kaslarla dolu vücut onun aklını karıştırmaya yetiyordu. Kas olmayan tek bir yeri yoktu. Göğsündeki kaslar göz alıcıydı. İlerleyen yaşına rağmen karın kasları da yerindeydi. Kocasının vücudu tamamen mükemmeldi. Bu adam savaşların ortasında böyle olgunlaşmıştı.

Heyecanla yutkundu. Gözleri o an merakla daha önce o korkunç acıya neden olan yeri aradı. Aniden o kadar büyük bir şeyle karşılaşınca gözleri fal taşı gibi açıldı. Ne yaptığını kendisi bile anlamadan bir anda yatakta ondan kaçmaya çalıştı.

"Korkma," diye fısıldadı Ewan ona doğru eğilerek. "Bu sefer canını yakmayacağım, Mairin."

"Yakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, bu sefer sen de zevk alacaksın."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Tamam," dedi alçak sesle.

Sonra Ewan ateş gibi yanan ama o yumuşak dudaklarından öpmeye başladı. Çok saçmaydı ama onu güvende tutmuş ve sevdiğini ona hissettirebilmişti. Mairin'in sevişme konusundaki düşünceleri değişiyordu çünkü bu seferki çok güzeldi.

Ewan onu öpmeye devam ediyordu. Dudakları yavaşça çenesinden aşağı kayarak boynuna ulaştı. Yumuşak teninin üzerinde kayarak kulaklarına kadar gelmişti. Bir an duraksadı sonra onun kulak memesini emmeye başladı.

"Oh!"

Mairin onun güldüğünü anlamıştı ama Ewan dudaklarını teninden çekmedi, öpmeye devam ederek omuzlarına kadar geldi. Gittikçe göğüslerine yaklaşıyordu. Dilini meme ucuna koyduğunda vücudunun nasıl tepki verdiğini hatırlayınca Ewan'ı daha çok arzuluyordu.

Bu sefer onu kızdırmamıştı, bunun için ona minnettardı. Fakat yine başına gelecekleri düşünmekten bütün bedeni oldukça gerilmişti. Memesinin ucunu somurmasıyla vücudu yay gibi esnemiş, elleriyle Ewan'ın siyah saçlarını sıkıca kavramıştı. Gerçekten bu şaşılacak derecede harika bir histi.

Ewan sırasıyla önce sert sonra daha hafif ritmik hareketlerle somuruyordu. Diliyle ince, hassas dairenin etrafında dolaşıp sonra dişleriyle hafifçe dokunarak Mairin'in iyice kendinden geçmesini sağlıyordu.

"Güzel, çok güzel," dedi, sıra diğer göğsüne geldiğinde.

Mairin derin bir nefes aldı, sesi inleme gibi çıkmıştı. Odasının soğukluğu artık onu ürpertmiyordu. Aksine kendini sıcak bir yaz gününde çimlerin üzerine uzanmış gibi hissediyordu. Güneş ışınlarının sıcaklığı kemiklerini bile eritmişti.

Evet, tamamen kemiksizdi. Bunun tam tarifi buydu.

Ağzıyla göğüslerini emerken, eliyle de göbeğini okşuyordu. Sonra yavaşça kalçalarına doğru ilerledi. Hassas kıvrımlarına kadar gelip dokunmasıyla Mairin korkuyla sıçradı.

"Şşşt, rahat ol. Sadece zevk almanı istiyorum."

Sonra parmağıyla o hassas noktayı buldu. Hafifçe ovalayarak daireler çizmeye başladı. Mairin iyice kasılmış, tüm gücüyle

gözlerini sıkıyordu. Resmen zevk bombardımanına tutulmuştu. Aynı Ewan'ın söz verdiği gibi.

Bütün bedenini saran garip bir kasılma vardı. Sanki bütün kasları tutulmuştu. Hiçbirini kontrol edemiyordu. Tek farkında olduğu şey buydu. Çok yüksek bir tepeden aşağı yuvarlanacakmış gibi hissediyordu.

"Ewan!"

Bu karmaşıklık sırasında dudaklarından onun ismi çıkmıştı. O sırada ona ilk defa ismiyle hitap ettiğini fark etti.

Ewan göğsünü emmeyi bırakmıştı ama Mairin hâlâ saçlarını çektiğini fark etti. Hemen bıraktı fakat bir şeylerden tutunması gerekiyordu.

Göğüslerinin altından başlayarak yavaş yavaş göbeğine doğru yalamaya başladı. Mairin hızlı hızlı nefes alıyordu. Ağır ağır göbeğinden aşağılara doğru inmesiyle Mairin bir kez daha aklını kaybedecek gibi olmuştu. Ewan yatakta iyice aşağılara inip, parmaklarının ısrarla durduğu yere biraz daha yakınlaştı.

Yapmayacaktı. Evet, böyle bir şey kesinlikle uygun olmazdı.

Hayır, ama yapmıştı...

Dudakları sonunda bütün bu şiddetli arzusunu kontrol eden noktayı bulmuştu. Ewan'ın öpmeye başlamasıyla Mairin'in vücudu kaskatı kesildi. Üzerine yıldırım düşen bir insan gibi allak bullak olmuştu.

Ona yapamaması gerektiğini söylemeliydi. Bunu yapamayacağını ona söylemeliydi. Her şeyin kuralına uygun bir şekilde olması için onu uyarması gerekiyordu. Kahretsin ki yapamıyordu. Hiçbir şey düşünemiyordu. Tek istediği buna devam etmesiydi.

Lütfen, durma!

"Durmayacağım," diye mırıldandı, nefesi sıcak tenine çarpmıştı. Bacaklarını kontrol edemiyordu. O an bütün kasları gerilmişti. Fakat Ewan yavaşça tekrar bacaklarını açtı.

"Rahat ol."

Çalışıyordu. Gerçekten uğraşıyordu. Ama ağzı onu deli ediyordu. Ve dili sonunda onu canından vuran noktayı bulmuştu, ateşler içinde yanıyordu. Kadınlığına uzanan yolun girişine gelmesiyle tüm vücudu aldığı zevkten uyuşmuştu. Yüzü şekilden şekle giriyor, elleri çarşafları sıkıca tutuyordu. Fakat sonra bütün kanı çekilmiş gibi hiçbir şey hissetmemeye başladı.

Kontrolünü tamamen kaybetmişti. Kendinden geçmiş şekilde ondan uzaklaştı. Bacaklarının titremesi önce kalçalarına sonra tüm bedenine yayılmıştı.

"Artık benim için hazırsın."

Sesi boğuklaşmıştı, neredeyse duyulmuyordu. Mairin ona baktı ve Ewan'ın gözlerindeki parlak ve istekli bakışı gördü.

"Hazır mıyım?" diye sordu Mairin soluklanarak.

"Evet, hazırsın."

Şaşırtıcı bir şekilde hızlıca Mairin'i kendine doğru çekti. Onu kalçasından tutarak vücudunu bacaklarının arasına yerleştirdi. Mairin sıcaklığını ve sertliğini hissetmişti.

Sonra öne doğru eğilip onu dudaklarından öpmeye başladı. Mairin bu sefer hiç duraksamamıştı. Ona düzgünce öpmesini söylemek aklına bile gelmemiş, aksine, daha Ewan söylemeden hemen dudaklarını aralamış tadını çıkarmaya çalışıyordu.

"Sıkıca sarıl bana," dedi ateşli bir şekilde onu öperken.

Kollarıyla Ewan'ın vücuduna sarıldı. Parmaklarını sırtına geçirmişti. Onu doyasıya öptü, soludu. Her nefesinde sanki Ewan'ı içine çekiyordu.

Mairin fark etmeden Ewan hafifçe kalçalarını kaldırdı, yavaşça onun içine süzülmüştü. Mairin de onun işini kolaylaştırmak için gerildi ama sonra bunu nasıl yaptığını kendisi de anlamamıştı.

Ewan bir kez daha onu öpüp alnını onunkine dayadı. Gözleri

birbirlerine o kadar yakındı ki tek görebildiği göz bebeğini çevreleyen parlak yeşil çemberdi.

"Rahat ol," dedi tekrar. "Canın yanmayacak."

Mairin başını kaldırıp onu dudaklarından öpmek istedi. Bu sefer dudakları dans edercesine birbirini buldu. Her hareketi hissedebiliyordu. "Biliyorum."

Evet, biliyordu. Nasıl olduysa bu sefer farklı olacağını hissetmişti. Hiç aceleleri yoktu. Onu rahatsız eden tek bir şey bile olmamıştı. Her şeyini Ewan'a bırakmıştı. Onun gücüne isteğine ve tabii ki kendi arzularına.

Ewan son derece yavaş bir şekilde kalçalarını öne geriye hareket ettiriyordu. Daha derinlerine ulaşması için Mairin bacaklarını iyice açmıştı. İçindeki dolgunluk neredeyse onu boğacaktı ama canı hiç yanmıyordu.

"Neredeyse oldu," diye mırıldandı.

Biraz daha ileri gidip durunca Mairin'in gözleri fal taşı gibi açıldı. O an gerçekten nefes alamıyordu. Ewan onu kollarının arasına aldı, bedenlerinin arasında en ufak bir boşluk bile kalmamıştı. Sonra yavaş yavaş onu delirtircesine hareket etmeye başladı.

Sırtındaki bütün kasları görünüyordu. Elleri sırtında dans edercesine dolaşıyordu. Ama daha çok fırtınada kalmış, tutunacak bir dal arıyor gibiydi.

Ewan'ın hareketleri hem hızlanmış hem de daha sertti. Nefes alış verişleri de kokuları gibi birbirine karışıyordu.

"Bacaklarını sıkıca bana sar."

Elinden gelse tüm vücudunu ona saracakmış gibi kollarıyla ve bacaklarıyla Ewan'ı sarmıştı. Hiç ayrılmamacasına birbirlerine kenetlenmişlerdi.

İçindeki ateş gittikçe artıyordu, rahatlayana kadar da geçeceğe benzemiyordu. Nefes almak bile istemiyordu. Kendini zorlasa

bile daha önce hiç bilmediği bir sebep yüzünden nefesini tutuyordu.

Ama sonra çektikçe sökülen ipler gibi bir anda çözülmüştü. O sırada çığlık atmıştı ya da atmaya çalışmıştı çünkü Ewan'ın dudakları ağzını kapatmış, çığlığını da içine çekmişti.

Kendini kontrol edemiyor, hiçbir şey düşünemiyordu. Ewan'ın kollarında yatmaktan başka bir şey yapacak gücü de yoktu. Ewan bir kez daha derinlerde sertçe kendini hissettirdi. Soyunu devam ettirecek döllerini Mairin'e emanet edip kendini onun üzerine bıraktı.

Mairin yüzünü Ewan'ın boynuna gömdü. O kadar yorulmuştu ki bütün bir yıl orada öylece yatabilirdi. Ewan yanına yatmadan önce uzun bir süre Mairin'in üzerine yığılmıştı.

Sonra yanına yatıp onu kollarının arasına alıp saçlarını okşamaya başladı. Boynundan öpüp yanağını Mairin'in başına dayadı.

Mairin'in aklı karmakarışıktı. Biraz önce neler olduğuna inanamıyordu. Aklında sadece bir şey vardı.

"Ewan?" diye fısıldadı.

Biraz sonra Ewan cevap verdi. "Evet?"

"Ben yanılmışım."

Ewan yüzünü iyice onun yanağına yapıştırarak, "Ne konuda yanılmışsın?" dedi.

"Sevişme konusunda oldukça iyiymişsin."

Ewan gülümseyip onu sıkıca kucakladı. Mairin de genişçe esneyip, kollarının arasında kıvrılarak gözlerini kapattı.

16

Mairin uyandığında kafası allak bullaktı. Sersemlemiş, bir an nerede olduğunu bile unutmuştu. Hafızasını kaybetmiş gibiydi, vücudu tutulmuştu, ama morlukları şaşırtıcı bir şekilde hiç acı vermiyordu. Saatlerce sıcak su dolu bir küvette uyumuş gibi keyfi yerindeydi.

Perdelerin açık olduğu pencerelerden süzülen ışık içeriyi aydınlatıyordu. Güneşin gökyüzündeki yerine bakılırsa umduğundan daha çok uyumuştu.

Gertie bundan hiç hoşlanmayacaktı ve bu yüzden öğle yemeği için beklemek zorundaydı. Ama zaten neredeyse öğlen olmuştu.

Bir anda gece olanlar aklına geldi. Zaten yeterince sıcak olan vücudu şimdi tekrar baştan aşağı yanmaya başladı. Sonra yatakta doğrulup oturdu. Ancak o zaman çıplak olduğunu fark etmişti. Korkuyla çarşafları çenesine kadar çekti ama sonra tiksintiyle yere fırlattı.

Odasında tek başınaydı. Bu sefer kimse ona bakmaya gelmemişti. Hemen yataktan fırlayıp giyinmeye başladı.

Saçları hâlâ dağınık, yanakları ise ateşten kıpkırmızıydı. Muhtemelen yanan bir kömür gibi gözüküyorum diye düşündü.

Lorda sevişmekte hiç iyi olmadığını söylemişti. Fakat lord ona aksini ispat etmişti. İki insanın böyle şeyler yapabileceğini hayal bile edemezken Ewan ona bunları yaşatmıştı. Ağzı... Ve dili.

Ateşi yine yükselmeye başladı, gözlerini kapatıp tekrar olanları düşündü. Onun yüzüne bir daha nasıl bakacaktı?

Mairin, Mother Serenity'yi çok seviyordu. Herkesten çok ona güvenirdi. Bu kadın Mairin'e karşı oldukça iyiydi. Ve sabırlı. Evet, sorun Mairin'e bir şeyler öğretebilmek, bütün sorularına cevap vermek olduğunda gerçekten çok sabırlı oluyordu. Fakat başrahibenin sevişme ve öpüşme konusunda pek çok şeyi bilmiyor olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Mairin sevişmenin gerçekte yaşlı kadının ona anlattığından ne kadar farklı olduğunu düşünüyordu. Eğer bu başrahibe sevişme, öpüşme gibi konularda yanılmışsa başka hangi konularda ona yanlış şeyler öğretmişti? Mairin bir an kendini cahil ve bu konuda tamamen bilgisiz hissetti.

Böyle şeyleri hiç kimse kendi kendine öğrenmiyordu. Onun da bu konular hakkında her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Christina... Daha çok genç ve evli değildi. Gertie onu sözleriyle bile korkutuyordu. Büyük ihtimalle gülerek karşılık verip, onu mutfağından kovardı. Geriye bir tek Maddie kalmıştı. Daha olgun ve daha görmüş geçirmiş birisiydi. Ayrıca kocası da vardı, böylece ona sevişme konusunda ihtiyacı olan her şeyi öğretebilirdi.

Planını da yaptıktan sonra kendini daha iyi hissediyordu. Saçlarını tarayıp ördü. Kimsenin bütün geceyi sevişerek geçirdiğini düşünmesini istemiyordu. Sonra odadan çıkıp hemen merdivenlerden aşağı indi.

Fakat salonda Cormac'i görünce hayal kırıklığına uğradı. Mairin odaya girer girmez hemen ayağa kalkıp yanına geldi. Ters ters bakmasına rağmen Cormac gülümseyerek onu selamladı.

Ona iyice yüz vermemek için, yokmuş gibi davranarak doğruca mutfağa gitti. Canı Gertie'yi kızdırmak istemişti. Tam kapıya gelmişti ki içerideki karışıklığı görünce vazgeçti.

Tabak çanak gürültülerinin yanında Gertie'nin sesi hepsini bastırıyordu. Mutfakta çalışan kadınlardan birine bağırıyordu.

Muhtemelen kahvaltı için bu huysuz aşçıyı kandırmanın zamanı değildi.

"Cormac?"

"Evet, Leydim?"

"Öğle yemeğine çok var mı? Kahvaltı için çok geç kaldım. Gece iyi uyuyamadım," dedi aceleyle. Cormac'in, geç kalma gerekçesi olarak başka bir şey düşünmesini istemiyordu.

Fakat Cormac ağzını eliyle saklayarak gülüp, sonra ciddi ifadesine hemen geri döndü. Mairin onun bu kendinden emin ifadesinden, ne düşündüğünü hemen anlamıştı.

"Böbürlenerek herkese anlatmış olmalı," diye mırıldandı kendi kendine.

"Affedersiniz, leydim, duyamadım?" dedi Cormac ona doğru eğilerek.

"Bir şey yok."

"Muhtemelen bir saate kadar hazır olur. Ama çok açsanız Gertie'den size bir şeyler hazırlamasını isteyebilirim."

Yemek sözcüğünü duyunca karnı guruldamaya başlamıştı. Ama mutfaktan başka bir patırtının koptuğunu duyunca istemekten vazgeçti.

"Hayır, bekleyebilirim. Zaten yapacak birkaç işim var."

Hızla arkasını dönüp yürümeye başladı. Cormac'in gelmeyeceğini ummuştu. Ama adam merdivenlerden çıkarken yine arkasından geldi.

Merdivenlerden çıktıktan sonra güneş ışığı içini ısıtmıştı. Maddie'nin ona verdiği şalı almayı unutmuştu. Tekrar yukarı çıkıp onu almaya da üşenmişti.

Gülerek Cormac'e döndü. "Şalımı lordun odasında unutmuşum. Hava da serin. Benim için gidip getirir misin?"

"Tabii ki, Leydim. Üşütmemeniz lazım. Bu, lordumuzun hiç hoşuna gitmez. Burada bekleyin, hemen getiririm."

Kalenin içine girene kadar bekledikten sonra Mairin hızlı hızlı avluya doğru yürümeye başladı. Yolda gördüğü iki kadına Maddie'nin nerede olduğunu sordu. Sabah işlerini bitirdikten sonra Maddie kendi evine giderdi. Mairin de hızla kalenin sol tarafında sıra sıra duran evlere doğru yürümeye başladı.

Tam kapının önüne gelince, derin bir nefes alıp kapıyı çaldı. Biraz sonra Maddie kapıyı açtığında onu karşısında gördüğüne çok şaşırmıştı. "Leydim, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Mairin göz ucuyla arkasını kontrol etti. Cormac'in onu takip etmediğinden emin olmalıydı.

"Evet, var. Bir konuda bana öğretebileceğin bir şeyler olduğunu düşünüyorum," dedi alçak sesle. "Özel."

Maddie kapının önünden çekilerek Mairin'i içeri davet etti.

"Tabii ki, içeri buyurun. Yiyecek bir şeyler ister misiniz? Ateşte tavşan güveci hazırlıyordum. Öğle yemeklerinde kocam bundan koca bir tabak yer. Fakat gelmesine daha çok var."

Zaten sabah kahvaltı yapmamıştı. Midesi de açlıktan gurulduyordu. Maddie'nin mutfağından gelen iştah açıcı koku onu iyice cezbetmişti.

"Eğer sorun olmazsa. Bugün çok geç uyandım da," dedi Mairin üzgün bir şekilde.

Maddie gülümseyerek onu takip etmesini işaret edip, içeri girdi. Odanın köşesinde duran ateşin başına gittiler. "Gertie'nin bu sabah çok sinirli olduğunu duydum."

"Evet, doğru. Kahvaltıyı kaçırdım diye mutfağa girmeye bile korktum."

Mairin'in oturması için bir sandalye çekti. Sonra yemekten onun için bir tabak hazırladı. Kendisi için de bir tabak aldıktan sonra karşısına, masaya oturdu.

"Evet, Leydim. Size ne öğretmemi istiyorsunuz?"

Tam Mairin anlatmaya başlayacaktı ki kapı çalındı. Maddie şaşırmıştı çünkü o saatte kimseyi beklemiyordu. Hemen kalkıp kapıyı açtı. Sonra Christina ve Bertha ile odaya girdi. İkisi oldukça korkmuş görünüyordu. Mairin'i görünce bir anda mutlu olmuşlardı.

"Oh, Leydim," dedi Christina heyecanla. Aslında Maddie'ye sizin nerede olduğunuzu sormak için gelmiştik. Cormac kalenin dışında sizi aramaktan mahvoldu."

Mairin derin bir nefes alarak, "Onu şalımı almaya göndermiştim," dedi. "Ben de kaçıp Maddie'ye bir şey sormaya geldim. Bu özel bir konu, anlıyorsunuz değil mi? Cormac'in duymaması lazım."

Bertha sırıtarak, "Yani Cormac'e nerede olduğunu söylemeyeceğiz," dedi.

Mairin başını sallayarak dediklerini onayladı. Bir an önce gitmelerini istiyordu ama Bertha masada oturup ilgiyle onların konuşmalarını bekledi.

"Ne öğrenmek istiyorsunuz, Leydim. Hepimiz size yardımcı olmak isteriz. Artık bizim hanımımız sizsiniz."

"Leydim özel olduğunu söyledi," dedi Maddie kızgınca.

Mairin de "Evet, aslında oldukça hassas bir konu," dedi.

Vücudunu yine ateş basmıştı. Yanaklarının kıpkırmızı göründüğünü tahmin edebiliyordu.

"Ah, yani kadınlara özgü bir konu," dedi Bertha, bilmiş bir ses tonuyla. "Bize söyleyebilirsiniz, Leydim. Bizden sır çıkmaz."

Maddie sadece başını salladı ve hiçbir şey söylemedi. Christina'nın ise kafası iyice karışmıştı.

"Peki," diyerek başladı Mairin isteksizce. "Belki birden fazla kişiden fikir alsam daha iyi olabilir. Açıkçası bu konu kafamı kurcalıyor. Anlıyorsunuz değil mi? Mother Serenity sevişme konusunda bana birkaç bir şey öğretmişti."

"Aman Tanrım," dedi Bertha şaşkınlıkla. "Lütfen bütün bildiklerinizi yaşlı bir başrahibeden öğrendiğinizi söylemeyin."

Şaşırarak, Mairin öteki kadına döndü. "Neden ki? Mother Serenity bütün konularda oldukça bilgilidir. Bana yanlış bir şey anlatmış olamaz. Muhtemelen ben karıştırdım. Siz de bilirsiniz, böyle konularda öğrenecek çok şey var."

Maddie de onunla aynı fikirdeydi, o sırada kızgın bir ifadeyle kadınlara bakıyordu.

"Lütfen bize ne bilmek istiyorsunuz, onu söyleyin. Emin olun ki, sizin rahibeniz çok bilgili de olsa size her şeyi anlatmamıştır."

"O bana öpüşmekten söz etmişti, ama lord..." Hemen konuşmayı kesti. Düşündüklerini bir anda söylediğinden çok utanmıştı.

"Devam edin," dedi bu sefer Christina merakla ona bakarak.

"Tamam, lord dilini kullanıyor. Morther Serenity öpüşürken dili kullanmakla ilgili hiçbir şey dememişti. Böyle konularda oldukça bilgilidir."

O sırada Maddie ve Bertha birbirlerine bakarak gülüştüler.

"Söyleyin bize, Leydim. Lordun sizi öpmesi hoşunuza gitti mi?" diye sordu Maddie.

Mairin başını salladı. "Evet, hoşuma gitti. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de kendi dilimi kullandım. Bu çok... Nefes kesiciydi. Ama ben nasıl oldu anlayamadım."

"Dilini kullanarak öpüşmek mi?" dedi Christina gözlerini kocaman açarak.

Maddie kızgınca ona bakıp sonra eliyle susmasını işaret etti. "Sen bu konularda bilgi sahibi olamayacak kadar gençsin. Neden dışarı çıkıp Cormac geliyor mu diye bakmıyorsun?"

Mairin, Christina'nın üzüldüğünü fark etmişti ama yine de bir şey demedi. Dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra Bertha ve Maddie tekrar merakla Mairin'e döndüler.

"Bütün bilmek istediğiniz bu mu, Leydim?" diye sordu Maddie.

Mairin kaleden bu kadar süre uzak kaldığı için huzursuz olmaya başlamıştı. Bu yüzden Cormac'in de başını derde sokacaktı.

"Bakın, Leydim," diye söze başladı Bertha kibarca. "Bize istediğinizi sorun. Size bildiklerimizi anlatabiliriz."

Mairin onlarla paylaşmaya karar verdi. "Önce lorda sevişme konusunda beceriksiz olduğunu söylemek gibi bir aptallık yaptım."

Kadınlar bunu duyunca o kadar şaşırmışlardı ki Mairin böyle bir boşboğazlık yaptı diye pişman olmuştu. Uzun süre gülüştüler. Kahkaha atmaktan gözlerinden yaşlar gelmişti.

"Peki, lord buna nasıl tepki verdi?" diye sordu Maddie gülerek.

"Çok iyi karşılamadı. Fakat sonra ona yanıldığımı söyledim."

Bertha sırıtarak, "Yanıldınız, değil mi?" dedi.

Maddie başını salladı. "Size yanıldığınızı kanıtladı, değil mi? İlk gün olanlar için onu suçlayamazsınız. Sizin ilk tecrübenizdi. Onun da bu konuda ilk sefer için yapabilecekleri sınırlıdır ama zamanla değişir, emin olabilirsiniz."

"Ama o..."

"O ne?" diye sordu Bertha.

"Çok ayıp şeylerdi," diye mırıldandı.

Maddie eliyle ağzını kapatarak gülmemek için kendini zor tuttu. Ama gözlerinden güldüğü anlaşılıyordu. "Ama hoşunuza gitti, değil mi?"

"Evet," dedi Mairin. "Bir şeyler yaptı..."

"Ne gibi şeyler?"

"Ağzını da kullandı," dedi onlara doğru eğilip fısıldayarak. "Aşağılara doğru. Ve benim..."

"Göğüslerinize doğru mu?" diye sordu Bertha.

Mairin utanarak gözlerini kapatıp başını salladı.

Kadınlar gülüşerek arkalarına yaslandılar.

"Delikanlı bu işi biliyor o zaman," dedi Maddie ciddi bir şekilde. "Yatakta böyle becerikli bir adama sahip olduğunuz için çok şanslısınız. Çoğu kadın bu şansa sahip olamıyor."

Mairin onun söylediklerine şaşırmıştı. "Olamıyor mu?"

Bertha hayır der gibi başını salladı. "Size söylediğimizi kimse duymasın, ama benim kocam Michael'ın kendini geliştirmesi birkaç yılımızı almıştı. Eğer ben de birkaç yaşlı, görmüş geçirmiş kadınla konuşmasaydım, bu işi doğru yaptığımızı hiçbir zaman bilemeyecektim."

"Evet, ben de aynısını kocam Ranold'la yaşamıştım," dedi Maddie. "Her zaman acele ediyordu. Hiçbir şeyi denemeye fırsat kalmadan her şey olup bitiyordu. Ancak onu bir daha birlikte yatmama konusunda tehdit ettikten sonra kendini geliştirdi."

Kadınların konuşmalarıyla Mairin'in kafası iyice karışmıştı. Kadınlar böyle özel konuları sıkılmadan konuşabiliyorlardı. Ama Mairin neredeyse yerin dibine girecekti.

Maddie yanına gelip Mairin'in elinden tuttu. Ona gülümseyerek, "Size bir tavsiye vereyim, Leydim," dedi. "Eğer beni yaşlı, cahil bir kadın olarak görmezseniz."

Mairin istekli gözlerle ona bakıp yavaşça başını salladı.

"Böyle zamanlarda sadece kocanın becerikli olması yetmez. Siz de bir şeyler yapmalısınız."

Bertha da aynı fikirdeydi. "Evet, çok doğru. Eğer kocanızı yatakta tatmin edebilirseniz, sizden uzaklaşması için hiçbir nedeni olmaz."

Uzaklaşmak mı? Mairin onlara korkuyla bakıyordu. "Lordun sadık olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Hayır, tabii ki de onu kötülemiyoruz. Ama gerçek bu, sonradan pişman olmaktansa baştan önlem almalısınız. Lordun da zevk almasını istemez misiniz? Erkekler yatakta tatmin edilirlerse daha uysal olurlar."

Maddie başını Bertha'nın omzuna dayayıp kahkaha atıyordu. "Evet, kesinlikle öyle. Bir şeyler isteyecekseniz bunu heyecanlı bir sevişmeden sonraya bırakmalısınız."

Uysal olması iyiydi. Bu fikir Mairin'in de hoşuna gitti. Ancak şimdi Ewan'ın sadık olup olmayacağı aklına takılmıştı. Olmaz mıydı?

"Neler öğrenmeliyim?" diye sordu Mairin.

"Mesela ağzını kullandığını söylediniz ve aşağılara doğru indiğini," dedi Bertha. "Siz de ona aynı şeyi yapabilirsiniz. Bu onu oldukça heyecanlandırır."

Bu konularda çok cahil olduğu her halinden belli oluyordu. Ayrıca çok da korkuyordu. Bir şeyler anlatıyorlardı ama Bertha'nın söylediği şeyler gözünün önünde canlanınca tahammülü azalıyordu.

"Nasıl..." Sorusunu bile bitiremedi. Neyi soracağını şaşırmıştı.

"Kafasını karıştırdın," dedi Maddie, onun halinden anlamış gibi.

Bertha pek önemsememişti. "Eveleyip gevelemenin anlamı yok. Birisinden öğrenmesi lazım. Mother Serenity ona çoğu şeyi öğretmemiş."

Maddie, Mairin'i rahatlatmaya çalışarak sırtını sıvazladı. "Bertha erkeklerin öpülmekten hoşlandığını söylüyor, özellikle penisinden."

Bertha araya girdi. "Açıkça söylesene, Maddie. Erkekler emilmekten hoşlanırlar."

Mairin'i iyice ateş basmıştı. Öpülmek? Emilmek?

"Siz bundan hoşlanmıştınız, değil mi, Leydim?" diye sordu Bertha. "Bir erkek de aynı şekilde hoşlanır. Kadının elleriyle, diliyle, ağzıyla öpülüp okşanmak ister."

Gerçekten de Mairin, Ewan'ın dokunuşlarından, öpüşlerinden çok zevk almıştı. Dilini çok iyi kullanıyordu. Onunla uygun olmayan şeyler yapmış olsa da en çok dilinin hareketlerinden hoşlanmıştı.

"Ağzımı... Onun... Koymak mı?" Cümlesini bile tamamlayamamıştı. "Kesinlikle, çok ayıp."

Bertha hiçbir şey anlatamadığını görünce çok sıkılmıştı. Maddie ise kahkahalarla gülüyordu.

"İyi sevişmek istiyorsanız ayıp diye bir şey yoktur," dedi Maddie. "Her şeye ayıp derseniz asla zevk alamazsınız."

Bertha gülmemek için kendini zor tutuyordu. "Azıcık terbiyesiz, zevkli bir boğuşmanın kimseye zararı olmaz."

Mairin duyduklarına inanamıyordu. Bunları kendi başına bir kez daha düşünmek zorunda kalacaktı. Tam kadınlara teşekkür edip yola çıkacaktı ki dışarıdan gelen bir sesle irkildi.

Mairin kalkıp kapıya gitti. Meddie ve Bertha da arkasındaydı. Kapıda kimin olduğunu tahmin ediyordu ama Maddie kapıyı açınca korktuğunda daha kötüsüyle karşılaşmıştı.

Kapıda bekleyen Cormac değildi. Ewan kollarını göğsünde bağlamış, yanında Caelen ile birlikte kızgınca ona bakıyordu. Christina da yanlarındaydı. Özür dileyen gözlerle ona baktı.

"Açıklama yapacak mısın?" diye sordu Ewan.

17

Mairin kocasının sorusuna cevap vermek yerine Maddie ve Bertha'ya dönerek kibarca teşekkür etti. "Tavsiyeleriniz için ikinize de çok teşekkür ederim."

Tekrar Ewan'a döndüğünde sinirli bir şekilde onu izlediğini fark etti. Caelen ise Mairin'in peşinden buralara kadar geldiklerinden dolayı oldukça sıkılmıştı. Maddie'nin evinden çıkıp Ewan'ın arkasından yürümeyi istemişti ama Ewan buna izin vermedi. Kapıda durup yerinden kımıldamamıştı. Mairin aradan geçmeye çalıştı fakat yapamadı.

Sonunda vazgeçerek, "Benimle konuşmak mı istediniz, Lordum?" dedi.

Ewan sinirli bir şekilde nefes alıp sertçe Mairin'in kolunu tuttu. Tam kadınlara el sallıyordu ki hızlıca onu kendine doğru çekti. Düşmemek için hızlı hızlı yürümek zorunda kalmıştı. Aksi halde bu sinirle onu yerde sürüyerek bile götürebilirdi.

Mairin arkasına dönüp Caelen'a baktı. Arkalarından yürüyordu. Oradan gitmesini umarak ona bir bakış attı, fakat bu sessiz istek Caelen'in umrunda olmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Artık kalabalıktan uzaklaşmışlardı. En sonunda durup kana susamış, öcünü almak isteyen bir asker gibi üzerine yürüdü. Cesurca ona kafa tutmak istemiş ama Ewan'ın yanında oldukça küçük kalmıştı. Çok kızgındı. Hayır, kızgınlık onun bu halini tarif etmeye yetersiz kalıyordu. Adeta sinirden kudurmuş gibiydi.

Bir süre durup Mairin'i azarlamamak için kendini tutmaya çalıştı. Sinirlerine hakim olmak için gözlerini uzaklara dikti.

Ellerini bağlayıp sessizce bir şeyler demesini bekliyordu. Fakat bir taraftan da korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Böyle korkak korkak bakma bana," diye bağırdı Ewan. "Yine benim sözüme karşı geldin. Galiba seni sonsuza kadar odada kilitli tutmak zorunda kalacağım."

Mairin sessizce onu dinliyordu. Ewan derin bir nefes aldı.

"Maddie ile konuşmaya ihtiyacım vardı," dedi.

Ewan uzun uzun ona baktı. "Bu kadar mı? Sadece bana karşı gelmedin ayrıca kendi güvenliğini de tehlikeye attın. Hem de neden? Maddie ile konuşmak için."

"Önemli bir konuydu," diye kendini savundu Mairin.

Ewan gözlerini kapatmış, öfkelenmemek için kendini tutmaya çalışıyor gibiydi. İçinden sayı mı sayıyordu? Şimdi durduk yere matematik ile ilgileneceği tutmuştu.

"Cormac'in neden seninle gelmesine engel oldun?"

Mairin korkarak ona bakıyordu. "Hayır, tabii ki engel olmadım. Sadece, bir erkeğin duymaması gereken şeyler konuşacaktım. Özel bir konuydu. Kimsenin önünde konuşmak istemedim."

Ewan yine kızmıştı. "Cormac evin dışında bekleyebilirdi."

"Camdan duyabilirdi," diye cevap verdi Mairin.

"Benim zamanım çok değerli. Her defasında sen kadınlardan biriyle konuşacaksın diye kaçtığında kaleyi dört dolaşacak halim yok," diye kızdı Ewan. "Bu dakikadan itibaren kardeşlerimden ya da askerlerimden biri yanında olmadan hiçbir yere gitmeye-

ceksin. Böyle başına buyruk olmaya devam edersen seni odaya kilitlemek zorunda kalırım. Anlaşıldı, değil mi?"

Bunu duyunca Caelen'in de en az Mairin kadar morali bozulmuştu. Çünkü bu işin ucu ona da dokunacaktı. Ewan bunun sinyalini önceden vermişti.

"Anlaşıldı mı dedim?"

Mairin isteksizce başını salladı.

Sonra Caelen'e dönerek, "Sen Mairin'le kalacaksın. Benim yapacak işlerim var," dedi.

Caelen'in yüzündeki ifadeden bundan hoşlanmadığı belli oluyordu. Mairin de fark etmişti ama umurunda değildi. "Kaleye dönsek iyi olur. Öğle yemeği yemeyecek misin?" dedi Caelen.

"Hayır, artık hiç aç değilim," dedi Mairin neşeli bir şekilde. "Maddie çok iyi bir kadın. Bana yemek için sıcacık bir tabak tavşan yahnisi ikram etti."

Caelen iyice öfkelendi. "O zaman odana çıkıp güzel bir uyku çeksen iyi olur, uzun bir uyku."

"Mairin! Mairin!"

Duyduğu sese doğru başını çevirince Crispen'ın yanında üç çocukla beraber ona doğru koştuğunu gördü.

"Mairin, hadi gel bizimle oyna," dedi elinden tutup onu çekiştirerek. "Yarış yapıyoruz, hadi sen de bize hakem ol."

Mairin gülerek koşup onlara katıldı. Önce konuşarak aralarında kararlaştırdılar. Hepsi aynı anda koşacak, Mairin de kim daha hızlı ona karar verecekti.

Caelen bu durumdan oldukça sıkılmıştı. Ama bir yandan da onlara yetişmek için hızlı hızlı yürüyordu. Mairin'in ise umurunda değildi. Eğer onu izlemekte kararlıysa Mairin de onu görmezlikten gelmeye kararlıydı.

Caelen gibi iri bir adamı nasıl görmezlikten geleceğini düşündükçe kendi kendine gülüyordu. O da Ewan'ın diğer adamları

gibi somurtkan ve kaslı, iri bir adamdı. Dev bir ağaç gibi onu gölgesinde tutmaya çalışıyordu.

Ama yapamıyordu. Orada yokmuş gibi davranamıyordu ama en azından onu önemsemiyormuş gibi hareket edebilirdi.

Yine de gözlerindeki o kızgın gözetleyici bakışlar kendini suçlu hissetmesine yetmişti. Mairin de somurtmaya başlamıştı çünkü kendini bu yüzden suçlu hissetmek istemiyordu. Manastırdan tam kurtulmuşken biraz da olsa özgürlüğün tadını çıkarmak istiyordu.

Ama hâlâ suçluluk duygusundan kurtulamıyordu. Crispen ve diğer çocukların arkasından giderken aklı bu sorularla doluydu.

Aniden durup arkasını dönmüştü ki Caelen neredeyse Mairin'e çarpıyordu. "Seninle anlaşıp bana göz kulak olmana izin vereceğim."

Caelen duyduklarına pek de inanmamıştı. "Ewan'ın sözünü karşı çıkmadan dinleyeceğine inanacağımı mı sanıyorsun?"

Pek istekli görünmese de öyleydi. "Hata yaptım. Özür diliyorum. Lordun böyle mantıksız davranması senin suçun değil. Hayır, bütün suç onun. Sen sadece görevini yapıyorsun. Bu yüzden senin işini zorlaştırmayacağım, ne gerekiyorsa onu yapacağım. Sana yüklediği sorumluluğun farkındayım."

Eğer onun sorumluluğunu almayı reddetseydi Mairin buna da oldukça üzülürdü. Ama yine de yüzündeki somurtkan ifade hiç kaybolmamıştı. Bıkkın gözlerle ona bakıyordu.

"Ne olursa olsun, söz veriyorum tekrar kimseyi kandırmaya çalışmayacağım," dedi Mairin ciddiyetle.

Sonra çocukların yanına döndü. Onlar da önce kimin koşacağını tartışıyorlardı. Gülerek ellerinden tutup tartışmalarını böldü.

Bir saat sonra onlarla oynamaktan oldukça yorulmuştu. Çocuklar insanı ne kadar da çok yoruyordu. Crispen'ın arkasından koşmayı bırakıp nefes almak için bir kenara çekildi.

Durur durmaz çocuklar başına toplanıp bağrışmaya başladı. Caelen ise o sırada meraklı gözlerle neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Benimle birlikte sen de koşmalıydın. Sonuçta beni korumakla görevlisin."

"Korumak, çocuklara çobanlık etmek değil," diyerek tersledi Mairin'i.

"Hadi ona gününü gösterelim, çocuklar," dedi Mairin sessizce çocuklara.

"Hadi, yapalım," diye fısıldadı Crispen.

"Evet, hadi!" dedi çocuklar hep bir ağızdan.

Mairin bu eğlenceli plandan oldukça memnundu. Yerde kıvranarak merhamet dilenen Caelen'i seyretmek çok zevkli olacaktı.

"Hadi başlıyoruz," diye fısıldadı tekrar Mairin. "Ama sessizce yaklaşacağız."

"Aynı savaşçılar gibi," dedi Robbie.

"Evet, aynı savaşçılar gibi, babalarınız gibi."

Bu durum erkek çocukları memnun etmişti ama kızları kızdırmıştı.

"Peki, biz Mairin?" diye sordu sekiz yaşındaki Gretchen. "Kızlar da savaşçı olabilir mi?"

"Hayır, olamaz," dedi Crispen, oyunun heyecanına kendini kaptırmış şekilde. "Savaş erkeklerin işi. Kızları da onlar korur. Babam öyle diyor."

Kızların öfkesi gözlerinden okunuyordu. Mairin çocuklar arasında küçük bir savaşa engel olmak için onları etrafında toplayarak, "Evet, kızlar da savaşçı olabilir, Gretchen. Şimdi burada böyle olmalı," dedi.

Birbirlerine iyice yaklaşarak alçak sesle çocuklara neler yapacaklarını anlattı.

Erkekler görevlerinden memnun olmamıştı. Kızlar ise bu

sefer mutluydu. Çabucak görevlerini tekrarladıktan sonra hızlıca kaleye doğru koşmaya başladılar. Caelen'in yanından geçer geçmez durup geri döndüler. Sonra sessizce arkasından yaklaşıp Caelen'a saldırdılar. Bir yandan da karşıdan kabadayı gibi gelen erkekleri görünce neye uğradığını şaşırmıştı.

Önce Crispen'a sonra Mairin'e baktı. Mairin ise orada durmuş, gülerek, birazdan olacakları bekliyordu.

Ne olduğunu dahi anlayamadan kızlar çığlık atarak arkasından vurmaya başladılar. Kimisi de çekirge gibi zıplayıp sırtına çıkmaya çalışıyordu.

Daha fazla ayakta duramamış, yere yığılmıştı. Ne olduğunu hâlâ anlamamıştı ama halinden de memnun gibiydi. Erkekler de kızların altında kalmamıştı. Onlar da bağırarak kurbanlarının üzerine atıldılar.

Bu sürpriz saldırının şaşkınlığını atlattıktan sonra Caelen de kendini onların heyecanına kaptırmıştı. Gülerek çocuklarla güreşmeye koyuldu. Ama en sonunda kızların da bağırarak üzerine atlamasıyla merhamet dilenmeye başladı.

En sonunda kollarını kaldırıp gülerek yenilgisini kabul etti. Mairin onun bir anda bu kadar değiştiğini görünce hayrete düşmüştü. Onu böyle gülerken görebileceğini hiç ummamıştı. Dahası çocuklarla böyle oynamaktan oldukça mutlu görünüyordu. Mairin olup biteni ağzı açık izliyordu. Caelen'in çocuklarla oynamaktan bu kadar mutlu olduğuna şahit olmak gerçekten şaşırtıcıydı. Caelen'in çocuklara sinirleneceğini ve onun da çocukları korumak zorunda olacağını düşünmüştü.

Kızlar hemen zaferlerini ilan etmişlerdi. Erkeklerse Caelen'i tek başlarına yakaladıklarını söylüyordu.

"Caelen, Crispen kızların savaşçı olamayacağını söylüyor. Savaşmak ve kızları korumak erkeklerin işiymiş," diye şikayet etti Gretchen. "Ama Mairin kızların da savaşçı olabileceklerini söylüyor. Hangisi doğru?"

Caelen gülmeye başladı. "Crispen haklı. Kendi karısını ve güçsüzleri korumak savaşçıların görevidir. Ama Mairin de kadın savaşçılar için güzel bir yol bulmuş. Bir ayı bulmaz hepimize merhamet dilendireceğe benziyor."

"Doğru söylüyorsun, kardeşim."

Mairin kafasını çevirdiğinde Ewan ve komutanların uzaktan Caelen'in çocuklar yüzünden düştüğü bu komik hale güldüklerini gördü.

Ewan'ın gelip yine ona emirler vereceğini düşününce morali bozulmuştu. Fakat o, çocuklardan birinin yanına gidip üzerindeki tozu temizlemeye başladı.

Gretchen, Caelen'in kucağında Mairin'e yüksek sesle bir şeyler anlatmaya koyuldu. "Bizim lordumuz gibi ben de savaşçı olmak istiyorum. Zaten geçen hafta Robbie'yi de dövdüm."

"Hayır, dövemedin," diye bağırdı Robbie.

"Evet, dövdüm."

Mairin'in korktuğu gibi, Gretchen'a saldırıp onu hırpalamaya çalıştı. Ama kimsenin endişelenmesine gerek yoktu. Belli ki biraz önce söylediklerinin hepsi doğruydu. O da Robbie'ye saldırıp hemen onu yere yapıştırmıştı.

Hemen koşup onları ayırmaya çalıştı. Yoksa kızlarla erkekler orada birbirlerine gireceklerdi. Ewan da onunla aynı anda oraya koşturdu. Gretchen'ı çocuğun üstünden kaldırmaya çalıştılar.

O anda omzunda aniden bir acı hisseti. Sonra havadan gelip çocukların yanındaki toprağa saplanan bir ok görünce neye uğradığına şaşırmıştı. Ok tam da Ewan'la onun arasından geçmişti.

Çocukların bu kadar yakınından geçmesi onu daha da korkutmuştu. Sonra okçuyu görebilmek için şaşkın şaşkın dolaşırken neredeyse yere kapaklanıyordu ki Caelen onu kolundan yakaladı.

"Bırak beni," diye bağırdı Caelen'in elinden kurtulmaya çalışarak. "Ne yapıyorsun? Çocuklara baksana sen!"

"Sessiz ol!" dedi kızgınca. "Ewan çocuklarla ilgileniyor."

"Bunun bir açıklaması olamaz. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabiliyorlar? Çocuklara bir şey olabilirdi."

Caelen eliyle ağzını kapatıp onu susturdu. Hızlıca etrafını kontrol ediyordu. Mairin de o sırada Ewan'ın çocukları kollarının altına aldığını ve gözleriyle dikkatlice etrafına bakındığını gördü. Gannon ve Cormac de çocukları korumak için siper almış, lordlarının vereceği emirleri bekliyordu.

Böyle bir anda bile, Ewan'ın çocukların önünde küfür etmesi sinirlerini bozmuştu. İlk fırsatta halletmesi gereken bir problemdi bu.

Ewan'ın bir emriyle hemen bütün alan adamlarla dolmuştu. Sonra çocuklar korumalarla kaleye götürüldü. Sıra Mairin'e gelmişti. Ewan kızgın kızgın bakmaya başlamıştı bile.

Daha sonra Caelen ve Ewan iki koluna girerek onu yerden kaldırdılar. Ayakları yerden kesilmiş, bir bulutun üzerinde gidiyor gibi sersemlemişti. Eteklerini toplayıp yürümeye başladı.

Ardından okun olduğu yere giderek onu çekip aldı. Ewan'ın gözüne sokarcasına ona doğru uzattı. Aslında çok korkmuştu.

"Adamların nasıl bu kadar dikkatsiz olabiliyorlar? Çocuklardan birini öldürebilirlerdi."

18

Ewan da olanlar yüzünden en az karısı kadar sinirliydi. Ama karısının da adamların önünde onu böyle azarlamasına izin veremezdi.

"Sessiz ol."

Kocasının bu tavrından dolayı bir an şaşırıp birkaç adım geriledi. Sanki artık kiminle konuştuğunu fark ediyor gibiydi. Ama sonra gözünü karartıp yine sert bir şekilde Ewan'a seslendi.

"Sessiz olmayacağım," dedi sesini alçaltmaya çalışarak. "Çocukların güven içinde oynayıp koşacakları bir yer olmalı. Eğer adamların hedeflerini doğru tutturamıyorsa avludan uzak bir yerlerde bunun için bir şeyler yapın."

Ewan oku ondan alıp üzerindeki işaretleri inceledi. "Bunu kimin yaptığını öğrenene kadar beni ve adamlarımı suçlamaktan vazgeç. Şimdi tekrar çocukların yanına, kaleye gitsen iyi olur. Cormac seni götürecek."

Ewan karısının gözlerinden onu kırdığını fark etmişti. Mairin de hemen arkasına dönüp hızlıca eteklerini uçuşturarak yürümeye başladı.

Gannon'a dönüp sinirli bir şekilde "Bu oku atan adamı bulun

ve derhal bana getirin. Yalnızca çocukları değil karımı da öldürebilirdi," dedi.

Lord hâlâ olanları düşünüyordu. Ok tam da Mairin ile onun arasına düşmüştü. Kendisine ciddi bir zarar vermese de Mairin gibi bir kadını öldürmeye yeterdi.

O sırada gözleri birkaç dakika önce Mairin'in durduğu yere takıldı. Dizlerinin üstüne çömelip, toprağa iyice yakından bakıp inceledi. Sanki o an içinde bir şeyler boğazını düğümlemiş kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı. Adımını attığı her yerde kan damlaları vardı. Mairin'in gittiği yoldan kaleye doğru daha da artıyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı.

"O ne, Ewan?" diye sordu hemen Caelen.

Ayağa kalkıp karısının arkasından bağırdı. "Mairin!"

Mairin tam kaleye girmek üzereydi ki Ewan'ın sesi onu durdurdu. Şaşkınlıkla etrafına bakıp, arkasını döndü. Tek sorun, o döndükten sonra dünyanın hâlâ etrafında dönmeye devam ediyor olmasıydı.

Bir anda gözleri kararmış, kendini ayakta tutmaya çabalıyordu. Ama bacakları onu taşıyamayacak kadar güçsüzleşmiş, sanki felç olmuştu. Dizlerini yere koyar koymaz kocası bir anda koruyucu meleği gibi başında bitmişti.

"Tanrım, bu sefer kesin çok kızdırdım onu," diye mırıldandı kendi kendine.

Ama hiç de kızgın görünmüyordu. Aksine çok endişeliydi. Hemen koşarak yanına gelmişti, onu korumaya çalışıyor gibiydi. Gannon da lordunun arkasında durmuş, meraklı gözlerle onu izliyordu. Caelen'in bile o meşhur sert ifadesi kaybolmuştu. Mairin'e bir şey olduğundan korkmuşçasına bir an önce kendisine gelmesini bekliyordu.

"Neden hepimiz yerde oturuyoruz?" diye fısıldadı.

"Şimdi seni odamıza götüreceğim," diye karşılık verdi Ewan, bir çocukla konuşur gibi.

O sırada kolundaki acıyı hissedince yüzü buruştu. Sanki birisi kızgın demirle etini oyuyordu. Ayağa kalkmaya çalışmıştı ama olduğu yerde sendeledi. Ewan canını yakmamaya çalışarak hemen omuzlarından tuttu.

Ewan'a doğru eğilip "Ama neden? Bu saatte sen..." dedi fısıldayarak. "Sevişmenin zamanı değil, Ewan. Daha gece olmadı. Öğleden sonra bile olmadı."

Ewan dediklerini duymazlıktan gelerek onu yerden kaldırdı. Fakat kucağına alırken canını daha çok yakmıştı. O an sanki dünyayı su basmış gibi gözyaşları gözlerine dolmuştu.

"Özür dilerim, canını yakmak istemezdim."

Onu odaya çıkarmak iyi bir fikirdi çünkü gitgide daha da güçsüzleşiyor ve gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

"Eğer konuşmayı keserseniz, uyumak istiyorum," dedi kızgınca.

"Hayır, uyuma sakın. Henüz değil. Yaralarına bakana kadar uyumaman gerekiyor."

Sonra tekrar bağırdı. Bu sefer doktoru çağırmıştı. Doktor mu? Ama bir doktora ihtiyacı yoktu ki. İhtiyacı olan tek şey uzun bir uyku çekmekti. Ewan'a yarı baygın bunu anlatmaya çalışıyordu.

Ewan ne dediğini anlamıyordu bile. Onu odaya getirip doğruca yatağına yatırdı. Gözleri kapanmak üzereyken Ewan da hızlıca kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Mairin bir anda gözlerini açıp, onun ellerini tuttu. "Sen ne yapıyorsun?"

Ewan sırıtarak ona baktı. "Yaralanmışsın. İzin ver de bakayım."

Mairin şaşırmıştı. "Yaralanmak mı?" Evet, gerçekten de yan tarafında bir acı hissediyordu.

"Muhtemelen ok sana değmiş. Senin durduğun yerde kan izleri vardı. Bir yerin acıyor mu?"

"Yan tarafım. İnce ince sızlıyor sanki."

Hafifçe dokunur dokunmaz çığlık attı. "Dayan biraz. Biliyorum acıyor ama ne olduğuna bakmam lazım."

Cebinden bıçağını çıkarıp elbisesini yırttı.

"Durmadan kıyafetlerimi parçalıyorsun. Sonunda geceliğimden başka giyecek bir şeyim kalmayacak."

"Senin için yeni bir elbise diktirtirim merak etme."

Buna sevinmesine bile fırsat bırakmadan elbisesini birazcık daha yırttı.

Ewan, Mairin'i kendi vücuduna dayadı. Bu sefer canı yanmamıştı.

"Kendini okla bile yaralamayı başardın."

Mairin bu sözüne oldukça sinirlenmişti. Hemen doğruldu. "Kendimi mi yaraladım? Sakın senin adamlarından biri yapmış olmasın. Bunu kim yaptı öğrenmek istiyorum. Gertie'nin tencerelerinden birini kafasına geçireceğim."

"Bu çok kötü değil. Ama hâlâ kanıyor. Dikiş atmamız gerekiyor."

Mairin bir anda yumuşadı. "Ewan!"

"Evet!"

"Dikiş atmalarına izin verme, lütfen! Çok kötü olmadığını söyledin. Sadece temizleyip bir bezle sarsan olmaz mı?"

Sesindeki titreme kendisini bile ürkütmüştü. Çok zayıf ve aptal görünüyordu. Ama derisine batıp çıkan iğnedense sıyırıp geçen ok daha iyiydi.

Ewan dudaklarını onun omzuna dayayıp bir süre öylece bekledi. "Çok üzgünüm ama bunu yapmalıyız. Yaran çok derin ve sargı beziyle saramayacağımız kadar açılmış. Temizlenip kapatılması gerekir."

"Sen... Sen yanımda olacak mısın?"

Elini kolunda gezdirdi ve sonra omzunu ve yanaklarını okşadı. Saçlarını yüzünden çekip, onu boynundan öptü.

"Burada olacağım, Mairin."

19

"Ne demek doktor burada değil?" diye bağırdı.

Cormac o an lorda doktorun gelemeyeceğini de söylemekten korkmuştu. Yüzündeki dehşet ifadesini fark etmemek mümkün değildi.

"Çabuk doktoru bulup buraya getir," dedi dişlerini sıkarak.

"Getiremem, Lordum," dedi korkarak. "McLaurenler'in doktoru yokmuş ve Lorna da lordun bebeğini doğurtmak için oraya gitmiş. Siz izin vermişsiniz."

Ewan o an sinirden küplere binmişti. Evet, izin veren kendisiydi. Lorna iyi bir ebeydi ve McLauren, bizzat kendisi Ewan'dan karısının doğumu için özellikle onu göndermesini istemişti. O zaman McCabeler'den birisine bir şey olursa kendisi yardım eder diye düşünmüştü.

Fakat şimdi yaralanan ve dikiş atılması gereken kendi karısıydı. Ewan da haklı olarak bunu yapmak zorunda kalmak istemiyordu.

"Bana bulabildiğiniz en güçlü alkolü getirin," diye emir verdi Cormac'e. "Gertie'den yaraları uyuşturmak için hazırladığımız

karışımdan iste. Su, iğne iplik bir de yarayı sarmak için bir şey bulun hemen. Çabuk olun."

Cormac gider gitmez Ewan hemen Mairin'in yanına gitti. Gözlerini kapatmış, öylece yatakta yatıyordu. Rengi oldukça soluktu ama bu haliyle bile yine çok güzeldi.

Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Bir an önce yarasını iyileştirmeliydi. Yarasına doğru eğilip baktı. Çok kötü görünmüyordu. Eğer ateşini düşürürse korkmasını gerektiren başka hiçbir problemi kalmayacaktı.

Gannon ve Diormid de yatağın kenarında durmuş, endişeyle ona bakıyorlardı. Cormac'in gelmesini beklerken adamlarına dönüp alçak sesle konuştu.

"Herkese sorun. Mutlaka bir gören vardır. Bunun bir kaza olduğunu sanmıyorum. Adamlarım yeterince dikkatlidirler. Kim bu oklarla, yaylarla uğraşıyormuş öğrenin."

"Birinin bilerek leydimize zarar verdiğini mi düşünüyorsunuz?" sordu Gannon şaşkınlıkla.

"Ne olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi Ewan.

"Kimse beni öldürmeye çalışmadı, buna eminim," dedi Mairin yattığı yerden. "Sadece kazaydı hepsi bu. Adamlarına onları affettiğimi söyleyebilirsin."

"Benim ne yapmamı istiyorsun, Ewan?" dedi Caelen ciddiyetle.

"Yanımda ol. Onu sıkıca tutman gerekecek."

Cormac koşturarak kolları dolu bir şekilde ve elinde alkol şişesiyle geri geldi. Ewan hemen eşyaları alıp onları yatağın kenarına sıraladı.

Kimsenin Mairin'e dokunmasını istemiyordu ama tek başına da her şeyi yapamayacağının farkındaydı. Dikiş atması gerekecekti – doktor da olmadığına göre bunu bizzat yapmak zorunda kalacaktı – bu yüzden birilerinin onu sıkıca tutması gerekiyordu. Onu iyileştireyim derken ona daha fazla zarar vermek istemiyordu.

Sonra Cormac'e baktı. "Gidip çocuklara bak iyiler mi diye. Crispen'ı da kontrol et. Mairin'e olanları öğrenirse çok korkar. Ben işimi bitirene kadar Maddie ile diğer kadınlar onu aşağıda tutsun."

Cormac başını eğip, odadan çıktı. Ewan ve Caelen, Mairin'in başında kaldı.

Şişeyi eline alıp yatağa, Mairin'in yanına oturdu. Parmağını çenesine koydu. "Gözlerini açık tutman gerekiyor. Şunu da iç."

Zorla gözlerini açarak ona baktı. Ewan başını kaldırmasına yardım ederek şişeden içmesini sağladı. Bir yudum alır almaz içkinin tadıyla yüzü buruştu. İğrenç bir tadı vardı.

"Beni zehirliyor musun?" diye mırıldandı Mairin.

Ewan gülümseyerek tekrar şişeyi ağzına dayadı. "Alkol bu. Seni rahatlatacak. Acını da azaltacak."

Mairin şaşkın bakışlarla tekrar ona döndü. "Acı mı?"

"Evet, acı. Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydım ama dikiş atarken canın yanacak. Eğer bunu içersen fazla hissetmezsin. Söz veriyorum."

"Bu güzel şeyin tadını aldıktan sonra muhtemelen hiçbir şey hissetmeyeceksin," diye mırıldandı Caelen.

Fakat Ewan tekrar alkolü burnuna dayadığında yüzünü buruşturup derin bir nefes aldı. Bir yudum alır almaz öksürmeye başladı. Şişeyi ağzından çekince derisinin hafifçe yeşilimtırak bir renk aldığını fark etti. Alkol az da olsa yan etkisini gösterecek diye endişelenmişti.

"Derin derin nefes al. Burnunla iyice içine çek şunu," dedi Ewan.

Tekrar başı yastığa düştü. Sonra bir anda hıçkırmaya başladı. O kadar tuhaf bir ses çıkarmıştı ki kimse bunun bir kadından çıktığına inanamazdı.

"Duymadın değil mi?"

Caelen bir kaşını kaldırıp gülerek Ewan'a baktı. "Neyi duymadı mı?"

"Sen iyi bir adamsın, Caelen," dedi üzgün bir şekilde. "Göründüğün kadar sert değilsin. Özellikle güldüğün zaman çok yakışıklı oluyorsun."

Caelen somurtmaya başlamıştı.

Ewan birkaç dakika duraksayıp sonra tekrar ona doğru eğildi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika. Ewan, neden senden iki tane var? Bir tanen bile yetiyor zaten."

Ewan gülümsedi. "Hazırsın."

"Ben mi? Ne için hazırım?"

Ewan bir parça bezi Cormac'in getirdiği sıcak suya batırdı. Çıkarıp sıktıktan sonra Mairin'in kanayan yarasına bastırdı. Sadece basit bir sıyrıktı. Koluyla vücudunun arasında, kolunun iç tarafında kanama vardı.

Ok yan tarafını daha çok kesmişti ve dikişe ihtiyaç vardı.

Caelen'e Mairin'in diğer tarafına geçmesini söyledi. Caelen yatağın diğer tarafına geçip onu kolundan çekti; böylece Ewan, Mairin'in yan tarafını daha rahat temizleyebilecekti.

"Şimdi onu çok sıkı tutmalısın," dedi Ewan. "Dikiş atarken kesinlikle kıpırdamaması gerekiyor."

Caelen isteksiz bir şekilde, onu daha da sıkıca kendine yasladı, kuvvetlice bileğinden kavradı. Kolunu hareket ettirmemeliydi.

Mairin kafasını kaldırıp kayan gözleriyle Caelen'e baktı.

"Caelen, lordun seni kendi yatağında görürse bu hiç hoşuna gitmez."

Caelen bıkmış bir şekilde gözlerini devirdi. "Bu sefer anlayacağını düşünüyorum."

"Hiç sanmıyorum..." dedi Mairin kızgınca. "Hiç doğru bir

şey değil. Kimse beni ondan başkasıyla görmemeli. Ona ne söylediğimi biliyor musun?"

Ewan bir an orada her şeyi söyleyeceğini düşünerek onu susturmaya çalıştı. "Bu sefer bunları kendine saklasan iyi olur, Leydim."

Mairin onu duymuyordu bile. Konuşmaya devam etti. "Ona sevişme konusunda beceriksiz olduğunu söylemiştim. Bunu duymaktan hoşlandığını hiç sanmıyorum."

Ewan'ın kızgın bakışlarına rağmen, Caelen kahkahalara boğulmuştu.

"Lorduna gülmemelisin, bu çok kaba," dedi Mairin kısık sesle. "Ayrıca böyle bir şey yok. Ben fena halde yanılmışım."

Ewan hemen eliyle ağzını kapattı. Bu sarhoş haliyle daha fazla saçmalamasını istemiyordu. "Yeterince konuştun."

Caelen'in gülmesine aldırmadan onu sıkıca tutmasını işaret etti.

Ewan'ın daha iğneyi sokmasıyla Mairin yerinde zıplamıştı. O an Caelen ona acıyarak yüzünü buruşturdu.

İkinci dikişi attığında ise Mairin çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

"Acele et!" diye mırıldandı.

"Tamam, sık dişini."

Savaşta elleri hiç titremezdi. Kılıcını sıkıca kavrardı. Bu zamana kadar bir kez bile böyle bir şey başına gelmemişti. Ama şimdi, basit bir dikişi atmak için kendini oldukça zorluyordu.

Son dikişi atana kadar Mairin elinin altında hiç durmadan titremişti. Omuzlarından sıkıca tutmaktan Caelen'in parmakları bembeyaz kesilmişti ve Ewan iz kalacağına emindi.

"Tamam, bırakabilirsin," dedi alçak sesle. "Bitirdim."

Caelen onu bıraktıktan sonra Ewan ona odadan çıkmasını işaret etti. Caelen çıkar çıkmaz Ewan, Mairin'in yanaklarına dokundu ve gözyaşlarıyla ıslanmış olduğunu fark etti.

"Çok üzgünüm. Ama bunu yapmak zorundaydım."

Mairin zorla gözlerini açtı. Mavi gözleri yaşlarla doluydu. "Merak etme, çok acımadı."

Yatakta öylece yatıyordu ama Ewan onun yine de bu cesurca konuşmasından gurur duymuştu.

"Neden biraz dinlenmiyorsun? Maddie'yi şimdi yanına göndereceğim. Sana ağrıların için biraz ıhlamur çayı getirsin."

"Teşekkür ederim, Ewan," diye mırıldandı.

O da eğilip Mairin'i alnından öptü. Odadan çıkmak için gözlerini kapatıp uykuya dalana kadar bekledi.

Kapıdan dışarıya adımını atar atmaz biraz önceki hasta bakıcı halinden hemen, her zamanki somurtkan savaşçı haline geri dönmüştü.

İlk işi Maddie'yi aramak oldu. Mairin'i bir dakika bile olsa yalnız bırakmamasını emretti. Sonra avluda diğer adamları sorgulayan Cormac, Diormid ve Gannon'ın yanına gitti.

"Daha bir şey bulamadınız mı?" diye sordu Ewan.

"Daha adamların çoğuyla konuşmadık. Biraz vakit alacak gibi," dedi Gannon. "Ok talimi yapan bir sürü adam varmış ama kimsenin olanlardan haberi yok."

"Böyle bir şey olamaz. Birisi kazayla ya da bilerek Lady McCabe'i vurdu. Bunu yapan kim öğrenmek istiyorum."

Diormid başını öne eğdi. "Bu sorumluluğu üstleniyorum, Lordum. Benim himayemdeki herkes uzun bir sorgudan geçirilecek. Bunu yapanı bulacağım."

"Artık çocukların da kalenin dışında korumasız dolaşmalarını istemiyorum. Mairin haklı. Güvenle oynayıp dolaşabilecekleri bir yer olmalı. Anneler her an çocuklarına rastgele bir ok gelir diye endişelenmemeli. Bundan sonra çocuklar kalenin arka tarafındaki yamaçta oynayacak, antrenman yapan adamlardan uzakta olacaklar."

"Şu anda oynadıkları yer de avludan oldukça uzak zaten," dedi Cormac. Bugün olanlar aslında hiç yaşanmayan şeyler."

"Evet, ama yaşandı," dedi Ewan. "Böyle bir şeyin tekrar olmasını istemiyorum. Adamları sorguladıktan sonra bir yerde toplayın. Onlarla ben de görüşeceğim."

Ewan odasına çıktığında gece yarısını çoktan geçmişti. Klandaki bütün erkekleri, hatta çocukları bile sorgulamışlardı. Hiç kimse bir şey görmemişti. Ok talimi yapan adamların hepsi yemin ediyordu. Ama Mairin'i sıyıran ok, McCabe okuydu. Buna hiç şüphe yoktu. Ewan adamlarını dikkatli olmaları konusunda uyardı. Daha kendi klanını kendilerinden koruyamazken dışarıdaki tehlikelere nasıl engel olabilirlerdi?

Ewan odasına girer girmez Maddie şöminenin yanından kalktı.

"Nasıl oldu?" diye sordu kısık sesle.

Maddie sessizce lordun yanına geldi. "Şimdi daha iyi ama biraz önce ağrısı vardı. Ihlamur çayı içtikten sonra rahatladı. Kıyafetlerini bir saat önce değiştirdim. Kanaması da durdu. Çok iyi dikiş atmışsınız, Lordum."

"Ateşi var mı?"

"Hiç olmadı. Oldukça iyi görünüyor. Çabucak iyileşecek, emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, Maddie. Artık eve gidebilirsin. Mairin'le kaldığın için sana minnettarım."

"Memnuniyet duydum, Lordum. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa hemen beni çağırabilirsiniz."

Reverans yapıp hızlıca odadan çıktı.

Ewan kıyafetlerini çıkarıp yavaşça Mairin'in yanına uzandı. Onu uyandırmak istemiyordu. Vücudu ona değer değmez Mairin soğukta kalmış bir kedi yavrusu gibi hemen kollarının arasına

kıvrıldı. Sonra derin bir nefes alıp bacaklarını ve bir kolunu onun üzerine attı.

Ewan onun bu haline gülümsedi. Yatakta oldukça sahiplenici oluyordu. Onun bedenine kendi toprağı gibi davranıyordu. Ona ne kadar yakınlaşırsa yakınlaşsın hiç şikayet etmiyordu. Hiç böyle hayal etmemişti. Aslında, yanında ona böyle sarılan bir kadınla uyumak düşündüğünden de güzel bir duyguydu.

Yavaşça saçlarını okşadı. Aslında Ewan normal zamanda korkak bir adam değildi. Ama Mairin'in vurulduğunu fark edince o an daha önce hiç hissetmediği bir korku duymuştu. Onsuz kalma fikri onu gerçekten sarsmıştı.

Eğer ölseydi üzüntüsü için bir sürü bahanesi olabilirdi. En büyüğü de Neamh Álainn'e hiç sahip olamayacaktı. Klanı da yeniden güçlenemeyecek, böylece yılların öcünü de alamayacaktı. Fakat her şey bir tarafa asıl onsuz kalmak istememişti. Onun yaralarına bakarken diğer soruların hiçbiri aklına bile gelmemişti.

Gittikçe ona daha çok bağlanıyordu. Göz göze geldikleri andan itibaren onun hakkında yanılmadığını görmüştü. Gerçekten zor biriydi.

20

Mairin uyandığında başındaki ağrı kolundakinden daha fazlaydı. Çatlamış dudaklarını yalayınca içirdikleri alkolden kalan o iğrenç tadı tekrar aldı.

Kahretsin, Ewan ona ne yapmıştı? Tek hatırladığı şey durmadan bir şişeden bir şeyler içmesini istemesiydi. Aklına gelince bile boğazı bir tuhaf oluyordu.

Koluna dikkat ederek yan tarafına dönmesiyle sıcak, küçük bir bedenin yanında yattığını gördü. Gülümseyip sıkıca Crispen'a sarıldı.

Crispen o an uyanıp iyice göğsüne doğru yanaştı. "İyi misin, Mairin?"

"Evet, tatlım. Çok iyiyim. Sadece küçük bir sinek ısırmış gibi. Hafif bir sıyrık, o kadar."

"Çok korktum."

Sesi titremişti. Onun böyle üzülmesi Mairin'i de üzmüştü.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Çok acıdı mı? Maddie babamın sana dikiş attığını söyledi. Çok acımıştır diye düşünmüştüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, acıdı ama çok değil. Babanın eli çok hafif ve becerikli, ayrıca çok hızlıydı."

"Babam en iyisidir," dedi, bir çocuğun babasına olan hayranlığını gösterircesine. "Seni koruyacağını biliyordum."

Mairin gülümseyip çocuğun başından öptü. "Bu yataktan çıkmam gerekiyor. O kadar çok yattım ki bütün kaslarım uyuşmuş. Bana yardım eder misin?"

Crispen yataktan fırlayarak Mairin'in ayaklarını hareket ettirmesine yardım etti.

"Odana gidip giyinmelisin. Merdivenlerin altında buluşuruz. Belki Gertie bize yiyecek bir şeyler verir."

Kocaman gülümseyerek yataktan inip, odadan çıktı.

Crispen gider gitmez yatakta gerindi. Aslında hiç de kötü değildi. Yalan söylememişti. Sadece ani bir hareket yapınca hafif bir sızlama oluyordu o kadar. Bu da onun yataktan kalkmasına engel olamazdı.

Giyinmek üzere bir elbise almak için dolabına yönelmişti ki gözüne parlak bir şeyler çarptı. Pencerenin kenarındaki küçük masanın üzerinde güzelce katlanmış bir elbise duruyordu.

Bu onun gelinliğiydi. Bütün acısını unutarak, hemen masanın yanına gidip bu muhteşem elbiseyi eline aldı. Sonra havaya kaldırıp ona uzun uzun baktı. Yeni gibiydi. Tamir edildiği hiç belli olmuyordu.

Elbisesine sıkıca sarılıp, mutluluktan gözlerini kapadı. Bir elbise yüzünden bu kadar duygulanmak çok saçmaydı ama sonuçta her kadın bir kez evlenirdi, değil mi? Yani, çoğu zaman. Bir gün lordun ölüp de onu dul bırakacağını düşünmek bile istemiyordu.

Parlak, ipek elbisesine bir kez daha baktı. Parmaklarının arasından su gibi akıyordu. Bir daha özel bir günde giyeceğini düşünerek dikkatlice dolabına kaldırdı.

Bir an önce odasından çıkmak istediği için acele etti. Elbise-

sini giyerken sol tarafındaki yara yüzünden rahat hareket edememişti. Yapabildiğince saçlarını taradı ama salık bırakmıştı. Tek elle toplaması imkansızdı. Yeterince hazır olduğunu düşündüğünde odasından çıktı. Tek dileği kahvaltıyı kaçırmamış olmaktı.

Kalenin hanımı olarak bir şeyleri kontrol etmenin zamanı gelmişti. Böylece Ewan'la da sorunları bitecekti.

Düğününden beri sorunlarla uğraşıyordu. Klanın diğer kadınlarıyla tanışıp gözetmenlerini yok saymak dışında pek bir şey yapmamıştı.

Artık zamanı gelmişti. Bir şeyleri ele almalıydı. Kolunu bir ok sıyırıp geçtikten sonra kalenin dışında dolaşma isteği de pek kalmamıştı.

Salona girdiğinde adamların korku dolu bakışlarıyla karşılaştı. Gannon ve Cormac hararetli bir şekilde bir şeyler tartışıyordu ama onu görünce sanki iki kafalı bir dev görmüş gibi şaşırdılar. Maddie de Mairin'in yanından geçip salona girmişti ama sonra onun olduğunu fark edince hemen dönüp yanına geldi.

"Leydim, sizin yatakta olmanız gerekiyor," dedi Gannon, Cormac ile hemen yanına gelip.

"Evet," diyerek onlara katıldı Maddie. "Kalkmamanız gerekiyordu. Ben yatağınıza yemeğinizi getirecektim."

Mairin onları susturmak istercesine bir elini kaldırdı. "İlginiz için teşekkür ederim. Evet, yatmalıydım. Ama şu anda gerçekten iyiyim. Yatakta kalmaya devam edersem delirebilirim."

"Lord bunu duyunca hiç hoşlanmayacak," dedi Cormac.

"Lord hoşlanmak zorunda mı?" diye cevap verdi Mairin. "Aksine tekrar ayağa kalkıp kalenin hanımı olarak görevlerimi yerine getirmeye başlayacağım için sevinmeli."

"Dinlenmelisiniz, Leydim," dedi Maddie, Mairin'i merdivenlere doğru götürmeye çalışarak. "Yaranızı bu kadar zorlamamalısınız."

"Ben iyiyim," diye ısrar etti. "Azıcık bile ağrım yok. Bazen sızlıyor o kadar," dedi. Bir taraftan da Cormac'in inanmaz bakışlarına maruz kalıyordu. "Bu da böyle güzel bir günde yatakta kalmamı gerektirmiyor. Hem yanımda durmanıza da izin vereceğim," dedi Gannon ve Cormac'e dönerek.

"İzin vereceksiniz?" dedi Gannon şaşkınca.

Başını sallayarak gülümsedi. "Evet, vereceğim. Bundan sonra karışıklık yok. Göreceksiniz."

"Maddie eğer kabul edersen, senin yardımına ihtiyacım var."

Kadın hayretler içindeydi. "Tabii ki size yardım ederim, Leydim. Ama hâlâ odanıza çıkıp dinlenmeniz gerektiğini düşünüyorum. Belki de siz yatağınızda yemeğinizi yerken ben de ne istiyorsanız onu yapabilirim."

Mairin somurtarak onlara baktı. "Yatağa gitmem için hiçbir neden yok."

"Çok neden var, karıcığım."

Bu sesle Maddie ve diğer adamlar rahat bir nefes aldı. Mairin arkasını döndüğünde kocasının somurtkan yüzüyle karşılaşmıştı.

"Ben neden seninle en ufak bir konuda bile anlaşma yapamıyorum?"

Mairin ağzı açık ona bakıyordu. "Ama bu... Bu... Bu çok kaba, Lordum. Zor biri olduğumu ima ediyorsun. Ama ben zor biri değilim." Sonra diğerlerine dönerek, "Öyle miyim?" diye sordu.

Cormac ağzına bir şey kaçmış gibi dururken Gannon duvarda incelemeye değer bir şey bulmuştu. Maddie ise gayet rahat bir biçimde kahkaha attı. "Neden yatağında değilsin, Mairin?" diye sordu Ewan.

Tekrar ona döndü. "Ben çok iyiyim. Bugün kendimi oldukça zinde hissediyorum. Sadece başım ağrıyor. Bana ne içirdin?"

"Seni uyuşturması için bir şey. Şimdi Gertie'ye sana bir şişe daha hazırlamasını söyleyeceğim."

Mairin cevap vermedi.

"Hadi yukarı çıkıyoruz. Yarana pansuman yapmamız gerekiyor," dedi Ewan, onu merdivenlere doğru götürerek.

"Ama... Ama ben..."

Ewan onu zorla merdivenlere doğru çekiştirerek, "Ne yapacaksan, pansuman yapana kadar bekleyebilir," dedi. "Eğer ayakta durmak için yeterince iyi olduğunu görürsem, kapalı kalman konusunu bir kez daha düşünürüz."

"Kapalı kalmam mı? Ama bu saçma..."

Mairin daha konuşmasını bitirmemişti ki Ewan durup arzulu bir şekilde onu öperek susturdu. Öylesine bir şey değildi, ateş gibi yakmıştı. Ve Tanrım, Mairin o an hiç bitmesin istemişti.

Öpmeyi kestiğinde Mairin kendisini güç bela toparlayabildi. Odanın dışındalar mıydı? Buraya nasıl geldiklerini bile hatırlayamıyordu.

"Ne söyledin, duymadım."

Yüzünü buruşturdu. Bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama konuşamadı. "Hatırlamıyorum."

Ewan gülümseyerek kapıyı açtı ve onu odaya soktu. Tam elbisesini çıkarmaya başlamıştı ki Mairin hemen ellerini tuttu.

"Bir elbisemi daha yırtmana izin vermeyeceğim," diye mırıldandı.

"Elbiseni düzelttirdim, Mairin. O bir kazaydı."

"Elbisemi mi diktirdin?"

Ewan onu dinlemiyormuş gibi yapıp gözlerini başka yere çevirdi.

"Lordum, elbisemi sen mi diktin?"

"Tabii ki de hayır. Böyle şeyler kadınların işi. Erkekler kadınların işleriyle uğraşmaz."

Mairin gülümseyerek ona sıkıca sarıldı. O kadar hızlı hareket etmişti ki Ewan onu durduramamıştı. "Teşekkür ederim," dedi belinden sıkı sıkı sarılırken.

Ewan derin bir nefes alıp yavaşça onu kendinden uzaklaştırdı. Üzgün gözlerle ona bakarak, "Ne zaman kendine dikkat etmeyi öğreneceksin?" dedi. "Böyle oradan oraya koşturursan yaran iyice kötüleşir."

Mairin gülerek onun somurtkan yüzüne baktı. Yüzünü avuçlarının içine aldı. Sonra başını kendisine doğru çekerek nefesi kesilircesine onu öpmeye başladı.

Bu olaydan hangisi daha çok zevk almıştı emin değildi. Mairin mi Ewan mı? Mairin geri çekildiğinde Ewan'ın gözleri heyecandan parlıyordu, sanki bütün sinirleri boşalmıştı.

"Ben gayet iyiyim, Ewan," diye mırıldandı. "Mother Serenity çok önceden bana söylemişti, ne kadar kötü düşsem de yaralansam da, ben hızlıca iyileşiyorum. Tanrı'nın eli benim hep üzerimde. Evet, yaram acıyor ama o kadar çok değil. Gerçek bir acının yanından bile geçmez. Tüm gün yatmama hiç gerek yok."

"Elbiseni çıkar, Mairin. Nasıl iyileşiyormuşsun kendim görmek istiyorum."

Suratını asarak korsesinin iplerini çözüp üzerinden çıkardı. Göz ucuyla da Ewan'ın onun çıplak omuzlarına bakarken değişen yüz ifadesini seyrediyordu.

Onun bu hali hoşuna gittiğinden elbisesini çıkarmak için biraz fazla oyalanmıştı. Saçları omuzlarından göğüslerine doğru aktı. Göğüslerinin ucu yine dikleşmişti. Ewan'ın gözleri de onlara takılmıştı.

"Uzanayım mı?" diye sordu yavaşça.

Ewan boğazını temizledi. "Evet, iyi olur. Rahatça uzan. Bir dakikalık işimiz var."

Yatağa uzanırken bir yandan da Ewan'a bakıyordu. Elleri pansuman için hazırlık yaparken gözleri de onun vücudunu seyrediyordu. Bakışları o kadar sıcaktı ki sanki elleriyle vücudunu okşuyordu.

Pansumanını bitirir bitirmez Mairin heyecanla yerinde kıpırdandı. Bu hareketiyle göğüsleri Ewan'ın koluna değmişti. Uçları yine hemen dikleşti ve üzerindeki saçları da onları iyice uyarmaya başladı.

"Şu an sevişmek için uygun bir zaman değil, Leydim," diye fısıldadı Ewan. "Ama sen beni baştan çıkarıyorsun. Daha önce kimsenin yapmadığı şekilde."

Mairin kollarını boynuna doladı, uzun süre sessiz bir şekilde birbirlerine baktılar. Ewan'ın gözleri çok güzeldi. Ona baharda çiçeklerle bezeli dağ yamaçlarını hatırlatıyordu, yemyeşil ve hayat doluydular.

İlk önce onu yavaşça dudaklarından öpmeye başladı. Bir uçtan diğerine dudakları üzerinde gezindi. Önce bir köşesini öptü sonra tekrar ortaya doğru geldi. Sonra da ağzının diğer köşesine geçti.

"Güneş ışığı gibi içimi ısıtıyorsun."

Bu sözlerle göğsünü kabarmıştı. Böyle güzel şeyler duyunca çok mutlu oluyordu.

O an bacaklarının arasında onu hissetmek istemişti, onun sertliğini, nabzının atışlarını. Ewan da oldukça gerilmişti. Mairin hemen şimdi onu istiyordu. Evet, deli gibi onu istiyordu.

"Ewan," diye fısıldadı. "Sevişmek için iyi bir zaman olmadığına emin misin?"

Ewan derin bir nefes alıp ona cevap verdi. "Evet, ama sen beni baştan çıkarıyorsun."

Mairin vücudunu ona doğru kaldırdı. Ne yaptığını kendi de anlamamıştı ama işe yaradığını hissetmişti. Oldukça ateşli ve kararlıydı. Ve sadece Ewan'ın yapabileceği bir şeye ihtiyacı vardı.

"Öp beni," diye mırıldandı.

"Tamam, seni öpeceğim. Durmam için yalvarana kadar seni öpeceğim."

Sonra ağzıyla o dikleşmiş göğüs uçlarından birini sertçe emmeye başladı. Elleri vücudunda dolaşırken Mairin de zevkten dört köşe olmuş bir kedi gibi vücudunu kamburlaştırmıştı. Bu dokunuşlardan daha fazlasını istiyor gibiydi.

"Yavaş ol," diye fısıldadı Ewan. "Canını yakmanı istemiyorum."

Canını yakmak mı? Asıl öpmeye devam etmezse o zaman *onun* canını yakacaktı.

Ewan elini kalçalarının üzerinden en hassas noktasını çevreleyen o sıkı kıvrımlara doğru kaydırdı. Başparmağıyla burayı ovalarken diğer parmaklarıyla da ıslak girişinin etrafında dolaşıyordu. Daha önce uyarmasına rağmen Mairin'in vücudu bu hareketine tepkisiz kalamamıştı. Yine yay gibi kıvrıldı.

Vücudunun derinlerinde yine o ateş yanmaya başlamış, kasıklarından etrafa yayılıyordu. Parmaklarının içeride yaptığı her hareketle vücudu kasılıyordu. Böyle olmaması gerekiyordu, değil mi?

Ama o an hiçbir şey umurunda değildi. Ne yaparsa yapsın onu muhteşem hissettiriyordu hatta neredeyse ona durmaması için yalvaracaktı. Ve yalvardı da. Defalarca arka arkaya, nefes nefese kalmış bir halde Ewan'a bunun için yalvarmıştı.

Ewan da sırayla her iki göğsünü emiyor, parmaklarıyla onu daha da deli ediyordu. Çok ateşli ve onu kavradığı andan itibaren çok kaygandı. Ama bir an önce sonuca ulaşmak için aceleci bir hali vardı.

İnleyerek Ewan'ın omuzlarından tutup dudaklarını ona uzattı. Daha fazlasını istiyordu. Başparmağıyla daha fazla baskılı bir şekilde devam ederken ikinci parmağını da onun bu kaygan kılıfına sokmuştu.

Çığlık atabilirdi – atmıştı da; Ewan hemen ağzını onun göğsünden çekerek dudaklarının üzerine koydu. O vahşice bir çığlık atarken Ewan yine bunu yutmuştu.

Bütün acısını, yarasını, rahatsızlığını, kısacası her şeyi unutmuştu. Tekrar halsiz kalıp nefes almaktan başka bir şeye gücü kalmayana dek zevk dalgaları içinde yüzmüştü.

Sonunda Ewan onun yanına uzandı ve yavaşça onu kollarının arasına aldı. Yüzünü öpüp saçlarını okşadı. Vücudunun her yerini sakince okşuyordu. Ewan'ın elleri onun içini ısıtıyor ve ona huzur veriyordu.

"Uyu hadi," diye mırıldandı Ewan. "Artık dinlenmelisin."

Bunun için tartışmak istemişti ama tek kelime söyleyecek hali bile yoktu. Gözlerini kapattı. Son düşündüğü şey onun en iyi alkolden bile daha sersemletici olduğuydu.

21

Mairin kuvvetlice esneyip gerildi. Ewan'la sevişmesinden sonra o kadar enerjikti ki yarasının acısını bile hissetmiyordu. Sonra yatakta yatmak istememesine rağmen bütün günü uyuyarak geçirmiş olduğunu fark etti. Kaşlarını çatarak yataktan kalktı, bir yandan da erkeklere ve onların bu oyunlarına sövüyordu.

Ewan bunu bilerek yapmıştı. Bundan adı gibi emindi. Yarasına pansuman yapma bahanesiyle onu odaya götürmüş, sonra da onu sevişmek için ayartmıştı. Bir de aptal gibi böyle konularda beceriksiz olduğunu düşünmüştü.

Şimdiye kadar fazlasıyla yetenekli olduğunu kanıtlamıştı.

Odadan çıktığında bu sefer Gannon onu karşıladı. Tam yerinden kalkıyordu ki Mairin'in şaşkın bakışlarına hedef oldu.

"Bütün gün kapımda mı bekledin?"

"Evet, Leydim. Sizi korumak benim görevim. Sürekli ortadan kayboluyorsunuz. Bu yüzden Cormac ve ben, kapınızda sırayla bekliyoruz."

Mairin bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Yüzünü buruşturdu. Bu kadar tatsız bir görevi yerine getirmek için bir de sıraya girmişlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hızlıca merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Ne olursa olsun Maddie'yle konuşması gerekiyordu. Bunun için de ne kocasından ne de adamlarından izin alacaktı.

Cormac salonda klanın yaşlı adamlarıyla, oturmuş keyifle bira içiyorlardı.

"Crispen'ı gördün mü?" diye seslendi Cormac'e.

"Hayır, Leydim. Son duyduğuma göre, diğer çocuklarla dışarıda oyun oynuyormuş. Gidip getirmemi ister misiniz?"

"Yok, hayır. Bırak oynasın. Şimdi görüşmesem de olur."

Cormac de yerinden kalkıp Mairin ile Gannon'ın arkasından yürümeye başladı. Ama Mairin ona eliyle gelmemesini işaret etti. "Sadece Maddie'yi görmeye gideceğim. Gannon benimle gelebilir. Değil mi, Gannon?"

"Evet, Leydim. Tek isteğiniz buysa."

"Evet. Ama biraz uzun sürebilir, akşam olmak üzere."

Gannon rahatlamıştı. Cormac'e oturmasını işaret edip sonra Mairin'in önden ilerlemesine izin verdi.

Mairin hızla yürümeye başladı. Asıl amacı onu görenlerin, yarasının tamamen iyileştiğini düşünmeleriydi. Maddie'nin evine geldiğinde nefes nefese kalmıştı, bu yüzden kapıda birkaç dakika dinlenmek istedi.

Nefesi düzeldiğinde yavaşça kapıyı çalıp, bekledi. Ama içerden hiçbir ses gelmedi. Bu duruma bir hayli canı sıkılmıştı.

"Maddie evde değil, Leydim," diye bağırdı aşağı taraftaki evlerden bir kadın. "Mutfakta Gertie'ye yardım ediyor."

"Teşekkür ederim," dedi Mairin.

"Mutfağa gitmek ister misiniz?" diye sordu Gannon.

Bir an Gertie ile karşılaşacağını düşününce Maddie'yle konuşmak için beklemeye karar verdi. Artık bugün daha fazla yapabileceği bir şey yoktu.

Tekrar kalenin yolunu tuttu fakat sonra bir an durup yolun ortasındaki kargaşayı seyretmeye başladı. İki yaşlı adam hararetle

bir şeyler tartışarak birbirlerini yumruklayıp boğmaya çalışıyorlardı.

"Neden tartışıyor bunlar, Gannon?"

"Endişelenmenize gerek yok, Leydim," dedi Gannon. "Bunlar Arthur ve Marcus."

Gannon onu yola doğru çekmeye çalıştı ama Mairin'in gözleri oraya takılı kalmıştı. Adamlar gittikçe seslerini yükseltiyorlardı.

"Şu bağrışmayı kesin, sizi yaşlı inatçı keçiler!"

Mairin o an pencereden adamlara bağıran kadını görünce çok şaşırmıştı. Arthur ve Magnus ise onu duymamış gibi tartışmaya devam ediyorlardı. Etrafta olup bitenlerden bihaber bu adamların saçma tartışmaları aslında bir kısrak içindi.

"O kısrak kimin?" diye sordu Mairin fısıldayarak. "Neden kavga ediyorlar?"

Gannon derin bir nefes alıp cevap verdi. "Bu çok eski bir hikaye. Artık böyle tartışmak onların hoşuna gidiyor. Konu kısrak olmasa kesin başka bir şeyler bulurlardı."

Bir süre sonra adamlardan biri arkasını dönüp patikadan aşağı doğru yürümeye başladı. Bir yandan da bağıra bağıra lorda şikayet edeceğim diyordu.

Mairin'in aklına bir şey gelmişti. Hemen koşturan adamın önüne atladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, kadın? Kenara çekil istersen. Bu adamla halletmem gereken bir mesele var."

"Arthur kendine gel, saygılı ol," diye bağırdı Gannon. "Konuştuğun kişi lordunun eşi."

Arthur gözlerini kısıp başına ona doğru çevirdi. "Ya, öyle mi? Yaralandıktan sonra yatakta olman gerekmiyor muydu?"

Mairin oldukça şaşırmıştı. Olanlar kalenin etrafında da her yere yayılmıştı. Artık kalenin hanımı olduğuna göre böyle zayıf görünmek istemiyordu. Bütün yapılması gerekenleri aklında

önceden tasarlamıştı. Maddie'nin yardımı olsun olmasın kalenin işlerinin yürütülmesinde mutlaka yer alacaktı.

"Kenara çekilin," diye bağırdı Magnus. "Sen tam bir ahmaksın, Arthur."

Mairin'e gülümseyip önünde diz çökerek reverans yaptı. "Daha önce tanıştırılmadık. Ben Magnus McCabe."

Mairin onun reveransına gülümsemeyle karşılık verirken gözünün kenarıyla Arthur'a baktı. Daha sonra bunun da tartışma konusu olabileceğini düşündü.

"Sizin bir kısrak için tartıştığınızı duydum," dedi Mairin bir anda.

Arthur hemen söze girdi. "Çok normal, çünkü Magnus'un ağzı bir dağ kadar büyük."

Mairin elini kaldırıp onları susturmak istedi. "Böyle saçma bir konu yüzünden lordu rahatsız etmek yerine belki size ben yardım edebilirim."

Magnus ellerini ovuşturarak bu duruma sevinen gözleriyle Arthur'a baktı. "Duydun mu? Leydim, kimin haklı olduğuna karar verecek."

Ama Arthur'un bu durumdan pek memnun kalmadığı gözlerinden belli oluyordu.

"Bunun haklısı haksızı yok ki. Kısrak benim. Hep benimdi. Gannon biliyor."

"Anlıyorum," dedi Mairin. Sonra Magnus'a döndü. "Sen de Arthur'un olmadığını mı iddia ediyorsun?"

"Evet," dedi kendinden emin bir şekilde. "İki ay önce kısrak onu ısırınca, şeyinden... çok sinirlendi. "

"Beni neremden ısırdığını söylemenin anlamı yok," diye lafa karıştı hemen Arthur. "Beni ısırması yeterli, bütün sorun bu."

Magnus öne doğru eğilip fısıldadı. "Kısrak onu kıçından ısırdı, Leydim."

Mairin'in gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Gannon o an kalenin yeni hanımıyla konuştuğunun farkına varması için işaret ettiyse de Magnus'un buna dikkat ettiği pek söylenemezdi.

"Her neyse, kısrak Arthur'u ısırınca o kadar sinirlenmişti ki ona vurup sövdükten sonra onu saldı." Bir an durduktan sonra devam etti: "Ve ona bir daha dönmemesini söyledi. Ben de kısrağı içeri aldım. Onu kuruladım, sonra ona yulaf verdim. Anlıyorsunuz değil mi? Yani kısrak benim. Arthur onun üzerindeki bütün haklarından vazgeçti."

"Leydim! Lord zaten tüm bu olayları biliyor," diye fısıldadı Gannon, Mairin'e.

"Peki, ne yaptı?" diye sordu Mairin de.

"Bu konuyu kendi aralarında halletmeleri gerektiğini söyledi."

Mairin bundan hiç memnun olmamıştı. "Bu da pek işe yaramamış."

Şimdi kendi hakimiyetini göstermek için bu durum yararına olabilirdi. Böylece klanına, lordlarına layık bir kadın olduğunu gösterebilecekti. Ewan meşgul bir adamdı ve böyle konular onun kulağına bile gitmeden halledilmeliydi.

Sonra tekrar tartışmaya başlamış olan adamlara döndü. Susmaları için elini kaldırmıştı ama işe yaramadı. Sonra parmaklarını dudaklarının arasına koyarak bir ıslık çaldı.

Adamaların ikisi de bir anda susup şaşkın bakışlarla ona döndü.

"Bir leydi asla ıslık çalmaz," dedi Arthur.

"Evet, doğru söylüyor."

"Ah, demek bir konuda anlaştınız," diye mırıldandı Mairin. "Sizi susturmanın tek yolu buydu."

"Bir şey mi istediniz?" dedi Magnus.

Ellerini önünde bağladı. O an kurduğu planın işe yarayacağından oldukça emindi.

"Gannon'dan kısrağı kesmesini isteyeceğim. Her ikinize de eşit pay vereceğim. Bu konuyu halletmenin en iyi yolu bu olmalı."

Arthur ve Magnus önce ona, sonra birbirlerine baktılar. Gannon ise gözlerini kapatmış tek bir söz bile etmemişti.

"Delirmiş," dedi Arthur.

Magnus da onunla aynı fikirdeydi. "Zavallı lord. Kandırılmış. Deli bir kadınla evlenmiş."

Mairin ellerini beline koyarak, "Ben deli değilim!" dedi.

Arthur gözlerinde Mairin'e acıyan bakışlarla başını salladı. "Belki deli kelimesi çok fazladır. Şaşkın daha iyi, son zamanlarda kafanızı bir yerlere çarptınız mı?"

"Hayır, çarpmadım!"

"Peki, ya çocukken?" diye sordu Magnus.

"Ben oldukça iyiyim," dedi Mairin.

"O zaman Tanrı aşkına, nasıl bize kısrağı kesmemizi teklif edebilirsiniz?" diye sordu Arthur. "Bu zaman kadar duyduğum en saçma şey bu."

"Kral Süleyman'ın adaleti bu," diye mırıldandı Mairin.

"Kral Süleyman bir atı ikiye mi bölün diyor?" diye sordu Magnus şaşkın bir ifadeyle.

"Kral Süleyman da kim? Bizim kralımız o değil. Ama bahse girerim İngiliz'dir. Böyle bir şeyi ancak bir İngiliz düşünebilir," dedi Arthur.

Magnus da başını salladı. "Evet, bütün İngilizler deli." Sonra Mairin'e döndü. "Siz de İngiliz misiniz?"

"Hayır! Neden böyle bir şey soruyorsun ki?"

"Belki biraz İngiliz kanına sahiptir," dedi Arthur. "Bu da her şeyi açıklıyor."

Mairin o kadar sinirlenmişti ki başını ellerinin arasına alıp saçlarını yolmaya başladı.

"Zamanında iki kadın aynı bebeğin annesi olduğunu söyleyince Kral Süleyman bebeği ortadan ikiye kesmelerini söylemiş."

Bunun üzerine Gannon bile afallamıştı. Magnus ve Arthur umutsuzca ona bakıp başlarını salladı.

"İngilizler bir de bize barbar derler," dedi Arthur.

"Kral Süleyman İngiliz değil," dedi Mairin sakince. "Ve asıl önemli olan şudur ki gerçek anne çocuğunun kesilmesine asla izin vermez, onu diğerinin almasına göz yumar."

Sonra asıl önemli olan şeyi anlamış olmalarını umarak onlara baktı. Ama hepsi, tuhaf bir şey söylemiş gibi, hayretle ona bakıyordu.

"Peki tamam, boş verin," dedi Mairin. Ardından şaşkına dönmüş olan Magnus'un elinden kısrağın dizginlerini alarak birlikte kaleye doğru yürümeye başladılar.

"Leydim, ne yapıyorsunuz?" diye atıldı Gannon hemen.

"Baksana, kadın bizim atımızı çalıyor," diye bağırdı Magnus.

"Bizim atımız mı? O benim, seni aptal."

Mairin tekrar tartışmaya başlamalarını da önemsemeden yürümeye devam etti.

"İkisinin de bu zavallı atı hak etmediği açık," dedi Mairin. "Onu Ewan'a götüreceğim. O ne yapacağını bilir."

Gannon'ın yüzünden, böyle bir şey yapmak istemediği açıkça okunuyordu.

"Korkma, Gannon. Ona senin beni durdurmaya çalıştığını söyleyeceğim."

"Öyle mi?"

Sesindeki korkmuş ifade Mairin'i güldürmüştü.

Avluya gelince hemen durdu. Etrafta ne adamlar ne de Ewan vardı.

"E, o nerede?" dedi hemen. Gannon'ın konuşmasına bile izin vermeden, "O zaman atı sizin şu büyük ahırlardan birine götürelim," dedi. "Senin de bir ahırın var, değil mi?"

"Evet, Leydim. Dediğiniz gibi yapalım ama ..."

"Hadi beni takip et," dedi Mairin, Gannon'ı duymazlıktan gelerek. "Artık McCabe topraklarındaki herkesle gerçekten tanışmalıyım. Hep kalenin etrafında, kadınların evlerinin oralarda dolaşıyordum ama korkarım her şeyden bihabermişim. Yarından itibaren düzenlemelere başlıyoruz."

"Öyle mi?"

"Evet, öyle. Şimdi, ahırlar neredeydi?"

Gannon derin bir nefes alıp avlunun arkasından dağın yamacına doğru uzanan patikayı işaret edip yürümeye başladı. Mairin de onun arkasından yola koyulmuş, atı da arkasından sürüklüyordu.

Kaleden uzaklaşıp nihayet eski yapıların olduğu bir yere geldiler. Giriş kapısı tahtadan yapılmıştı. Az ötede, geçmişte büyük yangınlar atlatmış eski binalar vardı. Çatılar tamir edilmişti, herhangi bir şiddetli yağmurda dayanabilecek kadar güçlü görünüyorlardı.

Lordun atlarının tutulduğu yere giden yolun üzerinde Magnus ile Arthur'u görünce Mairin bir hayli sinirlendi. Sabırsızlıkla onun gelmesini bekliyor gibiydiler. O da kızgınca onlara bakıyordu.

"Atı geri almayacaksınız," dedi Mairin sinirli bir şekilde. "Onu ahır sahibine vereceğim, böylece daha iyi bakılacağından emin olabiliriz."

"Ahır sahibi *benim*, seni deli kadın," diye bağırdı Arthur.

"Leydimize karşı saygılı ol!" dedi Gannon, iyice sinirlenmişti.

Mairin hayretler içinde önce Arthur'a sonra Gannon'a baktı. "Ahır sahibi mi? Bu... Bu... Bu geri zekalı mı ahır sahibi?"

"Size söylemeye çalışmıştım, Leydim," dedi Gannon.

"Çok saçma," dedi Mairin şaşkınlıkla. "Bir ata sahip çıkmak için benim kadar bile becerikli değil bu adam."

"Ben işimi iyi yapıyorum," diye çıkıştı Arthur. "Eğer atımı çalan insanları takip etmek zorunda kalmasam daha iyi yaparım."

"Artık bu görevde değilsiniz, Bayım."

"Siz beni bu görevden alamazsınız!" dedi Arthur. "Buna sadece lord karar verebilir."

"Ben bu kalenin hanımıyım ve senin bu görevden alındığını söylüyorum," diyerek Gannon'a döndü. "Söyle ona."

Gannon'ın kafası çok karışmıştı ama yine de Mairin'in arkasında durdu. Gannon yaşlı adama görevden alındığını söylerken Mairin de başını sallayarak onu onaylıyordu.

Magnus bu olaydan oldukça memnundu. Arthur da arkasını dönmüş giderken bir yandan da bildiği bütün küfürleri sıralıyordu.

"Onu neden kıçından ısırdığı anlaşıldı," diye mırıldandı Mairin.

Dizginleri Gannon'a verdi. "Onu küçük bir ahıra koy, sonra da biraz yem ver."

Gannon'ın kızmasını önemsemeyerek kafasını çevirip uzakta görünen kaleye doğru yürümeye başladı. Kendisiyle gurur duyuyordu. Sadece kocasına duyurmadan kalenin sınırlarından kaçmayı değil aynı zamanda büyük bir olayı halletmişti. Kalenin hanımı olarak bu ilk göreviydi. Kaleye vardığında yüzünde kocaman bir gülümsemeyle hızla merdivenleri çıkıp büyük salona girdi.

O sırada da Cormac ile karşılaştı. "Akşam yemeği için üstümü değiştireceğim sadece. Gannon birazdan burada olur. Benim için bir ata bakıyor."

Cormac kafası karışmış halde bir kaşını kaldırdı. "Ata mı bakıyor?"

Mairin basamakları hızlıca tırmandı. Bugünü boş geçirmemişti. Aslında oldukça iyi sayılırdı. Kaleyle ilgili işleri yavaş

yavaş üstlenmeye başlıyordu. Mairin bir karar almıştı. Böylece Ewan'ı da gereksiz şeyler yüzünden sinirlendirmeyecekti. Yapabileceğinin en iyisi buydu. Ewan daha önemli işlerle uğraşmak zorundaydı. Mairin önemsiz meseleleri hallettikçe o da kendi işleriyle rahat rahat ilgilenebilirdi.

Yüzünü yıkayıp elbisesini temizledi. Evet, güzel bir gündü. Yarası bile acımıyordu.

"Mairin!"

Lordun bütün kaleyi titreten bağrışını duyunca ürperdi. Sesi o kadar gür çıkmıştı ki sanki bütün her yer sallanmıştı.

Hemen kendine gelip saçlarını tarayıp düzeltti. Eğer sol kolunu oynatabilseydi örmek istemişti ama yapamadı. Belki sabah örebilirdi.

"Mairin, bir an önce hazırlan!"

Mairin sinirden fırçasını bir kenara attı. Bu adam oldukça sabırsızdı. Son kez elbisesini düzeltip merdivenlerden aşağı indi. Salondan içeri girdiğinde Ewan'ın odanın ortasında onu beklediğini gördü. Kollarını göğsünde bağlamış, öfkeyle derin derin nefes alıyordu. Arthur ve Magnus da Caelen ve Gannon ile birlikte yanında duruyordu. Ewan'ın birkaç adamı da masada oturmuş, kendi aralarında telaşla bir şeyler konuşuyorlardı.

Mairin gülerek Ewan'ın yanına geldi ve tam önünde durdu. "Beni mi istediniz, Lordum?"

Ewan derin bir nefes aldı. Bir elini başına götürüp, çenesini yukarı kaldırdı. "Son bir saat içinde hem bir at çaldın hem de beni bir adamımdan ettin. Bana bir açıklama yapacak mısın?"

"Ben bir ihtilafı çözdüm. Kendi atlarına kötü davranan bu adamın *senin* de atlarına baktığını öğrendim. Ve bu meseleyi hallettim."

"Bunları yapmaya hakkın yok," dedi Ewan sertçe. "Senin görevlerin belli, beni dinlemek ve kalenin işlerine karışmamak..."

Mairin o anda neye uğradığını şaşırdı. Göğsü sıkışmıştı. Adamların tek tek yüzlerine bakarken ne kadar küçük düştüğünü fark etti. Gannon acı bir ifadeyle ona bakıyor, Caelen da ağabeyini onaylarmış gibi görünüyordu.

Daha fazla küçük düşürülmeye dayanamayarak arkasını dönüp gitti.

"Mairin!" diye bağırdı Ewan.

Ama Mairin onu duymazlıktan gelerek daha hızlı yürümeye başladı. Merdivenleri geçip kapıların birinden dışarı çıktı.

Bu adamların hepsi iğrenç, çekilmez ve sinir bozucuydu. Hepsi onu deli ilan etmişti ama asıl onlar Mairin'in bu zamana kadar gördüğü en deli topluluktu.

Gözyaşlarına mani olamamıştı fakat elinin tersiyle sinirli bir şekilde hemen yüzünü sildi. Karanlık çökmeye başlıyordu. Bu alacakaranlıkta her yer mor ve gri renklere bürünmüştü. Hava biraz soğuktu ama yine de bunu umursamadan avluya doğru yürüdü.

Dışarıdaki askerlerden biri onu uyardı fakat ona aldırış etmeyip sadece fazla uzaklaşmayacağını söyleyerek yürümeye devam etti. Birazcık uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ewan'ın bağrışlarından ve o kızgın bakışlarından kurtulmalıydı.

Kalenin duvarlarının dibinden ayrılmadan yürüyordu çünkü kendini bilmediği bir yerde bulmak istemiyordu. Hem güvenli hem de yalnız kalabileceği bir yer arıyordu.

O anda aklına kalenin yakınındaki eski hamamlar geldi. En azından şu taş duvarlar dışında bir bank bile ona yeterdi. Girişi biraz geçtikten sonra bir tane bank bulup oturdu.

Sonunda, bu klandan uzaklaşıp rahatça ağlayabileceği, kocasının bu kaba davranışlarına sövebileceği bir yer bulmuştu.

22

Asıl önemli olan Ewan'ın karısının arkasından gitmemesiydi. Adamlarının önünde zaten böyle bir şey yapamazdı. Mairin'in kendini nasıl bir sorunun içine sürüklediğinin farkında olmadığı belliydi. Biraz sakinleşmesine izin verecekti ama geri geldiğinde Ewan'ın emirlerinden kolay kurtulamayacaktı.

Ewan adamlarına bir şeyler söylemek için arkasına döndü. Gertie de o sırada masaya akşam yemeğini hazırlıyor bir yandan da adamların avları sayesinde masaya taze et koyabildiği için onlara minnettarlığını dile getiriyordu.

"Görevime tekrar geri dönebilir miyim, Lordum?" diye sordu Arthur.

Ewan başını salladı. "Evet, Arthur. İşini iyi yapıyorsun. Ama Magnus'la olan tartışmalarınız artık yetti. Belli ki bu hanımınızı da üzmüş."

Arthur'un morali bozulmuştu ama hiçbir şey demeden arkasını dönüp yerine oturdu. Magnus da tam Arthur'un bu haliyle dalga geçecekti ki o an Ewan'ın kızgın ifadesiyle karşılaşınca hemen vazgeçti. Sonra o da hemen masadaki yerine oturdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ewan da oturduktan sonra diğer adamlar da masadaki yerini aldı. Maddie servis yaparken Ewan kolundan tutup onu durdurdu.

"Adamların servisini bitirdikten sonra bir tabak da hanımına götür. Odasında olmalı. Akşam yemeğini kaçırmasını istemiyorum."

"Peki, Lordum. Hemen götürürüm."

Karısının aç kalmayacağından da emin olduktan sonra düşüneceği bir şey kalmamıştı. Bütün sorunlar halledilmişti. Büyük bir iştahla taze etini yemeye koyuldu.

Odasına gidene kadar karısının sinirlerini toplamış olacağını düşünerek keyfi iyice yerine geldi. Bütün gece hallettiği konuları da düşününce büyük bir zevkle ikinci tabağını aldı.

Fakat yarım saat sonra Maddie koşarak gelip karısı Mairin'in odada olmadığını söyleyince karısının rahat duracağını düşünerek nasıl bir hata yaptığını fark etti.

Bu kadın ona kendisini yetersiz hissettiriyordu. Onu koruma çabaları şans eseri bazen işe yarıyordu. Tüm bunlar onu oldukça kızdırıyordu çünkü çocukluğundan beri kendinden hiç bu kadar şüphe etmemişti. Büyük bir orduyu yönetiyordu. Tek başına büyük bir savaştan sağ kurtulabilirdi. Ama küçük bir kadını bile kontrol edemiyordu. Bütün her şeye bir neden buluyordu. Bu da onu iyice deli ediyordu.

Hemen masadan kalkıp Mairin'in gittiği yola döndü. Merdivenlerden yukarı çıkmadığı belliydi. Bu yüzden kapıdan kalenin dışına çıktı.

"Leydimizi gördün mü?" diye sordu kapıda bekleyen Rodrick'e.

"Evet, Lordum. Yarım saat oldu."

"Peki, şimdi nerede?"

"Hamamların orada. Gregory ve Alain onu izliyor. Sadece ağlıyormuş, başka bir şey yok."

Ewan şaşkınlıkla onu dinliyordu. Onun ağlamasındansa kızgın bir kedi gibi ya da hep ona karşı gelen biri olmasını tercih ederdi. Fakat ağlamaya gelince bununla nasıl baş edebileceğini bilmiyordu. Bu zamana kadar bununla hiç uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Hamamlara doğru yürüdü. Gregory ve Álainn duvarın dışında durmuş Mairin'i gözetliyordu. Ewan'ın geldiğini gördüklerinde rahatladılar.

"Şükürler olsun ki geldiniz, Lordum. Onu durdurmalısınız. Ağlamaktan bitap düşecek," dedi Alain.

Gregory de oldukça endişeliydi. "Bir kadının bu kadar ağlaması iyiye işaret değil. İstediği her neyse lütfen ona verin. Yoksa mahvolacak."

Ewan susmaları içini elini kaldırdı. "Onu koruduğunuz için teşekkür ederim. Artık gidebilirsiniz. Ben ilgilenirim."

Rahatlıklarını belli etmek istememişlerdi ama becerememediler. Onlar giderken Ewan da hamamlara doğru yürüdü. İçeriden Mairin'in hıçkırıkları duyuluyordu. Kahretsin, onun ağlamasından nefret ediyordu.

İçeri girdi fakat karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Gözlerinin alışması için biraz bekledi. Sonra onun hıçkırık seslerini takip ederek yürüdü. Sonunda onu bir bankta otururken buldu. Tavandaki küçük delikten içeri süzülen ay ışığı yüzüne vuruyordu. Başını öne eğmiş, omuzları düşmüş bir şekilde oturuyordu.

"Git buradan," diye bağırdı, sesi yankı yaptı.

"Ah, kızım," dedi bankta yanına oturarak. "Ağlama."

"Ağlamıyorum," dedi ama ses tonu ağladığını kanıtlar gibiydi.

"Yalan söylemek günahtır," dedi Ewan, işe yarayacağını düşünerek.

"Öyleyse karına bağırmak da günah," dedi Mairin. "Bana değer vereceğine söz vermiştin. Bunu yaptığın doğru ama Tanrı biliyor ya ben kendimi hiç değerli hissetmiyorum."

"Mairin, gerçekten sabrımı deniyorsun. Ve uzun yıllar da böyle devam edeceğe benziyorsun. Bu yüzden sana son ihtarım olmayacak. Aksini söylersem yalan söylemiş olurum."

"Sen beni bütün adamlarının önünde küçük düşürdün," dedi alçak sesle. "Ve o salak at bakıcısının önünde. Delinin teki o. Atların yanına bile yaklaştırmaman gerekiyor onu."

Ewan çenesinden tutup, yüzüne düşen saçları kulağının arkasına aldı. Yüzünü daha net görmek istiyordu. Onu öyle gözü yaşlı görmeye dayanamıyordu.

"Şimdi beni dinle, tatlım. Arthur ve Magnus'un tartışmaları hep vardı. Ben daha doğmadan önce bile. Ne zaman ölürlerse tartışmaları da ancak o zaman biter. O atla ilgili zaten bana gelmişlerdi ama ben ilgilenmedim. Böylece sadece o at yüzünden kavga ediyorlar. Eğer onu birine verseydim, bu sefer tartışacak başka şeyler bulacaklardı. En azından bu konunun kimseye zararı yok."

"Ben onu ikisinin de elinden aldım. Yaşlı bir at olabilir ama iki delinin ona bakmasından daha fazlasını hak ediyor."

Ewan gülerek, "Evet, bana söylediler. Atı çalmışsın, bir de Arthur'u görevinden almışsın," dedi.

Mairin oturduğu yerde doğrularak Ewan'ın elinden tuttu. "Böyle acınacak haldeki bir adam nasıl senin emrinde olabilir? Ewan, o kendi atını bile soğukta dışarı atmış, yemek vermemiş. Kendi atlarını nasıl ona emanet edebiliyorsun? Hem de savaşta kullandığın atlarını?"

Ewan onun bu haline içtenlikle gülümsedi. Acıması olmayan küçük bir kadın görüyordu karşısında. Onun kalesini evi gibi görmeye başlamıştı bile ve bu yüzden bir hayli sert davranıyordu.

"Düşündüğün için teşekkür ederim ama benim atlarım çok iyi bakılıyor. Şu bir gerçek ki Arthur atlar konusunda oldukça deneyimli. Evet, çok kaba ve kavgacı olabilir, ayrıca çok da saygısız. Ne var ki çok yaşlı biri ve babamın lord olduğu dönemden beri

atlarım onun sorumluluğunda. Kısrağına kötü davranmadı. Eğer öyle olsaydı ben kendim cezasını verirdim. At onu arkasından ısırdıktan sonra utancından kurtulmak için uydurduğu bir yalan bu. Söz konusu atlar olduğunda çok uysal bir adam. Atlara bebeği gibi bakar, kendisi bunu duyacağına ölmeyi tercih etse bile. Çevresindeki her şeyden daha çok önem verir atlara."

Mairin'in omuzları yine düşmüştü. Başını öne eğip ayaklarına bakmaya başladı. "Kendimi aptal durumuna düşürdüm, değil mi?"

"Hayır."

Mairin ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Sadece kendime bir yer edinmek istemiştim, bu klanın bir parçası olmak. Benim de görevlerim olsun istedim. İnsanlar bana saygı duysun, sorunlarına ben de çözüm bulabileyim istedim. Hep bir ailem ve yuvam olsun istedim. Manastırda korkmadan, özgürce hareket edebildiğim bir yerin hayalini kurmadan tek bir günüm bile geçmedi."

Başını kaldırıp bakınca, Ewan gözlerindeki kırılganlığı gördü. "Bütün bunlar bir rüyaydı, değil mi, Ewan?"

Ewan'ın içi parçalanıyordu. Gerçekten onun neler hissettiğini pek önemsememişti. Yaşadıklarından nasıl etkilendiğinden de haberi olmamıştı. Tüm yetişkinlik döneminde, bir manastırda etrafında sadece rahibelerle kalmıştı. Bütün hayatının zor ve belirsiz olduğunu düşünüyordu. Aslında tek istediği özgür olmak ve kendisini mutlu edecek biriyle karşılaşmaktı.

Tüm bu hareketlerini, onun emirlerine karşı gelmesini şimdi daha iyi anlıyordu. Bunları isteyerek yapmadığı açıktı. Sadece kabul görmek istiyor, bu zamana kadar hayalini kurduğu ailenin ve yuvanın tadına varıyordu.

Ewan onu kollarının arasına alıp sıkıca sardı. "Hayır, rüya değil. Her şey gerçek, burası senin yeni evin ve klanın... Burada kendini bulmaya çalışıyorsun. Hatalar yapacaksın. Ben de yapacağım. Bizim için yeni bir şey bu. Hadi bir anlaşma yapalım. Sen

bana sabır göstereceksin ben de bir daha bu kadar çok bağırmamaya çalışacağım."

Mairin bir süre sessizce durdu sonra başını kaldırıp ona baktı. "Olabilir. Beni ilgilendirmeyen şeylere burnumu soktuğum için özür dilerim. Sen haklıydın. Burası benim yerim değil."

Sesindeki kırgınlık ve hayal kırıklığı Ewan'ı üzmüştü. "Bana bak," dedi yavaşça, çenesinden tutarak. "Burası senin evin ve klanın, bu kalenin hanımı da sensin. Ve benden sonra sözü dinlenecek ikinci kişisin. Sadece bunu gerçekten hissetmen için birkaç yıl geçmesi gerektiğini düşünüyorum. Her şeyin bir gün içinde olup bitmesini bekleme."

Mairin başını salladı.

"Çok üşümüşsün. Kaleye gidelim de, seni ısıtayım."

Beklediği gibi bu sözleri onu kendine çekmeye yetmişti. Onun bu sabırsız haline dayanamayıp dudaklarını hemen onunkilerle buluşturdu. Ateşi soğuktan donmuş dudaklarının buzunu çözüyor gibiydi. Ateşe karşı buz... Ewan'ın bu öpmeleri bile onun ateşini hemen çıkarıyordu. Ağzı kendiliğinden davetkar hale geliyordu. Bu kadın öpüşme konusunda gerçekten oldukça çabuk ve iyi bir şekilde ilerliyordu.

Eğer onu böyle öpmeye aralıksız devam ederse bütün ömrünü orada gözlerinde kaybolarak geçirebilirdi.

"Hadi gidelim, yoksa iyi şeyler olmayacak."

"Tam bir günahkarsın," dedi Mairin gülerek.

Ewan, onun bu sözlerine oldukça gülmüştü. "Evet öyleyim, Leydim, ama sen de çok masum sayılmazsın."

Mairin odalarına geldikten sonra Maddie'nin getirdiği yemeği yerken bir yandan da kocasına bakıyordu. Oldukça yorgun bir hali vardı. Ellerini başının arkasına koymuş, bacak bacak üstüne atmış, öylece uzanıyordu.

Üzerinde sadece pantolonu vardı. Kocası orada davetkar bir şekilde yatarken yemeğini rahatça yiyemiyordu. Aklı hep ondaydı.

Son lokmasını da yedikten sonra bir an aklına Maddie'yle konuştukları geldi. Hemen kafasını öne eğdi çünkü Ewan'ın sadece düşündükleri yüzünden bile suratının kızardığını görmesini istemiyordu. Ne düşündüğünü söylemeye hiç niyeti yoktu. Hele ki böyle ayıp şeyler düşünürken...

Ama bir kere aklına düşmüştü. Göz ucuyla onu keserken Maddie'nin söylediklerini yapmaya kalkarsa nasıl olur diye düşünüyordu. Eğer yine ağzıyla onun aklını başından alırsa düşündüğü her şeyi yapacak gücü bulabilirdi.

"Hâlâ bitirmedin mi, karıcığım?" diye sordu yavaşça.

Mairin boş tabağını hemen kenara itti. Şimdi onu baştan çıkarmanın tam vaktiydi. Bu fikir bile içten içe ona zevk veriyordu. Mother Serenity olsaydı bunu duymak hiç hoşuna gitmezdi.

Onun gözünde o kadar istekli görünmek istemediğinden bütün işlerini ağırdan alıyordu. Çok yavaş bir şekilde kıyafetlerini çıkardı. Bütün hareketleri Ewan'ı cezbediyordu. İzlendiğini bilmek ayrı bir zevkti. Gözleri arzuyla onu seyrediyordu.

Kıyafetlerini çıkarır çıkarmaz su dolu küvete girdi. Uzun bir banyo onu bekliyordu. Yıkanırken Ewan onu rahatça seyredebilsin diye yan dönmüştü. Suyun altında göğüslerini seyrettikçe Ewan'ın nefes nefese kaldığını duyabiliyordu.

Tüm cesaretini toparlayıp planını hayata geçirdikten sonra kıyafetlerini bir kenara atıp yatağa uzandı.

"Sen hâlâ soyunmadın, kocacığım," diye fısıldadı yavaş yavaş ona yaklaşarak.

Üzerinde pantolonu olmasına rağmen bacaklarının arasında belirginleşen kabarıklık gözden kaçmıyordu. Geçen her saniyeyle Mairin'i daha da arzuluyordu.

"Evet, ama buna hemen çare bulabilirim."

Ayağa kalktı, tam kıyafetlerini çıkarmaya niyetlenmişti ki Mairin hemen önüne dikilip parmağını göğsüne koydu.

"Kıyafetlerini çıkarmak benim işim."

Mairin pantolonunun ipini çözerken o da yatağa oturdu. Çıkarır çıkarmaz dimdik penisi de ortaya çıktı. Mairin büyüklüğü karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Onu nasıl ağzına alacağını bilemiyordu ama Maddie'nin dediğine göre çoğu kadın bunu yapıyordu.

Mairin'in kararsız kaldığını gören Ewan ayağa kalkıp onun kalçalarından tuttu ve pantolonunu bacaklarından sıyırıp attı.

Sonra öpüşerek birlikte yatağa oturdular. Ewan'ın dudaklarının her zerresinden ayrı bir zevk alarak onu öpüyordu. Ellerini onun vücudunda gezdirdi. Bir kez daha onun ne kadar güçlü ve sert bir adam olduğu gerçeğiyle yüzleşmişti. Vücudundaki bu izler göğsünde bu merhametini gösteren kıllarla ters düşüyordu. Göğüs uçları o dokundukça geriliyordu. Onun da aynı tepkiyi verdiğini görünce bu daha da hoşuna gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ewan sessizce.

Mairin gülerek burnuyla çenesine dokundu, sonra boynundan aşağı doğru onu öpmeye başladı. Aynı onun yaptığı gibi. Ama Ewan da vücudunun tepkisini hissedince bundan oldukça memnun kalmıştı.

"Düşündüğüm bir şeyler var," diye mırıldanıp onu göğsünden öpmeye başladı. Sonra diliyle göğüs ucunu yalamaya başladı.

Ewan da oldukça heyecanlanmıştı. "Ne yapmayı düşünüyorsun?" diye ısrarla bir kez daha sordu.

Mairin cevap vermeden ellerini göğsüne koyup diliyle göbeğine kadar yaladı. Ewan zevkten dört köşe olmuştu. Aynı Mairin gibi vücudu yay gibi kıvrılmıştı.

"Erkeklerin öpülmekten epey hoşlandığını düşünüyorum...

Aşağılara doğru... Aynı kadınların, erkelerin ağzıyla yaptıklarından hoşlandığı gibi..."

"Kahretsin öyle..."

Sonunda tüm erkekliğinin kalbinin attığı penisini eline alıp başını yavaşça dudaklarının arasına götürdü.

Ewan sanki birazdan ölecekmiş gibi hızlı hızlı soluyordu. Vücudu o kadar gerilmişti ki aynı tahta bir oku andırıyordu. Elleriyle çarşafı sıkıca tutuyordu. Bundan hoşlandığı her halinden belliydi.

Onun bu hali Mairin'in de hoşuna gitmişti. Onu iyice ağzına almış emiyordu.

"Mairin!" Ewan nefes nefeseydi. "Tanrı aşkına, acı bana..."

Mairin gülerek parmaklarını testislerine doğru indirdi. Ewan kalçalarını kaldırmış Mairin ağzını onunla doldurmuştu. Oldukça sertti. Penisi o kadar şişmişti ki derisinin nasıl sağlam durduğuna şaşırmıştı.

Elinin altında nabzının nasıl hızlı attığını hissedebiliyordu. Ama yine de bir yumuşaklık vardı, ipek kılıf içerisindeki çelik bir kılıç gibi.

"Daha fazla dayanamayacağım. Eğer ağzına boşalmamı istemiyorsan bir an önce durmalısın."

Penisi elinde tutarak kafasını kaldırıp Ewan'a baktı. Saçları önüne düşmüştü. Ewan elleriyle saçlarını düzeltip yanaklarını okşadı.

"Ağzıma boşalmak ister misin?" diye sordu utanarak.

"Ah Mairin, bu ölmek üzere olan bir adama yaşamak ister misin diye sormak gibi."

Sonra Ewan'ın yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarını onunkilerle buluşturdu. Uzun uzun tadını çıkarırcasına öptü onu. Artık dilini kullanmaktan da çekinmiyordu.

"Senin tadına bakma fikri hoşuma gidiyor," diye fısıldadı.

Ewan hemen elleriyle göğüslerini kavradı. Mairin'in geriye çekilmesiyle Ewan hemen yerinde doğruldu. Sonra rahatça göğüs ucunu somurmaya başladı. Mairin de onun üzerine doğru eğilmiş, bacakları heyecandan titremeye başlamıştı. Ewan'a bir şans verse hemen durumlar değişecekti.

Mairin kocasının onu baştan çıkarmasına izin vermeyerek, geri çekilip, vücudunu öpmeye kaldığı yerden devam etti. Göğsünden başlayıp ardından beline inerek en son bıraktığı yere geldi.

Alt kısımdan yukarıya doğru yalamaya başladı. Başına doğru geldiğinde ise birkaç damla penisinin ucunda onu karşıladı. Fazla duraksamadan hemen yaladı. Kocasının bu tuzlu tadı çok hoşuna gitmişti.

Mairin tekrar önceki işine gömüldüğünde Ewan'ın nefesleri art arda sıralanmaya başladı. Tüm kontrolünü kaybetmiş gibi görünüyordu.

Yatağa gömülmüş haldeydi. Tüm kasları ondan izin almadan hareket ediyor gibiydi. Mairin onu oldukça heyecanlandırmıştı. Dili ise onu tamamen deliye çeviriyordu. Sonra eliyle Mairin'in elini tutup aşağı yukarı hareket ettirmesini ister gibi ona yol gösterdi. Kocasının ne yapmak istediğini anlayarak elini ve ağzını aynı anda hareket ettirmeye çalıştı.

"Evet, aynen böyle..." diye mırıldandı Ewan.

Eliyle Mairin'in uzun saçlarından tutarak onun bir saniye bile durmasına izin vermiyordu. Ağzı boğazına kadar Ewan ile doluydu. En sonunda sıcak bir sıvı ağzının içine boşalmıştı.

Bu olay Mairin'in ömrü boyunca aklına getirebileceği en erotik şeydi. Böyle bir şeyin ona bu kadar zevk vereceğini hiç tahmin edemezdi. Ama bu şekilde sevişmek en az Ewan kadar onu da deliye çeviriyordu.

Kendisini de böylece kocası gibi ona her istediğini yapabilecek kadar güçlü ve eşit hissetmişti.

Ewan sonunda onun ağzından kurtuldu. Mairin de ağzında kalan son damlayı yutup eliyle dudaklarını sildi. Hâlâ nefes nefeseydi. Göğsü hızlıca inip kalkarken can alıcı bakışlarla Mairin'i seyrediyordu.

"Buraya gel," dedi halinden memnun bir şekilde.

Mairin'i kucağına aldı. Ondan bir saniye bile ayrı kalmak istemiyordu. Kollarıyla sıkıca sarılıp saçlarından öptü.

O an Maddie'nin erkeklerin seviştikten sonra daha uysal olduklarını söylediği aklına geldi. Kafasını kaldırıp kocasına baktı.

"Ewan?"

Elleri omuzlarından kalçalarına doğru kaydı ve onları sıkarken Mairin'in gözlerine bakıyordu. "Evet?"

"Söz vermeni istiyorum."

"Ne konuda söz vermemi istiyorsun?"

"Biliyorum, yeni evliyiz, ve bu işler nasıl yürür pek bilmiyorum. Ama ben paylaşmayı sevmediğimden oldukça eminim. Bu yüzden sadık olacağına dair söz vermeni istiyorum. Çoğu erkeğin metresi olduğunu biliyorum ve..."

Ewan'ın derinden nefes alışı sözünü kesmesine sebep oldu.

"Beni benden aldın. Başka kadınla yatacak kadar enerjim olacağını nasıl düşünebiliyorsun?"

Kocasının onunla bu şekilde dalga geçmesine morali bozulmuştu. Duymak istediği bu değildi.

Ewan tekrar iç geçirdi. "Mairin, ben yemin ettim. Bunlar boş şeyler değil. Sen iyi ve sadık bir eş olduğunu gösterirsen başka bir kadınla olmam için bir sebep olmaz. Seni ya da kendimi böyle bir şeyle küçük düşürmem. Sen bana sadıksın, evet, ben de sana sadığım ve doğurdun her çocuğa. Tüm sorumluluklarımı kabul ediyorum."

Mairin'in gözleri hemen dolmuştu. Başının onunkine dayadı. "Ben de sana her zaman sadık olacağım, Ewan."

"Zaten olsan iyi olur... Sana dokunan bir erkeği öldürürüm."

"Seni böyle öpmemden hoşlandın mı?" diye sordu Mairin.

Ewan gülümseyerek onu dudaklarından öptü. "Çok hoşuma gitti. Her gece uyumadan önce bunu tekrar etmeni isteyebilirim."

Mairin yüzünü buruşturup onun karnına vurdu. Ewan ise katılarak gülüyordu. Yarasına zarar vermemeye dikkat ederek onu bileklerinden tutuyordu. Yine birbirlerine oldukça yaklaşmışlardı. Yüzleri o kadar dip dibeydi ki Mairin onun nefesini içine çekebiliyordu. Ewan da eliyle çenesini okşadı.

"Öpme sırası şimdi bende. Dilimi de kullanacağım ama."

Bunu düşünmek bile Mairin'in nefesini kesmişti. "Dil mi? Son zamanlarda dilinizin ne kadar ayıp şeyler yaptığını söylemiş miydim, Lordum?"

"Seninki kadar olamaz."

Daha sonra, Mairin'in hayal bile edemeyeceği kadar yaramaz olduğunu ona göstermeye koyuldu.

23

Odanın kapısının çalmasıyla Ewan uyandı. Daha cevap bile veremeden kapı açıldı. Hemen yataktan kalkıp yerde duran kılıcını eline aldı.

"Tanrım, Ewan, benim," dedi Caelen. "Ölü gibi uyuyordun."

Ewan sonra tekrar yatağa oturup önce Mairin'ini sonra kendi üzerini örttü. "Hemen dışarı çık," dedi öfkeli bir şekilde.

"Eğer varlığım seni bir genç kız gibi utandırdıysa arkamı dönüp sen giyinene kadar beklerim," dedi Caelen.

"Kendim için demiyorum," dedi Ewan sinirle.

"Yapma Ewan, karını görmüyorum bile. Zaten bakmıyorum da. Önemli bir konu olmasa odana kadar gelip seni rahatsız etmezdim."

"Ewan?"

Mairin uykulu sesiyle başını örtünün dışına çıkardı. Saçları dağınık, gözleri ise oldukça yorgun görünüyordu. Ama bu halde bile çok çekiciydi. Caelen kabul etmese de Ewan onun gizliden gizliye bakışlarını yakalamıştı.

Sonra karısına doğru eğilerek, saçlarını düzeltip onu alnından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öptü. "Şimdi beni dinle, tatlım. Tekrar uyumanı istiyorum. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Ewan'ın anlamadığı bir şeyler söylemişti ama kimse duymadı. Sonra tekrar battaniyeyi başına çekti. Ewan da çenesinden küçük bir makas aldıktan sonra hemen kıyafetlerini giydi.

Giyinene kadar Caelen'e salonda beklemesini söylemişti. Son kez Mairin'e baktıktan sonra hemen salona indi.

"Tatlım? Uyuman gerekiyor?" diye Caelen Ewan'ın taklidini yaptı. "Sanırım yavaş yavaş erkeklikten çıkıyorsun, kardeşim."

Ewan kardeşine öyle güçlü bir yumruk atmıştı ki Caelen kendini duvarların dibindeki merdivenlerin önünde yere yığılmış halde buldu.

"Kahretsin, Ewan! Sadece evlilik seni bozmuş, bunu söylemeye çalışıyordum," dedi çenesini düzeltirken.

"Ben çok iyi olduğumu düşünüyorum."

Salona girdiklerinde ise içeride Alaric'in beklediğini gördü. Kıyafetleri kirli, yüzü yara bere içindeydi.

"Alaric geldi diye mi beni yatağımdan kaldırdınız?" diye sordu.

"Çok önemli olduğunu söyledi. Onu karşılaman için sana haberci yollamış," dedi Caelen.

"Ewan?" dedi Alaric hemen, ona doğru yürüyerek.

"Senin haberciyi göndermeni gerektirecek kadar ciddi ne oldu?"

"McDonald yolda, buraya geliyor."

"Buraya mı? Neden? Neler oldu, Alaric?"

"Evlendin. Olan bu. Lord McDonald kızını seninle evlendirmek istiyordu. Ama şimdi bütün planları alt üst oldu. Açıklamama rağmen ne olursa olsun seninle görüşmek istiyor. Eğer bu anlaşmayı istiyorsan onunla görüşmek zorunda olduğunu söyledi."

"Şu anda kimseyi misafir edecek halde değiliz. Klanı zor besliyoruz. McDonald ve adamlarını nasıl ağırlayalım? Böyle bir şeye hazırlanmak haftalarımızı alır."

Alaric gülerek gözlerini kapattı.

"Ne var?" diye sordu Ewan kızarak.

"Önünde haftalar değil yalnızca bir gün var."

Ewan durmadan küfrediyordu. "Gün mü? Tam olarak ne zaman geliyor?"

Alaric kendini toparladı. "Yoksa neden bu kadar çabuk döneyim? McDonald yarın geliyor."

"Ewan?"

Ewan başını çevirdiğinde karısı meraklı gözlerle ona bakıyordu.

"Konuşabilir miyim?"

Ewan karısının bu şekilde izin almasına oldukça şaşırmıştı. İki kardeşine de korkarak bakışları onu ayrıca endişelendirmişti.

Ona elini uzatmasıyla Mairin hemen yanına geldi. "Bir şey mi istedin, Mairin?"

"McDonald'ın geldiğini duydum. Bir sorun mu var?"

Ewan'a bakarken mavi gözlerini kaplayan endişe de belli olmuştu.

"Hayır, tatlım. Bir sorun yok. Lord McDonald ve ben her zaman konuşuruz. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Yarın mı burada olacak?"

"Evet."

"Yapacak çok iş var, Ewan. Sürekli benim yatıp dinlenmemi mi söyleyeceksin yoksa önemli misafirlerimiz geldiğinde utanç duymayım diye bir şeyler yapmama izin verecek misin?"

"Utanmak mı?"

Mairin derin bir nefes alıp açıklamaya devam etti: "Kale misafirler için hiç de iyi durumda değil. Temizlik, yemek ve yerine

getirilecek pek çok görev var. Biri bugün çıkıp gelse benim en tembel lord karısı olduğumu düşünür. Bu yüzden utanan sadece ben olmam. Sen de utanırsın."

O kadar kendinden emin konuşmuştu ki Ewan bile onu duymazdan gelemedi. Avuçlarının arasında elini daha sıkı tuttu.

"Eğer en ufak bir ağrı olduğunda dinleneceğine söz veriyorsan ben de kaleyi misafirlerimiz için hazır hale getirmen konusunda sana izin veririm. Ama ağır işleri diğer kadınlar yapacak. Dikişlerine zarar verecek bir şey yapmanı istemiyorum."

O an gülüşü sanki bütün salonu aydınlatmıştı. Mutluluktan gözleri parlıyordu. Ewan'ın elini sıktı. Onun boynuna atılmak ister gibi heyecanlı görünüyordu. Ama kendine hakim oldu ve onun elini bıraktı.

"Teşekkür ederim, Lordum. Sizi üzmeyeceğim."

Sonra hızla Alaric'e doğru adım attı. "Hoş geldin, Alaric." Sonra duraksayıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Sonra tekrar ona doğru döndü. "Pardon. Yolculuktan sonra nasılsın diye sormadım. İyi misin? Tekrar eve gelmene çok sevindik."

Alaric onun bu şekilde konuşmasına hayret etmişti. Elini sıkarken ne diyeceğini bilemedi.

"İyiyim, Leydim."

"Banyo yapmanız için odanıza sıcak su getirtmemi ister misiniz?"

Alaric bu teklifi üzerine oldukça şaşırmıştı, Ewan ise çaktırmadan gülüyordu.

"Yok, hayır. Gölde hallederim."

Mairin yüzünü buruşturdu. "Ama göl çok soğuktur şimdi. Sıcak su istemez misin?"

Caelen de gülerek, "Alaric koş git, küvette yıkanmak iyi gelir," dedi.

Alaric onu susturmak için tehditkar biçimde Caelen'e baktı.

Sonra Mairin'e gülümsedi. Kardeşi Ewan'ı karısının duygularını küçümsedi diye kızdırmak istemiyordu.

"Beni düşünmen çok güzel ama sıcak suya gerek yok. Küvette yıkanmak yerine gölde yüzmeyi tercih ederim."

Mairin ona güldü. "Tamam, o zaman. İzinizle, Lordum. Bugün yapılacak çok iş var."

Ewan gidebileceğini işaret ettikten sonra Mairin hızla odadan çıktı. Ayakları heyecandan yere basmıyordu.

Sonra Alaric meraklı bakışlarla Ewan'a döndü. "Bu dinlenmek, dikişler filan ne demek oluyor? Kahretsin ona ne yaptın?"

"Hadi gel," dedi Ewan. "Oturup bir şeyler yiyelim, bir taraftan da sen gittiğinden beri neler oldu anlatayım. Sen de McDonald tarafından neler olduğunu anlat."

Mairin kalenin içinde koşturup yirmi dört saat içinde yapılması gerekenleri ve *yapılabilecekleri* not alıyordu. Yarım saat sonra Maddie ile Bertha'yı çağırdı. Eğer bir mucize yaratmak istiyorlarsa ona yardım etmeleri gerekecekti.

Maddie ve Bertha kalenin bütün kadınlarını topladı. Mairin de onlara kalenin içinde ve dışında bir sürü görev verdi.

"Yarın misafirlerimiz var," diye açıkladı kadınlara. "Hiçbirimiz lordu küçük düşürmek istemeyiz."

O anda kadınlar başlarını sallayıp kendi aralarında hayır diye mırıldanıyorlardı.

Mairin onları guruplara ayırdı. Çocukları bile işlere dahil etmişti. Bir anda kale, kadınların oradan oraya koşuşturmalarıyla hareketlenmişti.

Daha sonra Mairin kalenin onarımı için erkeklere de birçok iş verdi. Ahırları temizlemelerini ve McDonald'ın atları için yem hazırlamalarını söyledi.

En sonunda da Gertie'yi aramaya koyuldu. Özel yemekler hazırlaması gerekecekti.

Somurtkan aşçı davetsiz misafirler için böyle bir ziyafet hazırlamaktan pek de memnun kalmamıştı. Hemen şikayet edip konuşmaya başladı. Fakat Mairin uzun uzun onu dinledikten sonra ona sadece şikayet edecek vakit olmadığını söyledi. Misafirlerini aç bırakamazdı.

"Ben mucizeler aşçısı değilim, Leydim," diye çıkıştı Gertie. "Kendi klanımızı doyuracak kadar bile erzak yok, hele McDonaldlar'ı hiç."

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Mairin umutsuzca. "Neyimiz var ve ne kadar hazırlayabiliriz?"

Gertie işaret ederek Mairin'e kilere doğru onu takip etmesini söyledi. Raflar bomboştu. Neredeyse hiçbir şey yoktu. Sadece son avlardan getirilen etler vardı.

"Biz avlanacağız diye av oluyoruz. Eğer erkekler yiyecek bir şeyler getirmezse hepimiz açlıktan öleceğiz. Birikmiş hiçbir şeyimiz yok. Eğer önümüzdeki aylarda bir şeyler yapmazsak kış oldukça zor geçeceğe benziyor."

Mairin'in suratı asıldı. Belki bir umut, çeyizi kıştan önce ulaşırdı. Böylece klan tekrar açlık çekmezdi. Bir an çocukların aç kaldığını düşününce içi burkuldu.

Sıkıntıdan başı ağrımaya başladı. "Erkekleri ava göndersek olur mu? Akşama bir şeyler getirirlerse belki yarına kadar yemekleri hazırlayabilirsin?"

Gertie düşünceli bir şekilde kilerde dolaştı. "Eğer bana biraz tavşan getirirlerse yahni yapabilirim. Elimizdeki etleri de kullanabilirim. Çok değilse bile lezzetli bir yemek olur. Elimizdeki unla ekmek de yapabiliriz. Yeteri kadar yulaf var."

"Çok iyi, Gertie. Bir an önce lorda birkaç adamını ava göndermesini söylemeliyim. Birazcık şansımız varsa McDonaldlar'ı doyuracak kadar erzak toplayabilirler."

"Peki, siz gidin. Ben de bu arada ekmek yapayım."

Mairin hemen Ewan'ı aramaya koyuldu. Avluda birkaç genç adamı seyrediyordu. En son başına gelenleri düşününce Ewan onu görene kadar sabırla bir köşede bekledi.

Elini salladı, sonunda onu fark etmişti. Ewan da adamlarına bir şeyler söyleyip hemen yanına geldi.

"Ewan, biraz tavşana ihtiyacımız var, daha doğrusu olabildiğince çok. Adamlarından bazılarını ava gönderebilir misin?"

Ewan'ın gözleri uzaklara dalmış, kavga eden kardeşlerini seyrediyordu. Küfürler ederek birbirlerini yere yıkmaya çalışıyorlardı.

"Ben kendim gideceğim. Caelen ve Alaric'i de yanıma alacağım. İstediğin kadar çok tavşan getireceğiz."

Mairin kocasına gülümsedi. "Teşekkür ederim. Gertie sonunda rahat bir nefes alabilecek. McDonaldlar'ı nasıl doyuracağım diye telaşlanıyordu."

"Klanı hiçbir zaman muhtaç etmem. Asla. Elimden geleni yapacağım."

Mairin kocasının kolundan tuttu. "Biliyorum, Ewan. Benim çeyizim geldiğinde artık ne yiyeceğiz diye endişelenmemize gerek kalmayacak."

Ewan da karısının yüzünü okşadı. "Sen bu klan için bir mucizesin. Senin sayende tekrar ayağa kalkıp kuvvetleneceğiz."

Onun dokunmasıyla saçlarının diplerine kadar vücudunun her yerini ateş basmıştı. "Birazdan yola çıkarız. Gün batımında da geri dönmüş oluruz."

Ewan yanından ayrılıp kardeşlerinin yanına gidene dek onu seyretti. Sonra aceleyle kaleye geri döndü. McDonaldlar için hâlâ yapılacak çok iş vardı. Bu gece biraz olsun uyuyabilirse kendini şanslı sayacaktı.

24

Mairin yorgun bir şekilde hazırlıkları kontrol ediyordu. Neredeyse güneş doğacaktı ve kadınlar bütün gece çalışmışlardı. Çocuğu olanları gece yarısından önce evlerine göndermişti ama küçük bir grup onunla kalmış, son hazırlıkları bitirmeye çalışıyordu.

Sonuç harikaydı. Tabii Mairin bir daha bir günden kısa bir süre içinde böyle bir hazırlık yapmak istemese de, çıkan sonuçtan oldukça memnundu.

Kalenin içi parlıyordu. Yerler ve duvarlar yıkanmıştı. Tavandaki eski mumlar da değiştirilmiş, salon daha da aydınlanmıştı.

Güzel kokulu çiçekler içerinin küf kokusunu emmişti. Mairin de yatak odalarındaki güzel halıları getirip büyük taş şöminenin önüne serdi.

Güvecin kokusu Mairin'i iyice acıktırmıştı. Gertie, Ewan ve kardeşlerinin avladıkları tavşanları pişiriyordu. Fırından yeni çıkmış kıtır kıtır ekmeği düşündükçe karnı gurulduyordu.

Saatler önce Ewan, Mairin'i yatırmaya çalışmış ama onu bir türlü ikna edememişti. Her şeyin bir an önce tamamlanması için telaş ediyordu çünkü McDonaldlar'ın ne zaman gelecekleri belli değildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Mükemmel görünüyor, Leydim," dedi Maddie gururla.

Mairin; Bertha ve Maddie'nin bulunduğu tarafa döndü ve "Evet, öyle," dedi gülümseyerek. "Eski halinden eser yok. Yangından kalan hasara ve daha fazla onarım gerektiriyor olmasına rağmen kimse bir şey anlamaz."

"Lord, misafirlerini burada ağırlamaktan oldukça mutlu olacak. Gerçekten bir mucize yarattınız," dedi Bertha.

"İkinize de bütün gece bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Maddie ile birlikte diğer kadınlara artık uyuyabileceklerini söyleyin, ayrıca öğleden önce uyanmalarına da gerek yok. Siz dinlenirken diğer hizmetli kadınlar devam eder."

İkisi de başlarıyla onaylayıp aceleyle salondan çıktılar. Mairin tek başına kalmıştı.

Odasına çıkmadan önce elleriyle yaptığı her şeyi bir kez daha kontrol etti. Ewan'a verdiği sözü tam olarak tutamamıştı. Yarası oldukça acıyordu. O an dikişlerinin açılmamış olması için dua etti. Ama asıl önemli olan, yapılacak bir sürü iş vardı ve bunların hepsini diğer kadınların yapmasını beklemek haksızlık olurdu.

Üstlendiği bu sorumluluktan fazlasıyla memnundu. Kadınlar saatlerce sıkı bir şekilde çalışmıştı ama hepsi de bundan mutluydu. Mairin'i kutlamak için uzun bir sıra oluşturmuş ve sonra teker teker Mairin'i tebrik etmişlerdi.

İlk defa evinde gibi hissediyordu. Onun kendi evi. Artık McCabe klanının gerçekten bir parçasıydı.

Odasına geldiğinde Ewan çoktan uyanmış ve giyinmişti. Oturduğu yerde botlarının ipini bağlıyordu.

Mairin'i görür görmez hemen ayağa kalktı ama sinirli bir ifadesi vardı. Onu yorgunluktan sersemlemiş halde görünce kollarından tuttu.

"Kaç saattir ayaktasın? Yaran acıyor mu? Dikişlerin açıldı mı?"

Başını onun göğsüne dayayıp hiçbir şey demedi. Öylece durup birkaç saniyeliğine de olsa kendini toparlamak istedi. Ewan da sıkıca karısına sarıldı.

"Hemen uyuyacaksın, Leydim. Bu konuda tartışmak istemiyorum. Ve McDonaldlar gelene kadar kalkmayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye mırıldandı Mairin. Onu dinlemiş gibi yapmayacaktı bu sefer.

"Gel de şu yarana bir bakalım."

Onu yatağa götürüp yavaşça kıyafetini çıkardı.

"Bir kadının kıyafetlerini çıkarmakta oldukça iyisin," dedi alçak sesle.

Ewan gülümseyerek onu yana doğru çevirdi. Yarasına dokununca Mairin'in canı bir hayli yanmıştı.

"Kızarmış ve şişmiş. Kendine hiç dikkat etmiyorsun. Böyle giderse ateşlenecek ve yataktan çıkamayacak hale geleceksin."

Mairin ise o sırada esneyip gözlerini açık tutmak için çabalıyordu. "Ateşler içinde yatamam, daha çok iş var."

Öne doğru eğilerek onu alnından öptü ve bir süre öylece durdu. "Dokunuşumu bile hissetmiyorsun. Hadi uyu. McDonaldlar'ın yaklaştığını duyunca sana hizmetlilerden biriyle, banyo yapman için sıcak su gönderirim."

"İyi olur," diye mırıldandı Mairin. Ama bu kadar yorgunluğa dayanamamıştı. Hemen uykuya daldı.

Kapının çalınmasıyla Mairin hemen uyandı. Bir an önce bu uykulu halinden kurtulmak istemişti ama sanki biri gözlerine avuç dolusu kum atmıştı.

"Leydi McCabe, banyo için suyunuzu getirdik," diye bir ses duydu kapıdan. "McDonaldlar bir saat içinde burada olacaklarmış."

İşte bu onu uyandırmaya yetmişti.

Hemen yataktan kalkıp kapıya koştu. Kadın sıcak suyu içeri taşıdı. Hemen sonra Mairin sıcak suya girdi. Su soğuyana kadar keyfini sürdü, sonra aceleyle saçlarını yıkayıp çıktı.

İki kadın saçlarını kurutup toplaması için ona yardım etti. Fakat Mairin heyecandan yerinde duramıyordu. Kalenin yeni hanımı olarak bu onun ilk sınavıydı.

Ne Ewan'ın ne de McDonaldlar'ın onu yetersiz görmelerini istemiyordu.

Düğünde giydiği kıyafetini giyip bir saat sonra merdivenlerden indi. Salonda yoğun bir hareketlilik vardı. Ewan da uzun masanın yanında kardeşleriyle konuşuyordu.

Salona girer girmez Ewan hemen onu fark etmişti. Gözlerindeki onu beğenmiş ifade Mairin'i biraz da olsa rahatlatmıştı. Sonra yanına gelmesini işaret etti. Mairin de aceleyle hemen onun yanına doğru ilerledi.

"Misafirlerimizi karşılamak için tam zamanında geldin," dedi Ewan. "Birkaç dakika içinde burada olurlar."

Sonra birlikte salondan çıktılar. Kardeşleri de arkalarından onları takip ediyordu. Avluya geldiklerinde McDonald askerleri, avluya açılan kemerin altındaki köprüden geçiyordu.

Mairin fazlasıyla önyargılı bir tavır içindeydi. Ama McCabeler daha etkileyici görünüyorlardı.

Ewan, Mairin ile birlikte birkaç basamak yüksekte bekliyordu. Sonra bir adam gelip Ewan'a reverans yaptı.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, Ewan. Uzun zaman oldu. En son burada baban beni selamlamıştı. Onun ölmesine çok üzüldüm."

"Biz de," dedi Ewan. "Seni yeni karımla tanıştırayım: Mairin McCabe."

Mairin aşağı inerken Ewan da ona eşlik ediyordu. Mairin diğer lordun önüne gelerek ona reverans yaptı.

Lord McDonald da onun elinden tutup öptü. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Leydi McCabe."

"Ben de memnun oldum, Lordum," dedi Mairin. "Adamlarınız ve siz içeri geçip dinlenebilirsiniz. Yemek hazır, istediğiniz zaman masaya oturabilirsiniz."

Lord da ona gülümseyerek karşılık verdikten sonra arkasına dönüp kızını çağırdı. "Bu da kızım Rionna McDonald."

Genç kadın onlara doğru yürürken bir hayli sıkılmış olduğu hareketlerinden ve yüzünden okunuyordu. Lord McDonald bir zamanlar bu kızıyla Ewan'ı evlendirmek istemişti. Mairin'in bütün yapabildiği yüzünü asmamaya çalışmaktı. Kız oldukça güzeldi. Saçları güneşte altın gibi parlıyordu. Teninde en ufak bir leke bile yoktu. Gözleri kahverengiydi. Saçları gibi onlar da güneşte parlıyordu.

Mairin bir an Ewan'ın tepkisini görmek için ona baktı. Şu anda istediği son şey Ewan'ın bu kızla evlenme şansını kaçırdığı için pişman olduğunu hissetmekti.

Ewan'ın gözlerinde eğlendiğini belli eden bir ifade vardı. Sanki Mairin'in aklından geçenleri okumuştu.

Mairin kıza doğru dönüp gülümsedi. "Lütfen gelin, Rionna? Yol sizi yormuş olmalı. Masada benim yanıma oturabilirsiniz, birbirimize eşlik ederiz."

Rionna da ona gülerek karşılık vermesiyle koluna girdi. Birlikte kalenin içine doğru yürüdüler.

Yemek oldukça hareketli geçti. Lord McDonald oldukça yüksek sesle konuşan, şen şakrak bir adamdı. Büyük bir iştahla yemek yemesi Mairin'in dikkatini çekmişti. Bir an için bu adamı her zaman doyurmak zorunda kalsa ne yapardım diye düşündü. McCabeler gece gündüz ara vermeden avlanmak zorunda kalabilirlerdi.

Gertie'nin ise üçüncü defa lordun tabağını doldururken bu

durumdan şikayetçi olduğu her halinden anlaşılıyordu. Mairin onunla göz göze gelince başını sallayarak onu uyarmak istedi. Lordu rahatsız edici bir şey olmasını istemiyordu.

Konuşmalar günlük konular üzerineydi. Avlanmak, baskınlar, sınırları korumak için fikirler... Bir süre sonra Mairin sıkılmaya başladı fakat bunu belli etmemek için direniyordu.

Rionna ile konuşmak için uğraşsa da kız hiç yüz vermiyordu. Başını öne eğmiş, durmadan yemek yiyordu. Adamlar yemeklerini bitirdikten sonra Ewan gözleriyle Mairin'e işaret etti. O da izin isteyerek masadan kalktı. Artık erkeklerin yalnız konuşacakları konulara sıra gelmişti. Ve tabii ki böyle zamanlarda kadınları yanlarında istemezlerdi.

Rionna'yı da dışarı dolaşmaya davet etmeyi düşünmüştü. Belki birlikte çocukların yanında vakit geçirebilirlerdi. Fakat Mairin kalkar kalkmaz o da aceleyle kalkıp dışarı çıkmıştı. Bunun üzerine Mairin de omuz silkip, gidip Crispen'ı aradı.

Kadınlar salondan çıkar çıkmaz Lord McDonald hemen Ewan'a döndü. "Seni gururlandıran bir karın var. Yemekler harikaydı ve karşılama da çok sıcaktı."

"Benim karım ayrıca klanım için de ayrı bir itibar kaynağıdır," dedi Ewan.

"Evlendiğini duyunca çok şaşırdım," diyerek devam etti Lord McDonald. "Rionna ile aranızda bir şeyler olacağına dair umutluydum. Bu, klanlarımız arasında da kopmaz bir bağ oluşturacaktı."

Ewan bir kaşını kaldırdı fakat hiçbir şey demedi. McDonald'ın konuşmayı nereye götüreceğini merak ediyordu.

Sonra McDonald bakışlarını Caelen ve Alaric'e çevirdi.

"Seninle yalnız konuşmak istiyorum, Ewan."

Ewan adamlarına masadan kalkmalarını işaret etti. Alaric ve

Caelen, Ewan'ın arkasında duruyordu. Karşılarında da McDonald ve birkaç adamı vardı.

"Ben bu bağı istiyorum, Ewan," dedi McDonald.

Ewan düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırdı. "Söylesene, Gregor, neden bu anlaşmayı istiyorsun? Babam öldüğünden beri seninle hiç iyi anlaştığımızı söyleyemem. Sen babama sadıktın, o da sana."

McDonald arkasına yaslanmış Ewan'ı dinliyordu. Kendinden emin bir hali vardı. "Şu anda böyle olması gerekiyor. Duncan Cameron benim topraklarımı tehdit ediyor. Son birkaç aydır çatışma içindeyiz. Sanırım benim ordumun gücünü sınıyor. Ve dürüst olmak gerekirse son savaşlarımızda hep yenildik."

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Ewan. "Senin toprakların Neahm Álainn ile bitişik. Piç kurusu, Mairin'in topraklarını da ele geçirmeyi planlıyor."

"Evet, ve ben onu tek başıma engelleyemem."

"Ne öneriyorsun? Senin kızınla evlenemem, gördüğün üzere zaten evliyim."

"Evet," dedi McDonald gözlerini Alaric'e çevirerek. "Ama o evlenebilir."

25

Alaric elindeki birayla neredeyse boğuluyordu. Caelen ise McDonald onu seçmedi diye bir anlık da olsa rahatlamıştı. Ama yine de üzülerek kardeşinin yüzüne baktı.

Ewan da şaşkınlıkla kardeşine bakıp sonra tekrar McDonald'a döndü.

"Bu anlaşmayı neden illa evlilikle yapıyoruz? Üzerinde anlaşmamız gereken yeterince önemli konu var zaten."

"Rionna benim vârisim. Tek vârisim. Öldüğümde yerimi alacak bir oğlum yok. Onun evleneceği adam lord sıfatını taşıyabilmeli ve topraklarımızı da Duncan Cameron'dan koruyacak güce sahip olmalı. Eğer anlaşma evlilikle temellendirilirse ileriki zamanlarda sen kardeşinle olan sadakatinden dolayı anlaşmayı bozamazsın."

Ewan bu hakaret karşısında oldukça sinirlenmişti. "Benim sözümü tutamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Hayır, sadece karşılıklı sözlerden başka şeyler de olursa kendimi bu anlaşmayla daha güvende hissedeceğimi söylüyorum. Topraklarımın Duncan Cameron gibi bir adamın eline geçmesini

istemem. Açgözlü, hırslı adamın teki; kendi çıkarları yüzünden annesine bile ihanet etti.

"Ortalıkta hiç olmadığı kadar dedikodu dönüyor, Ewan. Duncan, krala karşı gelecek planlar kuruyormuş. Duyduğuma göre Malcolm'u da kullanmayı düşünüyormuş."

Ewan düşünceli bir şekilde parmaklarını masaya vuruyordu. Sonra Alaric'e baktı. Acı bir ifadeyle bu kararı kabul etmiş görünüyordu.

"Kardeşlerimle konuşmak zorundayım. Alaric'in ne düşündüğünü bilmeden onu etkileyecek bir karar vermek istemem."

"Tabii ki. Daha fazlasını beklemiyorum. Bizler güçlü aileleriz. Ama birlikte, karşı konulmaz bir güç oluştururuz. Sence McLaurenlar da bize katılır mı?"

McLauren klanı küçük olsa da güçlü bir orduya sahipti. McCabe ve McDonaldlar'la birlikte müthiş bir güç oluşturabilirlerdi ve McCabeler, Neamh Álainn'i kontrol ettikleri zaman daha da güçlenirlerdi.

"Evet, katılacaklardır," diye cevap verdi Ewan. "Üçümüz birleşince Douglas'ı da yanımıza çekebiliriz. O kuzey ve batı Neamh Álainn topraklarını kontrol ediyor."

"Eğer Cameron'ın Neamh Álainn'in etrafında dolaşmaya başladığını söylersek hemen gelir," dedi McDonald. "Tek başına Cameron'a karşı gelemez. Ama birlik olursak Cameron o zaman bizim gibi güçlü bir orduya karşı koyamaz."

"Duncan Cameron *bana da* tek başına karşı koyamaz," diye mırıldandı Ewan.

McDonald ise onun bu tavrına şaşırmıştı. "Büyük konuşuyorsun, Ewan. Senin o kadar fazla askerin yok."

Ewan gülümsedi. "Benim ordum daha iyi eğitimli. Daha güçlü ve daha disiplinliler. Bu anlaşmayı ona karşı güçlü olmak için istemiyorum. Birlikte ya da tek başımıza onu yenebilirim. Ben geleceği düşünerek bu anlaşmayı yapacağım."

McDonald'ın inanamayan bakışları altında rahat bir şekilde sandalyesine yaslandı. "Bir gösteri ister misin, Gregor? Belki kimlerle anlaşma yaptığına birinci elden şahit olmak istersin."

McDonald meraklanmıştı. "Ne tür bir gösteri?"

"Senin en iyi adamaların benim en iyi adamlarıma karşı."

Yaşlı adamın yüzünde tedirgin bir gülümseme vardı. "Zorlu karşılaşmaları severim. Sen de iyi bir rakipsin. Neyine yarışacağız?"

"Yemeğine," dedi Ewan. "Üç aylık et ve baharat."

"Gerçekten çok zor bir koşul bu. Bu kadar çok şeyi karşılayamam."

"Eğer kaybedeceğini düşünüyorsan, karşılaşmayı şimdiden iptal edelim."

Rakibinin zayıf noktasını bilmek her zaman işe yarardı. Gregor McDonald'ın zayıf noktası ise güçsüzlüğüydü. Kaybetmekten korktuğunu söyleyince av köpeklerinin önüne yem atmış gibi onu da gaza getirmişti.

"Tamamdır," diyerek kabul etti Gregor. Neşe içinde ellerini ovuşturuyor, zafer kazanmış gibi etrafına bakıyordu.

Ewan hemen ayağa kalktı. "Zaman kaybetmeyelim o zaman."

Gregor da yerinden kalkıp adamlarından birine işaret etti. Sonra tekrar kuşkuyla Ewan'a baktı.

"Sen ve kardeşlerin katılmayacak. Sadece adamların, askerlere karşı askerler."

Ewan sırıttı. "Sen nasıl istersen... Bütün adamlarım en az benim kadar iyidir, aksi halde benim himayemde olmazlardı."

"Adamlarım sizinkilerin üstesinden gelince bütün depolarını boşaltmak bana oldukça zevk verecek," dedi Gregor.

Ewan gülerek ona salondan dışarıyı işaret etti ve birlikte yürümeye başladılar.

McDonald adamların yanına gidince Alaric de hemen Ewan'ın

dibinde belirdi. "Ewan, gerçekten bu evliliği düşünüyor musun?"

Ewan kardeşine dönerek, "Sen düşünmüyor musun?" dedi.

Alaric oldukça gerilmişti. "Hayır, bunu söylemedim. Kahretsin, Ewan. Ben daha evliliğe hazır değilim."

"Bu senin için çok iyi bir şans, Alaric. Kendi klanının lordu olacaksın. Kendi toprakların ve bütün mirasını bırakabileceğin oğulların olacak."

"Hayır," dedi Alaric. "Benim klanım *burası*. McDonaldlar değil."

Ewan elini kardeşinin omzuna koyarak onu ikna etmeye çalıştı. "Biz her zaman senin klanınız. Ama düşünsene. Kardeşim en yakın komşum olacak. Müttefik olacağız. Burada kalırsan hiçbir zaman lord olamayacaksın. Bu şansı kesinlikle kaçırmamalısın."

"Peki ya, evlilik ne olacak?"

"Çok güzel bir kız," dedi Ewan.

"Evet, yeterince hoş, sanırım," dedi Alaric. "Yemekte yüzünü fazla göremedim çünkü başını hiç kaldırmadı."

"Yüzünü görmek için daha çok zamanın olacak. Dahası ilgilenmen gereken şey yüzü değil, geri kalanı."

Alaric gülerek hızlıca etrafına baktı. "Karın bu söylediklerini duymasın, dikkat et. Yoksa geceyi adamlarınla uyuyarak geçirmek zorunda kalabilirsin."

"Hazır mısın, Ewan?" diyerek yanına geldi McDonald.

Ewan elini kaldırarak, "Evet, hazırım," dedi.

Mairin avludan gelen sesleri duyunca çok şaşırmıştı. "Ne yapıyor bunlar?"

Crispen hemen elinden tutarak onu çekiştirmeye başladı. "Hadi, tepeye çıkalım oradan görürüz."

Diğer çocuklar da onları takip etti. Biraz sonra hepsi tepe-

de sıralanmış avluda onları seyretmeye koyuldu. Mairin eliyle güneşi engelleyerek aşağıda olanları daha rahatça izleyebiliyordu.

"Dövüşüyorlar," diye bağırdı Crispen.

Bir sürü adamın etrafta toplandığını görünce Mairin'in gözleri korkudan fal taşı gibi açıldı. Ortada iki tane asker vardı. Biri McCabeler'den diğeri ise McDonaldlar'dandı.

"Bu Gannon," diye fısıldadı Mairin. "Ama Gannon neden McCabe askeriyle dövüşüyor?"

"Normal bir şey bu," dedi Crispen heyecanla. "Erkekler dövüşür, kadınlar da seyreder."

O sırada Gretchen, Crispen'ın kolunu çimdikleyip öfkeyle ona baktı. Robbie de hemen onu dürtmüştü.

Mairin de yüzünü buruşturarak ona baktı. "Bunu kesin baban söylemiştir sana."

"Caelen Amcam."

Mairin gözlerini devirdi, bunu duyduğuna hiç şaşırmamıştı.

"Ama neden dövüşüyorlar?"

"Bir bahse girdiler, Leydim!"

Mairin başını sesin geldiği yöne çevirince Maddie ve yanında birkaç kadınla birlikte tepeye çıktıklarını gördü. Yanlarında da bir sepet vardı.

"Ne bahsi?" diye sordu kadınlar yaklaşırken.

Maddie sepeti yere koyduğunda bir anda içinden gelen taze ekmek kokusu her yeri sardı. Yediği yemeğe rağmen karnı hâlâ gurulduyordu.

Çocuklar koşturarak hemen Maddie'nin etrafına toplandılar. Yüzlerindeki ifadeden ne kadar sevindikleri anlaşılıyordu.

"Lordumuz ve McDonald kimin askerleri daha iyi diye bahse girdiler," dedi Maddie, bir taraftan da yere oturan kadınlara ekmeği dağıtıyordu. Sonra çocuklara da birer parça verdi. Mairin'e

işaret edip, "Siz de gelin, leydim," dedi. "Piknik yapıyoruz sayılır. Askerlere buradan destek olacağız."

Mairin eteklerini yayarak yere oturdu. Crispen da hemen yanına oturup, tıkınmaya başladı. Mairin bir parça ekmek alıp böldü. Küçük lokmalar halinde yerken bile düşünceler zihnini doldurmaya devam ediyordu. "Ne bahsi?"

Maddie gülümsedi. "Lordumuz çok zeki! Tam üç aylık yiyeceğine bahse girdi. Eğer McCabeler kazanırsa McDonaldlar'dan üç aylık yiyecek alacağız."

Mairin ağzı açık dinliyordu. "Ama biz üç aylık yiyeceğe sahip değiliz."

Bertha da söze girdi. "Evet, o da en çok ihtiyacımız olan şeyin bahsine girdi. Ne kadar zeki ve düşünceli..."

"Peki, biz kaybedersek ne olacak?" diye sordu Mairin. "Bu kadar çok şeyi karşılayamayız. Kaybetmemeliyiz."

Yaşlı kadınlardan biri derin nefes alıp cevap verdi. "Bizim askerlerimiz kaybetmez. Bunu düşünmek sadakatimizi zedeler."

Mairin kadının bu sözlerine sinirlenmişti. "Ben sadakatsiz değilim. Sadece sahip olmadığımız bir şeyin bahsine girmenin saçma olduğunu düşünmüştüm."

"Kaybetmeyeceğimiz için endişelenmemize gerek yok," dedi Maddie onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Bakın, Gannon kazandı. Şimdi de sıra Cormac'de," diye bağırdı Crispen. "Çok yakışıklı bir adam, değil mi?"

Etrafındaki kadınlar da onun bu sözlerine gülüştüler. Maddie eğilip yavaşça fısıldadı. "Christina, Cormac'den hoşlanıyor."

Cormac ortaya çıkınca Christina'nın yanaklarının kızardığını Mairin de fark etmişti. Üzerinde tişört yoktu. Kol kasları oldukça güçlü ve hareketliydi. İyi görünüyordu. Ewan kadar yakışıklı olmasa da fena değildi.

Cormac bir an boş bulunup arka üstü düşünce Christina da kor-

kup bağırmıştı. Fakat sonra hemen ağzını kapattı. Cormac de kendini toparlayıp hızlıca ayağa kalktı. Rakibiyle karşı karşıya kalınca tekrar hırslanmıştı, kılıçlarının sesi adeta havayı yırtıyordu.

Birkaç saniye sonra, rakibinin kılıcı elinden havaya savruldu. Cormac de önce kılıcını kaldırdı sonra onu rakibinin göğsüne dayadı.

Adam da yenilgiyi kabul ederek ellerini havaya kaldırdı. Daha sonra ayağa kalkması için ona elini uzattı.

"Adamlar McDonaldlar'ın işini çabucak bitiriyor," dedi Bertha gülerek.

Gerçekten de öyleydi. Diğer ikisinin de çabucak hakkından gelmişlerdi. Dört McDonald askerinin de yenilmesi üzerine maçın bittiğini düşünüyorlardı ki zırhlı ve kafasında da koruma olan beşinci asker geldi.

"Çok küçük görünüyor," dedi Maddie. "Kesin çok genç bir delikanlıdır."

Son olarak Diormid çıkacaktı. Kenarda beklerken yüzündeki sinirli ifadeden belli oluyordu. Küçük adam kılıcını kaldırınca Diormid onun kafasına vurup öne doğru atıldı.

Diormid ufak tefek cüssesine rağmen bir hayli çevik ve dikkatliydi. Ustalıkla onu yerle bir edecek her hareketten kaçmayı başarmıştı.

McDonald askerleri bu ufaklığın dayanıklılığıyla iyice umutlanmış, onu cesaretlendirmek için coşkuyla bağırıyorlardı.

Mairin bu küçük adamın cesaretinden o kadar etkilenmişti ki nefesini tutmuş olan biteni gözünü kırpmadan izliyordu. Diormid'in her hareketiyle kıpırdanıyordu, çocuğun onun tekmelerinden kaçmak için zıplamasıyla korkudan nefesi kesilmişti.

"Bu çok heyecanlı," diye fısıldadı Gretchen.

Küçük kızın önünde olanlardan bu kadar heyecanlanması Mairin'i güldürmüştü.

"Evet, öyle. Diormid bu küçük oğlanla çok uğraşacağa benziyor."

Dövüş hâlâ devam ediyordu. Ondan daha küçük bir adamın hâlâ hakkından gelemediği için Diormid de gitgide sinirleniyordu. Daha sert ve seri hareket etmeye başlamıştı. Bir an önce bu dövüşü sonlandırmak ve kazanmak istiyordu.

Sonra çok şaşırtıcı bir şey oldu. Diormid tam hamle yapmıştı ki çocuk ayağıyla ona çelme takıp onu yere düşürdü. Hiç vakit kaybetmeden tüm gücüyle bağırarak Diormid'in üzerine atıldı. Kılıcını önce yukarı kaldırıp sonra Diormid'in boğazına dayadı.

Diormid'e önce dik dik baksa da sonra kılıcını yere bıraktı.

"Küçük adam bizim Diormid'i alt etti," dedi Maddie.

Yavaşça onun üzerinden kalkıp elini Diormid'e uzattı. Onu kaldırayım derken neredeyse üzerine düşecekti. Diormid ondan daha iriydi.

McDonaldlar'ın askeri, geri çekilip kılıcını kınına soktu. Sonra başlığı kafasından çıkarır çıkarmaz altın sarısı saçları bir anda rüzgarda uçuşmaya başladı.

Rionna McDonald askerlerin karşısına dikildi. Saçları güneşte parlıyordu. Mairin ve yanındaki bütün kadınlar hayretler içindeydi.

"Bu kız," dedi Gretchen şaşkınlıkla. Umut dolu bakışlarla Robbie'ye döndü. "Gördün mü? Sana söylemiştim, kızlar da savaşçı olabilir."

Crispen ve Robbie de gözlerini dikmiş hem korku hem de hayranlıkla Rionna'ya bakıyordu.

Rionna'nın babası oldukça sinirliydi. Adamların arasından sıyrılıp öne doğru çıktı. Öfkesi yüzünden okunuyordu. Rionna'ya bağırmaya başlamıştı. Mairin ise ne dediğini duymaya çalışıyordu.

Rionna başını öne eğmiş, hiçbir şey demiyordu. Ama Mairin yüzündeki kızgın ifadeyi görebilmişti. Babasından uzaklaşmak istiyordu.

Mairin ayağa fırladı. McCabe askerlerinden birini yerle bir etmiş olsa da yine de kadın olduğu için onun adına üzülmüştü. Aslında o an en kızgın olan Diormid idi. Yüzü fırtına bulutları gibi kapkaraydı.

Mairin hızlıca avluya doğru yürümeye başladı. Bir an önce kadını bütün bu kızgın adamların arasından çekip kurtarmak istiyordu. Özür dileye dileye adamların arasından geçerek ilerledi. Söylenenleri duymazlıktan geliyordu.

En sona geldiğinde bir türlü geçemedi. Çünkü bütün askerler omuz omuzaydı, aralarında hiç boşluk yoktu. İzin istese de kimse onu duymadı. Sonunda bir tanesini, dizinin arkasından tekmeledi.

Asker sinirle arkasını dönmüştü ki onun kim olduğunu görünce hiçbir şey diyemedi. Şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyip hemen geçmesi için kenara çekildi.

Ortaya gelince oldukça rahatlamıştı. Fakat bundan sonra ne yapacağını düşünmemişti. Ewan buraya gelmesini onaylamadığını belli eden bakışlar atıyordu.

Mairin hemen öne doğru atılıp Rionna'nın koluna girdi. Onun şaşkınlığına aldırmamıştı bile.

"Reverans yap," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Reverans yap. Sonra hemen benimle gel. Ve gülümse. Gerçekten kocaman gülümse."

"Çok özür diliyorum. Gitmek zorundayız. Kalenin çocukları bizi bekliyor. Ayrıca akşam yemeğine de bakmalıyız," dedi Mairin. Sonra gülümseyerek aralarından geçti.

Rionna da sadece gülüyordu. Onun ne kadar güzel olduğunu bir kez daha görünce Mairin gerçekten büyülenmişti. Dudakları çok güzeldi. Gülünce bunu daha iyi fark edebilmişti. Bembeyaz dişleri ve çok düzgün bir çenesi vardı. Rionna da reverans yapıp Mairin ile beraber hızla yürümeye başladı.

Adamlar geçmeleri için kenara çekilirken Mairin de onlara gülümsemeye devam ediyordu. Her an Ewan'ın arkasından bağıracağını düşünerek tedirginlik içinde Rionna'yı götürüyordu. Avludan çıkınca nihayet rahat bir nefes alabildi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Rionna.

"Seninle tanışmak için can atan küçük bir kız var," dedi Mairin neşeli bir şekilde. "Senin dövüşünden çok etkilendi."

Rionna hayretler içinde ona bakıyordu ama yine de onunla yürümeye devam etti. Sonunda daha önce olduğu tepeye geldiler.

Gretchen yerinde duramıyordu. Mairin ile Rionna'nın geldiğini görünce ayağa fırlayıp Rionna'ya doğru koşturdu.

Önce onlara reverans yaptı. Fakat o kadar heyecanlı ve sabırsızdı ki Rionna'yı bir düzine soru yağmuruna tuttu.

Mairin, Rionna'nın şaşkınlığını görünce onun adına üzüldü. Gretchen'ın omzundan tutarak ona biraz ara vermesini söyledi.

"Gretchen bir savaşçı olmak istiyor," diye söze girdi Mairin. "Ama ona hep bunun imkansız olduğunu söylediler. Sonra kılıç oyununda senin Diormid'i yendiğini görünce öyle olmadığını anladı."

Rionna gülümsemişti. Bu sefer gerçek bir gülümsemeydi. Sonra Gretchen'ın önünde eğildi. "Seninle bir sır paylaşmam gerekiyor, Gretchen. Bunu kimse kabul etmek istemez fakat bir kadın eğer gerçekten kafaya koymuşsa ne isterse yapabilir."

Gretchen çok mutlu görünüyordu. Ama Rionna avluya giderken arkasından çok üzülmüştü.

"Diormid'le dövüştüğünüz için babanız mutlu olmadı."

Rionna'nın gözleri o an altın sarısı parlaklığını kaybetmiş, daha da koyulaşmıştı. "Babam benim hep bir leydi gibi davranmamı istedi. Savaşçı yeteneklerimden pek etkilenmiyor."

"Ben çok etkilendim," dedi Gretchen utangaç bir şekilde.

Rionna tekrar Gretchen'a gülümsedi. "Kılıcıma dokunmak ister misin?"

Gretchen şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Dokunabilir miyim gerçekten?"

Rionna elinden tutup değerli taşlarla süslenmiş sapına dokundurdu. "Bu normal bir kılıçtan daha küçük ve daha hafiftir. Böylece onu daha rahat kullanabiliyorum."

"Bu çok harika," dedi Gretchen.

"Ben de görmek istiyorum," dedi Robbie.

O ve Crispen hemen ileri atıldılar, gözleri merakla parlıyordu.

"Biz de dokunabilir miyiz?" diye sordu Crispen.

Yemekte suskun olmasına karşın çocuklarla birlikteyken oldukça açık ve arkadaş canlısıydı. Mairin onun çok utangaç bir kız olduğunu düşünmüştü.

Çocuklar Rionna'nın etrafına doluşmuş, sorular sorup kılıcına dokunmak isterken Mairin bir anlığına Ewan'ı görmek için avluya baktı. Kocası ellerini beline koymuş onu seyrediyordu. Bağırıp onu çağırmaması için sadece elini sallayıp hemen arkasını döndü.

Çocuklar gider gitmez Mairin, Rionna'nın yanına geldi. "Akşam yemeğinden önce banyo yapmak ister misin?"

"Ben genelde gölde yıkanırım. Ama burada öyle bir şey yaparsam babam dehşete düşebilir."

Mairin hayretler içindeydi. "Sen delirdin mi? Su buz gibidir!"

Rionna gülümsedi. "Dikkatini tek bir noktaya yoğunlaştırmak için oldukça yararlı."

"Hiç anlamıyorum. Sıcacık küvette rahatça yıkanmak varken neden gölün buz gibi suyunda yıkanırsınız ki?"

"Gölde yıkanamayacağıma göre sıcak küvette banyo teklifini seve seve kabul ediyorum," dedi gülümseyerek. Sonra başını Mairin'e doğru çevirip biraz tuhaf bir şekilde baktı. "Sizden hoşlandım, Leydi McCabe. Diğerleri gibi benimle aranıza mesafe koymadınız. Ve beni adamların arasından kurtarmanız çok iyiydi."

Mairin'in yüzü kızarmıştı. "Lütfen bana sadece Mairin de. Eğer arkadaş olacaksak bana böyle seslenmen daha doğru olur."

O sırada Maddie arkalarında hafifçe öksürünce Mairin yanlış bir şey söylediğini düşünüp endişelendi.

"Rionna, seni klanın diğer kadınlarıyla tanıştırayım."

Bütün kadınlar sırayla reverans yaptı, Mairin de hatırladığı kadarıyla isimlerini söyledi. Hatırlamadıklarını ise Maddie söylüyordu.

Tanıştırma faslı bittikten sonra Maddie kadınlara kaleye gidip banyo için sıcak su hazırlamalarını söyledi.

Rionna'ya odasını gösterdikten sonra Mairin de hazırlıkların nasıl gittiğini kontrol etmek üzere aşağı indi.

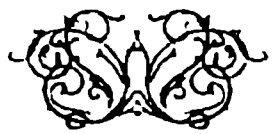
Tam mutfakların olduğu yere gidecekti ki Ewan ve Lord McDonald'ın salona girdiğini gördü. Bu yüzden adımlarını daha da hızlandırdı.

"Kızım nerede?" diye sormuştu McDonald.

Mairin hemen durup lorda döndü. "Yukarıda, odasında banyo yapıyor. Sonra da akşam yemeği için hazırlanacak."

Başka bir askerle dövüşmediğini öğrenince lordun rahatladığı açıkça görülüyordu. Hiçbir şey demeden sadece başını sallayıp tekrar Ewan'a döndü. Mairin bir süre daha yanlarında kaldı, davranışı nedeniyle Ewan'ın onu azarlayacağını düşünüyordu fakat o hiçbir şey dememiş sadece göz kırpıp McDonald'a dönmüştü.

Tüm bunlar o kadar hızlı olmuştu ki Mairin yanlış gördüğüne emindi. Lordun göz kırpması gibi bir şeyin altında çok şey aranabilirdi. Kesinlikle hayal görmüştü. Tekrar mutfakların yolunu tuttu.

26

Ewan gece odaya geldiğinde Mairin çoktan uyuyakalmıştı. Yatağın kenarına oturup karısını seyretmeye başladı. Battaniyelerin altına öyle kıvrılmıştı ki sadece burnu görünüyordu.

Bira içtikçe McDonald'la olan konuşmaları da renk değiştirmeye başlamıştı. Evlilik ve anlaşmalarla ilgili konuşmak yerine masada durmadan içip zamparalıkları ve savaşlarda aldıkları yaralar hakkında konuşmuşlardı.

Ewan sonunda özür dileyerek odasına çıkmıştı. Bir an önce bu anlamsız övünmelerden kurtulup karısının yanına, sıcak yatağına gitmek istiyordu. Uyurken bile o kadar güzeldi ki sürekli onu yatağında hayal ediyor ve bir an önce yanına gitmek istiyordu. Bu durum onu rahatsız etmeliydi ama tam tersi çok hoşuna gidiyordu.

Diğerleri salonda oturup gece boyunca birlikte oldukları kadınları sayarken Ewan da yukarıda karısına sarılmak için can atıyordu.

Hemen üstünü çıkarıp yavaşça battaniyeyi açtı. Mairin hemen uyandı. Uyku sersemi sinirlenip tekrar battaniyeyi üzerine çekti. Ewan da gülerek usulca karısının yanına sokuldu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Karısının vücudunun sıcaklığını hissedince bir anlık heyecanlanmıştı. O sırada Mairin tekrar uyanmış bir şeyler sayıklayıp iyice Ewan'a sokuldu.

Geceliğinin bir askısı omzundan sıyrılmış, boynunu ve omzunu gözler önüne seriyordu. Ewan dayanamayıp dudaklarını tenine değdirdi. Omzundan başlayıp yavaşça boynuna kadar öptü.

Onun tadına, kokusuna aşıktı. Mairin uykuda da olsa bundan hoşlanmıştı. Hafifçe güldü.

"Ewan?" dedi uykulu bir sesle.

"Başka birini mi bekliyordun, Leydim?"

"Hayır, anlamıyorum. Ama sanki her uyandığımda odada birileri varmış gibi geliyor."

Ewan gülerek onu kulağından öptü.

"Sen bana kızgın değil misin?"

Geri çekilip merakla ona baktı. "Yine ne yaptın?"

Mairin kızararak yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey yapmadım. Bugün olanlardan bahsediyorum. Rionna'yı adamların arasından almamdan. Biliyorum, ben bu işe karışmamalıydım ama..."

Ewan parmağını dudaklarına götürüp onu susturdu. "Evet, karışmamalıydın. Ama ben de artık öğrendim, sen yapmaman gereken çok şey yapıyorsun. Aslında Rionna'yı oradan götürmen çok iyi oldu. Babası çok kızgındı, ters bir hareket yapmasına engel oldun. Tek kızdığım şey o kadar erkeğin arasında kendini hiç düşünmeden tehlikeye atman. Adamların hepsi dövüş yüzünden çok heyecanlıydı, bu yüzden başına bir şey gelebilirdi."

Mairin yavaşça ellerini göğsünden onun sertliğini hissedebileceği kadar aşağı indirdi. Elleriyle onu kavrar kavramaz şişkinliğini hissetmişti.

"Ama kızgın değilsin," dedi sakin bir sesle.

Ewan karısının dokunuşu karşısında oldukça heyecanlanmıştı. "Ne yapmaya çalıştığını anlamadığımı mı düşünüyorsun, Leydim."

Avuçlarının arasında onu okşarken bir anda bu sözlerine şaşırmıştı. Sonra Ewan eğilip onu öpmeye başladı. Her nefeste kokusunu duyarcasına içine çekiyordu. Adeta onun nefesiyle soluk alıp vermeye başlamıştı. Dudakları ve dilleri de bu nefesle hayat buluyordu.

"Her hata yaptığında bu seni kurtarmaz, haberin olsun," diyerek onu uyardı.

Mairin de gülerek, "Yine de şansımı deneyeceğim," dedi.

Avuçlarının arasında kendini kaybetmek üzereydi. Yumuşak dokunuşları onu daha da delirtiyordu. Ama hemen bütün hakimiyeti ele geçirmeliydi. Hem de hemen.

Mairin vücudundan daha aşağılara süzülerek geceliğini sıyırdı.

"Yırtma!"

Elbisesinin çıkardığı ses yüzünden onu uyarmak zorunda kalmıştı. Elbisesini sıyırır sıyırmaz hemen bacaklarının arasındaki yeri buldu.

Tenleri birbirine değer değmez onun sıcaklığını hissetmişti. İpeksi teninin sıcaklığı penisinden başlayarak Ewan'ın vücuduna da yayılmıştı. Bir kere de içine girmişti. Mairin'in vücudu yine yay gibi kıvrılmış titriyordu.

"Özür dilerim, Leydim."

"Ne için?"

Elleriyle sırtını okşuyordu ama daha çok tırnaklarıyla derisini yoluyor gibiydi. Ewan gözlerini kapatmış bunun daha fazla sürmeyeceğini düşünerek dayanmaya çalışıyordu.

"Seninleyken kontrolümü kaybediyorum sanki. Bu uzun sürmeyecek. Kendimi tutamıyorum."

"Sorun değil," diye fısıldadı Mairin. "Sanırım ben de kendimi tutamıyorum."

Kalçalarını kaldırıp bacaklarını Ewan'ın beline doladı. Bir erkek olarak buna dayanmak oldukça zordu.

Artık daha hızlı hareket ediyordu. Hiçbir şey düşünemiyordu. Döllerini içine bırakmasına rağmen rahatlayıp tüm arzusunu yenene kadar devam etti.

Ondan bir an olsun ayrılmak istemezmiş gibi bir süre bekledi ve ardından yanan o aralıktan tekrar içeri girdi. Bu sefer karısının tüm kasılmalarını hissetmişti.

Sonunda kendini bıraktı. Bir süre tek vücut halinde öylece yattılar. O kadar zor nefes alıyordu ki Ewan göğsünde ve omuzlarında sert nefeslerini hissedebiliyordu. Mairin tüm vücuduyla ona sarılmış, gitmesine hiç izin vermek istemiyor gibiydi.

Bu halini seviyordu. Bunu gerçekten seviyordu.

Sonra üzerinden kalkıp yanına uzandı. Ama dudaklarını birbirinden ayırmamaya dikkat ediyordu. Sürekli ona bağlı olmak istiyordu. Onun bu korunmaya muhtaç küçücük vücuduna bayılıyordu. Mairin sadece ona aitti.

Mairin esneyerek yavru bir kedi gibi göğsüne kıvrıldı. Birkaç dakika içinde uyuyakaldığını anlamıştı. Ama Ewan uyanıktı ve kollarında onu uyurken seyretmekten çok hoşlanıyordu.

Ertesi gün Mairin diğer kadınlarla beraber öğle yemeğini hazırlamak üzere işe koyuldu. Ewan da Lord McDonald ile ilgileniyordu. İkisi birlikte sabahleyin ava çıkmışlardı. Rionna ise onu almadıkları için bir hayli kızgındı.

Erkeksi kıyafetlerini giymiş, salonda öylece oturuyordu. Üzerinde bol bir gömlek vardı. Oldukça sıkılmış ve etrafındaki hareketlilikten bunalmış görünüyordu.

Rionna, Mairin'in anlayamayacağı kadar karmaşık bir kızdı. Erkek işlerine olan merakıyla ilgili onunla pek çok defa konuşmak istemiş ama onu kırmaktan da çekinmişti. Maddie'den Lord McDonald'ın kızını Alaric ile evlendirmek istediğini öğrenmişti.

Böylece aralarında hiç bozulmayacak bir anlaşma olacaktı. Bu yüzden sürekli bunu konuşuyorlardı.

O an Mairin Rionna'ya üzülmüştü. Çünkü evlenmek istemeyeceğini tahmin edebiliyordu. Ayrıca Alaric'in tepkisini de tahmin etmek hiç zor değildi.

Babasını, yaptıklarıyla bu kadar kızdıran bir kızın sonu başka ne olabilirdi ki?

Ve Alaric'e gelince, evleneceği kadının kılıç kullanmasını kesinlikle istemezdi. Ewan böyle şeylerden hiç hoşlanmazdı ve Alaric de ondan farklı düşünmüyordu. Bütün McCabe kardeşlerinin kadınların yapabilecekleri hakkındaki düşünceleri belliydi. Rionna da bu koşullara hiç uymuyordu.

Rionna'nın biraz daha... anlayışlı bir erkeğe ihtiyacı vardı. Ama Mairin hiçbir erkeğin Rionna'nın türlü türlü isteklerine boyun eğeceğini düşünmüyordu.

Umutsuzca Rionna'yı seyredip hiçbir şey söylemeden orada öylece oturmasına izin verdi. Bu, başka bir şey yapmaya kalkmasından daha iyiydi.

"Her şey hazır mı?" diye sordu Gertie'ye iştah açıcı mutfağa girerken.

"Evet, ekmekleri şimdi fırından çıkardım. Güveç de hâlâ pişiyor. Adamlar döner dönmez servise başlayacağım."

Gerti'ye teşekkür edip salona geçti. Tam girişte bir ses duymasıyla kocasının geldiğini anlamıştı. Hemen onları karşılamaya gitti.

Geride durup içeri girmelerini bekledi. Önce Ewan içeri girdi. Arkasından da McDonald, Alaric ve Caelen geldi.

"Hoş geldiniz. Eğer masaya geçmek isterseniz yemek hazır. Hemen başlayabilirsiniz."

Ewan hiçbir şey demeden başıyla işaret edip içeri geçti. Mairin de hemen mutfağa, Gerti'ye haber vermeye gitti.

Bir anda Ewan'ın adamlarıyla McDonald'ın adamları salona doluşmuştu. Üç masa hemen dolmuş, oturamayanlar ise girişe sıralanıp yemeklerini beklemeye başlamışlardı.

Ewan evlilikle ilgili Mairin'le bir şey paylaşmadığından, gerçekten olup olmayacağından emin değildi; bu nedenle Rionna'ya kendi yanına oturmasını söyledi. Karşılarında ise Ewan ile McDonald oturuyordu. Alaric ve Caelen ise McDonald'ın yanına oturmuşlardı.

Yemek ortamı oldukça gürültülü ve hareketliydi. Herkes bir ağızdan sabahki avdan bahsediyordu. Masada o kadar çok tabak vardı ki Mairin bir an kendi tabağını bulamamıştı. Ewan'la arasındaki bardağa uzanıp bir yudum aldı.

Biranın tadıyla yüzü buruştu. O an bütün biranın bozulmamış olmasını diliyordu. Ewan ondan içmesin diye bardağı kenara koyup Gertie'ye yeni bir bardak getirmesi için işaret etti.

Lord McDonald da o sırada Ewan ile yapacakları anlaşmayı, sınırlarını nasıl koruyacaklarını ve planlarını güçlendirmek için Douglas ile nasıl anlaşacaklarını konuşuyordu.

Rionna boş boş yemeğiyle uğraşırken Mairin de onların konuşmalarına kulak misafiri olmuştu. Diğer kadınları da konuşmaya dahil edecek bir konu düşünürken bir anda karnına bir ağrı girdi.

Aniden ağrı büyüdü ve dayanılmaz hale geldi. Yüzü bir anda buruşmuştu. Acaba yemek mi bozmuştu midesini? Ama bu kadar çabuk dokunmaması gerekirdi. Et de taze sayılırdı. Daha getireli iki gün olmuştu. Başka kimsede bir sorun yok gibi görünüyordu. Dahası herkes büyük bir iştahla yemeğini yiyordu.

Tam yeni gelen bardağa elini uzatmıştı ki karnına bir kramp daha girdi. Nefesi kesilmişti. Bu o kadar keskin bir ağrıydı ki masada iki büklüm olmuştu.

Ardından başka bir ağrı daha bıçak gibi karnına saplandı. Gözleri kararmıştı, neredeyse oracıkta kusacaktı.

Ayağa kalkmaya çalışsa da gücünü kaybedip sersemlemişti. O sırada bardağı devirdi. İçki önce masaya oradan da Ewan'ın üzerine döküldü.

Ewan sinirli bir şekilde konuşmadan başını kaldırıp bakmıştı ki Mairin'in acıdan iki büklüm olduğunu gördü. Çığlığını bastıramamıştı.

Rionna da hemen yerinden fırlayıp endişeyle Mairin'i tuttu. Salonda bir anda uğultu koptu. Herkes hanımlarına ne olduğunu merak ediyordu.

"Mairin!"

Ewan da ayağa kalkıp onu omuzlarından tuttu. Sıkıca kendine dayamasa Mairin neredeyse yere yığılacaktı. Eli ayağı tutmuyor, ayakta durmakta zorlanıyordu.

"Mairin, neyin var?"

"Midem bulanıyor," dedi güçlükle. "Tanrım, Ewan, ölüyorum galiba. Canım acıyor."

Tekrar iki büklüm oldu. Neredeyse Ewan da onunla beraber yere düşecekti. Alaric hemen yanlarına geldi.

"Lanet olsun! Neler oluyor, Ewan?" dedi Alaric. Rionna'yı geriye çekip Mairin'in etrafında onu korumak istercesine bekliyordu.

Mairin başını yana çevirip yere doğru öğürdü. Ses o kadar kötüydü ki normalden on kat fazla kulakları rahatsız ediyordu.

Sanki yüzlerce cam parçası yutmuş da onlar içini kesiyormuş gibi canı yanıyordu.

Yer çömelmiş, adeta bir top gibi kıvrılmıştı. O kadar canı yanıyordu ki oracıkta ölmüş olmayı diliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Ewan. "Ölemezsin. Buna izin veremem. Beni duyuyor musun, Mairin? Buna izin vermeyeceğim. Beni dinlemek zorundasın. Lanet olsun, bir kez beni dinle."

Ewan onu yerden kaldırırken bir şeyler mırıldanıyordu.

Mairin'in bağrışları yankılanırken gözlerini kırptı. Ewan durmadan emirler veriyor, salondaki herkes de bir tarafa koşuşturup bağrışıyordu.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken kollarının arasında ölmüş gibi bir hali vardı. Hızlıca odalarına girdi.

Yatağa yatırırken de çok dikkatli davranmamıştı ve yeniden kustu. Kendi kusmuğunun kokusu yine midesini bulandırmıştı. Elbisesi de mahvolmuştu, artık onunla gömülemezdi bile.

Ewan yüzünü ellerinin arasına alıp ona iyice yaklaştı.

"Kimse seni gömmeyecek. Duyuyor musun? Yaşayacaksın yoksa Tanrı biliyor ben de arkandan cehenneme geleceğim sonra seni döve döve geri getireceğim."

"İyi değilim," diye mırıldandı Mairin.

Yavaşça yüzünü ve saçlarını okşadı. "Biliyorum. Biliyorum, canın yanıyor. Keşke senin yerine ben hastalansaydım. Lütfen söz ver! Dayanacaksın! Söz ver!"

Mairin anlayamamıştı. Neye dayanacağını bilmiyordu. Ama içindeki ağrı onun top gibi kıvrılmasına neden oluyordu. Gözlerini kapatıp öylece durmak istedi. Fakat Ewan buna izin vermiyordu. Ne zaman gözlerini kapatsa onu sarsarak uyandırıyordu.

"Ewan, benim neyim var?" diye mırıldandı başka bir ağrı dalgası daha vücudunu sararken.

Ewan'ın yüz ifadesi bir anda değişmişti. Ne diyeceğini bilememiş allak bullak olmuştu. "Zehirlenmişsin."

27

Ewan'ın son dua edişinin üzerinden yıllar geçmişti. En son karısı oğlunu doğururken dua etmişti.

Şimdi de yatakta Mairin'in yanında durmadan dua ediyordu. Maddie ve Bertha aceleyle yanına geldi.

"Onu kusturmalısınız, Lordum," dedi Bertha. "Kaybedecek zamanımız yok. Ne kadar zehir aldığını bilmiyoruz. Midesindeki her şeyi boşaltmalı."

Ewan eğilip Mairin'i omuzlarından tuttu. Başı aşağı gelecek şekilde onu yan çevirdi. Yüzünü avuçlarının içine alıp başparmağıyla ağzını açmaya çalışıyordu.

Mairin ise ısrarla ağzını açmak istemiyordu.

"Beni dinle, Mairin," dedi yavaşça. "Midendeki her şeyi boşaltmalısın. Bu yüzden seni kusturmalıyım. Bunu yapmak istemezdim ama başka çare yok."

Dudakları aralanır aralanmaz parmağını boğazının iyice arkasına götürdü. Sonrasında Mairin öğürerek hemen kustu. Tek bir koluyla onu tutmak zor olmuştu.

"Onu tutmama yardım edin," diye bağırdı Maddie'ye. "Yapamayacaksan, kardeşlerimden birini çağır."

Bertha ve Maddie hemen öne doğru gelip tüm güçleriyle Mairin'in vücudundan tuttular.

Mairin tekrar öğürüp yere kustu.

"Tekrar, Lordum," dedi Bertha. "Biliyorum onu böyle görmek zor. Ama kurtulması için başka bir yol yok."

Ne olursa olsun, istediği kadar canı yansın, şu anda onu kurtarmak için her şeyi yapardı. Başından tutup onu tekrar kusmaya zorladı. Tekrar tekrar kustu. En sonunda midesinde hiçbir şey kalmamıştı. Vücudu o kadar kaskatı kesilmişti ki kemiklerini kırdığından bile korkmuşlardı.

Ewan hâlâ bastırıyordu. En sonunda Bertha, "Bu kadar yeterli, bırakabilirsiniz artık," dedi.

Maddie kalkıp lavaboda bir bez ıslatıp Ewan'a getirdi. Mairin'in ağzını ve terlemiş alnını sildi.

Yavaşça onu yatağa bıraktıktan sonra kıyafetlerini çıkardı. Giysileri bir tarafa atıp kadınlara odayı temizleyip bu pis kokudan arındırmalarını söyledi.

Mairin'in yanına oturup üzerini örttü. Çok korkuyordu, o kadar çaresizdi ki böyle eli kolu bağlı oturmak canını çok sıkıyordu.

Kapının dışında gürültülü bir kargaşa vardı. Kardeşlerinin ve diğerlerinin orada beklediğini biliyordu. Ama Mairin'i bir saniye olsun gözünün önünden ayıramazdı.

Kadınlar birlikte odayı hemen temizlemiş, kirli elbiseleri ortadan kaldırmıştı. Dakikalar sonra Maddie geri geldi.

"Lordum, artık ben bekleyim," dedi yumuşak bir tonda. "Midesini boşalttı, artık beklemek dışında yapabileceğimiz bir şey yok."

Ewan başını salladı. "Hayır, onu bırakmayacağım."

Parmaklarıyla saçlarını, yüzünü okşadı. Teni buz gibiydi. Çok yavaş nefes alıyordu. O kadar sessizdi ki Ewan arada telaşlanarak nefes alıyor mu diye başını eğip kontrol ediyordu.

Mairin bilinçsiz bir şekilde yatıyordu. Ne hareket ediyor ne

de çektiği acı yüzünden bağırıyordu. Ewan onu böyle gördükçe kahroluyordu. Onun çaresizce bağırışını duymak mı yoksa böyle ölü gibi yatmasını izlemek mi daha can sıkıcıydı bilmiyordu.

İkisi de onu çok korkutuyordu.

Maddie bir süre yatağın yanında durduktan sonra iç çekti ve odadan çıktı.

Tam karısının yanına yatağa oturacaktı ki kardeşleri odaya girdi.

"O nasıl?" diye sordu Alaric hemen.

Caelen konuşmamıştı ama gözlerindeki endişeden ne kadar korktuğu belli oluyordu.

Ewan bir an olsun ellerini ondan çekmiyordu. Durmadan yüzünü okşuyordu. Ama elleri de titriyordu. Buna neden olan öfke miydi, korku mu yoksa çaresizlik miydi anlayamamıştı.

"Bilmiyorum," dedi onlara. Bütün bu üzüntüsünün yanında karnında Mairin'i kusturan o aynı acıyı hissetmişti.

"Bunu kim yaptı?" dedi Caelen sinirli bir halde. "Kim onu zehirlemeye cesaret edebilir?"

Ewan, Mairin'den gözlerini ayırmıyordu. Ama sinirinden kalbi sıkışıyordu. Öfkesinden yumruklarını sıkmıştı. "McDonald," dedi dişlerini sıkarak. "Lanet olası McDonald."

"McDonald mı?" dedi Alaric şaşkınlıkla.

Ewan kafasını kaldırıp kardeşlerine baktı. "Onunla kalmanızı istiyorum. İkinizin de. Durumunda bir değişiklik olursa hemen bana haber verin. Şu anda sizden başka hiç kimseye güvenemem. Karımı kimin öldürmeye çalıştığını bir an önce bulmam lazım."

"Ewan, sen nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Caelen, tam odadan çıkarken.

Kapıdan çıkmak üzereyken arkasını dönüp ona cevap verdi. "McDonald ile konuşmaya."

Hızlıca merdivenlerden indi. Salona girdiğinde kılıcını

çekmişti ve adamları toplanmış onu bekliyordu. Ewan'ı elinde kılıçla görünce hemen hazır ola geçmişlerdi.

McDonald ise etrafında adamları, diğer tarafta oturuyordu. Rionna da yanındaydı ama hararetli bir şekilde tartışıyorlardı. Salonda oldukça gergin bir hava vardı. Ewan içeri girer girmez bu gerginliği fark etmişti.

Ewan'ın onlara doğru yaklaşmasıyla Rionna telaşlandı. Kılıcını çekip hemen babasının önüne geçti. Fakat Ewan'ın onu kenara itmesiyle oldukça sersemledi.

Salon bir anda karışmıştı.

McDonald'ın adamları hemen Ewan'ın üzerine yürüdüler. McCabe askerleri ise lordlarını korumak için hemen harekete geçtiler.

"Kadını koruyun," diye bağırdı Gannon'a.

McDonald daha kılıcını çekememişti ki Ewan hemen üzerine atıldı. Gömleğinden tutup onu duvara yapıştırdı.

Ewan'ın, gömleğinin yakasına yapışmasıyla McDonald'ın öfkeli yüzü mosmor olmuştu. "Ewan, bu ne demek oluyor?"

"Beni kızınla evlendirmeyi bu kadar çok mu istiyordun?" diye sordu, alçak ve tehditkar bir sesle.

McDonald ne olduğunu anlamamış, bu sözlerden sonra da oldukça kafası karışmıştı. Öfkesinden bağırmaya çalışırken ağzından salyaları akıyordu. Nefessizlikten neredeyse ölecekti. "Beni, Leydi McCabe'i zehirlemekle mi suçluyorsun?"

"Yaptın mı?"

McDonald'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir ara Ewan'ın elinden kurtulmaya çalıştıysa da Ewan onu tekrar duvara yapıştırdı.

"Bu bir savaştır," dedi McDonald. "Böyle bir hakaret karşılıksız kalamaz."

"Eğer savaş istiyorsan, seninle savaşmak benim için bir zevk olacak. Topraklarımı senin kanınla suladığımda bütün sahip oldukların benim olacak. Hakaret mi duymak istiyorsun, Lordum?

Sen benim evime geldin ve misafirperverliğimi yok sayıp karımı öldürmeye çalıştın," diye bağırdı.

McDonald oldukça sersemlemiş ve korkmuştu. "Bunları ben yapmadım, Ewan. Evet, Rionna ile senin evlenmeni istemiştim. Fakat kardeşin de evlense hiçbir sorun olmayacaktı. *Onu ben zehirlemedim.*"

Ewan öfkeden kudurmuş gibiydi. McDonald'ın alnı terden sırılsıklam olmuştu ve endişeyle etrafına bakınıyordu fakat adamları Ewan'ın askerleri tarafından engelleniyordu.

Rionna ise birkaç adım gerideydi. Gannon onu kollarından yakalamıştı. Rionna deliye dönmüştü ve Gannon tüm gücüyle onu tutmaya çalışıyordu.

McDonald'ın gözlerinde suçluluk ifadesi yoktu. Acaba doğru mu söylemişti? McDonald'ın geliş zamanı, Mairin'in zehirlemesi tamamen bir tesadüftü. Ya da özellikle böyle gösterilmişti.

Sonra Ewan onu bıraktı. "Kabalığım için özür dilerim. Fakat adamlarınla beraber bir an önce topraklarımdan çıkmanızı istiyorum. Karım çok hasta ve iyileşip iyileşmeyeceğinden emin değilim. Ama şunu unutma, McDonald, eğer o ölürse ve bunu senin yaptığını öğrenirsem İskoçya'da saklanacak kaya dibi bulamazsın. Seni koruyacak tek bir köşe kalmaz."

"P-Peki ya, anlaşma?"

"Şu anda beni ilgilendiren tek şey karımın sağlığı... Eve git ve dua et, o iyi olsun. Sonra bu anlaşmaları konuşuruz."

McDonald'ı kapıyı doğru itti.

O sırada Alaric koşarak gelmişti. "Ewan! Tekrar uyandı ve çok fena. Tuhaf bir şekilde kusmaya başladı. Ne Caelen ne de ben yardım edebiliyoruz."

Ewan hemen salonun kapısında bekleyen Alaric'e doğru dönmüştü. Yüzünde oldukça endişeli bir ifade vardı.

"Onlara yolu göster," dedi Gannon'a. "Bizim sınırlarımıza kadar eşlik et ve gittiklerinden emin ol."

Sonra Alaric'in önünden geçerek aceleyle odasına çıktı. Basamakları tırmanırken yıldırım kadar hızlıydı.

Odaya girdiğinde Caelen'in karısını tuttuğunu gördü. Kucağında durmadan kusuyordu. Caelen de iyi görünmüyordu ama Mairin'i kendine dayamış sıkıca tutuyordu. Kusarken bütün bedeni titriyordu.

Caelen olduğu yerden kafasını kaldırıp Ewan'a baktı. "Ewan! Tanrı'ya şükürler olsun buradasın. Kusmasını engelleyemiyorum. Bu onu mahvediyor."

"Kusacağım," diye fısıldadı. "Yalvarıyorum, Ewan. Bırak öleyim. Çok kötüyüm."

Ewan'ın yüreği parçalanıyordu sanki. Ona sıkıca sarılıp "Sadece nefes al," dedi alçak sesle. "Benim için nefes al, Mairin. Sana söz veriyorum, bütün hepsi geçecek."

Ewan'ın gömleğinden o kadar sıkı tutmuştu ki kolları gerilmişti. Vücudu kaskatıydı ama bu sefer kusmasını engelleyebilmişti.

"İşte böyle. Sıkıca bana tutun. Sana hiçbir şey olmasına izin vermem. Yanındayım."

Yüzünü onun boynuna dayamış, kendinden geçmiş bir haldeydi. Sonra onu yatağına yatırdı ve yatağın kenarında oturan Caelen'e baktı. O da oldukça bitkin görünüyordu.

"Islak bir bez getir. Yüzünü sileyim."

Caelen hemen kalkıp ıslak bir bez getirerek Ewan'a verdi. O da karısının bütün yüzünü yavaşça silmeye başladı. Bu ona biraz iyi gelmişti ama gözlerini açamadı.

Midesine giren kramplar geçmiş gibiydi. Ewan'ın yanına kıvrılmış, bir kolunu tutarak öylece yatıyordu. Esneyerek tekrar derin bir uykuya daldı.

Ewan öne doğru eğilerek onu alnından öptü. Uyanması iyi bir şeydi ama onu böyle acılar içinde görmekten nefret ediyordu. Vücudu, içine giren zehirden kurtulmaya çalışıyordu. O da bütün bunlara son gücüyle dayanma arzusundaydı.

"Yaşayacaksın," diye fısıldadı. "Ölmene asla izin veremem."

Ewan'ın arkasından odaya gelen Alaric ve Caelen, kardeşlerinin bu duygusal hallerinden oldukça endişeleniyorlardı. Fakat böyle bir durumda onun zayıflığını kimin gördüğü Ewan'ın umurunda değildi.

"Onun için endişeleniyorsun," dedi Alaric sessizce.

Ewan içinde bir şeylerin eridiğini hissediyordu. Evet, ona aşıktı. Onu kaybetme fikrine dayanamıyordu. Yine uyanacaktı. Onu delirtecekti ama o da onu baştan çıkarıp duymak istediği her şeyi ona söyletecekti.

Meraklı gözlerle onu seyreden kardeşlerine döndü. "Sizin yardımınıza ihtiyacım var. Birisi onu öldürmeye çalıştı. Kabul etmek zor ama kesinlikle bizim klanımızdan biri olmalı. İçimizde bir hain var. Bir an önce onu bulmalıyız. Yoksa Mairin hiçbir zaman güvende olamayacak. Onu kaybedemeyiz. O bizim kurtuluşumuz, aynı zamanda benim de kurtuluşum. Eğer onun için bunu yapmazsanız, benim için, kardeşiniz için yapın."

Alaric de yatağın kenarına çömelip Mairin'in hareketsiz duran eline dokundu. Caelen de kardeşinin yanına gidip yatağın kenarına çömeldi. Mairin'in omzuna dokundu. Ona bakarken yüzündeki sert ifade kaybolmuştu.

"Biz her zaman senin yanındayız, Ewan," dedi Alaric, kardeşine güç verircesine. "Her zaman da birlikte olacağız. Bağlılığım ve sadakatim artık Mairin için de geçerlidir. Hem kardeşim hem de senin karın olarak onu her zaman koruyacağım. Onun güvende olması kendi canımın güvenliğinden bile önce gelir."

Alaric'in bu sözleri Ewan'ı gururlandırmıştı.

"O iyi biri," dedi Caelen, sert bir ses tonuyla. "Crispen için iyi bir anne ve sana da oldukça sadık bir eş. Senin için büyük bir şans, Ewan. Hayatım pahasına da olsa onu her zaman koruyacağım ve ona olan her şeyin hesabını soracağım. Benim için daima değerli olacak."

Onun bu sözleri Ewan'ı gülümsetti. Caelen'den böyle sözler duymak imkansız gibi bir şeydi. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli. Bugünden itibaren onun güvende olduğundan emin olmalıyız. Tekrar ayağa kalktığında onu zapt etmek kolay olmayacak."

"Onun iyileşeceğinden emin gibisin," dedi Caelen.

Ewan umutlu gözlerle ona baktı. "Evet, eminim. Kendini ölüme teslim etmeyecek kadar inatçı."

Ewan gece salonda kardeşleriyle buluştu. Koca salonu aydınlatan sadece küçük bir mum vardı.

"Mutfakta yemekle uğraşan, masada servis yapan, o sırada salonda olan herkesi sorguladık," diye rapor verdi Caelen.

"Gertie mahvolmuş bir haldeydi," dedi Alaric. "Mairin zehirlendi diye o da kendini kaybetti. İlk başta herkesin aklına o gelse de onun bir şey yaptığına inanmıyorum. Biz doğduğumuzdan beri bizim klanımızda. Babamıza oldukça sadıktı ve o öldüğünden beri hiç ters bir hareketini görmedik."

Ewan da inanmıyordu ama şu anda ne düşüneceğini bilmiyordu. Onun klanından birinin böyle bir şey yaptığına inanmak istemiyordu. Neden yapacaklardı ki? O hepsinin umuduydu. Onların kurtuluşuydu ve bunu herkes biliyordu.

Tek bir kişi dışında.

Gannon ve Cormac salona girdiklerinde yüzleri korkunç görünüyordu. Çok sinirliydiler ve hemen Ewan ile konuşmak istediler.

"Lordum, bir şeyler bulduk."

Ewan onlara oturmalarını işaret etti.

Cormac otururken Gannon ayakta durdu. O kadar sinirliydi ki bu, yumruklarını sıkışından açıkça anlaşılıyordu.

"Zehrin kaynağını bulduk," dedi Gannon.

"Hemen anlat."

"Yemekte değilmiş. Bütün yemek kalıntılarına baktık, Leydi McCabe'inki de dahil. Zehir içkideymiş ve tamamını içmemiş."

"Şükürler olsun, Tanrım. Yani hâlâ umut var."

"Lordum," diye söze girdi Cormac. Çok üzgündü. "O bardağın leydiye ait olduğunu düşünmüyoruz."

Ewan yumruğunu masaya vurarak ayağa fırladı. "Kimin o zaman?"

Gannon derin bir nefes aldı. "Sizin olduğunu düşünüyoruz."

Caelen ve Alaric de hemen yerlerinden kalktılar. "Lanet olsun, siz ne diyorsunuz?" diye çıkıştı Caelen.

"Servis yapan bütün kadınlarla konuştuk. Üç tane kadeh varmış. Bir tanesi leydi masadan kalkınca dökülmüş. Muhtemelen bu onundu ama yanlış yere konulmuştu. Bu yüzden ondan içmedi. Sizin kadehinizi alıp birazcık içmiş. Tadını beğenmemiş olacak ki onu kenara koyup başka bir tane daha istemiş. Sonra da hastalandı."

"Ama neden?" Ewan'ın sesi titriyordu. Önce en güvendiği adamalarına sonra kardeşlerine baktı. "Ok. Ok da onu hedef almamıştı. Asıl hedef bendim."

"Tanrım," dedi Alaric öfkeyle. "Birileri seni öldürmeye çalışıyor, Ewan. Mairin'i değil."

"Bu daha mantıklı," dedi Caelen. "Mairin'in ölmesi kimsenin işine gelmez. Ama Ewan ölürse Mairin kocasız ve çocuksuz kalır."

"Bu Cameron'ın işi. Ve nasıl, ne şekilde yapmışsa bizim klanımıza sızmış. Birisi burada iki defa beni öldürmeye çalıştı ama her defasında kazayla Mairin neredeyse ölecekti." Ewan sinirinden masayı yumrukluyordu.

"Evet, ama kim?" diye sordu Alaric.

"Biz de bunu ortaya çıkarmalıyız," dedi Ewan. "Ve bunu ortaya çıkarana kadar Mairin çok iyi korunmalı. Benim yüzümden bir kez daha başına bir şey gelmesini istemiyorum."

28

Yüksek bir bağrış Mairin'i güzel rüyasından uyandırmıştı. Rüya olduğundan da emin değildi ama çok güzel ve hoştu. Artık canı yanmıyordu. Bu güzelliğin gerçek olmasını tercih ederdi.

Sonra tekrar sarsılmaya başladı. Beyninin, kafasının içinde büzüştüğünü hissediyordu. Ağrıyı tekrar hissetmeye başlamıştı. O sırada Ewan'ın sesini duydu.

Bu adam bağırmaktan zevk alıyordu. İnsanları – özellikle Mairin'i – azarlamayı seviyordu.

"Bu zamana kadar gördüğüm en laf dinlemez kadınsın," diye bağırıyordu ona. "Sana ölmemeni emretmiştim ve sen de buna uyacaksın. Sanki oğlumu kurtaran kahraman kadın değilsin artık. Öyle olsaydın şimdi yaptığın gibi hemen bırakmaz, mücadele ederdin."

Onun bu şekilde bağırması Mairin'in canını sıkmıştı. O hasta ve ölüyorken böyle bir tepki ancak ondan beklenirdi. Bunu kasıtlı olarak yapmış gibi davranıyordu.

Sonra onun kendi kendine güldüğünü duydu.

"Hayır, Leydim. Hasta olabilirsin ama ölmeyeceksin. Bu se-

fer benim sözümü dinleyeceksin. Yoksa Tanrı şahidim olsun, bu sefer cezanı kendi ellerimle veririm."

Mairin ona kötü kötü baktı, ya da bakabildiğini sanıyordu. Oda çok karanlıktı. Göz kapaklarının üzerine bir ağırlık çökmüş gibi gözlerini açmakta zorlanıyordu. O anda aniden içinde bir korku hissetti. Belki de onun cenazesini hazırlıyorlardı. Kapalı dursunlar diye ölülerin gözlerine taş mı koyarlardı? Yoksa demir para mıydı bu? Hayır, daha ölmek istemiyordu.

"Şişşt," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. "Gözlerini aç. Bunu benim için yapabilirsin. Yemin ederim, kimse seni gömmüyor. Gözlerini aç ve bana bak. O güzel mavi gözlerini göreyim."

Tüm gücü bedeninden çekilmiş gibi hissetse de sonunda gözlerini açmayı başardı. Gözlerini aralamasıyla oda da aydınlanıyordu. Bir anda gözlerine dolan ışık yüzünden tekrar hemen kapatmıştı.

"Perdeleri kapatın," diye bağırdı Ewan.

Mairin'in yüzü ekşidi. Bu sefer kiminle konuşuyordu? Son zamanlarda odalarında hep birileri vardı.

Bir kıkırdama daha duydu. Gözlerini açtığında Ewan'a benzeyen bulanık bir şekil gördü. Birkaç defa daha gözlerini kırpınca Ewan'ın arkasında Alaric ve Caelen'i gördü. Pencerenin önünde duruyorlardı.

"Eve döndüğüne sevindim, Alaric. Cenaze için Ewan'ın sana ihtiyacı olacak."

Alaric şaşırmıştı. "Kimin cenazesi, Leydim?"

"Benim," dedi Mairin.

Yattığı yerden başını kaldırmaya çalışsa da yeni doğmuş bir kedi kadar kendini güçsüz hissetmişti.

Caelen gülünce Mairin başını çevirip sinirli bir şekilde ona baktı.

Derin bir nefes aldı. "Bu gülünecek bir konu değil. Eğer ben ölürsem Ewan daha kötü olacak."

"İşte bu yüzden asla böyle bir şey yapmayacaksın," diye çıkıştı Ewan.

Mairin ona bakmak için kafasını çevirdi. Ama o anda gözüne vahşi bir adam gibi görünmüştü. Saçları dağınık ve gözleri kıpkırmızıydı. Birkaç gündür tıraş olmadığı da belliydi. Çenesindeki sakalları uzamıştı.

"Ben oldukça sadık bir kadınım, kocacığım. Eğer ölmememi emrettiysen tabii ki de senin isteğini yerine getireceğim."

Ewan da gülerek karısına baktı. Kocasının gözlerindeki rahatlığı görünce nefesi kesilmişti.

"Yalan söylemek çok büyük bir günah, karıcığım, Tanrı da ben de biliyoruz ki bu söylediğin doğru değil."

Mairin fazla bir şey diyememişti. "Tamam, artık sözünü dinleyeceğim."

"Evet, Leydim, sana ölmemeni emretmiştim, sen de ilk defa sözümü yerine getirdin. Bir dahaki sefere beni yine dinlemediğinde sana bağırmayacağım."

"İkiniz de delirmişsiniz," diyerek güldü Caelen.

Alaric yatağın yanına gelip elini uzattı. "Yaşayanların ülkesine tekrar hoş geldin, küçük kardeşim. Hepimizi çok korkuttun."

Mairin de diğer elini karnını üzerine koymuştu. "Hiç ağrım yok. Çok tuhaf. Ama acayip açım."

Ewan gülerek ona doğru eğilip anlına uzunca bir öpücük kondurdu. Öpmesiyle Mairin'i ürpertmişti. Sonra yavaşça saçlarını okşayarak geri çekildi.

"Gerçekten acıkmış olmalısın. Üç gündür yatıyorsun ve ilk gün bütün mideni boşalttın."

"Üç gün mü?" Mairin bunu duyunca ürperdi. İçini bir korku kapladı.

"Evet, tam üç gündür..." Ewan tekrar ciddileşmiş, yüzünün bütün çizgileri belirginleşmişti. Bir hayli yorgun görünüyordu.

Eliyle onun yüzünü okşamaya başladı. Fakat sonra kolu güç-

süz düştü. "Çok bitkin haldesin. Banyo yapıp tıraş olsan iyi olur. Sonra da uzun bir süre dinlenirsin."

Ewan karısının elinden tutup onu tekrar yatağına götürdü. Sonra yüzünü çevirerek avucunun içinden öptü.

"Sen uyandığına göre ben de artık uyuyabilirim. Ama bu, ben uyurken sen kaleyi koruyacaksın anlamına gelmiyor. Ben sana artık kalkabilirsin diyene kadar sen de yatacaksın."

Mairin kızgın bir şekilde Ewan'a baktı ama hiçbir şey demedi. Daha uyandığı ilk dakikadan itibaren onunla tartışmak olmazdı. Zaten söylediğini yapmak da ona iyi gelecekti.

Ewan gülerek, "Görüyorum ki benimle aynı fikirdesin," dedi.

"Dilimi biraz tutmayı öğrenmeliyim," diye mırıldandı Mairin. "Her düşüncemi pat diye söylüyorum. Mother Serenity beni bu konuda hep uyarırdı, bu alışkanlığın bir gün başına bela olacak diye. Sanırım çok haklıymış."

Ewan tekrar eğilip onu öptü. "Dilinin çok iyi olduğunu düşünüyorum."

Hem Caelen hem de Alaric gülmeye başlayınca Mairin çok utanmıştı.

"Ewan!"

Utançtan yanakları kıpkırmızı olmuştu, yüzünü kapatmak için battaniyeyi hemen başına çekti. Ewan da kardeşleriyle beraber gülmeye başladı. Mairin ise o an yerin yarılıp hepsini içine alması için dua ediyordu.

Ewan sonunda herkesi odadan çıkarmış, Mairin ile kendisine derhal yemek getirmelerini emretmişti. Yemeğin her lokmasını önce kendi tadıyor sonra Mairin'e veriyordu.

Bu bile Mairin'i korkutmuştu. Onun için ölmesini göze alamazdı.

Fakat Ewan bu endişelerini ciddiye almadı. "Sana göz kulak olmak benim görevim," dedi.

"Böylece önce sen ölürsen çok büyük bir iyilik yapmış olacaksın," diye söylendi Mairin.

Yemeklerini bitirdikten sonra, hemen başını yastığa koyup gözlerini kapattı. Oldukça halsizdi ve yediği yemek yine midesini rahatsız etmişti. Üç gün hiçbir şey yemedikten sonra böyle olması çok normal, diye düşündü.

Odanın kapısının açıldığını duyunca irkildi. Sonra birkaç kadının banyo için sıcak su getirdiğini gördü.

"Belki banyo yapmak istersin," dedi Ewan.

O an onun üzerine atılıp nefesi kesilene kadar sıkıca kocasına sarılmak istemişti. Eğer kollarını kaldırmakta bile bu kadar zorlanmıyor olsaydı kesinlikle öyle yapardı. Ama şimdi orada ceset gibi yatıp küvetin üzerindeki su buharını izleyip heyecanlanıyordu.

Son kova da küvete boşaltıldıktan sonra Ewan yanına gelip geceliğinin bağlarını çözmeye başladı. İtiraz edecek hali yoktu zaten işe de yaramazdı. Sonunda kıyafetini çıkarıp onu kollarında küvete taşıdı.

Yavaşça küvetin içine oturttu. Sıcak su Mairin'i gevşetmeye yetmişti.

Düşündüğü gibi onu orada bırakıp gidemedi. Küvetin yanına oturdu. Yerdeki tası alıp onu yıkamaya başladı.

Parmakları tenine değerken Mairin de büyük bir keyif alıyordu. Tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Daha önce hiç olmadığı kadar güçsüz düşmüştü. Ama onun ilgisinden çok memnundu.

Ewan onu özenerek yıkıyordu. Kollarından omuzlarına her yerini ovuyor, sonra ellerini suya batırıp göğüslerini avuçlarının içine alarak yıkamaya devam ediyordu.

Bu fazla uzun sürmese de tüm vücudunun her zerresini itinayla yıkıyordu. Sıra ayaklarına geldiğinde Mairin gıdıklanmıştı. Bir ayağını yukarı kaldırdığında sular bacağından aşağı süzülü-

verdi. Sonra ayağının, başparmağından topuğuna varıncaya dek her yerine masaj yaptı. En çok da parmaklarına gelince gıdıklanmış, gülerek ayağını çekmeye çalışmıştı.

Ewan da gülmüş ama bileğinden tutarak onu yakalamıştı.

"Hiç bu kadar gıdıklandığını bilmiyordum."

Ayağını bileğinden iki eliyle kavramıştı. Sonra bir anda ayağının altından onu öpmesiyle Mairin çok şaşırmıştı. Bileklerinden başlayıp bacaklarına, ardından kalçalarına dek onu okşadı.

Elleri ipek bir kumaş gibi teninde süzülüyordu. Sıcak su ve onun teninin ısısı, dağılmış halini bir bir topluyor gibiydi.

Ewan'ın kendisi de duş almış kadar olmuştu. Mairin'in vücudunda dokunmadığı bir yer kalmamıştı. Her yerini güzelce ovmuştu. En sonunda Mairin iyice kendinden geçmiş, bakışları kaymaya başlamıştı. İstese de küvetten çıkabilecek hali yoktu.

Ewan onu tutup küvetten çıkardı. Sular tüm vücudundan yere damlıyordu. Onu şöminenin önüne oturtup büyük bir battaniyeyi üzerine örttü.

"Saçların kurur kurumaz seni hemen yatağa götüreceğim," dedi. "Üşütmeni istemiyorum."

Daha bu kadar ilgiden dolayı şaşkınlığını üzerinden atamamıştı ki Ewan'ın saçlarını kurutmaya başlamasıyla bir kez daha hayrete düştü. Elleriyle saçlarını havalandırarak kurutmaya çalışıyordu. Sonra da saçlarını tarakla taramaya başlamıştı.

Şöminenin önündeydiler. Mairin onun önüne oturmuştu. Ewan saçlarını tararken çok sıkılmış, isyan etmemek için kendini zor tutuyordu.

Şömineden gelen sıcaklıkla Mairin kemiklerine kadar ısınmıştı. Rengi pembeleşmiş, saçları taranırken vücudundaki ateş daha da artmıştı.

İşini bitirdiğinde tarağı kenara koyup sıkıca karısına sarıldı. Yanağını onun yanağına dayadı.

"Beni gerçekten korkuttun!"

Mairin de iyice kucağına yayıldı. "Ben de çok korktum. Senden ve Crispen'dan ayrılma düşüncesine hiç dayanamıyorum."

"Sen hastayken Crispen her gece senin yatağında yattı. O bir kenarda ben diğer kenardaydım. O da en az benim kadar ölmeyeceğine inanıyordu."

Mairin çok mutluydu. "Bir aileye sahip olmak çok güzel..."

"Evet, öyle. Sen, Crispen ve ben çok güzel bir aile oluşturduk."

"Caelen ve Alaric'i unutma," dedi kaşlarını çatıp. "Tabii Gannon, Cormac ve Diormic'i de. Beni kızdırıyorlar ama iyi niyetli olduklarını biliyorum. Ayrıca çok sabırlılar. Ah! Az kalsın Maddie, Bertha ve Christina'yı unutuyordum."

Ewan gülümsedi. "Klanımız, Leydim. Klanımız bizim ailemiz."

Aile fikri Mairin'in hoşuna gitmişti. Memnun bir şekilde iç çekti ve başını Ewan'ın omzuna yasladı.

"Ewan?"

"Efendim?"

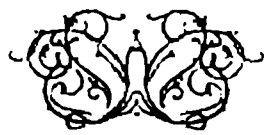
"Ölmeme izin vermediğin için teşekkür ederim. Pes etmek üzereydim. Ama senin sayende teslim olmak bile kolay olmayacaktı. Bağırıp çağırmayı çok seviyorsun. Sürekli bağırmak için bir bahanen olması seni mutlu ediyor sanırım."

Ewan ona daha sıkı sarıldı. Ama Mairin sessizce güldüğünü görebiliyordu.

"Yeterince iyileştiğinde seninle uzun bir konuşma yapmamız gerekecek."

Mairin kollarından kurtulmaya çalışsa da Ewan onu daha da sıktı. "Neyle ilgili konuşacağız, Lordum?"

"Sözler, Leydim. Söyleyeceğin sözlerle ilgili."

29

Ewan tam iki hafta boyunca karısının istirahatinden banyosuna kadar her şeyiyle özel olarak ve tabii ki büyük bir sevgiyle ilgilenmişti. Mairin çok çabuk iyileşmişti ve Ewan zevkten delircesine her geceyi onunla birlikte geçirmişti.

Ama daha Ewan'ı sevdiğinden bile söz etmemişti. İstediğini söylemekte özgürdü, buna karışamazdı. Onun söylediği şeyler çok yakışıklı, cesur ve gururlu olduğuydu. Ama Ewan tüm bunları iltifat olarak söylediğinden emin değildi.

Mairin'in ise onun sevişme konusundaki üstün yeteneğinden etkilendiği çok belliydi. Öyle ki o bile kendi kendine ondan bir şeyler öğrenmeye başlamıştı.

Onu sevmek zorundaydı. Ewan onun bu duygularının gelip geçici olduğuna asla dayanamazdı. Ne onun sözünü dinliyor ne de çok saygılı davranıyordu. Ama onun izlendiğinden haberi olmadan Mairin'in ona bakışlarını görmüştü. Ayrıca her gece karanlık odalarında, kollarının arasında nasıl kendinden geçtiğini de biliyordu.

Evet, onu seviyordu. Bunların başka bir açıklaması olamazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ewan sadece bunu Mairin'in de görmesini sağlamak zorundaydı.

Zehirlendikten sonra Mairin daha uysal olmuştu. Öyle ki Ewan'ın hiçbir söylediğine karşı gelmiyordu. Ewan onların önceki kavgalarını bile özlemişti. En son ölümden dönmesiyle Mairin'in neşesinin kaybolması Ewan'ın hiç hoşuna gitmemişti.

Sadece Ewan, kardeşleri, Gannon, Cormac ve Diormid gerçeği biliyordu. Asıl hedef Mairin değildi. Ewan'ın bunu saklaması için birden fazla nedeni vardı.

Son olaydan beri tüm klan Mairin'e oldukça korumacı davranmaya başlamıştı. Onu gözlerinin önünden ayırmıyor ve asla yalnız bırakmıyorlardı. Bu da Ewan'ın işine geliyordu. Çünkü Mairin'i öldürmek istesinler ya da istemesinler Duncan Cameron onun için her zaman bir tehditti.

Mairin'in endişelenmemesini istediği iki şey vardı. Eğer hedefin Ewan olduğunu, hem de tam iki kez, öğrenirse ne yapması gerektiğinin söylemesine gerek kalmazdı. Mairin'in ona ait olan şeyleri korumakta inatçı olduğunu Ewan da kısa bir sürede öğrenmişti.

Ewan'ı kendisine ait görüyordu. Bu Ewan'ın hoşuna bile gidiyordu. Duymak istediklerini henüz söylememişti belki ama konu Ewan olunca onu nasıl sahiplendiğini de inkar edemezdi. O anda Rionna McDonald ile tanıştığında ona nasıl baktığı aklına gelmişti.

Bütün tehditlerden kurtulacakları günü dört gözle bekliyordu. Kalenin üzerinde dolaşan karabulutlar sadece Mairin'i değil herkesi etkiliyordu. Mairin... Evet, iyileştiğinden beri gerçekten başını hiçbir belaya, burnunu hiçbir işe sokmamıştı.

Tam ondan bu kadarını beklemezdim diye düşünüyordu ki...

"Lordum, hemen gelmelisiniz!" dedi Owain, Ewan'a doğru koştururken.

Genç adam nefes nefese kalmıştı. Sanki bütün yolu koşturarak gelmiş gibiydi.

Ewan o sırada çobanla konuşup sürüler hakkında bilgi alıyordu. Sesi duymasıyla bir anda yüzünde sert bir ifade oluşmuştu.

"Sorun ne, Owain?"

"Leydi McCabe. Bütün kale kargaşa içinde... Bir grup erkeğe kadınların işlerini yapmalarını söylemiş!"

"Ne?" diyerek bağırdı. Elini başının üzerine koydu. "Neler oluyor, hemen anlat, Owain!"

"Heath onu kızdırmış ama ne yaptığını bilmiyorum, Lordum. Leydi de onunla birlikte birkaç adama çamaşır yıkamalarını ve yemek yapmalarını emretmiş! Tanrı yardımcımız olsun! Mutfakları ve yerleri de temizletecekmiş..."

Owain bir ara nefes alıp, birkaç adım yaklaşarak konuşmaya devam etti. "Adamlar isyan etmek üzere. Çünkü kardeşleriniz eşinizi kontrol edemiyor."

Ewan çok sinirlenmişti, derin derin nefes alıp bir yandan da durmadan küfrediyordu. Heath, McCabeler'e sonradan katılmış çok asabi, genç bir askerdi. Lord McKinley'nin gayri meşru çocuklarından biriydi ve ölmeden önce onu reddetmişti. Sonuç olarak Heath evsiz kalmıştı. Ewan yıllardır durmadan klanı ve ordusu için böyle adamları topluyordu. Duncan Cameron yüzünden her zaman hazırda bulunmaları şarttı.

Ewan'ın da Heath ve onun gibi birçok genç, kibirli, kendini beğenmiş askerle problemi vardı. Heath'in gelmesinden kısa bir süre sonra hepsi ayrı bir grup oluşturmuştu.

Daha önceden belli bir disiplin almışlardı. Ewan da onları birer McCabe savaşçısı yapmak için son kez uğraşacağını düşünmüştü.

Heath ile sorun yaşaması hiç iyi olmamıştı. O da en az Ewan'ın asabi karısı kadar sinirliydi. Kıyametin kopması yakın gibi görünüyordu.

"Kardeşlerim nerede?" diye sordu Ewan.

"Leydi McCabe ile salondalar. Ortam çok gergin, Lordum. Leydinin başına bir şey gelecek diye çok korktum."

Ewan'ın bunu duyması yeterliydi. Koşturarak salona gitti. Tam avluya varmıştı ki dışarıda çalışan adamları durmuş, kalenin içinden gelen sesleri dinliyordu.

Hızlıca onların arasından geçip merdivenlerden yukarı çıkarak salona girdi.

Karşılaştığı ortam ise tam bir kaostu. Bir grup genç asker odanın karşı tarafında kardeşleri, Mairin ve Gertie tarafından çevrelenmişti.

Gertie durmadan Cormac ve Diormid'i azarlıyordu. O kadar sinirliydi ki elindeki kaşıkla iki adama birden vurup duruyordu. Alaric ve Caelen ise Mairin'i güvende tutabilmek için oldukça gerilmişlerdi. Ama Mairin bunların hiçbirini takmıyordu.

Ewan'ın dikkatini çeken ilk şey Mairin olmuştu. Bütün bu kargaşanın ortasında kalmış, sinirden kıpkırmızı olmuş bir haldeydi. Her an patlamaya hazır bir bomba gibi görünüyordu. Heyecanla oradan oraya yürüyor, durmadan Heath'e hakaret ediyordu. Gannon da onun etrafında dört dönüp onu olabilecek bir tehlikeden uzak tutmaya çalışıyordu.

Heath'in yüzü öfkeden mosmor olmuştu. Mairin'in kendini nasıl bir tehlikenin içine attığından haberi yoktu. Ama Ewan farkındaydı. Bu genç adamın daha önce de birden fazla vukuatına tanık olmuştu. Heath elini kaldırdığı sırada Ewan çoktan içeri girmişti.

Bağırarak kılıcını çekip hemen ona doğru atıldı. Mairin kaçmaya çalışmıştı ama Heath'in yumruğu, yüzünü çeviremeden çenesinde patlamıştı. Mairin'in geri düşmesiyle Ewan onu dövmeye başladı.

Caelen ve Alaric, eğer Ewan'ın elinden almasalar onu oracıkta neredeyse öldürecekti. Heath ise kendinden geçmiş bir halde yatıyor, ağzının kenarından yere kan damlıyordu.

Kurtulmak istercesine "Bırakın!" diye bağırdı.

En sonunda onların da kollarını kırmadan öfkesini yenmeyi başarmıştı. Kardeşlerinin elinden kurtulup hemen kendini yerden kaldırmaya çalışan Mairin'in yanına koştu.

Elinden tutup onu yerden kaldırdı. Çenesini görmek için yüzünü kendine çevirdi.

"Çok yavaştı," dedi Mairin. "Gerçekten Ewan, canım acımadı."

Öfke Ewan'ın bütün bedenini sarmıştı. "Sana hiçbir şekilde dokunamaz. Bu saygısızlığını hayatıyla ödeyecek."

Sonra yüzünü salondakilere dönerek bağırmaya başladı. "Tanrı aşkına, biriniz bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Birden herkesin konuşmaya başlamasıyla Ewan gözlerini kapattı. Ama sonra susmalarını istedi. Mairin'e dönerek, "Bana burada neler olduğunu sen anlatacaksın!" dedi.

Mairin korkup başını öne eğerek ellerine bakmaya başladı. Korkudan dudaklarının titrediğini Ewan görmemişti.

"Ben size anlatacağım, Lordum," dedi Diormid, yüksek sesle bir adım öne çıkarak. "Leydimiz Heath, Robert, Corbin, Ian ve Matthew'e kadınların işlerini yapmalarını emretti." Diormid'in de erkekler adına bu durumdan gücenip sinirlendiği açıktı. "Yemek pişirmelerini, yerleri temizleyip silmelerini emretti!"

O sırada Mairin'in yüzünün bozulduğunu gördü. Dudaklarını ısırıp yavaşça arkasını dönüp oradan kaçmak istedi. Ama Ewan hemen kolundan tutup gitmesine engel oldu.

"Leydim!" dedi sertçe.

Çenesi titriyor bakışlarından kızgınlığı görülüyordu. "Sadece bağırıyorsunuz, Lordum. Tekrar klanımın önünde küçük düşmek istemiyorum."

"Sadece bana neler olduğunu anlatmanı istiyorum," dedi Ewan da, ona sabır göstermeye çalışarak. Adamlarının önünde

karısının ona karşı gelmesini kabul edemezdi. Ama o anda asıl yapmak istediği onu kollarının arasına alıp titreyen dudaklarından öpmekti. Mairin neredeyse ağlayacaktı. Onun ağlamaması için her şeyi yerle bir edebilirdi.

Ama şimdi doğru ve adil olanı yapmak zorundaydı. Herkese karşı adil olmak onun göreviydi. Bu yüzden karısı ağlayacak olsa da yapabileceği pek bir şey yoktu.

Mairin'in kendini toparladığını görünce biraz rahatladı. Gözyaşlarına hakim olursa daha mutlu olacaktı.

Sonra konuşmaya başladı. Heath'i işaret ederek, "Bu salak Christina'ya vurdu," dedi.

Ewan başını Heath'e çevirdi. Diormid'in desteğiyle zor ayakta duruyordu.

"Bu doğru mu?" diye sordu alçak sesle.

"Bu orospu terbiyesizin teki," diye bağırdı Heath. "Bunu hak etmişti."

Mairin öfkeden yerinde duramıyordu. Bıraksalar yine Heath'in üzerine atlardı ama Ewan sıkıca bileğinden tutmuştu. Durmadan kocasının ayağına vuruyordu ama yine de onun elinden kurtulamıyordu. Ewan sonra Alaric'e dönüp karısını tutması için ona gönderdi.

"Sakın bir yere gitmesine izin verme," diye emretti.

Alaric hemen belinden tutup onu göğsüne yasladı, sonra da hafifçe yukarı kaldırdı. Mairin çok kızgındı ama Ewan daha çok Heath'in yapacağı açıklamayla ilgileniyordu.

Tekrar Heath'e döndü. Oldukça kızgın bir şekilde ona bakıyordu. "Sen şimdi her şeyi teker teker bana anlatacaksın!"

Alaric'in kollarından kurtulmaya çalışsa da Mairin'i sıkıca tutmuştu. "Ewan, lütfen!" diye bağırdı. "Ben her şeyi anlatacaktım."

Öfkeden gözü dönmüş haldeydi. Erkeklerin hizmetçi kadınlara olan davranışlarından o kadar içerlenmişti ki Ewan'ın kılıcını

alıp hepsini birer birer doğrayabilirdi. Eğer onu taşıyabilecek olsa kesinlikle bunu yapardı.

Ewan'ın onu dinlemediğini görünce Alaric'e döndü. "Alaric, kılıcını alabilir miyim?"

Alaric şaşırarak ona baktı. "Leydim, benim kılıcımı sen taşıyamazsın."

"Sen de bana yardım edersin. Lütfen, Alaric. Bazılarının kanını akıtmalıyım."

Alaric'in kahkahası tüm salonu inletmiş Mairin'i de oldukça şaşırtmıştı.

Sinirinden gözyaşları yüzünü ıslatmıştı. "Lütfen, Alaric. Onun yaptığı doğru değil. Ewan'dan bu ve bütün saygısızca davranışları için özür dileyecek."

"Ewan buna bir çözüm bulacaktır. O adil bir adam."

"Ama o bir erkek," diye ısrarla devam etti Mairin.

Alaric şaşırarak, "Evet, ben de öyle dedim zaten," dedi.

Ewan, Heath'e anlatmasını tekrar emredemeden salonda bir kargaşa çıktı. Bütün kadınlar oraya gelmişti ve konuşmaları askerleri bastırıyordu. Hepsinin elinde tencereden tavaya çatal kaşıktan taşlara kadar kendilerine özgü basit silahlar olması Mairin'i hayrete düşürmüştü.

Ewan'ın ağzı şaşkınlıktan açık kalmış, Alaric ise Mairin'in ondan kaçtığını fark etmemişti. O karmaşa içinde Mairin yerde sürünerek uzaklaşırken Alaric'e baktı. Ama kimse onu fark etmemişti. Tüm erkekler gibi o da kadınların üzerlerine yürümesiyle şoka uğramıştı.

"Leydim, iyi misiniz?" diye sordu Bertha.

Christina hemen onun yanına geldi, Mairin'in elinden tutup sonra Maddie'ye işaret ederek birlikte onu yerden kaldırdılar.

Christina'nın elinden tutarken yanağındaki morluk dikkatini çekti. "İyi misin?" diye sordu Mairin fısıldayarak.

"Evet, teşekkür ederim, Leydim."

"Lordum, sizden kadınlar olarak bir söz istiyoruz," diye bağırdı Bertha.

Konuşurken bir taraftan da elindeki çatalı sallıyordu. Ewan ise kadınların bu hareketi karşısında oldukça şaşırmıştı.

"Kahretsin, neler oluyor burada?" diye bağırdı. "Hepiniz delirdiniz mi?"

"Senin adamların terbiyesizce davranıyorlar," dedi Mairin.

Kadınlar her bir ağızdan bağırarak silahlarını ellerinde sallıyordu. Bütün adamlar korkmaları gerekip gerekmediğini anlamamıştı.

Ewan kollarını göğsünde bağlamış dişlerini sıkarak ona baktı. "Ne yaptılar, Leydim?"

Mairin diğer kadınlara bakarak tüm cesaretini topladı. Sonra tüm güzelliğiyle Ewan'a baktı. İşe yaradığı belliydi çünkü Ewan da karısının bu bakışlarına karşılık yüzünün hatlarını değiştirmişti.

"Kadınlar da erkekler gibi üzerlerine düşen bütün görevleri yerine getirmeye çalışıyor. Ama bu *aptal,* Christina'yla takılmak istedi ve reddedildi. Bu da o kadar zorunda gitti ki durmadan onun işine kusurlar bulmaya başladı. Askerlere öğlen yemeklerini servis ediyordu. Ama sonra kalenin bütün kadınlarının yaptıkları işleri küçümseyen şeyler söylemeye başladılar. Hepsi yüksek sesle konuşup kadınlara laf söylüyordu. Yemek biraz geç kalınca Maddie'ye bağırdılar. Yemek lezzetli değilse ya da soğuksa Gertie'yi de eleştiriyorlar."

Bir ara duraksayıp derin bir nefes aldı. Sonra kaldığı yerden içindekileri dökmeye devam etti.

"Ve Christina bundan şikayet edince Heath de onu hırpaladı. Bu yüzden elindeki bira yere döküldü. Heath de onu elbiselerini kirlettiği için suçladı. Ama kız yine itiraz edince bu sefer de ona vurdu."

Mairin ileri doğru ilerlerken ellerini yumruk yapmış, vücudu öfkeden titriyordu. Heath, Robert, Ian ve Matthew'in olduğu gru-

ba işaret etti. "Ve bunlardan hiç biri, ama *hiç biri* Christina'yı kurtarmaya çalışmadı. Hiç biri! Onu durdurmak için parmağını bile kıpırdatmadılar. Hepsi birden gülüp kadınlara laf söylüyordu."

Lordun önüne gelip durdu. Parmağıyla konuşurken onun göğsüne dokunuyordu. "Evet, ben de bu kadar kolaysa kadınların işlerini bugünlük kendilerinin yapması gerektiğini söyledim. Böylece kim bu işleri daha iyi yapıyormuş görecektik."

Sonunda Mairin sustu. Şimdi Ewan'ın onu azarlamasını bekliyordu.

"Ben de konuşabilir miyim, Lordum?" diye sordu Bertha. O kadar yüksek sesle konuşmuştu ki bütün kadınlar dönüp ona baktılar.

"Konuşabilirsin," dedi Ewan.

"Ben bu olanlara yorum yapmayacağım ama bunu da bilmeniz lazım. Bundan sonra bu kaledeki hiçbir şeye karışmıyoruz. Ve Leydi McCabe'i koruyacağız."

"Onu koruyacaksınız?"

"Evet, bizimle gelecek. Bize yardım etti diye onun cezalandırılmasına izin vermeyeceğiz."

Şaşırtıcı bir şekilde Ewan kahkahalara boğulmuştu.

"Bununla ilgili bir sorun var, Bertha."

"Evet, nedir?"

"*Ben de* onu koruyorum."

Bunu söyledikten sonra salonda yine sesler yükselmeye başlamıştı. Kadınlar ve erkekler öne çıkıp merakla lordun nasıl davranacağını bekliyordu. Ewan'ın bu durumdan memnun olmadığı açıktı.

"Şantajlara ve sizin isteklerinize göre hareket etmeyeceğim," dedi Ewan.

Bertha tam sinirle bir şeyler söylemeye hazırlanmıştı ki Ewan elini kaldırıp onu susturdu.

"Karar vermeden önce iki tarafı da dinlemek zorundayım. Ondan sonra ne yapılacağını göreceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Umarım doğru karar verirsiniz," dedi Mairin.

Ewan bunu duyunca karısına sert bir bakış attı.

Sonra yanında duran adamlara döndü. Heath ve diğerleri hakkında da iyi şeyler düşünmediği belliydi. Adamları arasında en rütbeli olan Gannon'a döndü.

"Bu olay hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Özür dilerim, Lordum. Ben o sırada yoktum. Diğer askerlerle avludaydım. Doğru düzgün çalışmadıkları sürece hiçbir şey yiyemeyeceklerini söylemeye gitmiştim."

"Anladım," diyerek Cormac'e döndü. "Cormac, sen bir şey diyecek misin?"

Cormac gergin görünüyordu. Herkesin gözü ondaydı. Ewan da onun bir şeyler demesini bekliyordu.

"Aynı hanımımızın anlattığı gibi, Lordum," dedi bir nefeste. "Heath, Christina'ya vurduğu sırada salona girdim." Heath'e baktığı sırada hissettiği öfke tüm yüzüne yayılmıştı. "Bu Christina'nın suçu değildi. Bütün adamlar yüksek sesle onlara laf söylerken Christina da cevap verince Heath hemen ona vurdu. Tanrı biliyor ki onu kendi ellerimle orada öldürecektim. Ama daha hiçbir şey yapmadan leydi araya girdi. Benim asıl endişem onun güvenliğiydi."

Ewan Cormac'i de dinledikten sonra bu sefer Diormid'e döndü. O da Heath'in yanındaydı. "Sen de bu yaptıklarını destekledin mi?"

O an himayesindeki genç askerlerin sözüne güvendiği için çok pişman olmuştu. "Hayır, Lordum. Bana böyle olduğundan bahsetmediler."

"Yani bütün bunlar olduğunda orada değildin."

"Ben geldiğimde leydi onlara emirler veriyordu. Bugünlük kadınların işlerini onlar yapacaktı."

"Onlara hak veriyor musun? Onların tarafında mısın?"

Diormid bir an duraksadı. Hiçbir şey diyemedi. "Hayır, Lordum. Onlardan utanıyorum."

Ewan sonra Bertha'ya döndü. "Diğer kadınları da alıp evlerinize gidebilirsiniz. Bütün gününüzü istediğiniz gibi geçirebilirsiniz. Robert, Corbin, Ian ve Matthew sizin yerinize tüm işleri yapacaklar."

Heath'in bu gurupta olmaması Mairin'in hoşuna gitmemişti ama kadınların bağrışları yüzünden bir şey diyemedi.

Ewan'ın adaletinden payını alan dört asker ise en az onlar kadar bağırarak itiraz ediyordu. O kadar korkutucu görünüyorlardı ki Mairin mutluluktan gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Bertha hemen Mairin'in yanına geldi. "Bizimle gelin, Leydim. Bunu kutlamalıyız."

Mairin diğer kadınlarla beraber tam salondan çıkacaktı ki Ewan'ın sesiyle duraksadı. Hemen dönüp ona baktı. Evet, bütün hikayeyi duyduktan sonra kesinlikle ona kızmamıştı.

Fakat Mairin'i yanına çağırırken bakışları yine de sertti. Derin bir nefes alıp kocasının yanına gitmek için Bertha'nın yanından ayrıldı. Kadınlar lordun ne istediğini merak ettiklerinden ya da onu korumak için, salonda kaldılar. Mairin emin değildi ama yine de ona destek vermeleri hoşuna gitmişti.

Kocasına doğru yürüyüp fazla yaklaşmadan durdu. Ellerini önünde bağladı. "Beni mi istediniz?"

Ewan parmağıyla biraz daha yaklaşmasını işaret ettikten sonra korkarak birkaç adım daha attı. Sonra karısının çenesinden tutup yüzünü kendine çevirdi.

"Bir şey mi istediniz, Lordum?"

"Evet, Leydim. Bir şey yapmanızı istiyorum."

Başını dik tutarak onun bir şeyler söylemesini bekledi.

Parmaklarıyla Heath'in vurduğu yeri okşadı önce. Sonra saçlarını kulağının arkasına aldı. En sonunda da başının arkasından tuttu.

"Öp beni."

30

Mairin o kadar rahatlamıştı ki hemen Ewan'ın kollarına atılıp dudaklarına yapıştı.

"Sen bana güvenmedin, Leydim."

Ses tonu azarlar gibiydi ama yine de onu öpmeye devam ediyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Mairin. "Sanki beni tekrar küçük düşürecek gibi görünüyordun."

"Lord! Bize kadınların işlerini yaptıramazsınız!"

Robert'ın bu isyanını duyunca Ewan hemen başını çevirdi.

"Evet, yaptırırım. Eğer benim adaletimden memnun olmayan biri varsa hemen kaleyi terk edebilir."

Heath de sinirden dudaklarını ısırıyordu. Mairin onu görünce Ewan'a sokuldu. Bu adam onun midesini bulandırıyordu. Gözlerindeki nefret ise onu gerçekten ürkütmüştü.

"Peki, Heath ne olacak?" diye sordu Mairin alçak sesle. "O neden bir şey yapmıyor?"

Ewan'ın yüzündeki kızgın ifade onu çok korkutmuştu.

"Alaric'in yanında kal."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Onu hemen Alaric ve Caelen'in arasına bıraktıktan sonra Heath'in olduğu yere gitti. Mairin iki kardeşin birbirine dayanan omuzlarının arkasında kaldığından neler olduğunu göremiyordu. Parmaklarının ucunda durup başını öne doğru uzatarak etrafta olanları anlamaya çalışıyordu.

Ewan, Heath'in yanına gelince hiçbir şey demeden hemen yüzüne bir yumruk indirdi. Heath oracıkta yere yığıldı. Ewan onu yakasından tutmuş, tekrar ayağa kaldırmaya çalışıyordu ama adam acıdan adeta inliyordu.

"Bu Christina içindi," diye bağırdı Ewan.

Sonra diziyle bacak arasına ağır bir darbe indirdi. Alaric ve Caelen irkildi. Gannon'ın suratı bembeyaz oldu ve Cormac de geri çekilip başını başka tarafa çevirdi.

"Bu da karım içindi."

Sonra onu tekrar yere fırlattı. İki büklüm halde öylece yatıyordu. Mairin o an adamın ağladığına adı kadar emindi.

"Ben de olsam ağlardım, Leydim," dedi Alaric.

Ewan hemen Gannon'a dönüp emretti. "Ölmek üzere. Onu buradan götürün."

Heath ölümle cezalandırılmıştı. Adeta yalvarırcasına bağırıyordu. Onu seyreden diğer askerler de Heath'in başına gelenlerden oldukça korkmuştu.

"Emredersiniz, Lordum. Hemen!"

Gannon ve Cormac onu sürükleyerek salondan çıkardı. Adam kendinden geçmiş haldeydi.

Ewan sonra tüm olanlardan memnun olan kadınlara döndü. "Böyle bir şey başına geldiğinden dolayı özür dilerim, Christina. Böyle bir şeyi asla kabul edemem. Benim adamlarımdan hiçbiri böyle bir terbiyesizlik yapmamalı. Bugün istediğiniz gibi eğlenin. Erkekler sizin kadar iyi olmasa da işlerinizi bitirmek için ellerinden geleni yapacaktır ve bütün işler bitecek."

Mairin'in göğsü gururla kabarmıştı. Ewan'ın sesindeki samimiyetten o kadar etkilenmişti ki gözleri dolmuş, neredeyse ağlayacaktı. Alaric ve Caelen'in kollarından sıkıca tuttu.

Caelen dikkatlice Mairin'in parmaklarını elinden ayırdı ve ağladığını görünce gözlerini devirdi. Caelen "Yine ne oldu, neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Burnunu çekip yüzünü Alaric'in gömleğine sildi. "Çok güzel bir şey yaptı."

Alaric yaptığından bir hayli iğrenmişti. Hemen kendini geri çekip tekrar yüzünü gömleğine silmesine engel oldu.

"O çok iyi bir adam!" dedi Mairin.

"Elbette, öyle," dedi Caelen, bağlılığını ifade edercesine.

Bütün sorunları hallettikten sonra Ewan karısının yanına geldi. Bu sefer onu çağırmamasına rağmen Alaric ve Caelen'in elinden kurtulup hemen kendini kocasının kollarına attı. Yüzünü defalarca öpüp sonra sıkıca boynuna sarıldı.

"Nefes alamıyorum, Leydim."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı kulağına. "Seni gerçekten çok seviyorum."

Bunu duyunca Ewan da ona en az onun kadar sıkıca sarıldı. Şaşırtıcı bir şekilde Mairin'i kucaklayıp hemen salondan çıktılar. Saniyeler sonra odalarındaydılar.

Odanın kapısını tekmeleyerek açmıştı. İçeri girdikten sonra karısının yüzüne baktı. Onu o kadar sıkmıştı ki zor nefes alıyordu.

"Ne dedin sen?" diye sordu heyecanla.

Mairin ise onun bu heyecanını anlayamamıştı.

"Biraz önce, salonda, benim kulağıma ne fısıldadın?"

Şimdi Mairin de heyecanlanmıştı. Onun kollarında rahat duramamıştı ama yine de onu böyle sıkıca tutarken tüm cesaretini topladı ve "Seni seviyorum," dedi.

"Lanet olsun, sonunda," diye mırıldandı Ewan.

Mairin'in kafası karıştı. "Ne sonunda?"

"Bu sözler. Sonunda söyledin."

"Fakat ben de yeni farkına vardım," dedi şaşkın bir şekilde.

"Ben zaten biliyordum," dedi Ewan halinden mutlu bir şekilde.

"Ben bile bilmiyordum. Sen nasıl bileceksin ki?"

Ewan sadece güldü. "Her neyse, öğleden sonraki boş zamanını nasıl geçireceksin?"

"Bilmiyorum. Belki Crispen'ın yanına gidip diğer çocuklarla birlikte oyun oynarız."

Ewan hayır der gibi başını salladı.

"Hayır mı?" diye sordu Mairin.

"Hayır!"

"Neden?"

"Çünkü boş zamanını geçirmen için oldukça eğlenceli planlarım var."

Mairin'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Öyle mi?"

"Belki boş zamanını benimle geçirirsin diye düşünmüştüm."

"Bu kadar tembel olmak çok günah, Lordum," diye fısıldadı gülerek.

"Evet, ama aklımdaki şeylerin tembellikle alakası yok."

Sesindeki ton bile onu heyecanlandırmış ve yüzü hemen kızarmıştı.

"Bütün gün işlerini hiç aksatmazdın."

"Benim en önemli işim karımın ihtiyaçlarını gidermek," dedi Ewan. Sonra Heath'in vurduğu yanağını okşadı. Bakışlarından hâlâ ona olan öfkesi seziliyordu.

"Gerçekten o adamı öldürtecek misin, Ewan?" diye fısıldadı.

"O sana vurdu. Sen lordun karısı ve bu kalenin hanımısın. Böyle bir saygısızlığı kabul edemem ayrıca sana dokunacak olan herkesi öldürürüm."

Bunun üzerine Mairin kendini suçlu hissetmeye başladı.

"Ben de onu kızdırdım. Ona kötü şeyler söyledim. Bir leydinin söylememesi gereken şeyler. Mother Serenity olsa ağzımı sabunla yıkardı."

"Ne yapmamı istiyorsun, Mairin? Daha önce de problemli biriydi zaten. Bütün şanslarını tüketti. Sana vurmamış olsa bile benim klanımdan herhangi bir kadına el kaldırmasını kabul edemezdim."

"Onu kovabilir misin? Evsiz bir adam için çabuk ve kolay ölümdense tekrar evsiz kalması daha büyük bir ceza olur. Belki açlıktan ölür, belki de kurtlar yer."

Karısının bu sözleri onu şaşırtmıştı. Gülmeye başladı. Gülerken çıkardığı ses bile Mairin'i tahrik etmeye yetiyordu.

"Kana susamış bir kadınsın."

"Evet, Alaric de aynısını söylemişti."

"Neden öldürmememi istiyorsun, Mairin? Bir lord olarak ve tabii ki senin kocan olarak bu benim hakkım."

"Çünkü onu kızdırarak ben de suçlu olduğumu düşünüyorum. Eğer bana vurmasaydı Christina'ya vurdu diye onu ölümle cezalandırmazdın. Hatta hiç cezalandırmazdın," dedi bir nefeste.

"Bu yüzden kurtlar tarafından parçalanmayı hak ettiğini düşünüyorsun."

Sadece başını salladı.

Ewan kıkırdadı. "Peki, öyle olsun. Gannon'a söylerim topraklarımızdan çıkana kadar ona eşlik eder ve bir daha gelmemesini tembihler."

Hemen kollarını boynuna attı ve ona tüm gücüyle sarıldı. "Seni seviyorum."

Ewan karısını omuzlarından tutup burnundan öptü. "Bir daha söyle."

Mairin yüzünü buruşturarak kocasına baktı. "Çok şey istiyorsun, Lordum."

Ewan onu dudaklarından öpmeye başladı. Ağzını açana kadar da dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"Söyle," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum!"

Büyük bir sevinçle onu sıkıca kucaklayıp yatağa yatırdı ve ardından kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Soymaya önce omuzlarında başlayıp kollarıyla devam etti. Omuzlarından tutup onu biraz aşağı kaydırdı. Böylece boynunda daha rahat hareket edebilecekti. Ama dudakları onu büyülüyordu.

Ama o da en az Ewan kadar kararlıydı. Tek acı çeken o olmayacaktı. Bunu düşünerek Ewan'ın boynunda gezinmeye başladı. Ewan çekinip altında gerilince Mairin gülerek onu ısırdı. Onun erkeksi kokusu tüm ciğerlerine dolmuştu. Diliyle sonuna kadar onun tadını çıkarıyordu.

"Mairin!"

Mairin öne doğru eğilip Ewan'la göz göze geldi. "Evet, kocacığım."

"Bu elbisenin bir önemi var mı?"

"Hayır, günlük bir elbise işte..."

"İyi o zaman."

Daha neden bunu sorduğunu anlayamadan Ewan bir çırpıda elbisesini parçalayıp kenara atmıştı. Göğüsleri onun istediği gibi gözlerini kamaştırıyordu.

"Bu adil değil. Ben senin kıyafetlerini hiç parçalayamıyorum."

Ewan gülerek, "Bunu istiyor musun, Leydim?" dedi.

"Evet, istiyorum."

Ewan gülerek karısının altından kurtuldu. Sonra kıyafetlerini parçalayarak çıkardı. Çırılçıplak kalır kalmaz Mairin'in üzerinde kalanları da çıkarıp onu üzerine çekti.

"Bu çok tuhaf bir pozisyon, kocacığım. Bu sana uymaz sanırım."

Ewan şakaklarından başlayıp onu dudaklarına kadar öptü. "Hayır, Leydim. Bugün salondaki kadınları gördün, erkekler gibi başkaldırdılar. Erkekler ise onların işlerini yapmak zorunda kaldı. Senin üstte olmanın hiçbir sakıncası yok. Emrinizdeyim, Leydim."

Mairin çok şaşırmıştı. Bir an onun dediklerine inanamadı. Sonra başını salladı. "Böyle bir şey asla olamaz diye düşünüyordum."

"Hayır, tabii ki de olabilir. Mümkün olmasının yanında çok güzel bir tecrübe de olacak."

Sonra onu kalçalarından tutarak kasıklarına oturttu.

"Ellerini koy. Ve bana yardımcı ol."

Mairin heyecandan ve telaştan titriyordu. Bacaklarını her iki tarafa açıp onu içine almıştı.

"Evet, işte böyle, sıkı dur ki oradan çıkmayayım."

Penisinin ucunda tüm ateşini hissedercesine onunla hareket ediyordu. Yavaşça dünyasına giden yolu bulup içeri akmıştı. Mairin'in ise can acısından gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Rahat ol!"

Ewan ona yardım ediyordu ve Mairin ellerini onun göğsüne koydu. Öne eğilince Ewan'ın elleri kalçalarından aşağı kaydı. Daha derinlerine ulaşabilmek için neredeyse onu ikiye ayıracaktı.

Son itişiyle kalçaları onun vücudunu hissetmişti. Çok tuhaf bir histi ama hiç rahat edememişti. Bedenine yayılan zevkin tadını alıyordu. Göğüsleri dikleşmiş, bir an önce dokunulmak ister gibiydi.

Ewan vücudunun isteklerini yerine getirircesine ellerini yavaşça beline oradan da göğüslerine getirdi. İki göğsünü de avuçlarının içine almıştı. Başparmağıyla uçlarına her dokunuşunda tenindeki ateş biraz daha yükseliyordu. İyice sertleşip acı verene kadar göğüslerini bırakmadı.

"Hadi sür beni," dedi Ewan boğuk bir sesle.

Bir anda böyle bir şey yaparken nasıl göründüğünü zihninde canlandırmaya çalıştı. Yine ateşler içinde kalmasıyla onu içinde daha sıkı tutmaya çalıştı.

Kocasının isteğini yerine getirmek için heyecanla hareket ediyordu. İlk başta çok tereddüt etmişti. Çok tuhaf hissetmiş ve utanmıştı. Ama Ewan'ın gözlerine bakınca ondan aldığı cesaretle tekrar kendine güveni geldi.

Önce ileri geri sonra aşağı yukarı gidip gelmeye başladı. Hızlandığı sırada ikisinin de zevkten inleme seslerini birbirine karıştı.

Bu yeni sahip olduğu özgürlükten oldukça memnundu. Bu halleri ikisi için de hayal gücünü zorlayan tecrübe olduğu kesindi. Kocası bu işkenceyi bir an önce bitirmesi için yalvaran gözlerle ona bakarken Mairin de mutlu bir şekilde ona gülümsüyordu.

Ewan'ı dudaklarından öpmek için öne eğildiğinde tek vücut oldular. İkisi de sona ulaşmıştı. Mairin onun zafer çığlığını, Ewan ise karısının zevk çığlığını içine çekti. Sonra onu kalçalarından sıkıca tutarak içine boşaldı.

Mairin yorgunluktan onun üzerine yığıldı. Kalbi en az Mairin'inki kadar hızlı atıyordu. O anda kiminkinin daha hızlı attığına karar vermek imkansızdı. Sonra kollarıyla sıkıca karısına sarılıp başından öptü.

"Seni seviyorum, Mairin."

Bir an duyduğunu anlamamıştı. Evet, ona aşıktı. Daha önce hiçbir adamı sevebileceğini düşünmemişti. Ama Ewan onun bu düşüncesini değiştirmeyi başarmıştı. Ona karşı çok düşünceliydi, seviyordu da. Ama hiç gerçekten ona aşık olabileceğini düşünmemişti.

Kalktığında gözleri dolmuş saçları Ewan'ı göğsüne düşmüş merakla ona bakıyordu.

"Tekrar söyle," dedi boğuk bir sesle.

Daha önce kendisinin söylediğini bu sefer Mairin den duyunca Ewan gülmeye başladı.

"Seni seviyorum."

"Ewan!" diye fısıldadı.

"Sakın ağlama. Senin ağlamaman için her şeyi yaparım."

"Bunlar mutluluktan," diyerek burnunu çekti. "Beni çok mutlu ettin, Ewan. Bana bir yuva ve aile verdin. *Benim* diyebileceğim bir klan... Ve bugün herkesin önünde beni azarlayacaksın diye korkmuştum ama sen benim arkamda durdun."

"Her zaman senin arkandayım. Belki seninle aynı fikirde olmayabilirim. Sen de benim yaptıklarımı kabul etmeyebilirsin. Ama her zaman senin arkanda duracağım."

Tekrar daha sıkıca Ewan'a sarılıp yüzünü boynuna dayadı. "Seni çok seviyorum, Ewan."

Sonra yan yana uzanıp birbirlerinin yüzlerine bakmaya başladılar. Ewan karısının önce yanaklarını sonra saçlarını okşadı. "Bunu söylemen için çok bekledim. Ve şimdi beklediğimi aldım. Artık kafama takmayacağım."

"Peki, o zaman. En olmayacak şeyi söyleme gibi bir problemim olduğu açık. Yalnız, seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüp durduğum da bir gerçek."

"Belki bunu bana göstermeyi tercih edersin," dedi boğuk bir sesle.

Çok şaşırmıştı. "Tekrar mı?

"Evet, tekrar, Leydim."

31

Mairin yavaşça yataktan kalkıp lavaboya doğru gitti. Bir önceki gece yine buraya kusmuştu.

Çok tuhaftı. İki haftadır her sabah çalar saat gibiydi. Sadece bununla da kalmamıştı. Sabah kahvaltısından sonra, öğle yemeğinden sonra ve yatmadan önce durmadan kusuyordu.

Bu durumu mümkün olduğunca Ewan'dan saklayacaktı. Ama sanki yine zehirlenmiş gibi kusmaları, yemeklere verdiği tepkiler, onun gözünden kaçacak kadar küçük şeyler değildi.

Bugün aklındaki şüpheleri ona da anlatacaktı. Aslında pek şüphe de sayılmazdı artık. Karnında onun çocuğunu taşıyordu. Tanrı biliyor ya Ewan da bunun olması için az uğraşmamıştı.

Tüm klan bu habere çok sevinecekti. Çeyizi zamanında klanın eline geçecek ve artık bolluk zamanı başlayacaktı. Hamileliği ve çocuğun sağ salim doğması McCabeler'e, Neahm Álainn'e sahip olma hakkını da verecekti.

Bu haberi Ewan'a söylemek için oldukça heyecanlıydı.

Ağzını yıkayıp kıyafetlerini giydikten sonra hemen aşağı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

indiğinde Gannon'ı gördü. Onu görünce aklı karıştı. Çünkü zehirlendiğinden beri ya Ewan ya da kardeşlerinden biri tüm gün gözünü ondan ayırmıyordu. Sonunda Mairin'e saygı göstermeye başlamışlardı.

"Günaydın, Leydim," dedi Gannon, neşeli bir şekilde.

"Günaydın, Gannon. Söyle bakalım lordunu kızdırmak için ne yaptın?"

Gannon şaşırmış bir şekilde ona baktı. Sonra Mairin'in onunla dalga geçtiğini düşünerek güldü.

"Hiçbir şey, Leydim. Bugün size göz kulak olmak için ben gönüllü oldum. Lord ve kardeşleri, McDonaldlar'ı karşılamaya gittiler."

Mairin kaşlarını kaldırdı. Zehirlendiğinden beri McDonaldlar'ın adından bile bahsedilmemişti. Bir an için yapacakları anlaşmayı unutmuştu. McDonaldlar'ın gelişi pek iyiye alamet olmadığından şimdi daha çok merak etmeye başlamıştı.

"Neredeler?" diye sordu.

"Arabalardan yiyecekleri indiriyorlar," dedi Gannon gülümseyerek.

Bunu duymak Mairin'in hoşuna gitmişti. "Sonunda bu saçma iddianın karşılığını aldık demek."

"Elbette. Ve ayrıca bir barış göstergesi. İki klan anlaşma yapacaksa artık bütün kötü olaylara bir son verilmeli."

"Bu çok iyi oldu. Böylece kış aylarını rahat geçireceğiz."

"Evet. Avlanmalar da devam ederse daha iyi olacak."

Ve Mairin'in çeyizi de gelirse klan kışın onları sıcak tutacak kıyafetlere kavuşacaktı. Çocukların ayakkabısı olacaktı. Kimse bir daha ne zaman yemek yiyeceğini düşünmeden rahatça karnını doyurabilecekti.

Bu çok güzel bir haberdi.

"Ewan'ı nerede bulabilirim?"

"Kalktığınızda sizi yanına götürecektim zaten."

"Tamam, kalktığıma göre, şimdi gidebiliriz."

Gannon gülerek onunla birlikte avluya doğru yürüdü. McDonald arabaları oraya yanaşmıştı. Adamlar bütün erzakları arabalardan indirip depolara taşıyorlardı.

Ewan bir kenarda McDonald ile konuşuyordu. Mairin bir sürü adamı orada görünce ne yapacağını bilemedi. Sonra Rionna'yı görünce gülümsedi.

Ewan onu fark edip yanına çağırınca el salladı.

Yanına gelir gelmez Ewan hemen beline sarıldı. "Leydim, McDonald sana merhaba demek istiyor. Kalmayacaklar, sadece yiyecekleri getirdiler. Alaric ile Rionna'nın evlilikleri sebebiyle yazın tekrar görüşeceğiz. Anlaşmamızı ve onların birleşmelerini kutlayacağız."

Lord, Mairin'in elini tutup öptü.

"İyileşmenize çok sevindim, Leydim. Klanlarımızın sadece anlaşmayla değil ayrıca evlilikle birbirine bağlanmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

O sırada adamlardan birinin elinde kocaman bir işkembeyle geçtiğini görünce Mairin'in midesi yine bulanmaya başlamıştı. Yanakları kıpkırmızı oldu. Ewan ve McDonald'ın önünde kusmamak için derin derin nefes alıyordu. Zaten en son geldiğinden beri bir sürü şey olmuştu. Bu sefer de onun botlarına kusmak istemiyordu.

Gertie'nin yanına gitmek için izin isteyip ayrıldı. Ewan söylemeden bütün gelen erzakları sayıp kontrol etmeliydi.

Kaleye girince hemen mutfaklara doğru gitti. Bir taraftan da derin derin nefes alıyordu. Hiç aklına gelmemişti. Ama Gertie'nin yeni malzemelerle neler yapacağını merak ediyordu. Belki birlikte bir ziyafet hazırlayabilirlerdi.

Tahmin ettiği gibi Mairin mutfağa girdiğinde Gertie'nin başı

oldukça kalabalıktı. Kocaman bir güveç kazanıyla başı belada gibiydi. Yemeğin tadına bakıp sonra biraz daha sebze ekledi.

Mairin'i görünce endişelendi. "Çok solgun görünüyorsunuz, Leydim. Sizin için bir tabak yemek ayırmıştım. Hâlâ bir şeyler yedikten sonra mideniz bulanıyor mu?"

Onun bu düşünceli halinden gerçekten etkilenmişti. Elini karnının üzerine koydu. "Korkarım öyle. Bu günlerde hiç iştahım yok."

"Hamile olduğunuzu lorda ne zaman söyleyeceksiniz?"

"Biraz daha bekleyeceğim. Önce emin olmam lazım."

"Leydim, hasta olmadığı sürece kimsenin mide bulantısı sizinki kadar uzun sürmez. Yerinizde başkası olsaydı bu kadar zamandır ya ölür ya da iyileşirdi."

"Evet, haklısın. Ama yine de emin olmadan lorda bir şey söylemek istemiyorum. Bu çok ağır bir yük..."

Gertie'nin yüz ifadesi yumuşamıştı. "Çok iyi bir kalbiniz var, Leydim. Siz geldiğinizden beri klanımız daha güzel günler geçiriyor. Bunun için size teşekkür borçluyuz. Her şey gerçek olamayacak kadar harika."

Bir kadından gelen iltifat karşısında memnuniyetini gizleyemeyen Mairin aklındaki fikri ona söylemek istedi.

"McDonaldlar'dan gelen erzaklarla güzel bir şeyler hazırlamayı planlıyorum. Hep tavşan güveci yiyoruz. Hem biraz taze et ve sebze yemek erkeklerin de hoşuna gidecektir. Erzaklarımızı dikkatli bir şekilde harcayarak iyi bir ziyafet hazırlayabiliriz diye düşünüyorum."

Gertie gülümseyerek Mairin'in kolunu sıvazladı. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum, Leydim. Biraz geyik eti pişirmeyi düşünmüştüm, tabii izin verirseniz. McDonaldlar'ın getirdiği tuzu da kullanırsak çok lezzetli olur."

"Harika! O halde bütün bu işleri senin marifetli ellerine bırakıyorum. Öğleden sonra gölde taş sektirmek için Crispen'a söz vermiştim. Onun yanına gideceğim."

"Biraz beklerseniz sizin için ekmek hazırlayabilirim. Hem midenizi bastırır hem de Crispen ve sizin için öğlen atıştırmalık bir şeyler olur."

Sonra hızla birkaç somon sarıp Mairin'e verdi. "İşte hazır. Crispen'la iyi eğlenceler."

"Teşekkürler," diyerek çıktı Mairin.

Hamile olduğunu Ewan'a söyleyeceği için kalbi heyecanla çarpıyor, bir yandan da gözleri Crispen'ı arıyordu.

Güneşin sıcaklığını hissetmek için yüzünü kaldırdı. O sırada McDonaldlar köprüden gölün diğer tarafına geçiyordu. Bir süre durup onları seyretti. Gözleri Ewan'ı arıyordu. Ama o yine başka bir işle meşguldü.

Sonra başını diğer tarafa çevirdi. Gölün kıyısına göz gezdirdi. Crispen'ı bulmaya çalışıyordu. Sonunda bir kayanın üzerinde oturduğunu gördü. Tek başına göle taş atıp duruyordu. Taşın suyun yüzeyinde gidişini seyredip heyecanlanıyordu. O kadar neşeli gülüyordu ki Mairin'i bu bile duygulandırdı. Bir çocuğun sevinmesinden daha güzel ne olabilirdi?

Sonra olduğu yerde Crispen'ın kardeşleriyle göle gidip taş attığını hayal etti. Hep birlikte gülüp oynayacaklardı, aynı bir aile gibi.

Crispen'ın yanına giderken yerden de uygun taşlar topladı. Daha yanına gelmeden kucağında bir sürü taş birikmişti.

"Anne!"

Onun *anne* dediğini duyunca hissettiği sevinci tarif edebilecek hiçbir şey yoktu.

Koşarak birbirlerine sıkıca sarıldılar. Tabii topladığı bütün taşlar da yere dökülmüştü.

Sonra Crispen gülerek eğilip hepsini toplamaya başladı. O sırada içlerinden bir iki tanesi de çok hoşuna gitmişti.

"Ben bunu fırlatmak istiyorum," dedi yuvarlak bir tanesini elinde tutarak.

"Tamam, fırlat bakalım. Ama sekizden fazla sektiremezsin."

Bu sözünün üstüne Crispen'ın hırslandığı gözlerinden okunuyordu. Heyecanla ona karşılık verdi. "Dokuz defa sektireceğim."

"Ne kadar da kendinden eminsin! Ama unutma ki yapacakların sözlerinden daha önemlidir. Şimdi yap da görelim."

Başını kaldırdı ve iyice odaklandı. Sonra tüm dikkatiyle taşı fırlattı. Taş hızla seke seke yol almaya devam etti.

"Bir! İki! Üç!" Bir an durdu, nefes nefese kalmıştı. Ama gözünü taştan hiç ayırmadı. "Altı! Yedi! Sekiz! Dokuz!" Sonra Mairin'e döndü. "Anne! Dokuz defa yapabildim."

"Kesinlikle bir rekor kırdın," dedi onun başarısını takdir ederek.

"Şimdi sıra sende."

"Senin kadar yetenekli olduğumu hiç sanmıyorum."

Crispen'ın da göğsü kabarmış, kendinden emin bir şekilde gülmeye başladı. Sonra ona cesaret vermek istercesine elinden tuttu. "Hadi, bir kadına göre en iyisini yapacağına eminim."

O da Crispen'ın saçlarını okşadı. "Crispen, Caelen Amca'nın fikirlerini fazla ciddiye almamalısın. Yoksa gelecekte kadınlarla iyi anlaşamazsın."

Crispen onunla aynı fikirdi değildi. "Kızlar çok fena, ama senin dışında, anne."

Mairin gülerek tekrar onu kucakladı. "Hakkımda böyle düşünmen beni çok mutlu ediyor, oğlum."

Crispen sonra onun eline çok düzgün, yuvarlak bir taş verdi. "Hadi, dene artık."

"Tamam. Her şeyden önemlisi bütün kadınları kurtuluşu benim ellerimde."

Crispen onun bu endişesi karşısında oldukça eğlenmişti. Birkaç denemeden sonra Mairin elindeki taşı fırlattı. Taş sıçraya sıçraya suyun yüzeyinde ilerliyordu.

Crispen, Mairin'in yanında durmuş, sessizce taşın kaç defa sektiğini sayıyordu. "Sekiz! Anne, bu kez sekiz saydım. Harikasın."

"Başardım!"

İkisi de sevinçle birbirlerine sarılıp, dakikalarca zıpladılar. Sonra gülerek yere oturdular. Mairin Crispen'ı kucağına alıp onu pes edene kadar gıdıkladı.

Onlar gölün kenarındaki tepede otururken Ewan da Gannon ve Cormac ile beraber yanlarına geldi. Onların nasıl birbiriyle uğraştığını seyretti. Kahkahaları her yerden duyuluyordu. Ewan onları böyle görünce ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşündü. Ama hızla onların yanına gitmek istiyordu. Etraf tehlikelerle doluydu. Yanlarına gelince ikisine birden sarıldı.

Sevgi gerçekten de çok değerli bir şeydi.

Ewan yavaşça merdivenlerden çıkıp sessizce odalarına girdi. Yorgun ve bitkin bir halde yatakta uyuyan karısına baktı.

Yüz üstü yatmış iki kolunu da yana doğru açmıştı. Sanki bütün yatak onun gibi yayılmıştı. Tek bir boş alan bile bırakmamıştı.

Kıyafetlerini çıkarıp karısının yanına uzandı. Mairin gözlerini dahi açmadan hemen kocasının yanına sokuldu. Bugünlerde oldukça yorgun görünüyordu. Ewan'ın gözünden kaçmamıştı. Ayrıca her gün öğürmelerinin de farkındaydı.

Hamileliğinden hâlâ bahsetmemişti. Yine hasta oldu diye onu endişelendirmek istemediğinden mi yoksa daha kendisi de farkında olmadığından mı emin değildi.

Ewan eliyle karısını okşamaya başladı. Önce yan tarafından kalçalarına doğru ilerledi ve nihayet karnının üzerinde durdu. Bebekleri burada büyüyecekti. Bu çocuk klan için en büyük umuttu.

Mairin'i alnından öptü. Crispen ile birlikte göle taş attıkları an aklına gelince ister istemez gülümsedi. Mairin de iyice ona sokulup uykulu halde gözlerini açtı.

"Bu gece uyumaya gelmeyeceksin sanmıştım."

"Daha çok erken, sen bugün erken uyumuşsun."

Esneyerek bacaklarını onunkilerin arasına soktu, bırakmamak ister gibiydi. "Alaric'in evliliğiyle ilgili bir plan yaptınız mı?"

Ewan karısının saçlarını okşuyordu. "Evet, Alaric evlenmeyi kabul etti."

"Onu özleyeceksin."

"Evet, burada sağ kolum olarak ona çok ihtiyacım olacak. Ama bu onun için büyük bir şans. Böylece kendi klanını ve topraklarını yönetebilecek."

"Peki Rionna? O da istiyor mu?"

Ewan kaşlarını çattı. "McDonald'ın kızının ne istediği umurumda değil. Bir kere karar verildi. O da üzerine düşüne yerine getirecek."

Kocasının bu düşüncesi hoşuna gitmemişti ama hiçbir şey demedi. Ewan da onunla bu konuları şu anda tartışmak istemiyordu. Sadece sarılıp onu uzun uzun öptü. "Şimdi daha başka şeylerden bahsedelim, karıcığım."

Mairin kafasını kaldırarak kocasına baktı. "Nasıl şeyler, kocacığım?"

"Mesela bir çocuğumuz olacağını bana ne zaman söylemeyi düşündüğün?"

Mairin'in gözleri bir anda dolmuştu. Ateşin ışığıyla parlamaya başladı. "Sen nasıl öğrendin?"

Ewan karısına gülüyordu. "Normalden daha fazla uyuyorsun. Gece uyurken geldiğimde ise sersem gibi oluyorsun. Bir de yediğin her şeyi çıkarıyorsun."

Mairin yüzünü buruşturdu. "Bunu bilmeni istemiyordum."

"Benden hiçbir şeyi saklayamayacağını öğrenemedin mi hâlâ, Leydim? Yaptığın her şeyden benim haberim olur ve iyi olmadığın zaman bunu senden duymak isterim."

"Şu anda oldukça iyiyim," dedi fısıldayarak.

Ewan hemen onu öpmeye başladı. "Ne kadar iyi?"

"Bilmiyorum. Belki kendimi daha iyi hissetmem için seviş-meye ihtiyacım vardır."

Ewan karısının yanağını okşamaya başladı. "Kendini iyi his-setmen için her şeyi yapmaya hazırım. Kaledekiler bile onları deli etmediğin zamanlarda ne yapacaklarını bilmiyor."

O an kocasının göğsünü yumruklamaya başladı. Ewan da onu sıkıca sardı. Kahkahaları kapıdan dışarıya her yere yayılıyordu.

Alt katta, Alaric onların sesini duymamak için kendi kapısı-nı kapattı. Sessizce yatağının kenarında oturuyordu. Pencereden gökyüzündeki yıldızları seyrediyordu.

Kardeşini kıskandığı her halinden belliydi. Karısından ve yaptığı bu evlilikten oldukça memnundu. Mairin diğer kadınlara hiç benzemiyordu.

Konuştukları zaman kardeşine doğruyu söylemek istiyordu. Bu evlilik için hazır değildi. Belki hiç de hazır olamayacaktı. Kardeşi onun evliliği için kendisi ve Mairin ile ilgili olduğundan daha çabuk karar vermişti. Ona ise bir seçenek sunulmamıştı. Klanının ona ihtiyacı vardı. Kardeşinin ona ihtiyacı vardı. Ve o da Ewan'ın söylediği hiçbir şeyi reddedemezdi.

32

Haftalar geçtikçe havalar daha da ısınmaya başlamıştı. Mairin de mümkün olduğunca tüm gününü dışarıda geçirmeye çalışıyordu. Ewan'a itiraf etmek istemese de her gün kralın koruması altında çeyizinin gelip gelmediğini kontrol etmek için yolları gözlüyordu.

Ewan'ın krala gönderdiği mektuba hâlâ bir cevap gelmemişti. Ama Mairin'in hâlâ umudu vardı. Sonunda çeyizinin McCabeler'e doğru yola çıktığının haberini alacaklarını umuyordu.

Karnı çok hafif büyümüştü ve elbisesinin altından hiç belli olmuyordu. Ama gece Ewan'ın önünde çırılçıplak uzanırken kocası bebeğinin büyüdüğü bu küçük karnını sevmekten büyük zevk alıyordu.

Ellerini ya da ağzını üzerinden çekemiyordu. Okşuyor, teninin her zerresini öpüyordu. Hamileliğine bu kadar özen göstermesi Mairin'in de hoşuna gidiyordu. Klanı da bu habere fazlasıyla sevinmişti. Mairin artık oldukça huzurluydu.

Akşam yemeğinde Ewan karısının hamile olduğunu ilan edince bütün salon sevinç nidaları attı. Haberler bütün kaleye yayılmış, o akşam gece boyunca süren bir kutlama yapmışlardı.

Evet, hayatında her şey güzel gidiyordu. Bugün hiçbir şey Mairin'in moralini bozamazdı. Karnını okşuyor, bu güzel havayı soluyordu. Bir ara avluya, kocasını seyretmeye çıktı.

Tepeden aşağı inerken bir an nefesi kesildi. Bir sürü atlı McCabe Kalesi'ne doğru geliyordu. Öndeki atlı elinde kralın armasını taşıyan bayrağı tutuyordu.

Hiç dikkat etmeden aceleyle yürümeye başladı ama umurunda değildi. Eteklerini toplayıp avluya doğru koşturuyordu. Ewan çoktan kralın adamının geldiğinin haberini almıştı. Haber hemen bütün klana yayılmıştı. Bütün adamlar her yerden avluya geliyordu. Kalenin merdivenleri, avluyu gören her yer bir anda kalabalıklaşmıştı.

Ortam bir anda gerilmişti. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Mairin ayakta duruyordu. Heyecandan alt dudağını fark etmeden ısırmış, ağzına bir anda kan tadı gelmişti. Ewan'ın kardeşleri de adamların gelmesini beklerken hemen yanında bitmişti.

Başlarındaki atlı, köprüden geçerek onların yanına gelip Ewan'ın önünde durdu. Atından inip onları selamladı.

"Kraldan bir mesaj getirdim."

Adam Ewan'a bir kağıt uzattı. Mairin ise diğer adamlara bakıyordu. Sadece bir düzine asker vardı. Ama ne bir kamyon ne de onun çeyizinin olduğunu gösteren en ufak bir işaret görebilmişti.

Ewan mektubu hemen açmadı. Önce kralın adamlarını samimi bir şekilde selamladı. Bütün adamalar atlarından inmişti ve atları ahırlara çekildi. Adamlar dinlenmek için salona girdiğinde kadınlar da onlara yiyecek bir şeyler getirdi.

Ewan onlara bu geceyi kalede geçirebileceklerini söylemişti ama adamlar bu teklifi kabul etmediler. Bir an önce Carlisle Kalesi'ne gitmeleri gerekecekti. Ewan mektubu açana kadar Mairin heyecandan ölüp ölüp diriliyordu sanki. Haberci yemeğini yemek için oturduğunda Ewan da mektubu açmaya koyuldu.

Mairin de Maddie'ye mürekkep ve kalem getirmesini fısıldadı. Haberci gitmeden önce Ewan'ın bir cevap yazması gerekebileceğini düşünmüştü.

Mektubu okurken Ewan'ın gözleri öfkeyle dolmuş, sinirden nefes alırken göğsü hızla inip kalkıyordu. Mairin de kocasının öfkelendiğini fark edince çok korkmuştu.

Bir an kendine hakim olamayıp hemen Ewan'ın yanına gidip omzuna dokundu. "Ewan, kötü bir şey mi var?"

"Git başımdan!" dedi Ewan sert bir şekilde.

Mairin kocasının sesindeki huzursuzluğu anlayabiliyordu. Elini omzundan çekip bir geri adım attı. Ewan kafasını kaldırıp salondaki herkese dışarı çıkmasını söyledi.

Mairin de arkasını dönüp çıktı. Maddie'nin ona anlayışla bakan gözlerini görmezden geldi.

Ewan mektubu tekrar okudu. Yazılanlara bir türlü inanamıyordu. En alttaki imza dikkatini çekmişti. İmzalayan kral değil, en yakın danışmanıydı. Bunun ne anlama geldiğini bir türlü çözememişti.

Kral ya da başkası imzalamış olsa da sonuçta kraliyet mührü taşıyordu ve kralın adamlarıyla birlikte gönderilmişti. Mektupta yazan suçlamalar çok gülünç ve onur zedeleyici olsa da Ewan hepsini kabul etmek zorundaydı.

"Ewan, ne oldu?" diye sordu Alaric.

Kralın habercisi içkisini bir kenara itip, "Bir cevap yazacak mısınız, Lordum?" diye sordu.

Ewan'ın yüz ifadesi değişmiş, sinirinden adamın boynunu oracıkta koparmamak için kendini zor tutuyordu.

"Mesajımı sözlü olarak iletebilirsiniz. Krala söyleyin, ben geleceğim."

Adam hemen oturduğu yerden kalkıp, adamlarına işaret etti.

Sonunda salon boşalmıştı. Sadece Ewan ve kardeşleri vardı. Gözlerini kapatıp masaya yumruğunu vurdu.

"Ewan?" Caelen de oldukça endişeli görünüyordu. Alaric ve ikisi hemen masadaki yerlerine oturdular.

"Mahkemeye çıkarılacakmışım," diye başladı. Hâlâ bu suçlamalara inanamıyordu.

"Mahkeme mi? Neden?" diye atıldı Alaric.

"Adam kaçırma ve tecavüzle ilgili sorularına cevap vereceğim. Duncan Cameron krala şikayet etmiş. Mairin ile evliliğin gerçekleştiğini söylemiş. Benim de Mairin'i kaçırıp tecavüz ettiğimi söylemiş. Ve benim olan Mairin'in çeyizini de istemiş. Bir an önce karısının ve çeyizinin ona gönderilmesini talep ediyor."

"Ne?"

Alaric ve Caelen öfkeden bağırıp çağırıyorlardı.

"Mahkemeye Mairin'i de götüremem isteniyor."

"Ne yapacaksın?" diye sordu Caelen.

"Duncan Cameron'ın bulunduğu hiçbir yere karımı götürmeyeceğim. Ben giderken o burada sıkı güvenlik altında olacak."

"Bizden ne yapmamızı istersin?" diye sordu Alaric.

"Mairin'e göz kulak olmanızı istiyorum. Onu koruyacağınızı biliyorum. Birkaç adamımı yanıma alacağım ama en iyileri burada kalacak. Mairin'in güvenliği daha önemli. Artık daha fazla dikkatli olmalıyız çünkü bir çocuk taşıyor."

"Ama Ewan, bu suçlamalar çok ciddi. Eğer kral senin tarafında olmazsa çok büyük cezalar alabilirsin. Mairin kralın yeğeni olduğundan ölüm cezası bile alabilirsin," dedi Caelen. "Daha çok desteğe ihtiyacın var. Ordunun büyük bir kısmını burada bırakırsan senin için hiç iyi olmayabilir."

"Belki de Mairin'i yanında götürmelisin," dedi Alaric alçak sesle.

"Ve onu Cameron'la karşı karşıya getireyim, öyle mi?" dedi Ewan kızarak.

"Arkamızda güçlü bir orduyla gidebiliriz. Sayımız Cameron'ın ordusu kadar çok değil ama sonuçta onu bir kez yendik. Eğer daha önce nasıl korkak bir piç gibi kaçtığını hatırlıyorsa bize kafa tutmaya kalktığı takdirde intihara kalkıştığını bilmek zorunda."

"Bu daha iyi, Ewan," diye söze girdi Alaric. "Sen tek gidersen güçlerimiz bölünür. Hafif bir korumayla da gidecek olursan seni daha gitmeden bile öldürebilirler. Bütün güçleri beraberinde götürürsen kaleyi ve Mairin'i korumasız bırakabilirsin."

Alaric'in sözleri düşündürücüydü. Duncan Cameron ile Mairin'in karşılaşacağını düşünmek canını sıksa da en iyisi karısını gözünün önünden ayırmamak olacaktı. O gidecekse Mairin de gelecekti. McCabe klanını güçsüz bırakmayacaktı.

"Haklısın. Şu anda sağlıklı düşünemeyecek kadar öfkeliyim. McDonaldlar ve McLaurenler'e haber salacağım. Biz yokken kaleyi korumaları için birkaç tane birlik göndermeleri gerekecek. Mairin her zaman yanımda olmalı. Onun güvende olduğundan emin olmalıyım. Hamileyken yolculuk yapacak olmasına dayanamıyorum."

"Biz ağır ağır geliriz. Onun için de bir yatak hazırlarız, rahat eder," dedi Caelen.

Ewan başıyla onayladı. Sonra bir anda soru sorunca ona bağırdığını hatırladı. Çok sinirliydi. Bütün bu suçlamaları hazmetmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Kahretsin! Mairin'i bulup ona neler olduğunu açıklamalıyım. Önce ona bağırdım. Şimdi de krala hesap vermeye gideceğimizi anlatmak zorundayım. Geleceğimiz kralın elinde. Onun çeyizi. Neamh Álainn. Benim çocuğum. Karım. Her şey bir anda elimizden kayıp gidebilir."

Alaric onun bu halinden oldukça endişelenmişti. Caelen ile göz göze geldiler. "Buna izin mi vereceksin?"

Ewan bir hayli kararlı ve cesurdu. Kardeşlerinin de bunu his-

setmesini istiyordu. "Hayır. McLaurenler'e, McDonaldlar'a ve kuzeye Lord Douglas'a mektup yazıp savaş için hazırlıklı olmalarını söyleyeceğim."

Bu sırada da Mairin odasında dört dönüyordu. Sinirden avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu. Kraldan gelen mektupta ne yazıyordu? Ewan çok sinirlenmişti. Heath ona vurduğunda bile onu bu kadar sinirli görmemişti.

İki haftadır ilk kez bu kadar telaşlıydı. Bulantısı artmıştı ve kusmamak için kendini zor tutuyordu. Şöminenin önüne oturup Maddie'nin getirdiği sudan içti. Bunu midesini bastırmak için yapmıştı ama sanki şimdi daha çok bulanıyordu.

Su midesine iner inmez tekrar geri çıkmıştı. Mairin koşturarak lavaboya gidip içtiği sıvıyı olduğu gibi çıkardı. O sırada kapı açılıp kapanmıştı ama bakacak durumda değildi.

"Canım, çok özür dilerim."

Ewan'ın elleri sırtına değer değmez midesi de allak bullak oldu. Saçlarını boynunda toplayıp, onu rahatlatmak için karnına dokundu.

Alnını ter basmıştı. Öğürmesi geçince kendini Ewan'ın kollarına bıraktı. Saçlarını okşayarak sıkıca karısını tuttu. Yavaşça şakaklarından öptü. O an Mairin de vücuduna yayılan ateşi hissetmeye başladı.

Mairin kocasına döndü. O kadar endişeliydi ki yine kusmamak için büyük uğraş veriyordu. "Ewan, neler oluyor?" diye fısıldadı. "Çok korkuyorum."

Ewan karısının yüzünü okşayarak onu rahatlatmaya çalıştı. Yeşil gözleri parlıyordu. "Salonda seni azarladığım için çok üzgünüm. Mektupta yazanlar yüzünden çok sinirliydim. Sinirimi de senden çıkarmaya çalıştım. Bu hiç doğru değildi."

Ama Mairin için hiç önemli değildi. Ne olmuş olursa olsun Ewan'ın aldığı haberler yüzünden endişelendiği belliydi.

"Kağıtta ne yazıyordu?" diye sordu.

Ewan alnını onunkine dayadı. "İlk önce, her şey yoluna girecek. Bunu sakın aklından çıkarma."

Ama bu sözleri onu daha da korkuttu.

"Bizi mahkemeye çıkaracaklar."

"Ama neden?"

"Kral benim mektubumu almadan önce Cameron senin çeyizinin üstünde hak iddia etmiş."

Mairin hayretler içindeydi. "Ne hakla?"

"Dahası var, Mairin," dedi sakince. "Senin evli olduğunu söylemiş. Onunla yatmışsın. Ve ben seni kaçırıp sana tecavüz etmişim."

Mairin'in şaşkınlıkla gözleri büyüdü. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi.

"Eğer senin bir bebek taşıdığını öğrenirse de babasının kendisi olduğunu söyleyecektir."

Mairin bir anda karın ağrısıyla kıvrandı. Durumun ciddiyetini kavradıkça daha da korkuyordu. Ewan tüm bu suçlamalara maruz kalmıştı. Kral kimin haklı olduğuna karar verecekti. Peki, ya Ewan'a aleyhine karar verirse?

Tekrar Duncan Cameron'a verilme düşüncesi midesini yeniden bulandırmaya yetmişti. O kusarken Ewan karısına sarılmış güzel sözler söyleyerek onu rahatlatmaya çalışıyordu.

En sonunda tüm midesini boşaltıp rahatladı. Ewan ise karısını kucaklayıp yataklarına taşıdı. Birlikte yatağa uzanıp sıkıca sarılarak onu iyice göğsüne bastırdı.

Mairin korkuyordu. Gerçekten çok korkuyordu.

Çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı. Göz göze geldiler. "Beni dinle, Mairin. Ne olursa olsun seni Duncan Cameron'a vermeyeceğim. Anladın mı beni?"

"Krala karşı gelemezsin," diye fısıldadı.

"Gelirim. Kimse benim karımı ve çocuğumu benden alamaz.

Sonuna kadar savaşırım. İnan bana, Mairin. Kaybetmeyeceğim."

Kollarını Ewan'ın boynuna sarıp başını göğsüne dayadı. "Sev beni, Ewan. Sıkıca tut ve sev beni," dedi.

Ewan onun gözlerini kendine çevirdi. "Seni her zaman seveceğim, Mairin. Kralın ve Cameron'ın canı cehenneme. Seni almalarına izin vermeyeceğim."

Mairin'i rahatlatana kadar onu okşayıp kulağına güzel şeyler fısıldadı. En sonunda Mairin'in düşündüğü tek şey birbirlerine duyduğu aşktı. Onun söylediği her şeye, her söze inanıyordu.

"Seni almalarına izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. Karısı kollarının arasında yatıyordu. Bıkıp usanmadan sürekli onu ve çocuğunu ne kadar sevdiğinden bahsetti.

33

"Kötü haberler var, Lordum," dedi Gannon ciddi bir sesle.

Ona doğru gelmekte olan Gannon'ın ses tonunu hiç beğenmemişti. Kafasını kaldırıp endişeli bir şekilde ona baktı.

"Rahip McElroy'u getirdin mi?" diye sordu. Zaman önemliydi. Ewan rahibi alıp getirmesi için Gannon'ı göndermişti. Böylece Mairin ile evlendiklerine dair şahitlik yapabilecekti. Mahkeme için yola çıkmadan önce onun gelmesini bekliyorlardı.

"Ölmüş," dedi Gannon aceleyle.

"Ölmüş mü?"

"Daha doğrusu öldürülmüş."

Ewan küfretmeye başladı. "Ne zaman?"

"İki gün önce, McLauren ve McGregor toprakları arasında güneye doğru giderken hırsızların saldırısına uğramış. Hırsızlar onu öldürüp bırakmış. Ölüsünü ertesi gün McGregor'un askerleri bulmuş."

Ewan gözlerini kapattı. Hızsızlar? Kesinlikle olamaz. Rahiplerin çalınacak bir şeyleri yoktur. Ve bir hırsız onun için cinayet işlemez. Muhtemelen Cameron onu mahkemeye getirmemeleri için öldürtmüş, olaya da hırsızlık süsü vermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ewan'ın elinde kalan tek koz Mairin'in David'in yeğeni olmasıydı. Mahkemelerde kadınlara söz hakkı verilmezdi ama kralın kendi kanından olan birini dinlemeyeceğini düşünmek bile istemiyordu.

"Atları ve adamlarımızı hazırlayın," dedi Ewan kardeşlerine. "Gidip Mairin'e hemen yola çıkacağımızı söyleyeceğim."

İki saat sonra McDonald ve McLauren askerleri kaleyi korumak için gelir gelmez Ewan ve adamları yola çıktı. Mairin, Ewan'ın önünde oturuyordu. Arka tarafta onun için hazırlanmış bir sedye vardı. Ama yorulana kadar Ewan karısının yanından ayrılmasını istemiyordu.

Klandaki herkes onları yolcu etmek üzere toplanmıştı. Hepsinin yüzünde endişe ifadesi vardı. Herkes karamsar ve üzgün bir şekilde veda ediyordu. Tek duaları lordları ve karısının sağ salim geri dönmeleriydi.

Diğer zamanlarda olduğu gibi zor koşullar altında yolculuk yapmıyorlardı. Akşam karanlığı çökmeden yolda mola verip çadırlar kurup birkaç yerde de ateş yaktılar.

Ewan sırayla etrafa ve Mairin ile kaldıkları çadırın dışına gözcüler koyuyordu. Mairin ne doğru düzgün uyumuş ne de iştahlı bir şekilde yemek yemişti. Çok gergindi. Carlisle Kalesi'ne yaklaştıkça umudunu giderek kaybediyordu.

Ewan'ın adamları ise sanki savaş hazırlığı yapıyormuş gibi gergin ve sessizdi. Ewan savaş çıkabileceğini biliyordu. Yalnızca Cameron'a karşı değil, aynı zamanda kralın ordusuna da karşı.

Böyle bir karşı koyma da hayatlarının geri kalanında onlara haydut damgasını vururdu. Zaten son sekiz yıldır hayat McCabeler için hiç kolay olmamıştı. Bir de üzerlerine böyle bir damga vurulursa daha da kötü olurdu.

Yolculuklarının beşinci gününde, Ewan, Diormid'i geldiklerini haber vermesi için önden gönderdi. Ayrıca Cameron'ın orada

olup olmadığını ve atmosferin ne durumda olduğunu kontrol edecekti.

Onlar da mola vermiş Diormid'in geri dönmesini bekliyorlardı. Bu sırada Ewan da karısına bir şeyler yedirmeye çalışıyordu.

"Korkmanı istemiyorum," diye mırıldandı Ewan.

Mairin kocasının gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Masmavi gözleri aşkla parlıyordu. "Sana güveniyorum, Ewan."

Ewan bir atlının geldiğini duyunca arkasına döndü. Kaleden dönen Diormid'i karşılamak üzere Mairin'in yanından ayrıldı.

"Kralın bir adamından haber getirdim. Adamlarınızı kalenin dışında bırakacakmışsınız. Siz ve Mairin kaleye kadar koruma altında gideceksiniz. Mahkeme sonuçlanana kadar da Mairin kralın özel himayesinde olacak. Siz de yargıç önüne çıkana kadar kendi yerinizde kalacaksınız."

"Peki, Cameron?" diye sordu Ewan.

"O da özel bir yerde olacak. Kral Mairin'i bizzat koruyacak."

Ewan bunu kabul edemezdi. "Mairin benim yanımdan ayrılmayacak. O da benimle kalacak." Sonra kardeşlerine ve en kıdemli komutanlarına döndü. "Siz de benimle kaleye geleceksiniz. Ben kralla konuşurken Mairin'e siz göz kulak olacaksınız ve onu tek bir an bile gözünüzden ayırmayacaksınız."

"Emredersiniz, Lordum. Onu canımız pahasına koruruz," dedi Gannon.

"Evet, bundan eminim."

Birkaç saat içinde kaleye yaklaşmışlardı. Küçük bir grup asker kaleye kadar onlara eşlik etmek için bekliyordu.

Kalenin doğu tarafında ise Cameron'ın adamları çadırlarını kurmuştu. Çadırların üzerinde Cameron'ın işaretleri, tepelerinde ise bayrakları vardı. Ewan da adamlarına batı yakasına yerleşmelerini ve her zaman tetikte olmalarını söyledi.

Adamları gidince sadece Mairin, Ewan, kardeşleri ve Mairin'in korumasını üstlenen üç komutanı kaldı.

Hendeğin üzerindeki uzun köprüden geçip taş sütunlardan oluşan girişten içeri girerek avluya geldiler. Herkes orada toplanmış Ewan ve adamlarının gelişini seyrediyordu.

Kralın askerlerinden biri Ewan'a doğru gelip sert bir ifadeyle onu selamladı. Ewan önce Mairin'i Alaric'e teslim etti, sonra atından inip hemen yanına aldı. "Ben Leydi Mairin'i özel odasına götüreceğim," dedi asker.

Ewan kılıcını çekip adama doğrultu. "Karım benimle kalacak."

"Kralın bu konudaki emri açıktır."

"Önemli değil. Karım gözümün önünden ayrılmayacak. Anlaşıldı mı?"

Asker sert bir şekilde, "Bunu kralın bilmesi gerek," dedi.

"Evet, bilse iyi olur. Ayrıca karımın benim çocuğuma hamile olduğunu da söyleyin. Ve bu halde oldukça uzun bir yol geldi. Evde yatması gerekirken onu buraya getirdiğim için hiç rahat değilim."

"Tabii ki memnuniyetle mesajınızı Majestelerine ileteceğim," diyerek arkasını döndü asker.

Emirlerini bekleyen oradaki birkaç kadına da işaret etti. "Lord McCabe ve adamlarına yolu gösterin. Sonra da yiyecek bir şeyler verin."

Ewan da Mairin için hazırlanan misafir odalarına kadar ona eşlik etti. Alaric, Caelen ve Ewan'ın en güvendiği adamları yataklı açık bir dinlenme odasına gönderildi. Ewan ve Mairin ise koridorun en sonundaki büyük bir odaya gitmişti.

Ewan karısını kollarına alarak odadaki yatağa kadar taşıyıp sonra onu yavaşça yatırdı. "İyice dinlen, tatlım. Burada olduğumuz sürece çok iyi olmalıyız."

"Ne yapacağız, Ewan?" diye sordu ona doğru eğilerek.

"Mahkemedeki suçlamaları kabul etmeyeceğim. Yemeğe ka-

tılmayı da hiç istemiyorum. Cameron ile aynı sofrada oturup hiç bir şey yokmuş gibi davranmak beni hasta ediyor."

"Mümkün olduğunca göz önünde olmalıyız. Eğer saklanırsak, çekindiğimiz bir şey olduğunu düşünürler. Cameron'dan kaçarsak da ondan korktuğumu sanırlar."

Mairin yanaklarını okşayarak gözlerinin içine baktı. "Biz kendimizi koruyacağız. Ve Cameron'ın söylediklerinin doğru olduğuna kimsenin inanmasına izin vermeyeceğiz. Eğer kralla kısa zaman için konuşabilirsem bu saçmalıktan kurtulacağımıza söz veriyorum. Sonra da hemen evimize gideriz."

"Anlıyorum," dedi sessizce. Ewan'ın kucağına iyice sokulup esnedi. Bütün yolculuk boyunca gerginliği hiç geçmemişti. Olacaklar için şimdiden güç toplamak zorundaydı.

Kapının çalmasıyla Ewan hemen uyandı. Mairin başını kocasının boynuna gömmüş hâlâ uyuyordu. Onu uyandırmamaya çalışarak yavaşça kalkıp gömleğini giydi.

Kapıyı açtığında hizmetli başını eğip değerli taşlarla süslenmiş bir tepside duran mektubu ona uzattı. Ewan mektubu alıp adamı gönderdi.

Odasına girip, yarısından fazlası erimiş küçük bir mumla aydınlanan duvarların gölgesinin düştüğü bir masaya oturdu. Mektubu açıp okumaya başladı. Akşam kralın sofrasına yemeğe davet edilmişti.

Bir gözü orada uyuyan karısına takıldı. Cameron'ın olacağı bir sofraya onu götürmek istemiyordu. Ama yanlış bir şey yapmadığını göstermek de çok önemliydi. Mairin onun karısıydı. Onun sevgili karısı. Onun çocuğunu taşıyordu. Kral ve adamları yapılan suçlamaların ne kadar saçma olduğunu kendileri görmeliydi.

İç çekip Mairin'i uyandırmaya gitti. Ona verebileceği mücev-

her yoktu ama güzelliği hiçbir zenginliğin gücünün yetmeyeceği parlaklığı veriyordu. Elbisesi çok basit görünüyordu. Yolculuk kesinleşince kadınlar aceleyle dikmişlerdi.

Kalenin hizmetlilerinden biri Mairin'in saçlarını tarayıp tepesine kalın bir kurdele takmıştı. Tam odadan çıkacaktı ki Mairin onun kolundan tuttu. "Bu kadar gösterişli saçlar evli bir kadına yakışmaz. Ben Lord McCabe ile evliyim. Lütfen bu kurdeleyi saçlarımın etrafına dolar mısın?"

Ewan, karısının çok korktuğunu bilmesine rağmen onun böyle kendinden emin bir şekilde konuştuğunu duyunca oldukça gururlanmıştı. Kadın işini bitirince Mairin kalkıp kocasına döndü.

"Akşam yemeğinde bana eşlik etmek için hazır mısın, Lordum?"

"Evet, Leydim."

Ewan karısının elinden tutarak koluna koydu. Diğer elini de onunkinin üstüne koydu. Birlikte odadan çıktılar. Kardeşleri de Gannon, Cormac ve Diormid ile beraber onları bekliyordu. Hepsi birlikte oldukça dikkat çekiyorlardı. Büyük salona doğru yürümeye başladılar. Salona girer girmez bütün konuşmalar hemen kesilmiş, herkes bakışlarını Ewan'a çevirmişti.

Ewan masaya kadar karısına eşlik ederken etraftakilerin mırıldanmaları yine yükselmişti. İnsanlar şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu. Mairin çok gerilmişti ama başını dik tutmaya gayret ediyordu. Gözlerini kısmış, sakin görünmeye çalışıyordu. Düğün günü olduğu gibi ihtişamlı görüntüsüyle salonun havasını değiştirmişti.

Sesler tekrar yükselmeye başladı. Bu sefer daha çok gürültü çıkıyordu. Ewan başını çevirdiğinde Cameron'ın salona girip onlara doğru yürüdüğünü gördü. Yüzündeki ifadeye bakılırsa oldukça rahat bir hali vardı. Ewan, Mairin'i hemen arkasına çekti ve kardeşleri de bir adım öne çıktılar. Ama Cameron, Mairin'in önünde durup çömeldi.

"Sonunda sevgili karıcığım, aylar sonra seni tekrar görebildim."

Mairin kendini geri çekip Ewan'ın elini daha sıkı tutmaya başladı. Mairin'in tepkisi salondaki herkesi şaşırtmıştı. Kimse neler olduğunu anlamamıştı. Cameron kurban rolünü oynuyordu. Mairin'in ayaklarına kapanarak da çoğunun desteğini alacağını ummuştu.

Yüzünde üzgün bir ifadeyle ayağa kalktı. Gerçekten rolünü çok iyi oynuyordu. Rengi solmuş bir şekilde geri çekilip onlara meydan okurcasına masada karşılarına oturdu.

Ewan da kralın geldiğini haber veren boru sesini duyar duymaz Mairin ile oturduğu yerden ayağa kalktı. Onlarla birlikte herkes ayağa kalkmış, bakışlar bir anda kapıya yönelmişti. Ama içeriye giren Kral David değildi. Onun en güvendiği danışmanlarıydı. Ve kuzeni Archibald vardı. Ewan'a mektubu o getirmişti.

Kral her zamanki yerine oturdu. Önce Duncan Cameron'a ardından Mairin'in sağında oturan Ewan'a baktı.

"Umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir, Leydi Mairin. Hamile olduğunuz haberini yeni aldım."

Mairin hafifçe başını eğdi. "Teşekkür ederim, Lordum. Kocam benimle oldukça güzel ilgileniyor."

"Kral nerede?" diye sordu Ewan sabırsızlıkla.

Archibald onun bu davranışından hiç hoşlanmamıştı. Ona sinirli bir şekilde cevap verdi. "Kralın bu gece ilgilenmesi gereken başka işleri var."

Masadakilere göz gezdirdikten sonra, "Yemeğe başlayalım," dedi.

Duvarın kenarında hazır bekleyen hizmetçiler hemen servise başladılar. Kimi içkileri doldururken kimisi de yemek servisi yapıyordu. Kokular iştah açıcıydı ve masa oldukça zengin duruyordu.

"Ye hadi," diye fısıldadı Ewan, Mairin'e. "Gücünü kaybetmemelisin."

Ewan ve Duncan'ın masadaki varlığı havayı o kadar çok germişti ki diğer soylular oldukça sessiz kalmıştı. Fakat Archibald'ın umurunda bile değildi. Büyük bir iştahla yemeğine devam edip üçüncü porsiyonunu bitirmeye çalışıyordu.

Ewan yemeğini bir an evvel bitirdi çünkü Mairin ile birlikte olabildiğince çabuk odalarına gitmek istiyordu. Ama Archibald o kadar çok konuşuyordu ki masadan kalkamadığı gibi başı da ağrımaya başlamıştı.

Sarayda yapılan eğlencelere hiç tahammülü yoktu. Herkes onun ve adamlarının neden orada olduğunu biliyordu. Bu yüzden salondaki atmosfer de her an bir tartışma çıkacakmış gibi fazlasıyla gergindi. Orada toplanan herkes böyle bir olay için hazırlıklıydı.

"Kral bu konuyla oldukça yakından ilgileniyor," dedi sonunda Archibald. Sonra kendinden emin bir şekilde arkasına yaslandı. "Yarın ikinizden de bu suçlamalara cevap vermenizi isteyecek. Leydi Mairin için hiç güzel bir durum olmadığının farkında ve onun bu hassas durumunu da göz önünde bulunduracak."

"Onun adı Leydi McCabe," diye çıkıştı Ewan.

"Bu konu biraz tartışmaya açık görünüyor. Majesteleri yarın buna karar verecek."

"Bu durumda, izin verirseniz karımı artık odamıza çıkarmak istiyorum, Lordum. Dinlemesi gerekiyor."

Archibald elini sallayarak, "Elbette. Yarın onun için de zor bir gün olacak," dedi.

Önce Ewan kalktı sonra Mairin'in elinden tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. Mairin ayağa kalkınca o asil havası yine bütün salona yayılmıştı. Başı dik bir şekilde masaların arasından yürürken herkes ona endişeyle bakıyordu.

"Çok iyiydin," diye fısıldadı Ewan. "Yarın kurtulup evimize gideceğiz."

"Umarım öyle olur, Ewan" dedi Mairin mutsuz bir şekilde. Odalarının kapısını kapatıp içeri girdiler. "Duncan Cameron beni korkutuyor. Böyle ezik, dışlanmış gibi davranacak biri değildir o. Ayrıca kralın adamalarını da hiç sevmedim. Bir an önce amcam ile konuşursak rahatlayacağım. Babam gibi onun da adil ve dindar bir adam olduğunu duymuştum. Doğru olan neyse ona karar verecektir diye umuyorum."

Ewan bu adamların adil olduklarından onun kadar emin değildi ama bunu Mairin'e söylemedi. Onun bu olayın en kısa zamanda onların lehine biteceğine inanmasını istiyordu. Fakat Ewan sessizce kendisini en kötüsüne inandırmaya başlamıştı bile.

Ertesi sabah, Ewan daha güneş doğmadan uyanmıştı. Odanın içinde telaşla dolaşıp bekliyordu. Gece Mairin uyur uyamaz hemen kardeşleriyle görüşüp olabilecek en ufak olayı bile hesaplamışlardı.

Kapı çalınca Mairin uyanmasın diye Ewan hemen kapıya koştu.

Kralın korumalarından biri gelmişti. "Majesteleri Leydi Mairin'i yanına bekliyor. Bir saat içinde ona bir koruma gönderecek. Siz de o çağırdığı zaman salona geleceksiniz."

Ewan'ın yüz ifadesi sertleşmişti.

"Çok iyi bir şekilde korunacak, Lordum."

"Ona bir zarar gelirse bundan bizzat seni sorumlu tutarım," dedi Ewan tehditkar bir şekilde.

Koruma başını eğerek arkasını dönüp gitti.

"Ewan?"

Ewan yatakta yatan Mairin'e döndü. Saçları omuzlarından aşağı süzülüyordu.

"Ne oluyor?"

Ewan hemen gelip yatağın kenarına oturdu. Kendini tutamayıp hemen karısının karnını okşamaya başladı. "Çocuğumuzun hareket ettiğini hiç hissettin mi?"

Mairin gülümseyip elini onunkinin üzerine koydu. "O daha çok küçük, tenimin üstündeki küçük bir tüy gibi. Ama onu hissedebiliyorum."

Ewan karısının geceliğini yukarı doğru sıyırdı. Karnını rahatça görebiliyordu. Eğilip dudaklarını karnının kıvrımına koydu. İçinde büyüyen bu bebeği şimdi daha iyi hissediyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğine emindi. Adeta büyülenmiş gibiydi. Bu ipeksi ten üzerinde ve karısının eşsiz güzelliğiyle saatler geçirebilirdi.

Ewan onu öperken Mairin'in parmakları da kocasının uzun saçları arasında kaybolmuştu.

"Haberci ne dedi?" diye sordu sessizce.

Ewan başını kaldırıp, Mairin'in gözlerinin içine baktı. "Bir saat içinde kralın yanında olmanı söyledi. Seni alması için bir koruma gönderecek, sonra da beni salona çağıracakmış."

Mairin bir anda telaşlanmıştı. Ewan elleriyle onu rahatlatmaya çalışıyordu.

"Sana kötü bir şey yapacağını sanmıyorum, tatlım. Sen onun yeğenisin, onun kanındansın. Sana bir şey olursa onun için iyi olmaz. Şu anda Malcolm ve Malcolm'un destekçileri yüzünden onun egemenliği tehlike altında. Bu yüzden desteğe ihtiyacı var."

Mairin de onun yüzünü okşamaya başladı. "Ne söyleyeceğini hep çok iyi biliyorsun. Bu yüzden seni çok seviyorum, güçlü savaşçım benim."

Ewan da başını çevirip avucunun içini öptü. "Ben de seni seviyorum. Bunu unutma sakın."

"Hizmetliye haber versen iyi olur. Eğer bir saat içinde kralın yanında olacaksam yardıma ihtiyacım olacak," dedi gülerek.

Ewan hemen kalkıp yataktan çıkmasına yardım etti. "Hemen çağıracağım."

Mairin de ayağa kalkınca bir an göz göze geldiler. "Söz ver bana. Bu konu biter bitmez buradan gideceğiz. Klanımın yanında olmaya ihtiyacım var."

"Sana söz veriyorum."

34

Mairin dört korumayla birlikte salona doğru yürüdü. Amcasıyla yüz yüze geleceğini düşündükçe geriliyordu. Ewan'ı savunmak için hazırlığını yapmıştı. Duncan Cameron'ın bütün yaptıklarını ona anlatacaktı. Bütün her şeyi öğrenince Duncan, Cameron'ı bir dakika bile sarayda tutmazdı.

Asker kapıyı çaldı ama onları karşılayan Archibald oldu. Gülümseyerek Mairin'in elinden öptü. Sonra görkemli odada onu rahat bir sandalyeye oturttu.

"Korkarım kral bugün burada olamayacak," dedi sakince. "Kendisi dinlenmeye çekilmek zorunda kaldı. Sizinle de konuşamayacağı için özürlerini benimle iletti. Bu yüzden mahkemede onun yerine ben olacağım. Ve her şeyi ben dinleyeceğim."

Rahat sandalyede otururken bile Mairin'in göğsü korkudan sıkışmaya başladı. Elleri titriyordu. Ama daha fazla telaşlanmamak için ellerini eteğinin altında sakladı.

"Umarım kralımızın ciddi bir şeyi yoktur," dedi kibarca. "Tek kan bağı olan akrabamla konuşmak için dört gözle bekliyordum."

"Bu tam olarak doğru değil. Ben de onun kuzeniyim ve bu durumda seninle akraba sayılırız."

"Evet, tabii ki," diye mırıldandı.

"Salona çağırılana kadar senden burada beklemeni isteyeceğim, sevgili kuzenim. Yiyecek bir şeyler getirecekler sana. Burada kaldığın sürece her istediğin olacak."

Kuzen demesi ve sonra burada kaldığın sürece demesi Mairin'in bütün sinirlerini ayağa kaldırmıştı. Hâlâ ona kibarca bakıyor ve onun iyi olmasıyla çok ilgileniyormuş gibi davranıyordu. Bunun üzerine Mairin de gülümseyip teşekkür etti.

"Eğer izin verirseniz bu konuyu önce sizinle konuşmak istiyorum, Lordum."

Yavaşça Mairin'in koluna dokundu. "Buna gerek yok, sevgili ,eydim. Biliyorum ki her şey gerektiği gibi olacak. Her iki tarafı aa dinleyeceğim. Adaletli davranacağımdan emin olabilirsin."

Mairin onunla tartışmamak için kendini zor tuttu. Şu anda istediği tek şey hayatını ellerinde tutan adamı sinirlendirmekti.

"Şimdi, izin verirsen büyük salona gidip lordları dinlemeliyim. Ve onlar konuşmalarını bitirince seni çağıracağım."

Başını sallayıp ellerini sıkıca birbirine dolamıştı. Kralın kuzeni odadan çıkarken o da adaletin yerini bulması için dua ediyordu. Duncan Cameron'ın ait olduğu cehenneme bir an önce gitmesini istiyordu.

Ewan salonun dışında kardeşleri ve askeriyle birlikte çağrılmayı bekliyordu. Biraz ötede de Duncan Cameron ve adamları vardı. Ewan olduğu yerde onun boynuna sarılıp öldürmemek için kendini zor tutuyordu.

İlk önce Cameron çağrılmıştı. Ewan'ın yanından geçerken kendinden emin bir şekilde gülüyordu. Ewan'ı sinir eden, art niyetli olmasından çok kendinden bu kadar emin olmasıydı. Bugün olacaklardan hiç korkmuyor gibiydi.

Caelen elini Ewan'ın omzuna koydu. "Ne olursa olsun, hep senin yanında olacağız."

Ewan başını sallayıp sonra kısık sesle sadece kardeşlerinin duyabileceği şekilde konuştu. "Eğer işler kötü giderse, olup biteni dinlemeyi bırakıp bir an önce Mairin'i bulup kaleden uzaklaştırın. Onun güvenliği en önemli şey. Onu korumak için ne yapmanız gerekiyorsa onu yapacaksınız."

Alaric de başını salladı.

Sonra salona Ewan çağrıldı. Kardeşleri de onun arkasından omuz omuza vererek yürüdüler. Askerleri gerçekten etrafta göze çarpıyordu. Orada olan askerlerden daha uzun boylu, daha kaslı ve daha sert görünüyorlardı.

Parlayan mermerlere basa basa, salonun ortasından geçerek Archibald'ın oturduğu David'in tahtına doğru yürüdüler. İnsanlar dört bir tarafa doluşmuştu. Herkes merakla kralın ne karar vereceğini bekliyordu.

Ewan'ın mahkemeye girmesiyle gürültü bir anda kesildi. Kardeşleri ve askerleri ise diğer askerlerin inceleyici bakışları altında oldukça gerilmişti.

Ewan ve Cameron kalabalığın önündeydi. Biri sağ, diğeri ise sol tarafta David'in gelmesini bekliyordu.

Kral yerine bir sürü asker salona gelip kürsüye doğru yürümeye başlamıştı. Bir anda herkes askerlerin arkasında kalmıştı. Askerlerin çoğu odanın ön tarafında kürsünün etrafında Archibald'ı korumak için sıralanmıştı.

Ewan'ın yüzü ciddileşti. Bekledikleri gibi bu bir savaştı.

Sonra salona David'in askeriyle birlikte karısı girdi. Yavaşça Archibald'in yan tarafına doğru yürümeye başladı. Ona gelip sağına oturmasını işaret etti. Mairin de kibarca hemen oturdu. Bakışları Ewan'ınkilerle karşılaşmıştı. Oradaki hiç kimse aralarında bir elektrik olduğunu anlayamazdı.

Archibald elini kaldırıp salona karşı konuşmaya başladı. "Majesteleri, Kral David, bugün burada olamayacaklar. Hasta ve en

kısa zamanda burada olmak için bizim dualarımıza ihtiyacı var. Mahkemeyi benim yürütüp onun yerine karar vermemi istedi."

Ewan hemen kardeşlerine doğru döndü. Onlar da duydukları yüzünden en az onun kadar şaşırmışlardı. Böyle bir şey olamazdı. Çok yanlıştı. Ewan yumruklarını sıkmış Duncan'a bakıyordu. Ama onun gözleri Mairin'in üzerindeydi.

"Lord Cameron, Lord McCabe için birçok ciddi suçlamada bulundunuz. Öne çıkın. Her şeyi en başından duymak istiyorum."

"Mairin Stuart, Cameron Kalesi'ne Kilkirken Manastırı'ndan geldi. Orada iki yıldır klanıma hizmet eden bir rahip tarafından evlendirildik. Ondan da söylediklerimi doğrulayan, kraliyete verilmesi için bir mektup getirdim."

Ewan öfkeden deliye dönmüştü. Belli ki rahip de bu aldatmacaya şimdiden dahil olmuştu. Duncan mektubu Archibald'e uzatır uzatmaz o da hemen okuyup kenara koydu.

"Bizim evliliğimiz tamamlanmıştı." Torbadan Mairin'in kan lekesinin olduğu çarşafı çıkardı. "Kanıt olarak bunu size gösterebilirim."

Ewan yumruğunu sıktı. Evet, bu Mairin'in kanıydı. Bu Ewan'ın, Cameron'a götürmesi için onun adamına verdiği çarşaftı. Mairin ile Ewan'ın evliliklerinin kanıtıydı. Ama şimdi Cameron Mairin'in onunla yattığının kanıtı olarak onu mahkemeye sunuyordu.

Archibald bakışlarını Mairin'e çevirdi. Çarşafı görünce neye uğradığını şaşırmış, aynı bir ölü gibi bembeyaz olmuştu. Korkuyla Ewan'a baktı. Ewan da gözlerini kapatmış öylece duruyordu.

"Bu çarşaftakinin sizin kanınız olduğunu doğruluyor musunuz, Leydi Mairin? Bu kumaş bir yerden tanıdık geliyor mu?"

Yanakları kıpkırmızı bir şekilde Lord Archibald'e bakıyor ama ne demesi gerektiğini bilmiyordu.

"Cevabınız bekliyorum," diye tekrarladı Archibald.

"Evet," dedi sesi titreyerek. "Bu benim kanım, Cameron'ın çarşafı değil. Bu çarşaf..."

"İstediğim hepsi bu," dedi Archibald, Mairin'i susturmak için elini kaldırarak. "Bir cevap istiyorum, daha fazlası değil. Tekrar konuşman için izin verene kadar sessizce bekle."

Archibald'ın, karısı hakkında böyle konuştuğunu duydukça ona olan öfkesi de artıyordu. Hem bir lord karısı olarak hem de kralın yeğeni olarak ona saygısızlık ediyordu.

Mairin tartışmaya devam edecek gibi duruyordu ama Ewan ile göz göze gelince onun başını sallamasıyla sustu. Kralın mahkemesinde izinsiz konuştu diye cezalandırılmasını istemiyordu. Böyle bir şeyin cezası fazlasıyla sert olurdu. Ve bir kadın buna dayanamazdı.

Dudaklarını ısırıp uzaklara daldı. Ama Ewan gözlerindeki öfkeyi görebilmişti.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Archibald, Cameron'a.

"Mairin ile evliliğimizden birkaç gün sonra Lord McCabe'in emrindeki birkaç adam karımı kalemden kaçırdı. Onu benden alıp McCabe topraklarına götürdüler. Taşıdığı çocuk da benim. Lord McCabe'in hiçbir hakkı yoktur. Bizim evliliğimizin ispatı var. Onu hapsedip istediği her şeyi ona yaptırdı. Yüce adaletinize sığınıp karımı ve çocuğumu eve götürmek istiyorum. Ayrıca aylar önce krala mektupta yazdığım gibi karımın çeyizini bir an önce almak istiyorum."

Duncan'ın ağzından dökülen suçlamalar Mairin'in nefesini kesmişti. Ewan öne doğru çıktı ama Caelen hemen onu kolundan tutup geri çekti.

"Kuzen, lütfen," diye yalvardı Mairin. "Konuşmama izin verin."

"Sessizlik!" diye bağırdı Archibald. "Eğer dilini tutmayacaksan, seni odadan atmak zorunda kalacağım."

Sonra Duncan'a döndü. "Bu söylediklerini kanıtlayacak şahidin var mı?"

"Bizi evlendiren rahipten size bir mektup getirmiştim. Bu Lord McCabe'in Mairin, onun çeyizi ve toprakları üzerindeki bütün taleplerini iptal eder."

Archibald başını sallayıp Ewan'a döndü. "Lord, McCabe bütün bunlara diyecek bir şeyiniz var mı?"

"Bunların hepsi baştan aşağı saçmalık," dedi Ewan sakince.

Archibald onun bu konuşma tarzına çok kızmıştı. "Dilinize hakim olsanız iyi olur, Lord. Krala ve bana karşı böyle saygısızca konuşamazsınız."

"Ben sadece doğruları söylüyorum. Lord Cameron yalan söylüyor. O Mairin'i on yıldır kaldığı manastırdan kaçırdı. Ve Mairin onunla evlenmeyi reddetti diye onu öldüresiye dövdü. Günler sonra anca yürüyebildi. İki hafta boyunca vücudundaki morluklar geçmedi."

Bunun üzerinde salondaki sesler tekrar yükselmeye başladı. Ama Archibald insanların daha fazla gürültü çıkarmasına izin vermedi.

"Kanıtın var mı?"

"O morlukları ben gördüm. Evime geldiğinde gözlerindeki korku fark edilmeyecek gibi değildi. Cameron gibi onu döveceğimi düşünüyordu. Üzerinde Cameron kıyafetleriyle kaçtığında ise kardeşim Alaric onu bulup getirdi. McCabe topraklarına gelene kadar üç gün boyunca beraber yolculuk ettiler. O da ne kadar kötü halde olduğunu, nasıl canının yandığını gördü."

"Onun gelişinden birkaç gün sonra evlendik. Benim yatağıma geldiğinde ona daha önce hiç kimse dokunmamıştı. Onun bekaretinin kanı benim çarşafıma aktı. Cameron'ın size gösterdiği çarşaf benimdi. Taşıdığı çocuk benim. Benden başka bir erkekle birlikte olmadı."

Archibald hemen arkasına yaslandı sonra iki parmağıyla karşısında duran iki adama işaret etti. "Siz Lord Cameron'dan daha farklı şeyler anlatıyorsunuz. Peki dediklerinizi doğrulayacak bir kanıtınız yok mu?"

Ewan sinirinden dişlerini sıkarak konuşmaya başladı. "Size doğru olanı söylüyorum. Dediklerimi doğrulamak için tanığa ihtiyacım yok. Birisine sormak istiyorsanız, karıma sorun. Benim söylediklerimin aynısını o da anlatacaktır.

"Ben de konuşmak istiyorum, Lordum."

Ewan hemen sese doğru döndü. Diormid bir adım öne çıkmış, Lord Archibald'e bakıyordu.

"Sen de kimsin?" diye sordu Archibald.

"Adım Diormid. Beş yıldır Lord McCabe'in himayesinde askerim. En güvendiği askerlerden birisiyim ve Leydi Mairin geldiğinden beri çoğu zaman onun güvenliğinden ben sorumluydum."

"Pekala, yaklaş ve konuşmaya başla," dedi Archibald.

Ewan hemen Gannon'a baktı. Ama Diormid'in ne diyeceğinden Gannon'ın da haberi yoktu. Ewan daha önce hepsini konuşmamaları için tembihlemişti.

"Leydi Mairin, McCabe topraklarına gelmeden önce başına neler geldi bilmiyorum. Ama sonra neler olduğunu anlatabilirim. Gerçekten Lord McCabe'in himayesinde ona çok kötü davranıldı. Aşırı derecede kıskandığından onu hep koruma altında tutuyordu. McCabe Kalesi'nde geçirdiği her dakika mutsuzdu. Onu sürekli ağlarken görüyordum."

Kalabalık bir anda mırıldanmaya başladı. Öfkeden Ewan'ın bütün vücudunu ateş basmıştı. Bir anda gözünü kan bürüdü. Daha önce hiç kimseyi bu kadar çok öldürmek istememişti.

Kardeşleri de en az onun kadar sinirliydi. Gannon ve Cormac ise Diormid'in bu kadar serinkanlılıkla yalan söylemesine inanamıyordu.

"McCabe topraklarında olduğu süre boyunca bir okçu tarafından vuruldu ve zehirlendi. Neredeyse ölecekti. Ayrıca bir şey daha var. Mairin ve Ewan'ı evlendiren rahip iki hafta önce şüpheli bir biçimde öldürülmüş."

Ewan bu duyduklarına inanamamıştı. Bağrışıyla bütün salon inledi. Diormid'in boynunu sıkmaya çalışıyordu. Mairin ise çığlık çığlığaydı. Kralın askerleri de adamları ayırmak için araya girince salonda tam bir kargaşa hasıl oldu. Ewan'ı tutabilmek için tam yedi adam gerekmişti.

"Bize nasıl ihanet edersin?" diye bağırdı. "Tanrı'nın ve kralın önünde nasıl yalan yere tanıklık edersin sen? Cehennemde yanacaksın. Bana ihanet ettin. Hanımına ihanet ettin. Klanına ihanet ettin. Ama neden? Duncan Cameron'ın lanet olası parası yüzünden mi?"

Diormid, Ewan ile göz göze gelmek istemiyordu. Kanamış dudağını eliyle silip tekrar Archibald'e döndü. "Söyleyeceklerim bu kadar. Tanrı şahidimdir."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Ewan.

Duncan Cameron, Mairin'in yanına gidip durdu. O ise şaşkınlıkla Diormid'e bakıyordu. Eliyle ağzını kapatmış, duyduklarına inanamıyordu.

"Sakin ol, Ewan," dedi Archibald. "Kendine hakim olmalısın, Lord McCabe, yoksa seni zindana kapatmak zorunda kalacağım."

Duncan elini Mairin'in omzuna koyunca Ewan tekrar bağırdı. "Dokunma ona!"

"Karımı Lord McCabe'in öfkesinden korumak istiyorum," dedi Duncan, Archibald'e dönerek. "İzin verin onu buradan uzaklaştırayım."

Archibald elini kaldırdı. "Duyduklarımın bu konuda karar vermem için yeterli olduğunu düşünüyorum. Lord Cameron hak-

lıdır. Karısını alıp evine gitmekte özgürdür. Mairin Stuart tekrar Lord Cameron ile evine varır varmaz çeyizi de yola çıkacaktır."

Mairin de bağırmaya başladı. "Hayır!"

Ewan hayretler içindeydi. Kendi hayatını, Mairin'in hayatını teslim ettiği adam ona ihanet etmişti, hem de en kötü şekilde. Ayrıca en başından beri bu olayda Ewan'ın hiç şansı olmadığı belliydi. Archibald de Cameron'ın tarafındaydı. Ama kralın Cameron'ın tarafında olup olmadığı belli değildi. Ya da Archibald kuzenine karşı gelmişti.

"Lordum, lütfen beni dinleyin," dedi Mairin. "Bu doğru değil. Bunların hiçbiri doğru değil. Benim kocam Lord McCabe'dir."

"Sus, kadın!" diye bağırdı Archibald. Eliyle onu itince Mairin kalktığı yere oturdu.

"Sinirleri oldukça yıpranmış, Lordum. Şu anda sağlıklı düşünemiyor. Lütfen bu davranışlarını bağışlayın. Onunla sonra konuşacağım."

Ewan yine yerinde duramamıştı. Duncan'ın Mairin'e vurduğunu görünce hemen üzerine atılıp göğsüne bir yumruk attı. İki adam onu tutmaya çalışsa da salon bir kez daha karışmıştı.

Bu sefer kardeşleri de onu durdurmamıştı. Onlar da kralın adamlarıyla dövüşüyordu. Kazanmayı hayal bile edemedikleri bir savaştı bu. Sayıları çok fazlaydı. Ve kılıçları olmadan da hiçbir şey yapamazlardı.

Ewan Duncan Cameron'a yumruk atar atmaz dört asker tarafından hemen yere yatırıldı. Kollarını arkadan birleştirip yüzünü yere bastırdılar. Mairin hemen koşup yanına geldi ve yere eğildi.

"Lord McCabe'i tutuklayın," diye emretti Archibald. "Adamlarını da. Lord Cameron, siz de karınızı alıp gidin."

Duncan eğilip Mairin'in saçından tutarak onu kaldırdı. O ise vahşi bir kedi gibi ondan kurtulmak için çabalıyordu. Ewan bağırarak adamların elinden kurtulup tekrar ona saldırmaya çalıştı.

Ama askerler onun hareket etmesine bile izin vermiyordu.

Mairin'i zorla ondan uzaklaştırıyorlardı. Gözleri yaşlarla doluydu.

"Mairin!" diye bağırdı Ewan. "Beni dinle. Dayan. Sakın bırakma. Dayan! Ne olursa olsun. Ne yaparsan yap ama benim için dayan! Çocuğumuz için dayan! Seni kurtaracağım. Hayatım üzerine yemin ederim. Seni almaya geleceğim!"

"Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

Kılıcın sapıyla başına vurmalarıyla Ewan'ın önce gözleri bulanmış sonra da kafası hemen yere düşmüştü. Yerde sürüklenirken kararan gözlerinin önünde sadece Mairin'in bağırarak zorla ondan götürülüşü vardı.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

35

Mairin gözünü açtığında kendini Duncan Cameron'ın odasına götürülürken buldu. Cameron onu yatağa taşırken etrafındaki adamlara bağırıp emirler yağdırıyordu. Mairin yatağa yatınca o da hemen yanına geldi. Hemen kalkıp ondan kaçmaya çalışmıştı. Ne olursa olsun ona dokunmasına izin vermeyecekti.

Cameron ise ona karşı oldukça kibardı. Sanki onu korur gibiydi. Hizmetlilerden birisi içecek bir şeyler getirdi. Sonra herkes odadan çıktı. En sonunda Mairin ile baş başa kalmıştı.

Mairin ona yaklaşmasını istemediğinden iyice ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Cameron'ın sabrı tükenmiş gibiydi. "Daha önceki karşılaşmamızda sana yaptıklarım için çok pişmanım. Gerçekten bana kızmakta haklısın. Kur yapmakta pek iyi değilimdir."

Kur yapmak mı? Kızmak mı? Dediklerini anlayamıyordu. Delirmiş miydi?

"Şu anda yaptıkların da doğru değil," diye bağırdı Mairin. "Yalan söyledin. Ewan'ın adamlarından biri de yalan söyledi ve klanımıza ihanet etti. Bunların hepsini sen yaptın."

"Bu halinin kıymetini bilsen iyi olur," dedi Duncan, ama sesinde onu tehdit eder bir ton vardı.

"Lütfen," dedi Mairin. Sesi oldukça güçsüz çıkıyordu çünkü böyle bir adama yalvarmaya dayanamıyordu. Ama Ewan için gurur yapamazdı. Yapabileceği başka hiçbir şey de yoktu. "İzin ver Ewan'a gideyim. Ben onunla gerçekten evliyim."

Duncan omuzlarını silkti. "Onunla ya da benimle evli olman önemli değil. Senin çeyizini ve Neamh Álainn'in kontrolünü ele geçirdiğimde bunu çözmek kolay." Elindeki içkiyi Mairin'e uzattı. "Şimdi bunu iç, canım. Şimdilik bütün sorunlarımızı çözecek. Biraz canın yanacak ama çok uzun sürmez merak etme."

Mairin ağzını sıkıca kapatarak bardağa baktı. O kadar kötü kokuyordu ki hemen geri çekildi.

"Nedir bu? Neden canım yanacak?" Delirdiğini düşünüyor olmalıydı.

Dunca sinsice ona gülümsedi. "Bu bebekten kurtulmamız gerek. Korkma iyice iyileşmen için yeterince vaktin olacak. Ama çok da beklemek istemiyorum. Çünkü bir an önce benim çocuğumu taşımalısın."

Mairin korkudan donup kalmıştı. Midesi tekrar bulanıyordu. Kusmamak için başını yastığa gömdü.

"Özür dilerim. İyi değilim. Hamile olduğumdan beri en ufak şeyden midem bulanıyor."

"Normal olarak," dedi Duncan. "Benim çocuğuma hamile kalınca, parmağını bile kımıldatmayacaksın. Herkes emrinde olacak."

Tabii doğurana kadardı. Bunu söylememişti ama öyle olduğunu biliyordu. Evet, hiç şüphesi yoktu. Onun çocuğunu doğurup Neamh Álainn'i alana kadar ona kraliçe gibi davranılacaktı.

Onun çocuğunu öldürmek istiyordu. Ewan'ın çocuğunu. Onun yerine kendi çocuğunu koymak istiyordu. Düşüncesi bile

midesini bulandırmaya yetmişti. Yatağın üzerine kusmamak için derin derin nefes alıyordu.

"Bunu bitirsen iyi olur. İç şunu, hadi. Saray doktoru gelecek. Korkmana gerek yok. Sadece çok acıyacak o kadar."

Oldukça sakindi. Bir cinayeti planlarken nasıl böyle durabiliyordu? Gerçekten bir canavardı. Cehennemden gelmiş bir şeytandı adeta.

"Neden değerli zamanını harcayasın?" dedi Mairin bir anda. Bebeğini bu caninin elinden kurtarmak için bir planı vardı.

Duncan anlamamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Neredeyse yarısına geldiğim gebeliğime son vermek istiyorsun. Böyle bir durum kadınlar için oldukça tehlikeli. Bir daha hamile kalamayabilirim. Ve ayrıca bu bebeğin de senden olduğunu söylemiştin. Kimle evli olduğum önemli değilse kimin bebeğini taşıdığım neden önemli ki? Çocuğu doğurur doğurmaz Neamh Álainn'in kontrolü senin olacak. Neden bekleyip tekrar benim hamile kalıp kalmayacağımın riskini alasın ki?"

Duncan köşeye sıkıştığını anlamıştı. Bunlar daha önce onun da aklına gelmişti.

"Ben çocuğumun yaşamasını istiyorum," dedi Mairin yavaşça. "Kime baba diyeceği önemli değil. Onu korumak için her şeyi yaparım. Bu durum senin de işine gelir, Lordum."

Duncan ayağa kalkıp yatağın önünde hiçbir şey olmamış gibi öylece durdu. Haklı olduğunu söylercesine onun gözlerinin içine baktı.

"Annelerin sevgisinin sınır tanımadığını söylerler. Peki, Mairin Stuart. Dediklerini kabul ediyorum. Çocuğunun canını bağışlayacağım ama bugünden itibaren ikiniz de bana aitsiniz. Seninle ilgili bir şey istediğimde bana karşı gelmeyeceksin. Lord Archibald'e söylediğim hiçbir şeyi yalanlamayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Tanrım beni affet.

"Tamam, anlaştık."

"Bir an önce hazırlan. Yola çıkacağız. Artık Cameron topraklarına gitmenin vakti geldi."

"Ewan! Ewan! Tanrı aşkına uyan."

Ewan uyandığında kendini yerde buldu. Zorla bir gözünü açabilmişti. Ama etrafı kapkaranlıktı.

"Caelen!"

"Şükürler olsun!"

Caelen'in sesindeki rahatlama fark ediliyordu.

"Mairin?"

O anda başına ve göğsüne dayanılmaz bir ağrı saplandı. Karısının ezeli düşmanının elinde olduğunu hatırlamıştı.

"Mairin," dedi tekrar. "O nerede?"

Kimseden ses çıkmıyordu. Kardeşlerin karanlıkta nefes alışlarını duyabiliyordu ama hiç kimse söylenmesi gereken şeye cesaret edemiyordu.

"Üzgünüm, Ewan. Duncan saatler önce ayrıldı, Mairin'i de yanında götürdü," dedi Alaric yavaşça.

Ewan olduğu yere oturdu, bütün vücudu ağrı içindeydi. Kardeşleri omuzlarından tutup bir kenara yatırdılar.

"Biz neredeyiz?" diye sordu.

"Kral'ın zindanında," dedi Caelen. "O piç kurusu Archibald askerleri seni bayılttıktan sonra hepimizi buraya tıktılar."

"Peki ya, Cormac ve Gannon?"

"Buradayız, Lordum," dedi Gannon.

Ewan hâlâ olanların şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

"Diormid nerede? Ona ne oldu?"

"Emin değilim, Lordum. Ama buradan gitmiş olmalı. Onu gördüğümüz yerde öldüreceğimizi biliyordu. Cameron ile gitmiş olmalı. Belli ki uzun zamandır da zaten onun için çalışıyormuş."

"Beni öldürmeye çalışmaları, ok, zehir... Hepsini o yapmış

olmalı. Beni öldürmesi için Cameron'dan emir almıştı. Ama işe yaramayınca en son krala yalan söylemek için onu kullandılar."

"Diormid seni öldürmeye çalışmadan önce onunla anlaşmış olmalı," dedi Alaric. "Her şeyi en başından planlamışa benziyor."

"Asıl mesele David de Archibald gibi mi düşünüyor, yoksa Archibald da Cameron'la işbirliği mi yapıyor?" dedi Caelen.

Ewan tekrar kalkıp oturdu. "Archibald David'in hasta olduğunu söyledi. Ve kaledeki konuşmalarda bunun doğruluğunu kanıtlıyor. Ama Archibald de bu oyunun içindeyse hiç şaşırmam."

"Sen iyi misin, Ewan?" diye sordu Alaric. "Başın çok ağrıyor mu?"

Ewan başının yanına dokununca kanadığını hissetmişti. Ama kabuk bağlamış artık kan akmıyordu. "İyi olacağım. Asıl önemli olan Mairin'in Cameron'ın yanında daha fazla kalmaması."

"Askerlerimize haber yolladım. En kıza zamanda bizi kurtaracaklardır," dedi Caelen.

Ewan şaşırmıştı. "Adamlara nasıl haber yolladın?"

"Bizi zindana atanlardan birini tehdit ettim," dedi Caelen. "Eğer bize olanları askerlerimize haber vermezse penisini kesip şahinlere yem yapacağımı söyledim."

Alaric gülerek, "Adam da mesajı bir an önce iletebilsin diye bizi hemen buraya tıktı," dedi.

"Ne zamandır buradayız?" diye sordu Ewan. Bir taraftan da başındaki kanları temizliyordu.

"Birkaç saattir. Benimle iyi anlaşması gerektiğini düşünen gardiyanlardan biri birkaç saat önce Cameron'ın gittiğini söyledi."

"Orospu çocuğu..." Ewan durmadan küfrediyordu. "O piçin Mairin'i Cameron'ın ellerine teslim ettiğine inanamıyorum. En başından beri bunu ayarlamışlardı. Archibald bu olayı David'e bile söylemedi. Lanet olası ne Mairin'i ne de beni dinledi. Diormid'in konuşması da onları halkın önünde haklı çıkardı. Böylece bu kararı verdiğinde hiç kimse onlara itiraz edemeyecekti."

"Özür dilerim, Lordum," diye söze girdi Cormac. "Bunu anlamalıydım. Bütün günümü Diormid ile geçiriyordum. Onunla çalışıyordum, onunla yemek yiyordum. Kardeş gibiydik. Bize ihanet edeceğini hayal bile edemezdim."

"Bu herkes kadar benim de hatam," dedi Ewan sakince. "Mairin'i çoğu kez ona emanet ettim."

Ewan, Cameron'ın karısına dokunacak olma fikrini aklından atamıyordu. Mairin'e zarar vereceği düşüncesine bile katlanamıyordu. Çünkü onu deli ediyordu. Bunlardan kurtulmanın tek yolu kendine hakim olmaktı. Duygularına hakim olacaktı. Bunların hiç birini aklına getirmeyecekti.

"Cameron ona saldıracağımızı biliyordu. Archibald'in bizi burada sonsuza dek tutamayacağının da farkında. Ve sen de Mairin'i almak için gideceksin. Bunları tahmin ettiğinden şu anda hazırlık yapıyor olmalı," dedi Caelen.

"Tüm ordularımı onun kalesine saldırmaları için gönderirsem Mairin'in de güvenliğini tehlikeye atmış olurum. Eğer orada olmasaydı ben ona istediğinden fazlasını verirdim. Bir veba gibi ona bela olup bütün soyunu kırıp geçirirdim. Ama Mairin'i bu savaşın ortasında riske atamam. Ve Duncan her şeyini kaybettiğini anlayınca hiç düşünmeden onu da öldürür."

"Evet," dedi Alaric. "Ne yapacağız o zaman?"

"Gizlice kaleye girip Mairin'i alacağız."

Caelen derin bir nefes aldı. "Çok basit bir şeymiş gibi konuşuyorsun, Ewan. Cameron bunu yapacağımızı da düşünmüştür."

"Bunu başarmalıyız. Başka çaremiz yok."

Caelen, Alaric, Cormac, Gannon hepsi kabul etti. Sonra yine sessizlik çöktü.

Bir saat sonra dışarıdan gelen bir sesle hepsi ayaklandı. Caelen yerinden fırlayıp demir parmaklıklardan bakmaya gitti. Bir gardiyan elinde fenerle koridorda yürüyordu.

"Acele etmelisiniz," dedi gardiyan sessizce. Askerleriniz dikkat dağıtıyor. Beni takip edin. Kuzey tarafından sizi çıkaracağım."

Alaric, Ewan'ın yerden kalkmasına yardım etti. Sonra hepsi aceleyle taş merdivenlerden çıkıp kalenin birinci katına geldiler. Uzun koridordan devam ederek büyük salonun önünden geçip mutfakların olduğu yere çıktılar.

Küçük bir kapıdan kalenin dışına ulaştılar. Muhtemelen çöplerin atıldığı bir yerdi. Etrafı tahta çitler ve yüksek duvarlarla çevriliydi. Ama gardiyan asma kildi açmaları için anahtar vermişti.

"Hadi!"

Ewan'ın adamları kapıdaydı. O da gardiyana döndü. "Teşekkür ederim," dedi. "Kralınıza dikkat edin. Archibald onu da tuzağa düşürecek. Kralın iyi olmadığını duydum. Yiyecek ve içeceklerine dikkat edin."

Gardiyan başını salladı. "Tanrı yardımcınız olsun, Lord McCabe. Karınıza kavuşmanız için dua edeceğim."

Ewan da hemen dışarı çıkıp adamlarına katıldı. Gecenin karanlığında ilerliyorlardı. Sık ağaçlarla dolu bir ormana gelmişlerdi.

36

Ewan, gecenin sessizliğini bölen kuş sesi gibi bir ıslıkla ürkmüştü. Uzaktan gelen bir sesti bu. Hep birlikte yavaşça sese doğru ilerlemeye başladılar.

Üç gün sonra Cameron topraklarına gelmiş, kalenin etrafını iyice kontrol ettikten sonra yeni ayın çıkması için tam dört gün beklemişlerdi. Ewan'ın bir dakika daha bekleyecek sabrı kalmamıştı. Orada durup etrafı kolaçan ettikleri süre boyunca Mairin'e dair hiçbir iz görememişti. Duncan onu çok iyi koruyordu.

Mairin'in kapatıldığı odayı iyice gözetledikten sonra Ewan ve adamları kalenin etrafını sardı. Kardeşleriyle beraber uyuyan gardiyanların önünden geçerek sürüne sürüne kaleye ulaştılar.

Hava kararmıştı. Ewan ucunda çengel bulunan halatı duvara attı. Pencerenin pervazına tutturmak için tam beş kez denemişti. Sonunda başarmış, dayanıklılığını kontrol etmek için bir iki defa asılıp yavaşça pencereye doğru tırmanmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mairin pencerenin önünde durmuş başına gelen bu utanç verici olayları düşünüyordu.

Şeytanın bile aklına gelmeyecek bir anlaşma yapmıştı. Çocuğu onun hayatıydı. Onunla Ewan'ın hayatıydı. Verdiği bu karardan pişman değildi ama kaybettikleri için durmadan ağlıyordu. Onlara bir daha hiç kavuşamayacaktı.

Son bir haftada olanlara dayanmak oldukça zordu. Aklı durmuştu. Duncan'ın her an fikrini değiştirip verdiği sözü tutmayacağından korkuyordu. Her seferinde yemeğine ya da içeceğine çocuğunu düşüreceği o zehri koymuş olacağından korkuyordu.

Durmadan ona *karım* diyen bir adama kendini vermek zorunda kalacağını düşünmek bile istemiyordu. Sonra sersemlemiş bir halde yatağına geri döndü. Bu duruma dayanamıyordu. Çocuğu için de hiç iyi bir gelişme değildi. Ama başka çaresi yoktu.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken içindeki acı da gün geçtikçe büyüyordu. Aşkı bu kadar derinlerinde hissetmişken onsuz nasıl yaşayacaktı? Ewan'ın dokunuşlarından sonra başka bir adamla nasıl yatacaktı?

Sonunda ağlaya ağlaya battaniyenin altına kıvrıldı. Kimse hıçkırıklarını duymasın diye başını yastığın altına sakladı.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. Kolunda ona dokunan eli hissedince kendini Duncan'dan korumak için bir anda yerinden fırlayıp ondan uzaklaştı.

"Şşş, benim, Ewan," diye fısıldadı.

Karanlıkta kocasının yüzünü görmeye çalışıyordu. Onun burada olma fikrine inanamıyordu.

Onun ıslak yanaklarına dokunup, gözyaşlarını sildi. Sesi oldukça üzgün geliyordu. Bütün kelimeleri içine işliyordu. "Ah, Mairin, ne yaptı sana?"

"Ewan?"

"Evet, benim."

Ayağa kalkıp hemen boynuna atıldı. Bu bir rüyaysa hiç uyanmak istemiyordu. Ewan'ın da ona sarıldığı, o güçlü erkeksi kokusunu duyabildiği bu rüyada yaşamak istiyordu.

Ewan da sıkıca ona sarılmış, kendinden geçmiş bir şekilde saçlarını kokluyordu.

"Ewan! Tanrım, bu sensin."

Dudakları hemen birbirini bulmuştu. Sanki son defa öpüşüyorlarmış gibi ikisi de hiç ayrılmak istemiyordu. Dudakları birbiriyle özlem giderirken gözyaşları da akmaya devam ediyordu. Tek almak istediği soluk onunkiymiş gibi Ewan'ın nefesini soluyordu. Kaybettiği her şeye tekrar kavuşmuştu, en çok arzu ettiği şeylere. Bu an hiç bitmesin istiyordu.

"Şşş, ağlama. Beni üzüyorsun. Çok zamanımız yok. Bir an önce buradan çıkmalıyız."

Sözleri bütün etrafını sarmış, bu acıyı dağıtıyor gibiydi. İyice ona baktı. Gerçek olduğuna inanmaktan korkuyordu. Burada olamazdı. Hayal gücü ona oyun oynuyordu.

Ewan hemen onu kucaklayıp yatağından kaldırdı. Pencereye doğru yürüdü. Sonra Ewan'ın omuzlarından tuttu. Yüksekliğin ne kadar fazla olduğunu fark edince bir hayli korktu.

"Beni dinle, tatlım," dedi yavaşça. Dudaklarını onun başına dayadı. Onu sıkıca kavrayıp göğsüne bastırdı. "Şimdi ikimiz birlikte aşağı ineceğiz."

Mairin korkarak başını kaldırdı. "Ewan! Bunu yapamam. Bebek var. Çok kiloluyum."

Çenesinden tutarak Mairin'in gözlerinin içine baktı. "Ben hep yanında olacağım. Yavaş yavaş indireceğim seni. Alaric ve Caelen de aşağıda bizi bekliyor. Eğer düşersen onlar seni tutar. Ne olur, güven bana."

Mairin onun yüzünü okşadı. Ona hissettiği aşkı tüm ruhunda hissediyordu. "İstersen uçarım bile."

Sıkıca karısını öptü sonra onu yere indirdi. Halatı hemen

ayaklarına doladı, böylece düşmesini engelleyecekti. Sonra onu bileklerini fazla sıkmayacak şekilde ellerine doladı. Böylece daha sıkı tutunabilecekti.

Diğer ucunu da kendi beline bağladı ve destek alabileceği şekilde durdu.

"Pencereye çık, canım. Ayakların yavaşça duvara daya. Ben seni usul usul indireceğim, ayaklarını sakın bırakma."

Ondan istediği resmen delilikti ama ikisi için bunu yapmak zorundaydı. Ewan'ın omuzlarına basarak cama çıktı.

Halatı yavaş yavaş çekerek onu dışarı çıkardı. Her şeyden önce ayaklarını duvara dayadı.

"İşte bu. Yavaşça git ve dikkatli ol. Ben seni tutacağım. Merak etme sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Halatın üzerinden kayarak inmek hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi. Hemen alışmıştı. Ayaklarını duvarda tutmaya çalışarak iniyordu. Başını geriye atmasıyla onu yavaşça indirebilmek için Ewan'ın ne kadar zorlandığını gördü. Halat ellerini kesmişti ama yine de onu sıkıca tutuyordu.

Tekrar ayaklarıyla duvardan destek alıp sıkıca ipi tuttu. Duvarının yarısını bitirmiş sayılırdı. Geri kalanını ise küçük küçük adımlar atarak yürümeye başladı. Yere yaklaştığında Alaric ve Caelen onu belinden tuttu. Hemen yere inerek halatı çözdü. Ewan da onu yukarı çekti.

"O nasıl gelecek?" diye fısıldadı Mairin.

Bu sorusunu duymazdan gelerek yukarı, Ewan'a baktılar. Birkaç dakika sonra kocasını aşağı inerken gördü. Aynı onun yaptığı gibi yavaş yavaş, ayaklarıyla duvardan destek alarak iniyordu.

Yeterince yaklaştığında hemen yere atladı. Yanına gelir gelmez Mairin ellerinden tuttu. Ona bir şey olacak diye çok endişeleniyordu. Ellerini sıkıca tutarak avuçlarını öptü.

"Hadi gidelim," dedi Alaric. "Gannon atlarla bizi bekliyor."

Hep birlikte ilerideki taş duvarlara doğru koşmaya başladılar. Vakit kaybetmeden Alaric başka bir halat çıkarıp duvarın üzerine fırlattı. Sonra hemen tırmanıp elini Mairin'e uzattı.

Ewan omuzlarına alarak onu kaldırdı. İlk önce eline tam yetişememişti. Ama sonra onu bileğinden yakaladı.

Ewan'ın biraz daha kaldırmasıyla Alaric de onu yukarı çekti.

"Kenardan tutun, kendini yukarı çek!"

Mairin tüm gücüyle kendini yukarı çekti. Duvarın tepesine çıktığında Alaric ile yüz yüze gelmişti.

"Beni iyi dinle," dedi Alaric. "Bacaklarını iki yana açarak duvara otur. Sonra Caelen'in gelmesi için hemen kenara çekil. O gelip aşağı indikten sonra sen de ineceksin. Ben Ewan'ın gelmesine yardım edeceğim. Elleri halatla çıkamayacak kadar kötü durumda."

Biraz korksa da dikkatli bir şekilde bir bacağını yana attı. Sonra Caelen gelsin diye kendini geriye çekti. Caelen de hemen yukarı çıkıp duvarın diğer tarafına inmişti.

"Elimi tut. Seni aşağı uzatacağım. Caelen'i dinle. Gel dediğinde seni bırakacağım. O seni tutacak," dedi Alaric.

Korkusunu yine unutarak Alaric'in elinden tutup duvarın diğer tarafına sarktı. Kendini yavaşlatmak için ayaklarını yine duvara dayadı. Alaric bileklerinden tutuyordu. Ama kolları neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Hadi," diye bağırdı Caelen. "Mairin'i tutabilirim."

Mairin gözlerini kapatıp Alaric'in elini bıraktı. Endişelenmesine gerek yoktu. Caelen onu hemen tutmuştu, hem de hiç sendelemeden. Düşmemek için tüm gücüyle Caelen'in boynuna sıkıca sarıldı.

Caelen yavaşça kollarını boynundan çözdü ve Mairin'i yere indirdi. Dizleri titrediğinden düşmemek için hâlâ onun elinden tutuyordu.

"İyisin, değil mi?" dedi Caelen. Birlikte Alaric ile Ewan'ın aşağı inmesini beklediler.

İlk önce Ewan atladı. Mairin koşarak kocasının boynuna atıldı. O kadar sıkı sarılmıştı ki Ewan zor nefes alıyordu. Ama umurunda değildi. Sonunda onun kollarının arasındaydı. Onu Duncan Cameron'ın elinden bir kez daha kurtarmıştı.

"Gelin," diye bağırdı Alaric, aşağı iner inmez.

"Gannon bizi bekliyor."

Sık ağaçların olduğu ormana daldılar. Gannon onları görünce hemen atları hazırladı. Ewan, Mairin'i kendi atına götürmüştü.

Alaric ve Caelen de hemen eyerlerine atladılar. Cormac atının üzerindeydi. Gannon da hemen atına bindi. Ewan da tek hamlede eyere oturmuş, Mairin'i de kaldırarak önüne oturtmuştu.

O da başını göğsüne dayayıp sıkıca belinden tuttu. Gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu ama Ewan'ın dikkatini dağıtmamak için hiçbir şey yapmadı. Cameron onun gittiğini anlarsa bütün ordusunu peşine salardı. Bu da Ewan'ı yavaşlatırdı.

İyice uzaklaştıktan sonra başını kaldırdı. "Ewan?"

Ewan karısını başından öptü. "Şimdi olmaz, tatlım. Evimize gidince konuşacağız. Topraklarımıza ulaşana kadar da durmayacağız. Uyu şimdi."

Nasıl uyuyabilirim diye soracaktı ki yorgunluğuna yenik düştü. Gecelerdir Duncan'ın ona yapacaklarından korktuğu için hiç uyuyamamıştı. Ama şimdi kocasının kollarındaydı. Başını göğsüne koyup, atın üzerinde derin bir uykuya dalmıştı.

Ewan bir eliyle dizginleri tutarken bir eliyle de karısına sarılıyordu. Adamlarıyla birlikte oldukça yorucu bir iş başarmışlardı. Ama onlar halinden memnundu. Kendi sınırlarına ulaşana kadar durmayacak, uyumayacak ya da yemek yemeyeceklerdi.

37

Ewan'ın sözüne uyarak, McCabe sınırlarına varıncaya kadar birkaç dakikadan daha fazla durmadılar. Geceler boyunca hiç durmadan ilerlemişlerdi.

Mairin'i de yanından bir saniye bile ayırmamıştı. Uyumadığı zamanlarda yanındaki yiyeceklerle onu çocuk gibi besliyordu. Adamları da oldukça bitkindi ama kimse halinden şikayet etmiyordu. Yolculuk oldukça sessiz geçiyordu. Caelen ile Alaric bile hiç konuşmuyordu. Kimsenin onları takip etmediğinden emin olmak istiyorlardı.

"Ewan, durmak zorundayız," diye fısıldadı.

"Biraz daha bekleyebilir misin? Birazdan McCabe topraklarına girmiş oluruz."

"Ne yazık ki bunu yapamam. Bebek yüzünden çok tutamıyorum."

Ewan'ın yüzü gülmeye başlamıştı. Onu yavaşça aşağı indirdi. Tam düşecekti ki Gannon hemen ona elini uzattı.

Sonra Gannon'a sıkıca sarıldı. Mairin'in bu hareketi onu çok şaşırtmıştı. Gannon ellerini kaldırdı, ona ne olduğunu soracaktı ama kekeledi.

"Teşekkür ederim," dedi. Sonra uzaklaşıp gülümsedi.

"Niçin, Leydim?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Beni kurtarmaya geldiğin için!"

Sonra arkasını dönüp kimsenin onu göremeyeceği bir yer aradı.

Ewan gülerek karısının uzakta bir ağacın arkasına gidişini izledi. Teşekkür ederek Gannon'ı çok şaşırtmıştı. Artık bütün adamlarına iyi davranacağa benziyordu.

Birkaç dakika sonra Mairin geldi. Küçücük elini koruyucu bir biçimde karnının üstüne koyması Ewan'ın çok hoşuna gidiyordu. Onu tekrar evine getirebilmenin verdiği rahatlığı tarif etmek bile çok zordu. Ewan bütün adamlarını oldukça zorlamıştı. Duncan'ın onları takip edebileceği düşüncesi ve Mairin'in herhangi bir tehlikenin ortasında kalmasını göze alamazdı. Onu güvende tutmalıydı. Cameron ile arasında olabilecek her şeyden onu uzak tutmak istiyordu. Cameron'ın sayılı günü kalmıştı. Kralı tek başına yenmişti, şimdi karısının da intikamını alacaktı.

Mairin'i ata bindirirken artık sadece babası ve klanın öcü için savaşmayacaktı. Bu güzel kadının mavi gözlerine bulaşan hüznü temizlemek ilk amacıydı. Onun bu halini görmeye dayanamıyordu.

"Neredeyse geldik," diye fısıldadı karısının kulağına.

Mairin başını çevirip üzgün bir şekilde gözlerinde yaşlarla ona baktı. "McCabe topraklarına gelir gelmez adamlarını hemen yollar mısın? Seninle bir an önce konuşmalıyım, Ewan. Kaleye gitmeden konuşmalıyız. Avluya varır varmaz kimsenin olmadığı bir yere gidelim. Bir an önce konuşmamız gerek."

Ewan yüzünü okşayıp endişesini yok etmek istedi. Onu bu kadar kokutacak ne olmuş olabilirdi ki? Bakışlarındaki hüznü görünce onun da içini bir korku kapladı. Anlatacaklarına dayanacak gücü nasıl bulacağını bilmiyordu.

"Tamam, konuşacağız!"

Bir saat sonra atını durdurdu ama diğerlerine devam etmesini işaret etmişti.

Alaric bundan hiç hoşlanmadı. "Sizi yalnız bırakmak istemiyorum, Ewan."

"Çok uzakta sayılmayız. Karımla yalnız kalmam gerekiyor. Biraz sonra biz de geleceğiz. Siz gidin ve onu getirdiğimizi herkese duyurun."

İstemeden de olsa Alaric ve Caelen onların yanından ayrıldı. Evlerine ulaşmak için aşmaları gereken son bir tepe kalmıştı. Daha da hızlanarak ilerlediler. Diğerleri de onları takip ediyordu. Hızlıca tepeyi aştılar.

Bir anda bağrışlar kopmuştu. Zafer çığlıkları Ewan'a kadar gelmişti. Az da olsa moralini düzeltip yüzünü gülümsetmişti. Ama Mairin'in gözlerinde hâlâ hüzün ve acı vardı.

Ewan, Duncan'ın ona yaptıklarını duymak için kendini hazırlamaya çalışıyordu. Gözlerini kapatıp anlatmasını bekledi. Her şeyi unutmak – ve unutturmak – istiyordu. Böylece hepsi geride kalacaktı. Ama Mairin'in gerçekten konuşmak istediğinin farkındaydı. Çünkü ancak bu şekilde Cameron'ın zehrini içinden atabilecekti.

Önce attan Ewan'ın kendisi indi. Daha sonra Mairin'i dikkatlice kucağına aldı. Güneşten ısınmış çimlerin üzerine oturttu. Kendisi de yanına oturup onu kollarının arasına aldı.

Hâlâ kendi topraklarında, Mairin'in kollarının arasında olduğuna inanamıyordu. Geçen hafta olanlar sanki onun dayanma gücünü sınamıştı. Bir ara tüm umudunu kaybetmiş, bir daha Mairin'i hiç göremeyeceğini sanmıştı. Ama emin olduğu bir şey vardı, bir kez daha bunları yaşamaya gücü kalmamıştı.

"Ben berbat bir şey yaptım," diye başladı Mairin.

Ewan şaşırmıştı. Hayretler içinde karısına bakıyordu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Kabul ettim. Tanrı beni affetsin, çocuğumuzu korumak için o şeytanın teklifini kabul ettim. Sana ihanet ettim, Ewan. Çocuğumuzun hayatını kurtarmak için yalan söyleyip Duncan'ın dediklerini doğrulayacağıma yemin ettim."

Karısının sesindeki acıyı hissedince kendi derdini bile unutmuştu. "Şşş," diye fısıldadı. "Bana ihanet etmiş olduğunu düşünmek istemiyorum."

Çektiği acı Mairin'in gözlerinden okunuyordu. "Benden çocuğumuzu düşürmemi istedi. Sonra beni bir zehir içmeye zorladı. Çocuğumu kurtarmak için her şeyi göze almıştım. Sonra onu, hamileliğin bu aşamasında çocuğu düşürürsem bir daha asla hamile kalamayacağıma ikna ettim. En mantıklısının bu çocuğun onun olduğunu söyleyip doğurduktan sonra Neamh Álainn'i kontrol edebileceğini ve kime baba diyeceğinin önemli olmadığını söyledim. O da kabul etti. Ama hâlâ bir şey yiyip içmekten korkuyordum. Sözünden dönüp bebeğimizi öldüreceğinden şüpheleniyordum."

Ewan onu kollarının arasına alıp, öne arkaya sallanmaya başladı. Gözlerini kapatmış, yaşadığı korkuyu anlamaya çalışıyordu. Mairin çok güçsüzdü. Çocuğunu kaybedecek diye hiçbir şey yememişti. Onun çocuğunu.

"Zekan beni büyülüyor. Çok çabuk çözümler buluyorsun. Cesaretin de beni şaşırtıyor. Hiçbir çocuğun senden daha cesur bir annesi yoktur. Oğlumuz ya da kızımız, çok şanslı olacak."

Mairin başını kaldırıp kocasına baktı. Bu sefer gözlerinde umut vardı. "Sen kızmadın mı?"

"Benim çocuğuma bir şey olmasın diye her şeyi göze alan bir kadına nasıl kızabilirim?"

"Ewan," diye fısıldadı. Gözleri yine dolmuştu. Başını öne eğdi.

Ewan çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı.

"Ne oldu?"

"Onun karısı olmayı kabul ettim. Ne isterse yapacaktım." Gözlerini kapattı ama gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

Ewan bir süre nefes alamadı. Böyle bir şeyi hayal bile edemiyordu. En sonunda derin bir nefes aldı. Ama karısı bunu söylemeye cesaret ettiyse o da dinlemeye katlanmalıydı. "Söyle bana, tatlım. O... O canını yakacak bir şey yaptı mı?"

Sözler ağzından zorla çıkmıştı. Onun nelere katladığını düşündükçe nefesi kesiliyordu.

"Bir kez kalkıştı ama üzerine kustum. Hamilelik yüzünden olduğunu söyledim ama aslında onunla yatma fikri midemi bulandırıyordu. Sonra da herhalde tekrar kusarım diye benden uzak durdu."

Ewan o kadar rahatlamıştı ki bir an her şey aklından çıkıverdi. Kollarının arasında ona sıkıca sarılıp haftalar sonra kokusunu duyabilmenin rahatlığını yaşıyordu. Karısının Cameron'ın üzerine kustuğunu düşündükçe de kendini gülmekten alamıyordu.

Mairin ona baktığında gözleri öyle parlamıştı ki Ewan o mavi denizlerde sanki kaybolmuştu. Ama Mairin'in yüzünü ekşitmesiyle ışık kayboldu.

"Ewan, peki çeyizim ne olacak? Asla alamayacak mıyız?"

"Cameron'a verildi. Sen orada olsan da olmasan da hiç şüphem yok o alacak. Archibald, muhtemelen de kral artık o, Cameron'ın tarafında."

Mairin durmadan ağlıyordu. "Benimle evlenerek alacağın şeylere sahip olamadın. Klanımızın yiyeceğe, giyeceğe ihtiyacı olacak. Askerlerimizin ihtiyaçları bir hayli fazla, destek bulmamız lazım. Nasıl dayanacağız, Ewan?"

Ewan karısının yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerine baktı. "Sen benim her şeyimsin, Mairin. Yemek yemeden yapabilirim.

Kale de ayakta durabilir. Ama sensiz yapamam. Bunun da altından kalkarız. Bu zamana kadar hep başardık. Bir şekilde yolunu bulacağız. Ama sen olmadan yaşayamam. İsterse çeyizin hiç gelmesin. Neamh Álainn de olmasın. Ama sen hep yanımda ol."

Mairin, Ewan'ın üzerine atılıp ona sıkıca sarıldı. Gözyaşları boynuna doğru süzülürken ağlamaktan da vücudu titriyordu. Ewan onu susturmaya çalışmamıştı. Çünkü kendi de onun gibi ağlamak istiyordu.

"Seni seviyorum, Ewan. Tanrı'ya şükürler olsun ki beni kurtardın."

Ewan alnını onunkine dayadı. Dudakları birbirine değince öpüşmeye başladılar. "Seni kurtarmak için cehenneme bile giderdim. Hadi, artık yola koyulalım. Oğlumuz annesini, klanımız da hanımını özlemiştir."

Ewan atını köprünün üzerinden kalesine sürerken bütün klan avluda toplanmış, onları bekliyordu. Mairin de güvenle onun önünde oturuyordu.

Başını Ewan'ın göğsüne dayamış, saçları sırtına dökülüyordu. Uçları ise rüzgarda uçuşuyordu.

Herkes onlara doğru yürümeye başladı. Hepsinin merak ettiği tek şey hanımlarının iyi olup olmadığıydı.

Ewan hemen aceleyle Mairin'i o halde görmemeleri için üzerine battaniyeyi örttü. Avluda herkes sevinç çığlıkları atıyordu.

Mairin güçlü gözükmeye çalışıp gülümsüyordu. Gözleri yaşlı bir halde, sadece el sallayabildi.

"Anne! Anne!"

Crispen kalabalığı yararak Ewan'ın atının olduğu yere doğru koşturuyordu. Ewan da oğlunu gülerek karşıladı.

"Dur oğlum, anneni indireceğim."

Crispen ve Mairin'in gülüşleri bütün korkuyu dağıtmıştı. Ewan'ın içinde de bir şeyler kıpırdamıştı. Aşk gibi bir şeyler.

Ewan, Mairin'i indirirken Alaric ve Caelen hemen yanlarına geldi. Mairin önce Alaric'in boynuna sarıldı. O kadar sıkmıştı ki Alaric gülerek ondan kurtulmaya çalıştı. Sonra da Caelen'e döndü. Ama Caelen onu durdurmak için elini kaldırmıştı. Fakat Mairin hiç umursamadan boynuna atıldı. Caelen de çaresizce düşmesin diye ona sarıldı. Boynuna sarılmış, durmadan ona teşekkür ediyordu.

"Seni deli kadın," diye mırıldandı Caelen. "Seni o domuza bırakacağımızı nasıl düşündün?" Kendinden uzaklaştırmak için çenesinden tutmuştu ama Mairin yine sıkıca ona sarıldı.

Caelen en sonunda isyan edip onu kocasının yanına götürdü. Ona sarılabildiği için Ewan çok mutluydu.

"İndir onu, baba. Ben de sarılmak istiyorum."

Ewan gülerek Mairin'i kucağından indirdi. Crispen da hemen kollarıyla onun beline sarıldı. Mairin de ağlayarak eğilip onu öpmeye başladı.

Alaric ve Caelen çok bitkin görünüyordu. Ama Ewan'ın onların gözünde gördüğü bir şey vardı. Karısı için en az onun kadar endişelenmişlerdi. Mairin herkesin kalbini fethetmeyi başarmıştı. Ewan. Kardeşleri. Adamları. Bütün klan.

Sevinç çığlıklarını dindirmek istercesine elini kaldırdı.

"Bugün gerçekten bir zafer kazandık. Leydimiz tekrar aramıza döndü. McCabeler'i ve bizim çocuğumuzu korumak için kendini feda etti. Fakat çeyizi buraya gelemeyecek diye onun dönüşüne sevinmeyeceğimizi düşünüyor, bizim için asıl önemli olan kendisiyken."

Sonra Mairin'e dönüp bir dizini büktü. "*Sen* benim hazinemsin," diye fısıldadı.

Etrafındaki bütün adamlar da dizlerinin üzerine çökerek kılıçlarını çekip ona doğrulttular. Alaric ve Caelen de öne çıktı. Ewan karısının şaşkınlığını gözlerinden anlamıştı. Sonra ikisi de Mairin'in önünde diz çöktü.

Tüm bunlar şefkatli karısı için çok fazlaydı. Yeni doğmuş bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ama hiç kimse önemsememişti. Herkesin yüzü mutlulukla parlıyordu.

"Ewan," diye ağlayarak kocasının kollarına atıldı.

Ewan çömeldiği yerden ona sarıldı. Mairin ona doğru eğilip yüzünü, boynunu öpmeye başladı.

O kadar çok ağlıyordu ki dudaklarını gözyaşlarıyla yanaklarından kulağına doğru kaydırdı.

"Seni seviyorum," diyerek ağlamaya devam etti. "Senin gibi birini bulabileceğimi hiç hayal etmemiştim."

Ewan kollarıyla ona sarılıp gözlerinin içine baktı.

"Sen bana ve klanıma Tanrı'nın armağanısın. Özellikle bana."

Sevinç çığlıkları neredeyse sağır edici seviyedeydi. Mairin elleriyle kulaklarını kapatmıştı ama gülüşü en karanlık geceyi aydınlatacak kadar güzeldi.

Kimin onları seyrettiğini ya da ne diyeceklerini düşünmeden ayağa kalkıp karısını kucağına alarak kaleye doğru yürümeye başladı.

"Ewan, ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Koridorda yürürken öperek onu susturdu. "Sessiz ol, karıcığım. Bir şey sorma. Ne kadar yaramaz bir karım var bunu öğrenmek istiyorum."

38

Mairin uzun uzun önünde yayılan araziye baktı. Her yer yem-yeşildi. Yaz mevsiminin getirdiği o mis kokulu havayı doyasıya ciğerlerine çekti. Avluya kadar da olsa kalenin dışına çıkıp yürümek istiyordu. Ama Ewan dışarıya bir adım atmasına bile izin vermiyordu. Onun dışında da yeterince problemi vardı zaten.

McCabe klanı savaş için hazırlıklara başlamıştı. Açık seçik savaş ilan etmemişlerdi. Adamlarını ve silahları gizlice hazırlıyorlardı. Duncan Cameron'ın ve kraliyetin bir numaralı düşmanıydılar artık.

Mairin pencereden ayrılıp aşağı salona indi. Gannon ve Cormac askerleriyle birlikte yemek yiyordu. Elini sallayarak yemek yemeye devam etmelerini işaret etti.

"Sadece Gertie'yi görmeye mutfağa gidiyorum," dedi yanlarından geçerken. "Oradan başka bir yere gitmeyeceğim."

Gannon başını salladı ama gözü hâlâ onun üzerindeydi. "Sizi görebileceğim bir yerde olun, Leydim," dedi.

Gülerek kapıdan içeri girdi ama Gannon onu görebilsin diye uygun bir yerde durmaya çalışıyordu.

Ama Gertie her zamanki gibi ocakla ilgilenmiyordu. Mairin havayı kokladı. Çok tuhaftı Gertie ekmek pişirmiyordu. Halbuki gece ya da gündüz mutlaka ekmek pişiriyor olurdu. Bu yüzden ne zaman dinlendiğini de hep merak ederdi.

Belki de depoya gitmiştir diye düşündü. Evet, kesin öyle olmalıydı, o zaman birkaç dakika içinde orada olurdu. Gertie ocağın başından bu kadar uzun süre hiç ayrılmazdı.

Gertie'nin dönmemesi üzerine çok canı sıkılmıştı. Kilerden gelen sesi duyduğunda hemen oraya koştu. Mutfağın içindeki küçük kilerde gözleri Gertie'yi arıyordu.

Onu yere düşmüş vaziyette buldu. Başı kanıyordu. Hemen yaşlı kadını kaldırmak için yanına gitti. Tam Gannon'ı çağırmak için dönmüştü ki bir el ağzını kapatıp kolundan tutarak onu yere yatırdı.

"Sakın bağırayım demeyin, Leydim."

"Diormid?"

"Sessiz ol!"

Mairin şaşkınlığını üzerinden atınca bir an ona ne kadar öfkeli olduğunu hatırladı. "Buraya gelmeye nasıl cesaret edersin? Bugün son günün, emin ol. Ewan seni öldürecek."

"Sen benim kurtuluşumsun," dedi kulağına doğru fısıldayıp.

O anda bıçağı elbisesini parçalamış, karnının üzerinde duruyordu. Korkusundan hiçbir yere hareket edememişti.

Diormid onu sıkıca tutmuş, bıçağı karnına dayamıştı. "Beni iyi dinle. Aptalca bir şey yapacak olursan karnını yarıp çocuğunu kucağına veririm. Eğer seni Cameron'a götürmezsem öleceğim. Burada beni yakalarlarsa da öleceğim. Kaybedecek hiçbir şeyim yok, Leydim, sana yemin ederim eğer dikkat çekecek bir şey yaparsan ölmeden önce seni ve bebeğini öldürürüm."

Sözleri onu korkutmaktan çok daha da kızdırmıştı. İçinde bulundukları bu korkudan çok bunalmıştı. Artık Ewan'ın gözlerini

endişeli görmek istemiyordu. Doğru düzgün uyuyamıyordu. Yemek bile yiyemiyordu. Çünkü onların lordu olarak verdiği kararların sonuçlarından korkuyordu.

O an belinde gizlediği hançere dokundu. McCabe Kalesi'ne döndüklerinde Caelen bunu ona hediye etmişti. Onun da düşündüğü gibi tehlikeli bir durumda her kadın kendini koruyabilmeliydi.

O an Diormid'in dediklerini kabul etmiş gibi davrandı. Onu sinirlendirmemeye çalışıyordu. "Tamam, ne istersen yapacağım. Yeter ki bebeğime bir şey yapma."

"Dağın eteklerine doğru gideceğiz. Atım ağaçların arasında bağlı. Birisi görecek olursa Gertie'nin doktora ihtiyacı olduğunu söyleyeceksin."

Mairin başını salladı. Diormid'in bir eli boynunda diğeri ise bıçağı karnında tutuyordu. Bıçağı karnından çektiğini hissedince hemen elindeki hançerle ona döndü.

Diormid şaşkınlık ve korkuyla Mairin'in kolunu yaralamıştı. Ama o an canının acısını düşünmeyerek hemen adamın üzerine atıldı.

Önce diziyle bacaklarının arasına tekme atıp sonra hançeri onun karnına sapladı. Gerileyip bir anda yere düştü. Ewan'ın Heath'i dövdüğü zaman bağrışından daha acı bir şekilde bağırıyordu.

Onun kalkamayacağından emin olduktan sonra mutfaktaki ağır tavalardan biriyle başına vurdu. Hemen oracıkta bayılmıştı. Hançerin sadece sapı dışarıdaydı. Bıçağı sonuna kadar saplamıştı. Bu yüzden metal kısmı hiç görünmüyordu.

Artık hiçbir yere gidemeyeceğinden emin olmuştu. Hemen koşup bağırarak Gannon'ı çağırdı.

Mutfağa girdiğinde korkuyla Gannon'ın üzerine atıldı. Gannon onu kolundan tutmasaydı neredeyse yere düşecekti. Mairin'in elbisesinin yırtık olduğunu görünce endişelendi.

"Neler oldu, Leydim?"

Mairin cevap veremeden onu arkasına alıp kılıcını çekti.

"Sana göstermem gereken bir şey var," dedi. "Ewan'ı getirene kadar onun başından ayrılma."

Bir şey demesini beklemeden hemen kolundan tutup onu kilere çekti. Yerde yatan Diormid'i işaret etti. "Ewan'ı çağırmalıyım. Ben gelene kadar burada bekler misin?"

Bir zamanlar kardeş gibi oldukları adamı, yerde o halde görünce Gannon'ın bakışları değişti. Sonra hayretler içinde Mairin'e baktı. "Leydim, ona ne yaptınız?"

Onun sorusuyla olanları bir anda gözünün önünde canlandırdı. Bebeğiyle birlikte nasıl bir tehlikeden kurtulduklarını yeni fark edebilmişti. O an yine midesi bulanmış, çömelip yere kusmuştu. Kendine gelmek için derin derin nefes alırken yine ağlamaya başladı.

"Yaralandınız mı? Neler oldu?" diye sordu Gannon bir kez daha. Bir hayli endişeliydi.

Gannon'ın kolundan destek alarak ayağa kalktı. "Bana söz verir misin, Gannon? Ewan'la dönene kadar onun bir yere gitmesine izin vermeyeceksin?"

"Zaten geldim. Bütün kale senin bağrışınla inledi," dedi Ewan arkasından yaklaşarak.

Mairin arkasına döndüğünde Ewan ve kardeşlerinin kapıda olduğunu gördü. Midesi tekrar bulanmaya başlamıştı. Yine yere çömeldi.

Caelen de yanına eğilmiş öğürürken onu tutmaya çalışıyordu. Ewan ise neler olduğuna bakıyordu.

"Tanrı aşkına, burada neler olmuş?" diye bağırdı. "Bu adam kilere kadar nasıl girmiş," dedi Gannon'a dönerek. "Bir fikrin var mı?"

"Hayır, Lordum. Bilmiyorum."

"Gertie yaralanmış, Ewan!" dedi Mairin.

Ewan, Gannon'a hemen gidip bakmasını işaret etti. Biraz ötede hâlâ yerde yatıyordu. Onu hemen yerden kaldırıp kucağına aldı. Kilerden çıkarırken kendine gelmiş yürüyebilirim diye şikayet etmeye başlamıştı bile. Ewan da kardeşinin yanında yaprak gibi sallanan karısına döndü.

"Neler oldu burada?"

"Benim elbisemi kesti," dedi. Bir eliyle de yırtık yeri kapatmaya çalışıyordu. "Eğer dediklerini kabul etmezsem bebeği karnımdan kesip çıkaracağını söyledi."

Alaric de onu şaşkınlıkla dinliyordu. "Eğer senin karnına bıçak dayadıysa nasıl oluyor da şimdi yerde karnına senin hançerin saplanmış şekilde yatıyor?" diye sordu.

"Ewan'dan bir şeyler öğrenmiştim," dedi gururlanarak.

"Bunu dinlemeliyim," diye mırıldanırken Caelen de yanlarına geldi.

"Önce bacaklarının arasına tekme attım. Yere düşerken de hançerimi karnına sapladım. Yerde yatarken kalkmasın diye de başına tavayla vurdum."

"Artık bir yere gidebileceğini sanmıyorum," dedi Alaric.

Mairin omuzlarını silkti. "Evet, doğru, onu öldürmek istedim. Çünkü bebeğimi öldürmekle tehdit etti."

Caelen gülerek, "Crispen'ın ya da diğer çocuklarının başına bir şey gelecek diye artık korkmana gerek yok, Ewan," dedi. "Karın tek başına her şeyin üstesinden gelebilir."

Ewan, Mairin'i yanına çekip. Onu alnından öptü. "Sen iyi misin, tatlım?"

"Bana bir şey yapamadı."

Ama Mairin'in kolundaki kanı görünce Ewan'ın yüzü ekşidi. "Bu ne o zaman?"

O an Diormid'in korkuyla kolunu kestiğini hatırladı. Ama

umurunda değildi. "Önemli değil. Ufak bir sıyrık, Lordum. Yıkayınca geçer."

"Diormid'i ne yapacağız, Lordum?" diye sordu Cormac kapıdan.

Ewan'ın yüzü ciddileşti. Mairin'e döndü. Heath'in öldürülmesiyle ilgili ilginç fikirleri olduğunu biliyordu.

"Kurtlara yem yapabiliriz," dedi Mairin. "Ya da iki ağacın arasına bağlayalım, kuşlara yem olsun."

Ewan ve kardeşleri hayretle onu dinliyordu.

"Ya da atın arkasına bağlayıp sürükleyebiliriz," dedi heyecanla.

Caelen gülmekten ölüyordu. "Kana susamış, cani seni. Bu fikri sevdim. Bu kadın çok acımasız, Ewan. Karını çok seviyorum."

"Seveceksin tabii," diye mırıldandı Ewan da.

Ewan şaşkınlıkla karısına baktı. "Ben de öldürüp bir an önce ondan kurtulalım diyecektim. Çünkü hançerin kötü yere saplanmış."

"Bu çok çabuk bir ölüm olur," dedi Mairin. "Biraz acı çeksin istiyorum."

Ewan yüzünü buruşturdu ama karısının aklına yeni bir fikir gelmişti. "Peki, tamam. Hemen öldür onu. Cesedini de şahinlere atarsın."

Ewan başını sallayıp karısının heyecan içinde konuşmasına güldü. Sonra sıkıca ona sarıldı.

"Evet, onunla kuşları besleyebiliriz. Gözlerini de yerlerinden çıkarırsak mutlu olur musun?"

Bunu düşünmek bile midesini bulandırmıştı. Kusmamak için hemen eliyle ağzını kapattı. "Bunu bilerek mi yapıyorsun?" dedi.

Ewan gülerek kardeşlerine döndü. "Götürün onu. Biz salona geçeceğiz."

Birlikte salona doğru yürüdüler. Sonra Mairin aniden durdu. "Hançerimi geri istiyorum, Caelen," diye bağırdı.

39

"Lordum! Lordum! Kral geliyor!"

Ewan, Mairin'in elini bırakıp hemen Owain'in yanına koştu. Genç adam tüm yolu koşturarak gelmiş, Ewan'ı aramaktan nefes nefese kalmıştı.

Ewan'ı görünce koşarak gelip bir daha kralın geldiğini söyledi.

"Dur, nefes al!" dedi Ewan. "Şimdi başla anlatmaya. Kral ne kadar uzaklıkta? Ordusuyla mı geliyor?"

Owain daha bunları cevaplamadan Ewan'ın başka bir askeri içeri girdi. "Lordum, McDonald geliyor!"

Ewan hemen avluya çıktı. Mairin de onun arkasından gidiyordu. Lord McDonald atından inerken Ewan da merdivenlere çıktı. Kalenin geçitlerinin dışında McDonald'ın bütün askerleri sıralanmıştı.

"Ewan!" dedi McDonald. "Adamlarım kralın ordusunun buraya yaklaştığını söyledi."

Bir süre sonra McDonald ordusu McLaurenler'e yer açmak için kenara çekilmeye başladı. Diğer ordu da köprüden geçip avluya doğru ilerliyordu. Daha sonra da McDonald askerlerinin arkasına sıralandı.

"Ewan!" McLauren diğer iki lordu selamlayarak onların yanına geldi. "Duyar duymaz hemen geldim."

Ewan şaşırmış şekilde diğer lordlara baktı. At üzerindeki bu kadar çok askerin görüntüsü oldukça etkileyiciydi. Neredeyse görüş alanının dışına çıkmışlardı.

"Farkında mısınız, krala karşı geliyorsunuz. Vatan haini olarak ilan edilmeyi kabul edebilecek misiniz?" diye sordu Ewan.

Lord McLauren son derece ciddi bir adamdı. "Onun yaptığı yanlış, Ewan. Şimdi bir adamın karısını alıyorsa, daha ne yapacak? Topraklarını mı alacak? Adamlarımla birlikte senin yanındayız."

Lord McDonald da onun söylediklerine katıldı.

Ewan sırayla lordlarla el sıkıştı. Sonra yumruğunu havaya kaldırıp savaşı ilan etti. Çığlıklar dalga dalga bütün askerlere yayıldı. Kaleyi çevreleyen bütün tepeler eli kulağındaki savaş çığlıklarıyla yankılanmaya başlamıştı.

Sonra dönüp Mairin'in elinden tuttu. "Crispen'ı alıp içeri gitmenizi istiyorum. Benden haber almadan sakın dışarı çıkmayın. Bana söz ver."

Mairin söz vermişti ama bakışlarından korktuğu belli oluyordu.

Ewan eğilip karısını öptü. "Sakın korkma, Mairin. Galip geleceğiz. Şimdi git ve şu kolundaki sıyrığı temizle."

Ewan'ın yüzüne dokundu. "Biliyorum, hiç şüphem yok."

Sonra dönüp Crispen'ı çağırdı. Bütün kadınlara da kalenin içine girmelerini ve dışarı çıkmamalarını emretti.

"Kralımızı sınırda karşılayacağız," dedi Ewan. Adamlarına da ata binmelerini emretti. Sonra birlikte yola çıktılar. McDonald ve McLauren askerleri de arkalarından onları takip etti.

Ewan çok gergindi ama krala karşı koymakta son derece kararlıydı. Ewan'ın hayatı hem kendisi hem karısı hem de çocukları

için hiç kolay değildi. Bu isyanlarından dolayı şerefsiz diye anılacaklardı. Kimine göre vatan haini kimine göreyse kahraman.

Eğer sevdiği kadını yanında tutmayı istemek şerefsizlikse bunu kabul etmeye dünden hazırdı.

Sınıra geldiklerinde ise kral atının üzerindeydi. Ama yanında sadece yarım düzine asker vardı. Ewan'ın topraklarına girmek yerine sınırın diğer tarafında beklemişti.

"Oyun mu oynuyorlar," dedi McLauren, Ewan'a yaklaşarak. "Adamlarının yarısı nerede? Buraya adamsız gelerek intihar ediyor."

"Siz burada kalın," dedi Ewan. Sonra kardeşlerine ve Gannon ile Cormac'e işaret etti. Hep birlikte krala doğru gittiler ama McCabe topraklarından çıkmadılar.

Kral çok yorgun görünüyordu. Sanki ciddi bir hastalığı var gibiydi. Yüzü solgun, omuzları ise öne düşmüştü.

"Majesteleri!" dedi Ewan. "Sizi buraya getiren şey nedir?"

"Bir yanlışı düzeltmeye geldim. Ve size teşekkür etmeye."

Ewan'ın kraldan duymayı beklediği şeyler bunlar değildi. Hazır halde bekliyordu ama hiçbir şey demeden kralın sözünü bitirmesini bekledi.

"Kendi ordunun yanında McDonaldlar ve McLaurenler de burada," dedi kral. "Söylesene, Lord McCabe, şu anda savaş ilan etsem benimle savaşacak mısınız?"

"Evet," dedi Ewan, hiç tereddüt etmeden.

Kralın gözleri zevkle parladı. "Böyle bir şeyle kendinizi vatan haini diye ilan edeceksiniz, bunu kabul ediyor musunuz?"

"Eğer yenilirsek," dedi Ewan. "Ama ben yenilmeyi hiç düşünmüyorum."

Kral atının üzerinde kıpırdandı. "Yeğenimi görebilir miyim, Lord McCabe?"

Ewan bir anda konunun böyle değişmesini anlayamamıştı. "Mairin'in dışarı çıkmasına izin vermiyorum."

Kral anladığını göstererek başını salladı. "Umarım beni davet edersiniz. Konuşacak çok şeyimiz var. Daha önce de dediğim gibi size bir teşekkür borçluyum."

"Bu bir tuzak olabilir," dedi Alaric.

"Tek geleceksiniz," dedi Ewan. "Adamalarınız dışarıda kalacak."

Kral tek kaşını kaldırdı. "Benden hiçbir koşul olmadan, beni öldürebileceğinizi bile bile size güvenmemi mi bekliyorsunuz?"

"Bütün istediğim sizi öldürmek olsaydı, bunu çoktan yapmıştım," dedi Ewan sakince.

David uzun uzun baktıktan sonra kabul etti. "Tamam, o zaman. Seninle kaleye geleceğim. Adamlarım sadece kalenin girişine kadar bana eşlik edecek."

Ewan adamlarına dönüp durmalarını işaret etti. Sonra da David'e onu takip etmesini söyledi. Kardeşleri de kralın arkasından kaleye doğru geliyordu.

Sözüne sadık kalarak gölün üzerindeki köprüye geldiklerinde David adamlarına durmasını söyledi. Ewan'ın adamları lordun peşinden devam ederken McDonald ve McLauren askerleri de köprünün diğer tarafında kalmışlardı.

Hepsi atlarından inip yürüyerek devam ettiler. Ama David'in iyi olmadığı belliydi. Ewan da kralı kendi adamlarının önünde küçük düşürmemek için hiçbir şey yapmamıştı.

"Lordum, Leydi McCabe'i getireyim mi?" diye sordu Cormac.

"Hayır, sadece gidip ben çağırana kadar odasında beklemesini söyle. Bütün bunlar bitene kadar onu çok iyi korumanı istiyorum Cormac."

Cormac başıyla onaylayıp hemen gitti.

Adamlar salona girer girmez Ewan hemen içecek ve yiyecek bir şeyler emretti. Hepsi masaya oturdu. Ama David daha hiçbir şey söylememişti.

Sonra Ewan'a baktı. Yüzünde bir şeyler söylemek ister gibi bir ifade vardı.

"Senin ordundan adamlara ihtiyacım var, Ewan. Beni istediğin gibi küçümseyebilirsin. Sen beni uyarmakta haklıydın. Güvendiğim adamlar bana ihanet etti. Senin sayende şu an hayattayım ve karşındayım. Archibald, Cameron'la bana karşı işbirliği içindeymiş. Archibald beni zehirliyormuş, bu yüzden uzun zamandır hastaydım. Herkes öleceğimi sanıyordu."

Kral derin bir nefes alıp içkisini yudumladı. "Size yapılan yanlışlar adına çok özür diliyorum, özellikle karına yapılanlar yüzünden. İzin verirsen şimdi yeğenimle görüşmek istiyorum."

Ewan kralı uzun süredir tanıyordu ama ilk defa bu yaşlı adamın gözlerinde samimiyet ışığı görüyordu. Sonra Caelen'e döndü. "Git, Mairin'i salona getir. Amcasıyla görüşsün."

Mairin merdivenlerden inerken Caelen'in koluna girmişti. Crispen'a Maddie ile birlikte odasında kalmasını söylemişti. Ama şimdi tutunmak için bir kişiye daha ihtiyacı vardı.

Caelen aşağı inmeden merdivenin başında durmuş, hançerini deri kılıf içinde tekrar Mairin'e verdi.

"Bunu gördüğüne sevineceğini düşündüm," dedi gülerek.

Mairin de alıp hemen beline taktı. "Teşekkür ederim, Caelen. Çok düşüncelisin."

Caelen gülerek kolunu tuttu. "Senin gibi cesur bir kadın kimseye boyun eğmez."

Merdivenlerden inip salona girdiler. Salona vardıklarında Ewan ve kral onu karşılamak üzere ayağa kalktı. Mairin'in korkudan dizleri titriyordu. Kralın ona zarar vereceğinden korkmuyordu. Ewan kralın yanında duruyordu. O kesinlikle ona zarar verecek bir şey olmasına izin vermezdi.

Ayrıca bu adam onun ailesindendi. Onun canından, onun kanından. Amcasıydı ve İskoçya kralıydı.

Caelen'in dediği gibi kimseye boyun eğmeyen bir kadın olsa da amcasına saygısını göstermek için hızla öne doğru eğildi. Bir yandan da düşmemek için dua ediyordu.

Başını kaldırmak için kralın iznini beklerken onu çok şaşırtan bir şey oldu. Kral onun önünde eğilip ellerinden tuttu. Sonra Mairin'i ayağa kaldırdı. Gözlerindeki yaşları görünce oldukça şaşırmıştı. Kendi gözlerine bakıyormuş gibi hissetmişti.

Çok bitkin görünüyordu. Uzun süre hastalıkla uğraşmış gibi solgun ve yorgundu. Daha yeni yeni iyileşmeye başlamıştı. Alnındaki çizgiler derinleşmiş, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar ise daha da çoğalmıştı.

Mairin'in ellerini sıkıca tutmuş, bırakmıyordu. "Şu an senin olduğunu bilmesem şüpheye düşerdim," dedi boğuk bir sesle. "Aynı anneme benziyorsun, huzur içinde uyusun."

"Ben mi?" diye fısıldadı Mairin.

"Evet, çok iyi kalpli biriydi. İhtiyacı olan herkesin yanındaydı."

Mairin böyle bir iltifatın altında ezilmişti. Bu kadar saklanıp korku içinde yaşadıktan sonra ilk defa babasının kanından biri tarafından tanınmıştı.

Ewan da karısının yanına gelip kolunu beline doladı. Kral isteksizce Mairin'in ellerini bırakıp Ewan'a baktı.

"Çok iyi bir şey yaptınız, Ewan. Onun Duncan Cameron'ın elinde olduğunu düşünmek..." Boğazını temizledi. "Sana ve karına yapılan bütün hataları telafi edeceğim. Evliliğinizi ilan edeceğim. Çeyizi de Neamh Álainn koruması altında en kısa zamanda göndereceğim."

"Çeyizimin Duncan Cameron'a gittiğini sanıyordum."

Kral başını salladı. "Archibald, Cameron'a vereceğini söyledi ama nerede olduğunu bilmiyordu. Alexander'ın ilk kızına bıraktığı mirasın nerede olduğunu sadece ben biliyorum.

Alexander yıllar önce miras bıraktığından beri Neamh Álainn'de kilitli duruyor.

"Bu harika, Ewan," dedi Mairin heyecanla. Mutluluktan neredeyse dans edecekti.

Sonra amcasına döndü. Bir hayli solgun ve güçsüz görünüyordu. "İyileşene kadar burada bizimle kalırsanız, onur duyacağız," dedi.

Kralın gözlerinde mutluluk ve şaşkınlık ifadesi vardı. Ama yine de cevap vermeden Ewan'ın bir şey demesini bekledi. "Karımın çılgın fikirlerine uzun zamandır karışmıyorum. Ama haklı. Kendinizi toparlayana kadar hâlâ tehlikedesiniz. Archibald ile işbirliği içinde olanları ayıklamak için daha çok zaman ihtiyacınız olacak. Bizimle kalırsanız bizi gerçekten onurlandırırsınız."

David mutlulukla gülümsüyordu. "Ben de teklifinizi kabul etmekten memnuniyet duyarım."

Mairin'in çeyizi gelene kadar iki hafta boyunca McCabe topraklarında kalmıştı. Kocası ve kral, gergin bir başlangıçtan sonra, oldukça iyi anlaşmaya başlamıştı. Birçok kez akşamları ava gittiler. Geri döndüklerinde ise Ewan ve kardeşleriyle oturup saatlerce kimin avı daha büyük diye tartışıyorlardı.

David'in sağlığı Gertie'nin güzel yemekleri ve Mairin'in durmadan dinlenmesi için dırdırları sayesinde gittikçe daha iyiye gidiyordu. Çeyizini getiren askerlerle geri dönünce Mairin buna çok üzülmüştü.

O gece odalarında yalnız kaldıklarında kocasıyla sevişmişlerdi. Daha sonra bir zamanlar ona sevişmekte ne kadar beceriksiz olduğunu söylediğini hatırlamıştı. Bir anda gülmeye başladı.

"Neye güldün, karıcığım," diye sordu Ewan. "Bir erkek sevişmekten sonra ona gülmek çok ayıptır."

Mairin gülümseyerek onun kollarının arasına kıvrıldı. Her zaman yaptığı gibi o da sıkıca sarılarak karnını okşamaya başladı.

"Sadece daha önce senin ne kadar beceriksiz olduğunu düşündüğüm aklıma geldi."

"Kahretsin ki haksızdın," diye güldü Ewan.

Mairin de güldü. Sonra derin bir nefes aldı. "Çok güzel bir gündü, Ewan. Klanımız kurtuldu. Herkese yetecek kadar yiyeceğimiz var. Çocuklar artık üşümeyecek. Askerlerimizin her türlü silahı ve zırhı olacak."

"Evet, tatlım, mükemmel bir gündü." Tekrar nefessiz bırakana kadar onu öpmeye başladı. Mairin'e öyle bir baktı ki bakışlarındaki o ışık kalbinin hızını artırmaya yetmişti. "Senin McCabe topraklarına geldiğin ilk günkü kadar mükemmel."